marea titanic aufe *nafôti* 1941

Traducere, note şi prezentare de Florin Mircea Tudor

MULTISTAR
Piatra Neamţ 1993
Redactor: Veronica Tudor
Tehnoredactare: Gabriela Covic, Ştefania lancovschi

Titlul original: SS-GB

Un volum publicat de Multistar S.A. Conţine textul integral al ediţiei hardcover originale.

© 1978, Len Deighton. Pluriform Publishing Company BV1993

© 1991, Multistar S.A. pentru versiunea în limba romană

e

Grateful acknowledgment is made to the following sources for permission to reproduce previously published material:

The Boy Scouts of America: an excerpt from the song „When You're Happy and You Know It". Reprinted from The Cub Scout Songhook. Courtesy Boy Scouts of America. Copyright © 1969". Reprinted by permission.

Chappell Music Company: A verse from „Wishing (Will Make It

Se)" by B.G. DeSylva. Copyright © by Crawford Music Corporation. Copyright Renewed, assigned to Chappell & Co., Inc. International Copyright Secured. ALL RIGHTS RESERVED. Used by permissiçn.

Shapiro Bernstein & Co., Inc.: An excerpt from the song „The White Cliffs of Dover" by Burton and Kent. Used by permission. Copyright 1941. Renewed. Shapiro Bernstein & Co., Inc.

Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte a acestei ediţii nu poate fi reprodusă sau transmisă, indiferent de formă sau de mijloc, fără permisiunea editorului.

Pentru informaţii, adresaţi-vă societăţii Multistar S.A., Oficiul Poştal 3, C.P. 81, 5600 Piatra Neamţ.

ISBN 937 – 9136 – 05 – 2

Ediţia I, februarie 1993

gen eeigl) tOit

Len Deighton s-a născut în Londra în 1929. La vârsta de şaptesprezece ani devine fotograf, ataşat pe lângă Serviciul special de cercetări al Forţelor aeriene britanice, stagiu extrem de folositor pentru viitoarele sale cărţi dedicate celui de-al doilea război mondial: studiile Fighter: The True Story of the Battle of Britain (1977), Blitzkrieg; From the rise of Hitler to the Fall of Dunkirk (1980), romanele Bomber (1970, Bucureşti, 1982), Goodbye, Mickey Mouse (1982) şi colecţia de nuvele Declarations of War (1971).

După 1949 schimbă mai multe locuri de muncă, ultimul fiind la o staţie de triaj unde fusese angajat ca

simplu muncitor, în 1952 câştigă o bursă la Colegiul. Regal de Artă din Londra. După absolvire în 1955 – cu aceeaşi fire imprevizibilă-devine steward pe unul din avioanele companiei BOAC, demisionând în vara anului 1956, cu câteva zile înainte de o aproape sigură concediere datorată unui amestec accidental şi inocent într-un traficde aur în folosul unei companii din Hong Kong. Urmează apoi câteva călătorii în jurul lumii, finanţate din câştigurile sale ca desenator şi ilustrator de carte.

Primul său roman, The Iperess File, a fost publicat în 1962, devenind imediat un best-seller şi fiind ecranizat în 1965 în regia lui Sidney Furie. Au urmat apoi Horse Under Water (1963), Funeral în Berlin (1964) – ecranizat în 1966 de Guy Hamilton, Billion-Dollar Brain (1966) filmat în 1967 de Ken Russell, romane eliptice cu schimbări spectaculoase şi neaşteptate de situaţii, dar şi cu pagini ce lasă cititorului un gust amar. De altfel, Len Deighton, împreună cu Eric Ambler şi John Le Carré, a revoluţionat povestirea modernă de spionaj, făcând-o un excelent mijloc de exprimare a decepţiilor caracteristice omului secolului al XX-lea, în acelaşi mod în care Frederick Forsyth şi Robert Ludlum au inovat thrillerul politic.

Acest „Raymond Chandler al intrigii diplomatice", cum îl numea redactorul de specialitate al ziarului *San Francisco Chronicle*, trece cu uşurinţă, dar şi cu acelaşi succes, de la un roman obişnuit de ficţiune la unul de spionaj, de la unul de război la unul de gen thriller. Parte din romanele sale au titluri ciudate, aproape intraductibile, din cauza conotaţiilor lor specifice legate de diverse contexte literare engleze; de exemplu Twinkle, Twinkle, Little Spy (Transfugul) pare o remodelare a unui vers din cunoscutul „Twinkle, twinkle, little star" de Jane Taylor, în timp ce Câtch a Falling Spy (Captura) foloseşte un vers dintr-un cântec de John Donne (Go and câtch a falling

star). Dintre celelalte creaţii ale lui Len Deighton putem aminti: Spy Story, An Expensive Place to Die, Yesterday's Spy, XPD, Close-Up, trilogia Berlin Game, México Set, London Match şi SS-GB, publicat în 1978 şi devenit imediat unul din marele sale succese.

SS-GB aparţine – ca şi Luciane's Luck de Jack Higgins, Thunder Station de Donald N. Norman, The Hess Cross de James S. Thayer, ca să numim doar câteva titluri – acelor romane problematice, de ficţiune politică, pe care americanii le denumesc în mod obişnuit „what-if novels" (Ce s-ar fi întâmplat dacă...). Ce s-ar fi întâmplat dacă hitleriştii ar fi cucerit în realitate Anglia şi ar fi fabricat în timp util bomba atomică? Ce s-ar fi întâmplat dacă americanii nu ar fi intrat în război? Tema nu pare prea atrăgătoare – mai ales pentru un englez-dar autorul o tratează cu atâta tact şi eficienţă încât devine „complet plauzibilă", după cum consideră Julian Symons în Bloody Murder, cunoscuta lucrare critică dedicată literaturii poliţiste.

Dar prin magia descrierii acestui univers paralel, prin atmosfera creată de autor, SS-GB devine totodată şi un reprezentant strălucit al science fictionului de cea mai bună calitate.

Florin Mircea Tudor

„În Anglia toţi sunt curioşi şi continuă să se întrebe: «De ce nu vine Hitler?» Fiţi calmi. Fiţi calmi. Vine! Vinei".

(*Adolf Hitler, 4.09.1940, Berlin, Intrur Are cu infirmierele şi lucrătorii din asistenta socială*)

(Ikâjetttte funmiânnbofiidje O.O. – 1

Berlin, 18.02.41

Der Oberste Bpfehishaber der Wehrmaent i. i-ù jr... – mm 10 exemplare

...V \ Exemplarul nr

Açp-swpitmare-text în iimoa engleza

Către Forţele armate britanice din Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord – inclusiv insulele adiacente.

1. Comandamentul suprem britanic este de acord cu capitularea tuturor forţelor armate britanice din Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord – inclusiv din toate insulele adiacente şi din alte baze militare de peste mări. Acest act se aplică şi tuturor unităţilor aparţinând de Royal Navy, aflate fie în porturi, fie pe mare.

2. Toate ostilităţile pe uscat, mare şi aer în care sunt angajate forţe britanice urmează să înceteze în ziua de 19 februarie 1941, orele 0800 GMT.

3. Comandamentul suprem britanic va duce la îndeplinire, imediat, fără discuţii sau comentarii, orice ordine ulterioare – indiferent de natura lor – provenite de la Comandamentul suprem german.

4. Nesupunerea la ordine sau incapacitatea de a le duce la îndeplinire va fi considerată o încălcare a dispoziţiilor acestui act şi va fi tratată de Comandamentul suprem german conform legilor în vigoare în timp de război.

5. Acest act de capitulare nu depinde de nu dăunează şi va fi înlocuit de orice acord general de capitulare impus de Comandamentul suprem german, aplicabil Regatului Unit şi naţiunilor aliate ale Commonwealth-ului.

6. Acest act de capitulare este redactat în limbile germană şi engleză. Versiunea germană constituie textul original.

7. Hotărârile Comandamentului suprem german vor fi definitive în cazul apariţiei unor îndoieli sau litigii în interpretarea sau înţelegerea termenilor prezentului act de capitulare. O

Unu

W” %immler l-a închis pe Rege în Turnul Londrei,

spuse gr Harry Woods. Acum însă generalii germani sunt de părere că armata ar trebui să fie cea care să-l păzească.

Celălalt bărbat îşi făcu de lucru cu hârtiile de pe birou şi nu comentă de loc. Izbi cu putere ştampila de cauciuc pe tuşieră şi apoi pe fişă – ” Scotland Yard, 11 nov. 1941”. Era de necrezut că războiul începuse doar cu doi ani în urmă. Şi acum totul se terminase; luptele încetaseră, fuseseră învinşi. Erau atât de multe hârtii de rezolvat încât erau nevoiţi să folosească două cutii de pantofi – marca Dolcis, mărimea şase, escarpin de lac, cu tocuri înalte. Detectivul Superintendent Douglas Archer cunoştea doar o singură femeie care ar fi cumpărat astfel de pantofi-secretara sa.

— Ei bine, cel puţin aşa zice lumea, continuă Harry Woods, detectivul sergent între două vârste ce forma cealaltă jumătate a faimoasei „echipe criminalistice”.

Douglas Archer îşi puse iniţialele pe fişă şi o aruncă în cutie. Privi apoi în cealaltă parte a camerei şi dădu din cap. Era un birou mizerabil, cu pereţii verzi şi crem, deja înnegriţi de vreme şi cu ferestrele mici, bine protejate, dar murdare de fum şi de ploaie; aici lumina trebuia să ardă toată ziua.

— Nu te încurca niciodată cu cineva din subordine, îl sfătui Harry, deşi acum era prea târziu pentru o asemenea povaţă. Altcineva în afară de Harry, altcineva mai puţin îndrăzneţ, vorbăreţ sau bine intenţionat, s-ar fi oprit aici. Dar Harry nu luă în seamă surâsul îngheţat ce plutea pe buzele şefului său.

— N-ai decât s-o faci cu blonda de la Registratură; sau cu târfa aia cu sânii mari – nemţoaica care asigură legătura cu detaşamentele Waffen – SS[1]-nu ar refuza din câte am auzit, dar cu propria secretară... Harry se strâmbă.

---

1 Detaşamente militare speciale (n.tr.)

— Pierzi prea mult timp trăgând. cu urechea la ce spune lumea, glăsui calm Douglas Archer. Asta-i problema ta, Hârry.

Harry Woods îi înfruntă privirea dezaprobatoare fără să clipească.

— Un poliţist nu pierde niciodată prea mult timp ascultând ce spun alţii, domnule Superintendent. Şi ai şti aceasta, dacă ai privi realitatea în faţă. Eşti un detectiv al naibii de bun, dar un mizerabil cunoscător al firii omeneşti, iar asta-i problema ta.

Nu erau mulţi detectivi sergenţi care ar fi îndrăznit să-i vorbească pe acest ton lui Douglas Archer, însă ei doi se cunoşteau încă din 1920, pe când Harry Woods era un tânăr şi chipeş poliţist arborând pe piept bareta Medaliei Militare[2] şi zdrobind inimile îndurerate ale bucătăreselor şi tinerelor fete în casă. Iar Douglas Archer era un puşti de nouă ani, mândru de a fi văzut stând de vorbă cu Harry.

Când Douglas Archer a devenit-absolvind Şcoala specială de poliţie de la Hendon – un tânăr şi neexperimentat Inspector subdivizionar, singurele experienţe în domeniu fiind încercările de a evita Proctorii[3] pe străzile lăturalnice din Oxford, cel care l-a ajutat a fost Harry Woods. Şi în acele timpuri titraţilor li se făceau zile fripte de către poliţiştii de rând!

Harry ştia tot ce trebuia să cunoască un poliţist-şi chiar mai mult. Ştia momentul când orice gardian de noapte îşi pregăteşte ceaiul şi nu era niciodată prea departe de vreo cameră călduţă când ploua afară. Harry Woods ştia sub ce grămadă de gunoi se puteau găsi bani,

---

2 Decoraţie britanică acordată începînd cu 1916 militarilor (n.tr.) '

3 Membru executiv al comitetului de disciplină, avînd sarcina de a menţine ordinea, a supraveghea purtarea studenţilor si a aplica pedepse (la universităţile Oxford şi Cambridge) (n.tr.)

dar nu lua niciodată mai mult de o treime din sumă pentru că altfel proprietarii ar fi găsit alte modalităţi de a plăti gunoierii pentru anumite transporturi suplimentare. Dar acestea se întâmplau cu mult timp în urmă, înainte ca generozitatea cârciumarilor şi barmanilor din districtul West End să-i fi rotunjit lui Harry şi faţa, şi burta. Şi înainte ca perseverenţa lui Archer să-l fi adus în rândurile CID-ului[4] şi apoi ale Brigăzii Criminalistice a Scotland Yard-ului.

— Departamentul nostru s-a procopsit cu o afacere pe cinste, zise Harry Woods. Toţi ceilalţi sunt ocupaţi, aşa încât... Să pregătesc trusa?

Douglas ştia că sergentul aştepta ca el să-şi manifeste surpriza, aşa că ridică dintr-o sprânceană:

— Cum dracu' de-ai aflat?

— Un apartament în Shepherd Market, ticsit cu whisky, cafea, ceai şi altele; tichete de benzină eliberate de Luftwaffe împrăştiate pe masă. Victima un tip bine îmbrăcat, probabil un speculant la bursa neagră.

— Aşa crezi?

Harry zâmbi:

— Îţi aduci aminte de banda de speculanţi care l-a ucis pe administratorul depozitului din Fulham?... Falsificau tichete de benzină ale Luftwaffe. Poate-i vorba de aceiaşi indivizi.

— Harry, ai de gând să-mi spui de unde provine informaţia, sau vrei să rezolvi cazul fără să te ridici de pe scaun?

— Sergentul de la secţia de poliţie din Savile e un vechi amic de pahar. Tocmai mi-a telefonat. Un vecin a descoperit cadavrui şi i-a anunţat.

— Nu-i nicio grabă, zise Douglas Archer. Să procedăm metodic.

4(1) Celebru actor american (1903 1980) (n ir.)

Harry îşi muşcă buzele. După părerea sa. Detectivul Superintendent Douglas Archer nu proceda niciodată altminteri. Harry Woods era un poliţist din vechea gardă ce dispreţuia hârţogăraia, cartotecile şi microscoapele. îi plăcea să sporovăiască, să bea, să interogheze şi să aresteze.

În schimb Douglas Archer avea treizeci de ani, era un tip înalt şi uscăţiv. Aparţinea noii generaţii de detectivi care nu puteau suferi vesta neagră, pantalonii cu dungi subţiri, pălăria cu boruri înguste şi gulerul tare, îmbrăcămintea devenită aproape uniformă pentru membrii Brigăzii Criminalistice. Prefera cămăşile de culoare închisă şi pălăriile cu boruri late aşa cum văzuse că purta George Raft într-un film cu gangsteri produs la Hollywood. Ca şi acesta, fuma trabuc, ori de câte. ori îi permitea raţia de tutun. Acum încerca pentru a treia oară să-i aprindă; tutunul era de proastă calitate şi nu ardea bine. Se scotoci după un chibrit şi Harry îi aruncă o cutie

Douglas era londonez – inteligent, plin de acel egoism ratinat ce caracterizează locuitorii marii capitale însă ca toţi cei crescuţi fără tată, era introspectiv şi singuratic. Vocea moale şi accentul Oxford-ului ar fi fost mai potrivite pentru o altă categorie de reprezentanţi ai legii, dar el nu regretase niciodată faptul că era poliţist. Lucrul se datora în mare măsură lui Harry – de abia acum realiza aceasta. Pentru băieţelul bogat şi stingher în casa mare din piaţă, Harry Woods devenise, fără să ştie. un tată adoptiv.

— Să presupunem că tichetele de benzină nu sunt false; că sunt cât se poate de autentice, zise Douglas. În acest caz poţi să pariezi că sunt implicaţi şi nemţii, iar afacerea va fi de competenţa instanţei de la Lincoln’s Innacel leldgericht de

Luftwaffe[5]. C doar o pierdere de timp dacă ne amestecăm.

— E vorba de o crimă, replică Harry. Câteva tichete de benzină nu schimbă cu nimic situaţia.

— Harry, nu încerca să modifici legile, avem şi aşa destul de lucru să le aplicăm pe cele care le avem. Orice crimă care implică, un membru din Luftwaffe, într-o măsură cât de mică, este de competenţa tribunalelor respective.

— Nu şi dacă ajungem acolo imediat, spuse Harry trecându-şi o mână prin părul rebel. Nu dacă smulgem o mărturisire unuia din ei, trimitem copii la Geheime Feldpolitzeişi la Kommandantur[6] şi le oferim rezolvarea pe tavă. Altfel aceşti pederaşti de nemţi vor clasa dosarul din lipsă de probe sau vor expedia vinovaţii la vreo muncă mai uşoară în altă ţară.

Lupta nu avea să înceteze niciodată pentru Harry. Generaţia sa, care luptase şi învinsese în noroaiele Flandrei, nu se putea obişnui niciodată cu înfrângerea. Dar Douglas Archer nu fusese soldat. Atâta timp cât nemţii aveau să-l lase să-şi facădatoria de a-i prinde pe criminali, va munci aşa cum făcuse şi înainte. Şi dorea să-l determine pe Harry să gândească la fel.

— Ţi-aş fi recunoscător, Harry, dacă nu ai lăsa ca propriile tale opinii să impieteze asupra legislaţiei în vigoare. Douglas bătu uşor cu palma peste Buletinul Informativ al SIPO-ului[7]. Şi nu sunt deloc convins că o vor lăsa mai moale în ceea ce priveşte personalul german. Cinci execuţii luna trecută; un maior al unei divizii Panzer, decorat cu Crucea de Cavaler, cu unica greşeală de a fi întârziat cu o oră la inspecţia unor barăci militare. Aruncă

---

5 Tribunal de campanie al aviaţiei militare germane (n.tr.)

6' Comandament (n.tr.)

7 Sicherhcitspolizei —Siguranţă (n.tr.)

foile de hârtie pe biroul partenerului său.

— Chiar citeşti toate prostiile alea?

— Harry, dacă ai avea mai multă minte, le-ai citi şi tu. Şi ai şti că în fiecare marţi la orele unsprezece – deci peste zece minute-generatul Kellerman ţine obişnuitele informări operative cu cadrele CID-ului.

— Asta pentru că bătrânul ticălos bea prea mult în timpul prânzului. După-amiază, în timp ce se întoarce clătinându-se de la Clubul ofiţerilor SS, singurele cuvinte ce şi le poate aminti sunt „mâine, mâine!”

Harry Woods notă cu satisfacţie modul în care Douglas Archer aruncă o privire circulară spre scaunele şi birourile goale, în eventualitatea că cineva le-ar fi surprins conversaţia.

— Oricare ar fi adevărul, spuse cu grijă Douglas, sigur este faptul că nu va renunţa la şedinţa sa operativă. Iar rezolvarea unei crime pe care nu am fost încă invitaţi să o investigăm nu va fi o scuză suficient & pentru mine ca să nu ajung la timp acolo. Douglas se ridică în picioare şi-şi adună documentele pe care generalul ar fi putut dori să le vadă.

— I-aş spune să se ducă la dracu’, replică Harry. I-aş spune că slujba are prioritate.

Douglas Archer reteză cu grijă partea nefumată a trabucului şi o puse în sertarul superior al biroului, împreună cu o lupă, nişte bilete la un concert la care nu se dusese şi un stilou rupt.

— Kellerman nu-i atât de rău, obiectă el. Va păstra Poliţia Metropolitană mai mult sau mai puţin intactă. Ai uitat de zvonurile despre împuterniciţii speciali germani? Kellerman s-a opus aducerii lor.

— Prea multă rivalitate-şi lui Kellerman nu-i place, murmură Harry.

Douglas îşi puse raportul împreună cu celelalte hârtii

în servietă şi o legă cu cureaua.

— În cazul, improbabil de altfel, când comisariatul din West End ne solicită, pregăteşte trusa şi cheamă o maşină. Să ţină fotograful acolo până când îi voi spune eu că-i liber-la fel şi medicul de circumscripţie şi cel legist.

— Doctorului n-o să-i placă ideea, zise Harry.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Harry. Trimite-i câteva tablete de supt-aşa, să nu se plictisească-şi aminteşte-i că telefonezi de la Whitehall[8] 1212, Cartierul General al Kriminalpolizei[9], Ordnungspolizei[10], Sicherheitsdienst[11] şi Gestapoului. Orice reclamaţie se trimite în scris la adresa de mai sus.

— Nu te enerva, bătu în retragere Harry.

Sună telefonul; vocea calmă şi impersonală a aghiotantului generalului Kellerman se făcu auzită:

— Superintendent Archer? Generalul vă transmite salutări şi vă întreabă dacă ora e potrivită pentru a-l informa despre problemele zilnice ale CID-ului.

— Imediat, domnule maior, spuse Douglas şi puse receptorul în furcă.

— Jawohl, Herr Major. Vă pup undeva, Herr Major.

— Oh, Harry, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am de-a face cu oamenii ăştia, nu tu.

— Tot slugărnicie se cheamă, făcu Harry.

— Şi câtă slugărnicie crezi că a fost necesară ca să-ţi salvez fratele de la deportare? Douglas hotărâse să nu-i pomenească niciodată despre acest lucru şi acum era furios pe sine însuşi.

— Dar avea certificat medical de la doctorul lui, spuse Harry, dar chiar înainte să-şi termine propoziţia îşi

8 Guvern (fam.) (n.tr.)

9 Poliţia criminală (n.tr.)

10 Poliţia de ordine (n.tr.)

11 Sicherheitsdienst — Serviciul de securitate (n.tr.)

dădu seama că cei mai mulţi dintre tehnicienii trimişi să lucreze în fabricile germane trebuiau să fi avut certificate asemănătoare, de la vreun doctor înţelegător.

— A ajutat, replică fără vlagă Douglas.

Doug, nu mi-am dat seama, începu Harry, însă Douglas se şi îndrepta în grabă spre primul etaj. Nemţii erau pedanţi când era vorba de punctualitate.

Doi

Generalul – sau, mai precis în limbajul oficial al SS, Grup penführer-ul-Fritz Kellerman era un bărbat jovial ce se apropia de şaizeci de ani. Avea o înălţime medie, dar predispoziţia sa pentru mâncarea şi băutura bună îl făcuse să capete o faţă rumenă şi o formă durdulie care, alături de obiceiul său de a-şi ţine ambele mâini în buzunare, puteau amăgi un privitor ocazional, făcându-l să creadă că era scund şi gras-aşa cum de altfel era adeseori descris. Ofiţerii din statul său major îl numeau „Vater”, dar dacă manierele sale erau părinteşti, nu erau totuşi destul de blânde pentru a i se putea atribui porecla mai obişnuită de „V-aţi” (Tăticul). Părul său des şi alb înşelase destui ofiţeri tineri, determinându-i să-i accepte invitaţia la o plimbare în primele ore ale dimineţii prin parc. Dar puţini merseseră a doua oară. Şi numai cel mai ageamiu dintre subordonaţi ar fi acceptat să-i fie partener la o prietenească partidă de şah, având în vedere că pe vremuri fusese campionul Bavariei la juniori. „Astăzi pare a fi ziua mea norocoasă”, obişnuia să le spună partenerilor săi, pe măsură ce aceştia se apropiau de o înfrângere dezastruoasă.

Înainte de victoria Germaniei, Douglas intrase rar în acest cabinet de la primul etaj, folosit exclusiv de comandantul poliţiei. Dar acum putea fi întâlnit foarte des aici, stând de vorbă cu Kellerman, a cărui jurisdicţie se întindea peste toată ţara ocupată. Şi lui Douglas-ca şi altor câţiva ofiţeri – îi fusese acordată favoarea specială de a

pătrunde în acest birou printr-o uşă dosnică, în loc de a trece prin anticamera secretarei. Înainte de venirea germanilor, acest lucru le era permis doar adjuncţilor şefului poliţiei. Generalul Kellerman considera că era ceva normal, făcând parte din das Führerprinzip[12]; în schimb Harry Woods spunea că era doar un rahat. Cabinetul şefului poliţiei era oarecum neschimbat. Masivul birou din mahon era aşezat în colţ. Scaunul din spatele său era plasat în mica nişă-gen foişor – ce primea lumină din toate părţile şi asigura o minunată privelişte spre Tamisa. Căminul din marmură era mare şi pe el se afla o pendulă, bogat împodobită, ce bătea orele şi jumătăţile. Un foc viu ardea în grătarul în formă de arc, între o garnitură de sobă din alamă lustruită şi o cutie pentru cărbuni. Singura schimbare vizibilă erau peştii din acvariile plasate lângă peretele exterior, bine închise şi având pe ele în litere de aur-numele lui Kellerman, un loc şi o dată.

Doi bărbaţi în uniforme ale armatei erau deja înăuntru când Douglas păşi în cameră. Ezită un moment, dar Kellerman îl invită:

— Intră, Superintendent. Haide, intră!

Cei doi străini se uitară o clipă la Douglas şi apoi înclinară capul afirmativ. Englezul era exact ce le trebuia: unul din cei mai buni detectivi din Brigada Criminalistică, tânăr şi bine făcut, cu acea faţă ciolănoasă şi palidă pe care germanii o considerau semn al. unei descendente aristocratice. Individul avea ceva „germanic” în el, un exemplu perfect al „noului european”. Şi în plus vorbea o germană excelentă.

Unul din cei doi bărbaţi culese un carneţel de pe biroul lui Kellerman.

— Doar încă una, Generale Kellerman, spuse el. Celălalt scoase ca din pământ un aparat Leica şi se aplecă

12 Principiul conducerii (n.tr.)

pentru a privi prin vizor.

— Dumneavoastră şi Superintendents, privind împreună la nişte notiţe sau la o hartă… ştiţi, ceva în genul ăsta.

Pe manşetele uniformelor lor cenuşii de campanie, bărbaţii purtau însemnele PK-ului[13].

— Mai bine să facem cum vor ei, Superintendent, zise Kellerman. Tipii sunt de la revista *Signal*. Au bătut tot drumul de la Berlin doar pentru a sta de vorbă cu noi.

Douglas se îndreptă cu stângăcie spre latura mai îndepărtată a biroului. Timid, luă o anumită poziţie, lovind cu degetul un exemplar din *Angler's Times*. Se simţi ca un neghiob, dar Kellerman trecu uşor-peste acest moment neplăcut.

— Domnule Superintendent Archer, spuse ziaristul de la PK într-o engleză cu accent puternic, este adevărat că aici, la Scotland Yard, generalul Kellerman este numit „Tată"?

Douglas ezită o clipă să câştige timp, pretextând că nu vrea să se mişte pentru a nu strica fotografia.

— Nu vezi că întrebarea îl pune în încurcătură pe Superintendent? interveni Kellerman. Şi vorbeşte nemţeşte, Superintendentul o vorbeşte la fel de bine ca şi mine.

— Deci e adevărat? continuă ziaristul, încercând să obţină un răspuns de la Douglas. Obturatorul aparatului ţăcăry. Fotograful verifică distanţa şi mai apăsă o dată pe declanşator într-o succesiune rapidă.

— Desigur că este adevărat, zise Kellerman. Crezi că sunt un mincinos? Sau crezi că sunt tipul de şef al poliţiei care habar n-are ce se întâmplă în propriul său cartier general?

---

13 Propaganda-Kompanie—Compania de propagandă (n.tr.)
Armistiţiu (n.tr.)

Ziaristul se crispă şi fotograful îşi coborî aparatul.

— E adevărul adevărat, răspunse Douglas.

— Şi acum, domnilor, am.de lucru, zise Kellerman. îi fugări afară, precum o bătrână ce-şi găseşte dormitorul invadat de pui de găină. Îmi pare rău, îi zise el lui Douglas după plecarea celor doi. Au spus că au nevoie doar de cinci minute, dar nu se mai dădeau duşi. Bănuiesc că asta-i politica lorsă speculeze orice situaţie favorabilă. Se îndreptă spre birou şi se aşează.

— Şi acum băiete, spune-mi ce se mai întâmplă pe a ei.

Douglas îşi citi raportul, dând explicaţiile necesare acolo unde era cazul. Prima grijă a lui Kellerman era să justifice banii cheltuiţi şi de aceea Douglas îşi întocmea întotdeauna raportul în aşa fel încât să rezume resursele şi nevoile departamentului în mărci de ocupaţie.

Când formalităţile se încheiară, Kellerman deschise cutia de ţigări prevăzută cu umidificator. Cum ţigările se vindeau la bursa neagră cu cinci mărci bucata, fiecare exemplar din marca sa preferată-Monte Cristo nr. 2-constituia o mică avere. Kellerman alese cu grijă două havane. Ca şi Douglas, aprecia aroma celor cu pete verzi sau galbene pe partea exterioară. Ceremonia continuă prin tăierea capetelor şi îndepărtarea unor firişoare scuturate de tutun. Ca de obicei, Kellerman purta un costum uşor de tweed, cu vestă şi lanţ de aur pentru ceasul de buzunar, negăsind de cuviinţă să-şi îmbrace uniforma SS nici pentru întrevederea cu ziariştii. În plus, Kellerman – ca atâţia alţi ofiţeri superiori SS ai generaţiei sale – prefera gradele obişnuite ale armatei în locul celor stânjenitoare ale SS-ului.

— Nu ai încă nicio ştire despre soţia ta? întrebă generalul. Ocoli biroul şi îi oferi o havană lui Douglas.

— Cred că trebuie să considerăm că a fost ucisă,

răspunse Douglas. În timpul atacurilor aeriene se ducea adesea la vecinii noştri, iar casa lor a fost complet distrusă în timpul luptelor de stradă.

— Nu dispera niciodată, spuse Kellerman. Să fi fost o aluzie la legătura lui cu secretara, se întrebă în sinea sa Douglas.

— Băiatul e bine?

— Se afla la adăpost în ziua aceea. Da, e sănătos.

Kellerman se aplecă să-i aprindă ţigara. Douglas nu se obişnuise încă cu felul în care ofiţerii germani îşi dădeau cu colonie pe faţă după ras, aşa încât parfumul îl surprinse. Pufăi din havană. Douglas ar fi preferat să o ia cu el, dar generalul

Ic aprindea întotdeauna. Se gândi că ar fi putut să fie un mod de a preveni vânzarea lor, sau că – pur şi simplu – Kellerman credea că în Anglia niciun gentleman nu ar fi oferit unui coleg prilejul de a pune în buzunar o ţigară nefumată.

— Nicioaltă problemă, Superintendent? întrebă Kellerman trecând prin spatele lui Douglas şi atingându-i uşor umărul, ca un semn de încurajare. Douglas se întrebă dacă generalul ştia că poşta de dimineaţă îi adusese o scrisoare de la secretara sa, în care aceasta îi făcea cunoscut faptul că era însărcinată şi-i cerea suma de douăzeci de mii de mărci de ocupaţie. Lirele sterline, găsise ea de cuviinţă să adauge – în caz că Douglas nu ar fi ştiut-nu mai erau o monedă pe care doctorii, specialişti în avorturi, o acceptau. Douglas primea o parte a salariului în mărci de ocupaţie. Până în acel moment nu reuşiseră afle modul în care îi pafvenis e scrisoarea. S-o fi adus ea însăşi la birou, sau să o fi trimis prin intermediul vreunei prietene de la Registratură?

— Nicio problemă cu care mi-aş permite să vă deranjez, zise Douglas.

Kellerman zâmbi. Neliniştea lui Douglas îl făcuse să i se adreseze generalului în acest mod puţin forţat, folosit doar de unii din cei mai servili germani.

— Erai familiar cu această cameră odinioară? întrebă Kellerman.

Înainte de război Şeful Poliţiei obişnuia să lase uşa larg deschisă atunci când odaia nu era folosită, aşa încât funcţionarii puteau ieşi şi intra în voie. La puţin timp după ce fusese numit la Scotland Yard, Douglas găsise o scuză ca să intre în camera neocupată, pentru a o studia cu acea veneraţie tipică unui tânăr pasionat de literatura poliţistă.

— Am intrat rar aici când era biroul Şefului Poliţiei.

— Trăim timpuri grele, spuse Kellerman ca şi cum s-ar fi scuzat pentru vizitele frecvente pe care Douglas trebuia să le facă acolo. Se aplecă şi scutură un centimetru de scrum într-un model din porţelan alb al lui Tower Bridge pe care un fabricant întreprinzător îl reproiectase, adăugându-i nişte steaguri cu svastica şi inscripţia „Waffenstillstand1, Londra, 1941” în litere gotice roşii şi negre.

— Până acum, continuă Kellerman alegându-şi cuvintele cu grijă, poliţiei nu i s-a cerut să se amestece în politică.

— Totdeauna am fost complet apolitici.

— Nu e chiar aşa, spuse cu blândeţe Kellerman. În Germania noi spunem lucrurilor pe nume – iar poliţia politică se numeşte poliţie politică. Voi o numiţi Special Branch, pentru că voi englezii nu sunteţi sinceri în astfel de probleme.

— Da, domnule.

— Dar va veni şi momentul când nu voi mai putea rezista presiunilor Berlinului pentru a ne integra sistemului poliţienesc german.

— Ştiţi, domnule, că noi englezii nu acceptăm cu

uşurinţă ideile noi.

— Nu face pe prostul cu mine, Superintendent, zise Kellerman fără să-şi schimbe tonul şi zâmbetul binevoitor. Ştii la ce mă refer.

— Nu sunt sigur că ştiu, domnule.

— Superintendent, niciunul din noi nu doreşte consilieri politici în această clădire. Dar, inevitabil, ofiţerii tăi de poliţie vor fi folosiţi împotriva grupurilor englezeşti de rezistenţă, împotriva soldaţilor necapturaţi, a refugiaţilor politici"; evreilor, ţiganilor sau a altor elemente indezirabile, spuse Kellerman cu un ton ce arăta că el nu le considera chiar atât de nedorite pe cât le credeau superiorii săi din Berlin.

— În acest caz poliţia va fi dezbinată, spuse Douglas.

Kellerman nu răspunse. Apucă de pe birou un mesaj venit pe teleimprimator şi îl citi ca şi cum ar fi vrut să-şi reamintească conţinutul său".

— Un ofiţer superior din Sicherheitsdienst este pe drum, zise el. Vei lucra cu el.

— Însărcinarea sa este politică? întrebă Douglas. SD-ul era serviciul de informaţii al SS-ului. Lui Douglas nu-i plăcea deloc această vizită de rău augur.

— Nu ştiu de ce vine, spuse voios Kellerman. Face parte din statul major personal al Reichsführerului SS şi va da socoteală doar Berlinului pentru tot ce va întreprinde aici. Kellerman pufăi din havană şi dădu drumul la fum pe nas. îl lăsă pe Superintendent să mediteze asupra ştirii şi să-şi dea seama că noul sosit va fi un pericol pentru amândoi.

— Standartenführer[14] Huth, acesta-i numele individului, completă în cele din urmă Kellerman. Modul în care utilizase gradul SS-istului era de ajuns pentru a accentua ideea că Huth era un străin în ochii săi.

14 Colonel (în trupele SS) (n.tr.)

Generalul ridică mână.

— Faptul că primeşte ordine direct de la Berlin îi conferă o poziţie… ezită şi lăsă să-i cadă brusc mâna, specială.

— Înţeleg, domnule, zise Douglas.

— Atunci cred, dragul meu amic, că vei face tot ce poţi pentru a împiedica orice imprudenţă în special verbală – din partea prietenului tău de la etajul de dedesubt…

— Vă referiţi la detectivul sergent Woods?

— Ah, ce minte ascuţită ai, Superintendent, spuse Kellerman.

Trei

Cineva afirmase că de la armistiţiu nu fusese nici măcar o săptămână întreagă de soare. Uşor de crezut. Astăzi aerul era umed, iar soarele gălbejit de-abia se vedea ca o farfurie goală pe o faţă de masă murdară-printre norii cenuşii.

Şi totuşi chiar un londonez get-beget-cum era Douglas Archer putea merge pe strada Curzon şi, cu ochii pe jumătate închişi, să vadă puţine sau niciun fel de schimbări în comparaţie cu anul anterior. Afişul cu Soldatenkine[15] din faţa cinematografului Curzon era mic şi discret plasat, şi numai dacă doreai să intri în restaurantul Mirabelle auzeai şoapta portarului galonat care îţi amintea că respectivul local era în prezent folosit exclusiv de ofiţerii de stat major de la Cartierul General al Flotei aeriene 8, situat vizavi în vechiul local al Ministerului Educaţiei. Şi dacă ochii îţi rămâneau pe jumătate închişi era uşor să nu sesizezi plăcuţele cu inscripţia „întreprindere evreiască”, unde numai cei mai curajoşi clienţi îndrăzneau să intre. Iar în luna noiembrie a anului 1941, Douglas Archer – ca şi cei mai mulţi dintre compatrioţii săi – îşi ţinea ochii pe jumătate închişi. Scena

15 Numai pentru soldaţi (n.tr.)

crimei la care, aşa cum prevăzuse detectivul sergent Harry Woods, fuseseră chemaţi, era Shepherd Market. Acest labirint de străduţe înguste adăpostea muncitori londonezi, negustori italieni şi vizitatori bogaţi ce descopereau în uliţele întortocheate şi vechile casc şubrezite, acea înfăţişare a Londrei din romanele lui Dickens-dar la care se adăuga existenţa unor magazine şi restaurante la modă.

Casa era tipică pentru cartierul respectiv. Câţiva poliţişti se aflau deja acolo, discut în & aprins cu doi reporteri. Parterul era un magazin demodat şi sărăcăcios, în care de-abia puteai să-ţi ţii braţele întinse. La etaj erau camere minuscule-ca pentru păpuşi-la care ducea o scară întortocheată şi atât de îngustă încât exista oricând pericolul să desprinzi de pe pereţi reproducerile înrămate ce le împodobeau. Numai cu mare greutate reuşi Harry să ajungă împreună cu trusa criminalistică la locul unde se afla cadavrul.

Doctorul poliţiei era deja acolo, aşezat pe o canapea acoperită cu creton, cu mantaua cazonă închisă până în gât şi cu mâinile în buzunare. Era un bărbat tânăr, de vreo douăzeci şi cinci de ani, dar în ochii căruia Douglas putea deja citi resemnarea teribilă cu care atât de mulţi englezi păreau să fi acceptat înfrângerea finală. 7

Pe podea, în faţa lui, zăcea mortul. Aproximativ treizeci şi cinci de ani, o faţă palidă şi o chelie pronunţată. Dacă l-ai fi întâlnit pe stradă, ai fi pariat că aparţine mediului universitar, cu figura profesorului distrat prezentat în comedii.

Vesta îi era pătată de sânge dar şi de un soi de pudră cafenie. Douglas o atinse cu vârful degetului, însă înainte de a-l apropia de nas, recunoscu aroma tutunului de prizat. Urme ale acestuia se vedeau şi sub unghiile cadavrului. Nefiind încă „raţionalizat, tutunul de prizat devenea din ce în ce mai popular-având în vedere preţul mereu în

ascensiune al ţigărilor.

Douglas găsi cutiuţa cu tutun într-un buzunar al vestei. Impactul gloanţelor distrusese capacul. Înăuntru se mai afla şi o havană pe jumătate fumată, cu banderolş încă intactă* o Romeo y Julieta, o adevărată avere în acele zile; nu era de mirare că individul păstrase jumătatea nefumată.

Douglas privi costumul de comandă, de bună calitate, al mortului. Mult prea larg, nu se potrivea cu materialul scump şi bine croit; ca şi cum bărbatul, supus brusc la o cură de slăbire, ar fi dat jos rapid mai multe livre[16]. Pierderea bruscă în greutate era evidentă şi din aspectul feţei-trasă şi ridată. Douglas pipăi porţiunile lipsite de păr de pe capul bărbatului:

— *Alopecia areata*, zise doctorul. Destul de comună.

Douglas privi în gura mortului. Individul avusese destui bani ca să-şi îngrijească dinţii. Aurul strălucea, dar înăuntru era şi sânge.

— Are sânge în gură.

— S-a lovit probabil la faţă când a căzut.

Douglas avea o altă idee, dar nu-l contrazise. Notă micile răni de pe faţa bărbatului şi punctele de sânge de sub pfele. Ridică manşeta cămăşii îndeajuns de sus să-i observe braţul roşu şi inflamat.

— Oare unde te poţi bronza în această perioadă a anului? întrebă doctorul.

Douglas nu răspunse. Făcu o schiţă a modului în care corpul se prăbuşise pe spate în micul dormitor şi trase concluzia că bărbatul stătuse în cadrul uşii când îl loviseră gloanţele. Atinse petele de sânge de pe corp pentru a vedea dacă sunt lipicioase, apoi îi puse palma pe piept. Niciun pic de căldură. Experienţa îi spuse că omul murise de aproximativ şase ore, sau chiar mai mult. Doctorul

16 Unitate de măsură a greutăţii egală cu 0,453 kg (n.tr.)

urmări mişcările lui Douglas dar nu făcu niciun comentariu. Detectivul se ridică în picioare şi privi în jur. Camera era mică, mult prea ornată, cu un tapet fantezist cu reproduceri după Picasso şi cu lămpi de masă confecţionate din sticle de Chianti.

Un birou de nuc avea sertarele deschise, ca şi cum ar fi fost devalizat. O lampă demodată din alamă fusese astfel plasată încât să arunce lumina asupra unei mape de scris din piele verde, dar becul fusese scos şi lăsat într-o despărţitură a biroului, împreună cu o duzină de foi de scris şi plicuri ieftine.

Niciun fel de cărţi, fotografii sau obiecte personale. Părea a fi o cameră într-un hotel de bună calitate. În cămin se afla o grămadă de buşteni. Grătarul era plin ochi cu resturi de hârtii arse.

— Medicul legist n-a venit încă? întrebă Douglas. Înşurubă becul în lampa de alamă, o aprinse doar pentru o clipăsă vadă dacă funcţionează-apoi o stinse. Se îndreptă spre cămin şi-şi băgă mâna în resturile de scrum. Nu mai era cald, dar hârtiile fuseseră atât de bine arse încât nu era chip să afli ce conţineau. Probabil că operaţiunea durase mult. Douglas se folosi de „batistă pentru a-şi şterge mâinile.

Nu încă, replică posomorât doctorul. Douglas ghici că fusese iritat de ordinul său de a-l aştepta fără a întreprinde nimic.

— Ce părere ai, doctore?

— Lucrând cu SIPO, nu cumva ai vreo ţigară în plus?

Douglas scoase portţigaretul de aur, singurul şi cel mai preţios obiect pe care-l avea. Celălalt luă o ţigară şi-i mulţumi cu un simplu semn din cap, în timp ce o examină cu atenţie. Foita era marcată cu dubla banderolă roşie ce identifica raţiile *»

atribuite Wehrmachtului. Doctorul o puse în gură,

scoase o brichetă din buzunar şi o aprinse fără a-şi schimba expresia feţei sau poziţia, aşa cum stătea răsturnat pe canapea şi cu piciqarele întinse.

Un sergent de poliţie în uniformă privise întreaga scenă ăşteptând răbdător în faţa uşii deschise. Îşi băgă capul în cameră şi zise:

— Mă scuzaţi, domnule. O veste de la medicul legist. Nu va ajunge aici până după-amiază.

Harry Woods desfăcea trusa criminalistică. Douglas nu se putu abţine să-i arunce o privire. Harry încuviinţă din cap. Acum îşi dădea seama că ideea de a-l opri acolo pe medicul poliţiei se dovedise bună. Medicii legişti întârziau întotdeauna în acele zile.

— Deci ce părere ai, doctore? repetă Douglas.

Priviră amândoi cadavrul. Douglas atinse pantofii mortului; picioarele erau întotdeauna ultimele care înţepeneau.

— Fotografii îşi vor termina treaba până la sosirea medicului legist, zise Harry. Douglas descheie cămaşa mortului, dând la iveală contuziile mari şi negre ce înconjurau cele două găuri de gloanţe, peste care sângele se închegase deja.

— Ce părere am? răspunse doctorul. Moartea a fost produsă de rănile provocate de gloanţele din piept. Primul glonte în inimă, al doilea în partea superioară a plămânului. Moartea a fost mai mult sau mai puţin instantanee. Pot să plec acum?

— N-am să te ţin mai mult decât este absolut necesar, zise Doûglas, şi glasu-i nu purta nici cea mai mică urmă de scuză.

Stând chircit lângă cadavru, privi înapoi spre locul unde trebuia să se fi aflat ucigaşul. Lângă perete, undeva sub scaun, zări o sclipire metalică. Douglas se aplecă pentru a vedea mai bine. Era o mică piesă dintr-un aliaj

oarecare, cu o margine de piele. O puse în buzunarul vestei.

— Deci primul glonte l-a lovit în inimă, doctore, şi nu cel de-al doilea?

Doctorul nu se mişcase încă de pe sofa, dar îşi răsuci picioarele aşa încât degetele se lipiră unele de altele.

— Sângele ar fi fost mai spumos dacă ar fi lovit la început plămânul, în timp ce inima mai funcţiona.

— Într-adevăr, răspunse Douglas.

— Probabil că se prăbuşea deja în momentul când a fost atins de al doilea glonte. Acest lucru ar explica faptul că nu prea şi-a atinstinta.

— Înţeleg.

— Am văzut destule răni anul trecut ca să ajung un fel de expert, zise doctorul fără să zâmbească. Pistol calibrul nouă milimetri. Acesta-i tipul de glonţ pe care ai să-l găseşti după ce vei scormoni în spatele nenorocitului de tapet stil Regency. A tras un tip. care-l cunoştea. Dacă aş fi în locul tău, aş căuta un fost soldat, stângăci, care venea des pe aici şi avea propria lui cheie.

— Bine gândit, doctore. Harry Woods îşi ridică privirea din locul unde stătea, cotrobăind prin buzunarele mortului. Recunoscuse nota de sarcasm din voce.

— Îmi cunoşti metodele, Watson, spuse doctorul.

— Mortul purta palton; ai tras concluzia că intrând pe uşă, l-a găsit pe ucigaş, care îl aştepta. Cei doi s-au înfruntat faţă în faţă, criminalul stând pe scaunul de lângă cămin, iar din traiectoria glonţului, ai dedus că arma se afla în mâna lui stângă.

— Al dracului de bune ţigările astea pe care ţi le-au dat nemţii, declară doctorul, ridicând-o în aer şi urmărindu-i fumul.

— Deci un fost soldat deoarece a nimerit inima din primul foc.

Doctorul inhală fumul şi dădu din cap.

— Ai observat că toţi trei avem încă pe noi paltoanele? întrebă Douglas. E al naibii de frig aici, contorul de gaz e zero, iar legătura tăiată. Şi nu mulţi soldaţi sunt trăgători de elită, doctore, iar cu pistolul niciunul la un milion-şi s-a folosit şi de un pistol german, după spusele tale. Mai crezi că ucigaşul a avut o cheie pentru că nu există niciun indiciu că uşa ar fi fost forţată. Dar ajutorul meu ar putea intra pe acea uşă cu ajutorul unei bucăţi de plastic mai repede decât ai reuşi dumneata cu o cheie-şi fără să facă niciun fel de zgomot.

— Oh, spuse doctorul.

— Şi acum, ce crezi despre ora când a murit? spuse Douglas.

Orice doctor ura o astfel de întrebare, iar cel de faţă fu sigur că poliţistul ştia acest lucru. Ridică din umeri.

— Pot să mă gândesc la o oră şi să ghicesc.

— Atunci gândeşte4 e, dar nu ghici, povăţui Superintendent!

Doctorul încă tolănit pe sofa, îşi stinse ţigara şi puse chiştocul rămas într-o cutiuţă.

— Când am ajuns, i-am luat temperatura. În mod normal un cadavru se răceşte cam cu un grad şi jumătate Fahrenheit pe oră.

— Am auzit un zvon care susţine acest lucru, replică Douglas.

Doctorul râse lipsit de voioşie în timp ce-şi băga cutiuţa în buzunarul mantalei, şi îşi privi picioarele în vreme ce-şi freca degetele.

— S-ar fi putut produce între şase şi şapte astăzi dimineaţă.

Douglas privi la sergentul în uniformă.

— Cine a anunţat autorităţile?

— Vecinul de la parter aduce aici sus în fiecare

dimineaţă câte o sticlă de lapte. A găsit uşa deschisă. Niciun miros de cordită sau altceva, adăugă sergentul.

Doctorul chicoti. Dar după ce dădu în tuse, se lovi cu putere în piept.

— Niciun miros de cordită, repetă el. Am să-mi amintesc de asta, e bună…

— Nu ştii prea multe despre poliţişti, doctore, spuse Douglas. În special dacă iei în consideraţie faptul că eşti medicul poliţiei. Acest sergent în uniformă, un ofiţer pe care nu l-am mai întâhiit până acum, îmi sugerează discret că el crede că moartea a survenit mai devreme. Mult mai devreme, doctore. Douglas se îndreptă spre dulapul minuţios pictat din colţ şi deschizându-l, dădu la iveală un barjbine asortat. Scoase câteva sticle de whisky şi remarcă fără surprindere că pe cele mai multe etichete scria „îmbuteliat special pentru Wehrmacht". Douglas puse totul la loc şi închise uşiţa. Doctore, ai auzit vreodată de Iividitate după moarte? r

— S-ar putea ca moartea să fi survenit mai devreme, admise medicul. Se ridicase în picioare şi vocea îi era slabă. Observase şi el coloraţia ce provenea de la închegarea sângelui.

— Dar nu înainte de miezul nopţii.

— Nu, nu înainte de miezul nopţii, fu de acord doctorul.

— Cu alte cuvinte, moartea s-a produs în timpul perioadei în care circulaţia era interzisă?

— Foarte probabil.

— Foarte probabil? repetă caustic Douglas.

— Ei bine, *categoric* în acea perioadă, admise doctorul.

De ce nu respecţi regulile jocului, doc? spuse Douglas, fără să-l privească. Se îndreptă spre cămin şi examină enorma cantitate de hârtie arsă îngrămădită pe

grătar. Vătraiul de alamă bine lustruit era înnegrit. Cineva îl folosise pentru a se asigura că şi ultima bucăţică fusese mistuită de flăcări. Douglas băgă din nou mâna în grămada uşoară de cenuşă, acum rece; o mare cantitate de foi de scris trebuia să fi fost distrusă aici.

— Harry, ce-ai găsit în buzunare?

— Legitimaţie, opt lire, trei şilingi şi zece penny, o legătură de chei, un briceag, un stilou scump, o batistă şi jumătatea unui bilet dus-întors: de la Londra la Bringle Sands.

— Doar atât?

Harry ştia că şeful îi va cere legitimaţia, aşa încât i-o dădu fără alte comentarii. Apoi adăugă:

— Individului îi plăcea să călătorească lejer.

— Sau buzunarele i-au fost percheziţionate, replică doctorul neschimbându-şi poziţia de pe canapea.

Harry prinse privirea lui Douglas în care desluşi un început de zâmbet.

— Sau buzunarele i-au fost scotocite, repetă Douglas adresându-se adjunctului său.

— Ai dreptate, răspunse acesta.

Douglas deschise legitimaţia. Titularul era un contabilv de treizeci şi doi de ani; adresa menţionată era în Kingston, Sur% rey.

— Kingston, constată Douglas.

— Ştiu, zise Harry. Amândoi erau conştienţi de faptul că din clipa în care Arhivele din Kingston fuseseră complet distruse în decursul luptelor, aceasta era o adresă des utilizată de falsificatorii de acte de identitate. Douglas puse legitimaţia în buzunar şi repetă întrebarea adresată cu puţin timp înainte doctorului. Privi înspre acesta, aşteptând un răspuns.

— De ce încerci să mă induci în eroare în ceea ce priveşte ora decesului?

— Ei bine, a fost o prostie din partea mea. Dar dacă oamenii vin şi pleacă după întreruperea circulaţiei, vecinii sunt obligaţi să raporteze faptul Feldgendarmerie-ei[17].

— Şi de unde ştii că n-au făcut-o?

Doctorul îşi ridică mâinile şi zâmbi.

— Am presupus, continuă el.

— Ai presupus. Douglas dădu din cap. Poate fiindcă toţi vecinii *tăi* ignoră interzicerea circulaţiei pe timpul nopţii? întrebă el. Ce alte dispoziţii mai trec de obicei cu vederea?

— Dumnezeule! exclamă doctorul. Voi ăştia sunteţi mai răi chiar decât afurisiţii de nemţi. Mai bine aş sta de vorbă cu Gestapoul decât cu ticăloşi ca tine-cel puţin ăia nu răstălmăcesc orice cuvânt pe care-l rostesc.

— Nu stă în puterea mea să te lipsesc de şansa de a avea o întrevedere cu Gestapoul, replică Douglas, dar numai pentru a-mi satisface curiozitatea, doctore, opinia dumitale despre tehnicile blânde de interogatoriu practicate de sus-numitul departament se bazează pe o experienţă nemijlocită, sau pe zvonuri?

— Biiie, bine, zise doctorul. Să zicem pe la trei noaptea.

— Aşa-i mult mai bine. Acum te rog să examinezi ca lumea cadavrul ca să nu fiu nevoit să-l aştept pe medicul legist cine ştie cât şi voi uita toate celelajte absurdităţi… dar, doctore, dacă mai omiţi ceva, te iau cu mine la Scotland Yard şi n-o să-ţi fie bine. Ai înţeles?

— Am înţeles, sună răspunsul doctorului.

— O doamnă se află la parter, raportă sergentul de poliţie.

— A venit să ia ceva din magazinul de antichităţi. I-am spus agentului să o roage să vă aştepte.

— Bun băiat, spuse Douglas. îl lăsă pe doctor

17 Jandarmerie de campanie (n.tr.)

uitându-se la cadavru şi pe Harry Woods cotrobăind prin sertarele biroului, iar el coborî scările.

Magazinul de antichităţi era unul din sutele apărute parcă peste noapte, încă de la primele bombardamente şi de la exodul refugiaţilor din Kent şi Surrey din primele săptămâni ale războiului. Valoarea mărcii germane fiind mare, ocupanţii expediau cu trenurile spre casele lor tot felul de obiecte vechi. Negustorii scoteau un profit apreciabil din aceste afaceri, deşi nu trebuia să fii un bun economist pentru a vedea că în acest mod valorile se scurgeau afară din ţară.

În magazin se aflau câteva piese minunate de mobilier. Douglas se întrebă câte fuseseră cumpărate legal şi câte furate din casele abandonate de proprietari. Era evident că patronul magazinului îşi depozita obiectele în micile apartamente de la etaj, încasând cu acest prilej şi o chirie ridicată.

Vizitatoarea stătea pe un elegant scaun Windsor. Era foarte frumoasă: o frunte largă, pometi proeminenţi, o faţă sensibilă, cu o gură perfectă. şi zâmbitoare. Era înaltă, cu picioare lungi şi braţe subţiri.

— Poate cineva îmi va da un răspuns sincer. Avea un uşor accent american, şi căutând într-o poşetă mare de piele, scoase un paşaport pe care-l agită în faţa lui.

Douglas aprobă din cap. Pentru o clipă rămase ca vrăjit. Era femeia cea mai atrăgătoare pe care o văzuse vreodată.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, doamnă?

— Domnişoară, îl corectă ea. În ţara mea, unei tinere nu-i place să fie confundată cu o doamnă. Păru amuzată de tulburarea bărbatului. Zâmbi în acel mod relaxat ce caracterizează femeile foarte bogate şi foarte frumoase.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnişoară?

Era îmbrăcată într-un taior de stofă din lână roz, cu o

croială inconfundabil americană. Ar fi fost şocant în orice altă parte, dar în acest oraş năpăstuit de război, între atât de mulţi oameni purtând uniforme nepotrivite sau haine făcute din urliforrrte, o astfel de apariţie indica un vizitator prosper. Pe umăr purta un aparat nou Rolleiflex. Germanii le vindeau – cu scutire de impozit-soldaţilor sau celor ce plăteau în dolari americani.

— Mă numesc Barbara Barga. Sunt titularul unei rubrici ce apare în patruzeci şi două de ziare şi reviste americane.

Ataşatul de presă al Ambasadei Germaniei din Washington mi-a oferit un bilet pentru zborul inaugural al companiei Lufthansa pe ruta New York-Londra de luna trecută. Am acceptat şi iajtă-mă acum aici.

— Bine aţi venit la Londra, răspunse pe un ton sec Douglas.

Era subtil din partea ei să menţioneze acel zbor inaugural cu avioane Focke-Wulf. Göring şi Goebbels se aflaseră şi ei în avion; reprezentase unul din evenimentele căruia i se făcuse o reclamă deosebită. Un ziarist trebuia să îl fost cu adevărat o personalitate pentru a obţine un loc.

— Şi acum spuneţi-mi, vă rog, ce se întâmplă aici? spuse ea zâmbind. Douglas Archer nu întâlnise multe americance, şi cu siguranţă nu făcuse niciodată cunoştinţă cu cineva care s-ar fi putut compara cu această fată. Când zâmbea, faţa i se schimba într-un mod pe care Douglas îl găsea încântător. împotriva voinţei sale, surâse la rândul lui.

— Nu mă interpretaţi greşit, continuă ea. Mă înţeleg bine cu poliţiştii, dar nu m-am aşteptat să găsesc atât de mulţi astăzi în magazinul lui Peter»

— Peter?

— Peter Thomas, răspunse ea. Haideţi, domnule

detectiv, doar scrie pe uşă, „Peter Thomas – Magazin de antichităţi”, aşa-i sau nu?

— Îl cunoaşteţi pe domnul Thomas?

— Are necazuri?

— Va merge mai repede dacă veţi răspunde pur şi simplu la întrebările mele, domnişoară.

Ea zâmbi.

— Cine a zis că vreau să termin repede?... în regulă, îl cunosc.

— Puteţi să-l descrieţi? Pe scurt?

— Treizeci şi opt de ani, poate ceva mai tânăr, palid, o oarecare chelie, bine făcut, şase picioare[18] înălţime, o mică mustaţă gen Ronald Colman1, voce groasă, haine bune. Douglas dădu din cap. Era destul ca să-l identifice pe mort.

— Şi care sunt relaţiile dumneavoastră cu domnul Thomas?

— Doar de afaceri-şi acum cp-ar fi, amice, să mă lămuriţi cine sunteţi?

— Da, mă iertaţi, spuse Douglas. Simţea cum pierde teren. Fata zâmbi, observându-i jena.

— Sunt detectivul însărcinat cu elucidarea cazului. Domnul Thomas a fost găsit aici astăzi dimineaţă, mort.

— Sinucidere? Nu e genul lui Peter.

— A fost împuşcat.

— Crimă, spuse fata. Nu aşa o numiţi voi englezii?

— Ce fel de afaceri făceaţi cu el?

— Mă ajuta la un reportaj despre americanii care locuiesc aici de la începutul luptelor. L-am întâlnit când-am intrat să mă interesez de preţul unor mobile. Cunoştea pe toată lumea – inclusiv o mulţime de străini rezidenţi în Londra.

— Chiar aşa?

---

18 Unitate de lungime egală cu 30,479 cm (n.tr.)

— Peter era abil. Ar fi făcut rost de orice pentru oricine, cu condiţia să-i pice şi lui ceva. Privi spre colecţia de obiecte de argint şi fildeş aflate pe un raft deasupra maşinii de taxat.

— Am venit astăzi pentru a lua nişte filme. Mi s-au terminat ieri şi Peter mi-a spus că ar putea să-mi facă rosjt de câteva. Ar trebui să fie în buzunarul său.

— Nu s-a găsit niciun film asupra cadavrului.

— Ei bine, n-are nici a importanţă. Voi găsi în altă parte. Acum stătea lângă el, aşa încât îi simţea parfumul. Îşi închipui cum ar fi dacă ar strânge-o în braţe şi-ca şi cum i-ar fi ghicit gândul-ea îl privi şi-i zâmbi.

— Unde pot să vă găsesc, domnişoară Barga?

— Până spre sfârşitul acestei săptămâni stau la Hotelul Dorchester. Apoi mă mut în apartamentul unei prietene.»

(1) Cunoscut actor englez de film (1891 – 1958) (n.th)

— Deci Dorchester s-a deschis din nou?

— Doar câteva camere, în aripa din spate. Va mai dura mult timp până se va reconstrui partea dinspre parc.

— Aveţi grijă să vă lăsaţi adresa, spuse Douglas, deşi ştia că va fi înregistrată ca străină, iar numele ei se va găsi şi la Biroul de presă al Kommandantur-ii.

Nu părea grăbită să plece.

Peter putea să vă facă rost de orice: de la o piesă din Colecţia de sculpturi Elgin[19], însoţită de o scrisoare de la individul care a scos-o din dărâmăturile Muzeului[20], la o adeverinţă de demobilizare, categoria I-arian, muncitor calificat, fără restricţii de călătorie, permis de liberă trecere pe timpul nopţii; Peter era un intermediar,

19 Statui şi basoreliefuri de la Partenon, cuippărate de lordul Elgin, ambasador englez la Constantinopol şi apoi vîndute guvernului englez în 1816 (n.tr.)

20 British Museum (n.tr.)

domnule Superintendent. Tipii de genul lui dau uşor de belea. Să nu vă aşteptaţi să-l plângă cineva.

— M-aţi ajutat foarte mult, domnişoară Barga. Tocmai ieşea pe uşă când Douglas vorbi din nou. Apropo, ştiţi cumva dacă a fost în ultimul timp în vreo zonă cu climat cald?

Ea se întoarse.

— De ce?

— Are braţele bronzate; ca şi cum ar fi dormit sub un soare puternic.

— L-am întâlnit doar acum câteva săptămâni, zise Barbara Barga. Poate a folosit o lampă cu ultraviolete.

— Ar putea constitui o explicaţie, răspunse cu o umbră de îndoială Douglas.

În tot acest timp, la etaj, Harry Woods se întreţinea cu singurul vecin lui Thomas. Acesta identificase cadavrul şi-l informase că nu fusese nici pe departe vecinul ideal.

— Îl vizita un Feldwebe13 din Luftwaffe… un bărbat solid cu ochelari – de altfel nu sunt prea sigur de grad-dar aparţinea de depozitul de intendenţă din Marylebone Road. Obişnuia să aducă tot felul de lucruri: conserve, ţigări, medicamente. Cred că vindeau stupefiante-întotdeauna dădeau petreceri – şi să fi văzut ce fete veneau pe aici… Vopsite pe faţă şi mirosind a băutură. Uneori băteau din greşeală la uşa mea – ce adunătură «îngrozitoare. Nu-mi place să-i vorbesc de rău pe morţi, ţineţi bine minte, dar se înhăitase cu nişte ticăloşi.

— Ştiţi dacă domnul Thomas avea o lampă cu ultraviolete? întrebă Douglas. / /

— Nu ştiu ce *nu avea*, domnule Superintendent. Dacă cercetaţi prin dulapurile de pe aici, veţi găsi comoara lui Aladin. Şi nu uitaţi mansarda.

— Nicio grijă, mulţumim., U

După ce omul plecă, Douglas scoase din buzunar

obiecţiil de metal pe care-l găsise sub scaun. Confecţionat din piese curbate dintr-un aliaj uşor, dar totuşi grdsolan finisat şi prea greu pentru dimensiunea sa. Nu era vopsit, iar marginea îi era acoperită cu o fâşie de piele maro deschis. În el se practicase o gaură de un sfert de inci1, situată pe aceeaşi linie cu o piuliţă pictată fixată prin sudare. Tot ansamblul fusese întărit printr-o bucată de ţeavă. După profil, dimensiune şi lucru de! lântuială, Douglas ghici că era o parte din sutele de proteze livrate răniţilor din ultimele lupte. Dacă era o parte dintr-o proteză pentru mâna dreaptă, atunci doctorul făcuse o apreciere corectă a situaţiei, iar Douglas putea să înceapă căutarea unui fost trăgător de elită – un stângaci.

Douglas băgă în buzunar obiectul în momentul când Harry intră în cameră.

— L-ai lăsat pe doctor să plece?

— Doug, l-ai luat cam tare.

— Ce a mai spus?

— Ora trei noaptea. Cred că ar trebui să-l găsim pe acel Feldwebel.

— S-a pronunţat doctorul în legătură cu arsurile de soare de pe braţe?

— Lampă cu ultraviolete, răspunse Harry.

Chiar a zis el aşa ceva?

— Nu, e ideea mea. Doctorul s-a tot codit, ştii cum e genul lor.

— Deci vecinul ne spune că era un speculant la bursa neagră, fapt confirmat şi de americancă, conchise Douglas.

— S-ar potrivi, nu-i aşa?

— Atât de bine încât dă de bănuit.

Harry nu făcu niciun comentariu.

— Ai găsit o lampă cu ultraviolete?

— Nu, dar mai răn>îne de cercetat mansarda.

— Foarte bine, Harry, aruncă o privire pe acolo. Treci

apoi pe la Feldgendarmerie şi cere permisiunea să vorbeşti cu acel Feldwebel.

— De ce ai zis că ceva nu-i în regulă? întrebă Harry.

— Vecinul de jos mi-a spus totul despre acest blestemat de Feldwebel, dar a omis să-i pomenească numele sau numărul matricol. Apoi apare americanca şi mă întreabă dacă nu am găsit vreo rolă de film asupra cadavrului. Declară că acest individ Peter Thomas urma să-i facă rost deţaşa ceva noaptea trecută... pfui! O fată ca ca nu venea fără o duzină de filme. Dacă voia mai multe, le obţinea de la orice agenţie de presă, sau de la Ambasada americană. Dacă nu găsea nici acolo, Biroul de presă german i-ar fi dat oricâte ar fi avut nevoie; ştii doar că oficialităţile de la propagandă ar face orice pentru jurnaliştii americani. Nu trebuia să se complice cu speculanţii

de la bursa neagră „r

— Poate că tocmai asta *intenţiona*. Poate că încearcă să ia legătura cu Rezistenţa ca să facă un reportaj.

— Tocmai la asta mă gândeam, Harry.

— Ce nu mai e în regulă?

— Am luat cheile mortului când am coborât. Niciuna nu se potriveşte nicăieri, nici la uşa dinspre stradă, nici la aceasta de aici. Cheile mici par să fie de la dulapuri, iar dacă există pe undeva vreuţi seif, e al dracului de bine ascuns.

— Altceva? întrebă Harry.

— Dacă locuieşte aici, de ce să cumpere şi un bilet de întoarcerë când a plecat ieri dimineaţă de la Bringle Sands? Şi apoi uncie îi sunt cămăşile, lenjeria şi costumele?

— Le-a lăsat la Bringle Sands.

— Vrei să spui că intenţiona să doarmă aici şi apoi să se îmbrace cu aceeaşi cămaşă şi lenjerie? Priveşte-l bine,

Harry. Era un tip foarte pretenţios în ceea ce priveşte lenjeria curată.

— Nu crezi că locuia aici?

— Nu cred că locuia *cineva* aici. Casa era doar un loc de întâlnire.

— Afaceri sau… întâlniri amoroase?

— Harry, uiţi de *casele conspirative*, cum le numesc cei din Rezistenţă. Ar fi putut fi un loc unde membrii ei se întâlneau, se ascundeau sau depozitau materiale. Şi nu putem neglija felul în care era îmbrăcat cu paltonul.

— Dar i-ai spus dpetorului că era frig.

— Doctorul a încercat să mă scoată din sărite şi a reuşit. Asta nu înseamnă că nu avea dreptate despre acel cineva care stătea aici aşteptându-l pe Thomas. Şi nici nu explică de ce avea pălăria pe cap.

— Nu ştiu niciodată cum gândeşti cu adevărat, spuse Harry.

— Ai grijă cum vorbeşti când ajungi la Feldgendarmerie.

— Dar ce crezi că sunt un tâmpit?

— Romantic, răspunse Douglas. Nu tâmpit. ci romantic.

— Crezi că arsurile provin de la o lampă cu ultraviolete?

— N-am auzit ca cineva să doarmă sub o astfel de lampă, sună răspunsul lui Douglas, dar trebuie să fie un început pentru toate. Şi încearcă să te gândeşti de ce a fost scos becul de la lampa reglabilă de pe birou. Nu era ars.

Patru

Berea devenea pe zi ce trece mai proastă şi oricine credea poveştile despre distrugerea culturilor de hamei în timpul luptelor însemna că nu băuse niciodată sortimentele de export vândute în popotele germane. Cu

toate acestea, Douglas mai comandă o halbă şi acoperi sandvişul cu brânză, care nu avea niciun gust, cu muştar înainte de a-l mânca. Mai erau câţiva ofiţeri de la Departamentul Crime în localul Scotland Yard-ului din Derby Gate. Era numit „Red Lion” şi obişnuiţii lui pretindeau, după câteva pahare, că aici se rezolvaseră mai multe crime decât în toate birourile, laboratoarele şi sălile de anchetă luate împreună.

Un vânzător de ziare intră cu *Evening Standard*. Douglas cumpără un exemplar şi-l deschise la rubrica de ştiri de pe pagina a doua.

BĂRBAT MORT ÎNTR-UN APARTAMENT DE LUX DIN WEST END

Ofiţerii de poliţie de la Scotland Yard au vizitat astăzi un apartament din Shepherd Market, în Mayfair, unde a fost descoperit cadavrul unui bărbat, a cărui identitate nu a fost dezvăluită. Descoperirea a fost făcută de un vecin care aducea zilnic lapte. Se crede că decedatul era un anticar, expert recunoscut în perle. Scotland Yard-ul consideră afacerea drept o crimă, iar investigaţiile sunt conduse de „Archer de la Yard”, cel-care a soluţionat îngrozitoarele crime ale „maniacului sexual” din vara trecută.

Modul în care era redactat anunţul indica mâna lui Harry Woods. Acesta-ştia că Douglas nu putea suferi să fie numit „Archer de la Yard”; în plus, Superintendents ghici că prima declaraţie a sergentului despre victimă fusese aceea de „expert în fete” 1, cuvinte rectificate apoi cu mirare prefăcută.

Ploua când Douglas părăsi localul. Privind vizavi o văzu pe Sylvia, secretara sa. Era evident că-i aştepta. Douglas lăsă să treacă câteva autobuze şi apoi traversă strada, chiar prin spatele a doua maşini purtând însemnele, comandantului suprem, al căror roţi îl

împroşcară cu apă. Douglas blestemă, dar ploaia cădea din ce în ce mai puternic.

— Bună scumpule, spuse Sylvia fără prea ipultă pasiune, ceea ce de fapt îi era caracteristic. Douglas o cuprinse cu braţul şi ea îşi ridică faţa udă pentru a fi sărutată.

— Am fost neliniştit toată dimineaţa. În scrisoare spuneai că pleci.

— Trebuie să mă ierţi, dragul meu, spuse Sylvia. M-am dispreţuit eu însămi de când ţi-am trimis blestemata aia de scrisoare. Spune-mi că m-ai iertat.

— Eşti însărcinată?

— Nu sunt absolut sigură.

— La dracu', Sylvia în scrisoare ai spus… f

— Nu ţipa în stradă. îi puse o mână pe gură, o mână foarte rece. Poate ar fi fost mai bine să nu fi venit?

— După trei zile a trebuit să-ţi raportez absenţa. Femeia care aduce ceaiul a întrebat unde eşti. lira imposibil să te acopăr.

— N-am vrut să-ţi fac necazuri.

— I-am telefonat mătuşii tale din Streatham dar mi-a spus că nu te văzuse de luni de zile.

— Da. Va trebui să trec pe la ea.

Joc de cuvinte cu pronunţie apropiată în original: pearls/girls's, perle/fete (n.tr.)

— Vrei să fii atentă la ce-ţi spun, Sylvia?

— Dă-mi drumul, mă doare mâna. Te ascult.

— Nu cum se cuvine.

— Ba da, aşa cum te-am ascultat întotdeauna.

— Mai ai permisul eliberat de SIPO?

— Ce permis?

— Permisul de la Scotland Yard-ai băut sau ce ai?

— Fii sigur că nu am băut. Ei bine, ce-fcu el? Crezi că am de gând să mă duc pe Petticoat Lane şi să vând

nenorocitul ăla de permis celui care dă mai mult? Cine dracu' ar vrea să intre în clădirea aceea oribilă dacă nu ar fi plătit pentru asta?

— Haide să ne plimbăm, spuse Douglas. Nu ştii că Guvernul a dispus organizarea de patrule permanente ale jandarmeriei?

— Despre ce vorbeşti? Zâmbi. Dă-mi" un pupic. Nu eşti bucuros să mă vezi?

O sărută în grabă.

— Ba da. Să mergem spre Trafalgar Square, vrei?

— Mi-e indiferent.

Trecură de Whitehall, prin fata sentinelelor înarmate care stăteau imobile în faţa noilor birouri. Aproape că ajunseseră la Whitehall Theatre când observară cordonul de soldaţi controlând actele de identitate. Parcate vizavi se aflau trei camioane Bedford, proaspăt vopsite cu însemnele Cartierului General al Grupului de Armată German L (Districtul Londrei): o reproducere grosolană a lui Tower Bridge aşezată peste litera gotică L. Soldaţii erau în ţinută de campanie, cu pistoalele automate în bandulieră. Se mişcau repede instilând bariera cu arici – special pentru a străpunge anvelopele – aşa încât numai un sens de circulaţie să fie utilizabil în fiecare direcţie. Maşina de comandă a punctului de control se afla parcată lângă piciorul statuii lui Carol I. Germanii învăţau repede – aici era locul în care Poliţia Metropolitană îşi instala întotdeauna barajele în centrul Londrei. În spatele lor se afla acum o altă barieră – una din soldaţi.

Sylvia nu păru să se neliniştească, dar sugeră că ar fi mai bine dacă ar coti spre Whitehall şi ar merge spre Embankment.

— Nu, replică Douglas. Întotdeauna drumurile laterale se blochează la început…

— Îmi voi prezenta permisul, răspunse Sylvia.

— Te-ai scrântit de tot? o întrebă Douglas. Clădirea Scotland Yard-ului adăposteşte SD-ul, Gestapoul şi toate celelalte. Poate că nu crezi, dar germanii consideră acel permis ca probabil cea mai importantă bucată de hârtie ce poate fi dată unui străin. Nu ai raportat că eşti bolnavă, însă ai păstrat permisul. Dacă ai fi citit dispoziţiile germane pe care le-ai semnat, ai fi ştiut că acest lucru echivalează cu un furt. Acum numele tău şi numărul permisului sunt pe lista persoanelor căutate de Gestapo. Fiecare patrulă de la Land's End[21] la John O'Groats[22] te caută.

— Şi ce vrei să fac? Chiar şi acum nii se simţea niciun fel de nelinişte în vocea ei.

— Stai liniştită. Agenţi în civil urmăresc fiecare persoană suspectă.

Opreau orice şi pe oricine; maşini de comandament, autobuze supraetajate, chiar şi o ambulanţă fu reţinută până ce comandantul patrulei examină actele de identitate ale şoferului şi bolnavului. Soldaţii ignorau ploaia care le făcea căştile lucioase şi le uda ţinuta de campanie, dar civilii se îngrămădeau la intrarea Teatrului Whitehall, ce le oferea oarecare protecţie. Se prezenta o revistă, „Viena în vizită la Londra", cu fete dezbrăcate ascunzându-se printre viori albe.

Douglas apucă brusc mâna Sylviei şi înainte ca aceasta să protesteze, scoase din buzunar o pereche de cătuşe pe care i le trânti pe încheietura mâinii cu destulă violentă, încât s-o doară.

— Ce dracu' faci? urlă Sylvia, dar Douglas o şi târa spre şirul de oameni ce aşteptau la barieră. Se auziră câteva voci nemulţumite în timp ce Superintendentul îşi făcea loc destul de dur cu coatele.

---

21 Punctul cel mai sudic al Marii Britanii (n.tr.)

22, (2) Punctul cel mai nordic al Marii Britanii (n.tr.)

— Domnule Comandant! urlă el arogant. Domnule Comandant!

— Ce doriţi? întrebă un tânăr Feldwebel plin de coşuri, pe al cărui piept se distingea plăcuţa de metal-emblemă a poliţiei militare de serviciu. Nu era îmbrăcat în ţinută de campanie şi Douglas ghici că era comandant de pluton. Îşi flutură permisul eliberat de SIPO prin aer şi spuse într-o germană rapidă:

— Wachtmeister![23] Duc această fată la interogatoriu. Iată şi, permisul meu.

— Unde-s actele ei? întrebă impasibil tânărul.

— Declară că le-a pierdut.

Singura reacţie a neamţului fu cea de a lua permisul lui Douglas şi de a-l examina cu grijă înainte de a-l privi drept în faţă pentru a face comparaţia cu fotografia.

— Haideţi odată-mai repede, spuse Douglas acţionând după principiul că niciun poliţist militar nu este capabil să facă distincţia dintre politeţe şi culpabilitate. Nu am toată ziua la dispoziţie.

— Mi-ai nenorocit încheietura, zise Sylvia. Ia uită-te, ticălo sule.

Feldwebel-ul le aruncă pe rând câte o privire.

— Următorul, zbieră el.

— Haide, se răsti Douglas şi o trase pe Sylvia dincolo de barieră, croindu-şi drum printre maşinile ce aşteptau la punctul de control. Amândoi erau foarte uzi şi niciunul nu vorbi în timp ce un autobuz de lux intră în Trafalgar Square trecând pe sub Admiralty Arch[24]. La ferestre se înghesuiau tineri soldaţi. Din interior se auzea vocea înceată a ghidului vorbind într-o germană şcolărească. Tinerii rânjeau auzindu-l. Unul din băieţi îi făcu din mână

---

23 Sergent major (n.tr.)

24 Arcul Amiralităţii, monument natiônal în memoria reginei Victoria (n.tr.)

Sylviei.

Câţiva porumbei uzi zburară prin faţa lor în vreme ce traversau piaţa goală şi plină de apel

— Îţi dai seama ce ai spus mai adineauri? întrebă Sylvia, în timp ce continua să-şi maseze încheietura unde pielea fusese zdrelită.

Tipic pentru o femeie să continue o conversaţie despre ceva ţinând deja de domeniul trecu tuluii-gândi Douglas.

— Una din cele mai importante bucăţi de hârtie pe care germanii le dau unor *străini* – asta-i ceea ce-ai spus mai înainte.

— Termină, Sylvia, spuse Doug las. Privi peste umăr să vadă dacă au ieşit din raza vizuală a pat rulei, apoi desfăcu cătuşele eliberându-i mâna.

— Asta-i ceea ce suntem, în opin ia ta – nişte *străinii* Germanii sunt cei care au dreptul de a fi aici – noi suntem oaspeţii nedoriţi ce trebuie să se ploconească; a dracului treabă!

— Termină, repetă Douglas. N a-i plăcea să audă femeile vorbind atât de urât deşi, lucrând la poliţie, ar fi trebuit să se obişnuiască până acum.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, gesta povist ticălos. Îl împinse cu latul palmei. Am prieteni care *nu* fac: pe ei de frică când întâlnesc un friţ, dar nu cred că ai înţelege asta, nu-i aşa? Nu! Eşti prea ocupat făcându-le treburile murdare.

— Probabil că ai stat de vorbă cu Harry Woods, zise Douglas într-o încercare zadarnică de a transforma cearta în glumă.

— Eşti patetic; zise Sylvia. Ştii asta? Eşti patetic!

Era o femeie drăguţă, dar acum, cu părul ud lipit de cap, cu rujul aproape şters şi cu haina de ploaiie întotdeauna mult prea scurtă, Douglas o Văzu pentru

prima dată în adevărata ei înfăţişare. Şi-o închipui peste zece ani: o zgripţuroaică, cu o voce puternică şi un temperament violent. Oricum nu va reuşi să convieţuiască în linişte cu Sylvia. E) ar atunci când ambii ei părinţi fuseseră ucişi de bombe – cu câteva zile înainte ca Douglas să-şi piardă şi el soţia, era natural ca unul să caute în celălalt o consolare disperată, disimulată în dragoste.

Ceea ce Douglas considerase odinioară a fi o încredere de sine caracteristică tinereţii, o găsi de ast a dată mai degrabă un egoism de neînduplecat. Îi trecu prin minte că la mijloc ar fi putut fi un alt bărbat msii tânăr, dar se feri s-o întrebe direct, ştiind că va răspunde afirmativ doar pe niru a-l irita.

— Sylvia, amândoi sân. tem înduioşătorii-acesta-i adevărul, spuse el.

Stăteau lângă unul din teii proiectaţi de[25] L andseer1, ale căror corpuri din bronz străluceau-negre ca abanosul în ploaie. Erau singuri efectiv, pentru că acum chiar; şi cel mai zdravăn dintre soldaţii germani se retrăsese la adăpo st. Sylvia îşi ţinea o mână în buzunar şi cu cealaltă îşi îndepărta p, arul de pe frunte. Zâmbi, dar fără nici unt fel de veselie – nici măcar o urmă de bunătate saucompasiuine.

— Nu fi sarcastic cu Harry Woods, zise ea joc un ton amar. E singurul prieten pe care-l mai ai. Îţi dai seama de-acest lucru?

— Pe Harry mi-lamesteca în povestea asta; spuse Douglas.

— Realizezi, nu-i aşa., că e unul de-ai noştri?

— Ce spui?

— Rezistenţa, dobitocule! Expresia ce se aşte mu pe

---

25 Cei patru lei culcaţi, opera lordului Edwin Lands ;eer (1868) încadrează Columna amiralului Horatio Nelson, amplasată în Trafalgar Squrë (n.tr.)

faţa lui fu suficientă s-o facă să râdă. O femeie împingân ci un cărucior cu un sac de cărbuni se întoarse le jumătate pentru a-i privi, înainte de a se îndepărt; a în grabă.

— Harry?

— Harry Woods, asistentul lui Archer de la Yar d, protejatul Gestapoului, reprimatorul celor ce luptă contra cuceritorilor. Şi totuşi, da, într-adevăr, îţi spun acum că acest oi n îndrăzneşte să lupte contra friţilor. Se îndreptă spre fântână işkşi privi faţa reflectată în apa puţin a dâncă.

— Ai băut.

— Doar o doză îmbătătoare de libertate.

— Nu lua o doză prea mare, replică Douglas. Era aproape comic s-o vezi într-o astfel de stare sufletească. Să fi fost oare o reacţie la teama încercată la punctul de control?

— Ai grijă de prietenul nostru Harry, zise ea cu o voce stridentă, şi dă-i as, la odată cu toată dragostea mea.

Îşi scoase mâna din buzunarşi cu ea, şi permisul eliberat de SIPO. Înainte ca Douglas să o poată opri, îşi ridică mâna şi îl aruncă cât mai departe posibil în apa fântânii. Ploaia răpăia atât de tare pe pavaj încât stropii formau un fel de pânză compactă. Sylvia se îndepărtă repede în direcţia treptelor ce duceau spre National Gallery.

În apa tulburată de picăturile de ploaie, de-abia puteai vedea permisul încadrat de un chenar roşu scufundându-se încet spre fundul acoperit de monedele turiştilor, cutii Agfa şi ambalaje de îngheţată. Lăsat acolo, putea fi zărit de vreun ofiţer superior ce ar fi făcut apoi viaţa de nesùportat pentru întreg depart amentul. Douglas stătu pe gânduri câteva momente, dar era deja atât de ud încât nu mai avea nicio importanţă dacă intra în apă până la genunchi.

Cinci

Când Douglas se întoarse în acea după amiază la birou, abia avu timp să se spele şi să-şi schimbe pantofii uzi, că i se înmână un mesaj din partea generalului Kellerman, dornic să-l vadă la o oră convenabilă. Picase la tanc. Douglas se grăbi să urce la etaj.

— Oh, Superintendent Archer, ce bine că ai putut veni, spuse Kellerman ca şi cum Archer ar fi fost un demnitar aflat într-o vizită oficială. Se pare că azi am o zi foarte încărcată.

— Aghiotantul său personal îi întinse o comunicare sosită pe teleimprimator. Kellerman aruncă o privire pe ea şi zise: Tipul de la Berlin, Standartenführerul Huth… îţi aminteşti?

— Îmi amintesc tot ce mi-aţi spus, domnule.

— Excelent. Ei bine, Standartenführerului i s-a rezervat cu prioritate un loc la cursa Berlin-Croydon de după amiază. Bănui că va ajunge pe la cinci. Te-ai putea duce să-l întâmpini?

— Da, domnule, dar mă întreb… Douglas nu ştia cum să-i sugereze faptul că un Standartenführer SS de la Biroul Central de Securitate al lui Himmler ar trebui aşteptat la aeroport de

$ cineva cu un grad mai mare decât un simplu Superintendent de poliţie.

— Standartenführerul a cerut să-l întâmpini, spuse Kellerman.

— M-a indicat nominal?

— Vine pentru o anchetă, continuă Kellerman, aşa încât am considerat natural să-i repartizez ca ajutor pe cel mai bun detectiv pe care-l am. De fapt Huth îl ceruse expres pe Archer. Kellerman se opusese cu îndârjire ordinului care-l punea pe Douglas Archer sub comanda noului venit, însă intervenţia personală a lui Hârcimler pusese capăt discuţiilor.

— Mulţumesc, domnule, spuse Douglas.

Kellerman îşi scoase ceasul de aur din buzunarul vestei şi-l privi.

— Plec chiar acum, continuă Douglas înţelegând aluzia.

— Te rog. Ia legătura cu aghiotantul meu personal. El se ocupă de pregătirile pentru primirea Standartenführerului.

Compania Lufthansa avea trei zboruri zilnice Berlin-Londra, mult mai confortabile decât cursele militare. Standartenfûhrerului Dr. Oskar Huth i se rezervase unul din cele cincisprezece locuri ale avionului ce pleca din Berlin la ora prânzului.

Douglas aştepta în clădirea neîncălzită, urmărind o fanfară ce se pregătea pentru sosirea legăturii zilnice cu New York-ul. Germanii aveau singurele avioane capabile de zbor fără escală pe o asemenea distanţă şi Ministerul Propagandei nu pierdea ocazia să facă o asiduă reclamă.

Plouase până târziu după amiază, dar în prezent la orizont se zărea o spărtură în norii joşi. Avionul de la Berlin se învârtea în cercuri, în timp ce pilotul se întreba dacă să-şi încerce sau nu norocul aterizând.

După a treia survolare Junkers-ul trimotor coborî brusc şi făcu o aterizare perfectă pe pista udă. Fuselajql lustruit manual sclipi în vreme ce avionul se îndrepta încet spre clădirea terminalului. îl v

Douglas se aştepta ca orice bărbat care-şi trecea şi titlul de doctor după rang să fie un tip ponderat. Dar Huth era doctor în drept şi ofiţer SS în acelaşi timp, după prima impresie pe care şi-o făcu englezul. Şi văzuse destui tipi de acelaşi calibru!

Spre deosebire de Kellerman, noul sosit era în uniformă, şi nu dădea semne că ar vrea s-o schimbe cu haine civile. Uniforma lui nu era neagră, obişnuită pentru

SS, ci una gri-argintie, cu cizme înalte şi pantaloni de călărie. Pe mânecă avea banderola RÂSS-ului, purtată doar de statul major personal al lui Himmler.

Douglas îl măsură de sus până jos. În ciuda uniforme i vechi dar proaspăt călcate, bărbatul înalt şi slab avea înfăţişarea unui manechin de vitrină. În jur de treizeci şi cinci de ani, cra un individ puternic cu o figură şi un pa Aenergic, care veneau în contradicţie cu ochii înguşti ce-i dădeau aspectul de om pe jumătate adormit. Sub braţ purta un baston scurt cu măciulia de argint, iar în mână o servietă încăpătoare. Nu se îndreptă spre uşa ce făcea legătura cu vama, ci bătu cu bastonul în portiţă până ce un funcţionar. În uniforma companiei Lufthansa i-o deschise.

— Archer?

— Da, domnule. Ofiţerul îi strânse mâna de formă, ca şi cum ar fi ştiut că orice englez era obişnuit cu aşa ceva.

— Ce mai aştepţi? /).

— Aghiotanţii... bagajele dumneavoastră...

— Poate vrei să spui puştile de vânătoare, crosele de golf şi uneltele de pescuit?! Nu am timp pentru aiureli de acest gen, spuse Huth. Ai maşină?

— Rolls-ul, răspunse Douglas, arătând cu degetul spre locul unde-văzută prin uşile terminalului-se afla maşina strălucitoare cu însemnele oficiale ale lui Kellerman şi cu un şofer în uniforma SS-ului.

— S-a îndurat Kellerman să-ţi împrumute Rolls-ul? întrebă Huth în timp ce urcau. Şi ce foloseşte în această după-amiază, caleaşca de la ceremonia de încoronare? Accentul lui Huth era perfect, aşa cum numai cineva cu părinţi sau cu o amantă poliglotă îl poate obţine. Amabilitatea sa nu-i putea însă. disimula ambiţia nemăsurată.

Tatăl lui Huth fusese profesor de limbi străine. Familia locuise în Schleswig-Holstein până ce, după primul

război mondial, noua frontieră a decis ca zona casei lor să devină parte a Danemarcei. Se mutaseră la Berlin, unde Oskar studiase dreptul înainte de a pleca la Oxford pentru specializare, doar cu câţiva ani înainte ca însuşi Douglas să-şi facă studiile în acest oraş. În ciuda diferenţei de vârstă, cei doi reuşiră să găsească amintiri şi cunoştinţe cunune, în plus, în tinereţe mama lui Douglas fusese guvernantă la Berlin.

— De ce probleme te ocupi acum? întrebă ca din întâmplare Huth privind pe fereastră. Maşina încetini din cauza circulaţiei anevoioase în zona Norwood, unde un şir lung de oameni aşteptau în ploaie să-şi ridice raţia zilnică de pâine. Douglas anticipă o remarcă din partea colonelului, dar acesta nu făcu decât să se aplece înainte cu pumnii încleştaţi şi să bată cu inelul cu sigiliu în geamul şoferului.

— Foloseşte sirena, tâmpitule, zise el. Crezi că am timp de pierdut?

Se întoarse spre Douglas. „— Ei, bine?

— Două decese marţi în Kentish Town. O cădere pe şinele electrice ale metroului. La început am considerat cazul o crimă, dar apoi am conchis că era o dublă sinucidere; bărbatul era un evadat din lagărul de prizonieri de la Brighton. Douglas îşi frecă obrazul. Un schimb de focuri într-un club de noapte din Leicester Square, sâmbătă noapte. S-a utilizat un pistol mitralieră, aproximativ o sută cincizeci de cartuşe. N-au făcut economie băieţii-probabil o bandă; proprietarul declară că s-au furat şase mii de lire, dar dacă ne gândim că nu-şi declară niciodată câştigurile reale ca să plătească un’impozit mai mic, suma este probabil dublă: bancnote uzate, cele mai multe mărci de-ocupaţie. Administratorul şi casierul au murit, trei clienţi răniu şi unul încă în spital.

— Ce-i cu asasinarea lui Peter Thomas? întrebă Huth

continuând să privească pe fereastră la străzile monotone şi scăldate de ploaie.

— Dar s-a întâmplat doar azi dimineaţă, replică Douglas, surprins că Huth era la curent cu această afacere.

Huth aprobă din cap.

— Până acum nu am găsit pe nimeni care să fi auzit împuşcăturile, iar medicul crede că moartea a survenit pe la trei noaptea. Victima avea acte pe numele Peter Thomas-probabil false. Numele nu este trecut în cartotecile noastre; o posibilă identificare după amprente va mai lua ceva timp. Asupra lui s-a găsit un bilet de tren pentru Bringle Sands, o mică localitate balneară pe coasta Devonului.

Douglas îşi privi interlocutorul care continua să se uite fix pe fereastră.

— Ştiu exact unde se află localitatea, replică acesta.

Douglas fu din nou surprins, deoarece el habar n-avusese de existenţa ei până ce nu cercetase o hartă.

— Mai departe, rosti Huth fără a-l privi.

— În apartament am găsit un stoc de provizii provenind din depozitele armatei… nu prea multe, de altfel. Lucruri uşor de vândut la bursa neagră: ţigări, băuturi, bonuri de benzină. Avem o depoziţie scrisă a unui vecin despre vizitele frecvente pe care le făcea în acel apartament un Feldwebel din Luftwaffe. Ne-a furnizat şi o descriere, aşa încât ajutorul meu s-a dus astăzi, după-amiază la Feldgendarmerie. Acum aştept să văd dacă vor prelua ei cazul sau dacă rămâne de competenţa noastră.

— Cum s-a petrecut crima?

— După toate aparenţele, ucigaşul a pătruns înăuntru, şi-a aşteptat victima şi… H

— Dar nu crezi că aşa s-au desfăşurat lucrurile, nu-i aşa?

Douglas înălţă uşor din umeri. Nu era uşor să-l lămureşti pe acest ofiţer SS de problemele ridicate de un astfel de caz. Pedepsele pentru cele mai mici abateri de la regulamente erau atât de severe, încât chiar oamenii de bună credinţă preferau să depună mărturii false. Douglas Archer înţelegea aceste lucruri şi-ca mulţi alţi ofiţeri de poliţie din Anglia-închidea ochii la delictele minore.

— Probabil o răfuială între speculanţi, conchise el, deşi instinctul îi spunea că era mult mai mult decât atât.

Huth se întoarse spre el şi spuse zâmbind:

— Cred că încep să înţeleg felul în care lucrezi, Superintendent. Probabil o răfuială legată de bursa neagră. Schimbul de focuri de sâmbătă: o bandă. Afacerea de marţi: dublă sinucidere. Aşa se desfăşoară lucrurile la Scotland Yard? Etichetările acestea convenabile sunt de fapt moduri rafinate derclasificare a cazurilor ce ar trebui incluse în marea categorie a celor „nêrezolvate”. Aşa-i?

— Nu eu am folosit cuvântul, dumneavoastră l-aţi folosit, domnule Standartenführer. După părerea mea, cazurile sunt clare, dar sunt implicate cadre ale Wehrmachtului. În astfel de situaţii nu am mână liberă.

— Foarte plauzibil, spuse Iluth.

Douglas aşteptă câteva momente, însă tăcerea prelungindu-se întrebă:

— Nu vreţi să vă dezvoltaţi ideea, domnule?

— N-ai crezut niciun moment că este vorba de o „răfuială între speculanţii la bursa neagră”, spuse dispreţuitor Huth. Pentru că un poliţist ca tine cunoaşte pe orice nenorocit de pungaş din Londra. Dacă ai fi crezut că afacerea era legată de bursa neagră, ai fi interogat orice speculant cerându-i să-ţi indice vinovatul, ameninţându-l cu zece ani de puşcărie. Poţi să-mi spui de ce n-ai făcut-o?

— Nu, răspunse Douglas.

— Ce vrei să spui – nu?

— Nu vă pot spune pentru că nu ştiu nici eu. Probele sunt cele pe care le-am menţionat… dar cred că e vorba de mult mai mult. Huth îl privi pe Douglas şi-şi împinse chipiul pe spate cu vârful degetului. Era un bărbat chipeş, dar faţa îi era lipsită de orice culoare, de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa în birouri prost luminate. Douglas nu avea niciun mijloc de a descoperi ce se petrece în mintea lui Huth, dar avea sentimentul neplăcut că acesta îi citea gândurile. Totuşi nu-şi coborî ochii. După câteva momente interminabile, Huth întrebă:

— Aşadar, ce ai de gând să faci?

— Dacă Feldgendarmeria îl identifică pe Feldwebel-ul menţionat în depoziţia vecinului, totul va depinde de Feldgericht der Luftwaffe…

Standartenführerul dădu dispreţuitor din mână. x

— Un mesaj pe teleimprimator de la Berlin, adresat Comandantului Luftwaffe, a ordonat la toate documentele legate de acest caz să-ţi fie înapoiate.

Douglas găsi afirmaţia uluitoare. Wehrmachtul nu obişnuia să lase pe alţii să-şi vâre nasul în treburile proprii. SD-ul – serviciul de informaţii al SS-ului – reuşise aproape imposibilul când îşi extinsese jurisdicţia nu numai asupra SS-ului, dar" şi a SA-ului[26] şi a Partidului Nazist. Dar nici chiar ei nu încercaseră vreodată să aducă acuzaţii unui membru al armatei. Doar un singur om putea ordqna ca Luftwaffe să renunţe la un caz în favoarea SIPO-ului-şi acesta era comandantul suprem al forţelor armate-Adolf Hitler.

Imaginaţia lui Douglas o luă razna – se întreba clacă crima nu fusese comisă cumva de vreun nazist sus-pus, sau de vreo rudă, prieten sau amantă a unei astfel de persoane.

— Există vreo teorie în legătură cu ucigaşul? întrebă

26 Sturm banteilungen - Batalioane de asalt (n.tr.)

el.

— Tot ce ţi se cere e să găseşti criminalul.

— Dar de ce tocmai această crimă? stărui Douglas.

— Pentru că s-a petrecut, răspunse pe un ton plictisit Huth. Explicaţia ar trebui să fie de ajuns pentru un englez.

Douglas simţea cum îl cuprinde frica. Nu voia să continue cercetările într-un caz atât de important, având tot timpul alături pe acest sinistru ofiţer SS. Dar nu era momentul să-şi formuleze obiecţiile. O rază de soare se strecură printre nori şi lumină străzile lucioase de atâta ploaie. Şoferul puse în funcţiune sirena şi acceleră.

Douglas spuse:

— Voi veni să vă iau cu maşina la şapte şi jumătate pentru a vă conduce la TIotelul Savoy unde se va desfăşura o recepţie în cinstea dumneavoastră. Dar până a ajunge la reşedinţa rezervată în Brook Street, Mayfair, generalul Kellerman s-a gândit că poate doriţi să vedeţi Palatul Buckingham şi Parlamentul.

— Generalul Kellerman e un ţărănoi, spuse amabil în germană Huth.

— Asta înseamnă că *aţi vrea* sau nu să trecem pe lângă Buckingham Palace?

— Înseamnă, dragul meu Superintendent, că nu am nici cea mai mică intenţie de a-mi petrece seara într-o cameră plină de ofiţeri şi de amantele lor împopoţonate, care între o înghiţitură de şampanie şi o îmbucătură de somon afumat mă vor informa despre cel mai bun loc de unde mi-aş putea procura un serviciu de porţelan Stafford. Continuă să vorbească în germană, folosind cuvântul *fressen*, de obicei utilizat pentru a indica modul de a hrăni animalele.

— Du-mă la biroul meu, zise Huth. Şi fă rost se cel mai bun medic legist pentru autopsia lui Peter Thomas diseară. Vreau să asist şi eu. Văzu uimirea zugrăvită pe

faţa lui Douglasi Curând te vei obişnui cu metodele mele de hidru.

Un individ se poate obişnui şi cu frigurile galbene, gândi Douglas, dar mulţi mor în această încercare.

— Să contramandez aşadar recepţia?

— Şi să-i lipsesc pe Kellerman şi prietenii săi de plăcerea unui banchet? Ce fel de coleg eşti, Superintendent, un stricăchef?

Râse. Bătu apoi din nou în geamul despărţitor şi strigă şoferului:

— La Scotland Yard.

Şase

Şi astfel, în timp ce generalul Kellerman, HSSPf-Great JT Britain[27], se întreţinea cu unele din cele mai importante persoane oficiale din Londra, oaspetele lor de onoare se afla într-o morgă din Baker Street, purtând un şorţ alb de măcelar şi urmărindu-l pe Sir John Shields, medicul legist, cum ciopârţea cadavrul lui Peter Thomas.

Era o clădire mică şi sinistră, despărţită de Paddington Street doar de spaţiul necesar pentru ca dricurile şi ambulanţele să-şi descarce conţinutul în spatele uşilor de stejar ce împiedicau orice privire curioasă a trecătorilor. Interiorul fusese vopsit de atâtea ori în verde închis şi maro, încât acum perenii erau netezi şi lucitori, oarecum asemănători cu scările de piatră şi cu podeaua lustruită, din lemn. Becurile de mică putere răspândeau o lumină galbenă, difuză, dar o lampă de alamă cu abajur verde era îndreptată direct spre stomacul nemişcat, ca de ceară, al lui Peter Thomas.

Erau prezenţi nouă bărbaţi: Huth, Sir John Shields şi asistentul său, Douglas Archer, un reprezentant al procuraturii, un funcţionar, doi muncitori în şorţuri de

27 Hôherer SS und Polizeifurer—Comandantul suprem al SS-ului şi Şeful poliţiei din Marea Britanie (n.tr.)

cauciuc şi cizme impermeabile şi un maior german de poliţie, plin de ifose, sosit în acea zi de la Hamburg. Acesta din urmă lua tot timpul note, cerând explicaţii despre comentariul sec al lui Shields. În jurul mesei de marmură era destulă înghesuială, aşa încât Douglas cedă cu uşurinţă un loc în primul rând. Nu putea suferi spectacolele sângeroase de acest gen şi chiar fără să privească, sunetul bisturiului şi al ferăstrăului şi gâlgâitul lichidelor îl *şi* cea să vomite.

— Hemoragie, hemoragie, hemoragie! spuse Shields, arătând cu bisturiul. Toţi priviră atent la măruntaiele victimei. Nu-mi place cum arată ficatul, continuă Shields, apucându-l, retezându-l şi apropiindu-l de lumină. Ce crezi, doctore? Vocea-i răsună ca un ecou în morga întunecată.

Asistentul înţepă ficatul sM privi îndelung printr-o lupă. Shields se aplecă pentru a mirosi cadavrul.

— Explică-te, ceru nerăbdător Iiuth.

— Atins de o boală, decise doctorul. Foarte interesant. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Mă mir cum mai supravieţuia tipul.

Maiorul german scria de zor în carneţel. Apoi anunţă că vrea să privească şi el prin lupă.».

— Cât mai avea de trăit cu această boală de ficat? întrebă el în germană şi aşteptă până ce fraza fu tradusă de Huth.

— N-aş vrea să mă pronunţ, zise Sir John. Cineva poate supravieţui al dracului de mult timp cu un ficat bolnav-ar trebui să-i vezi pe băieţii, de la clubul meu! râse scurt.

— Nu-i nimic hazliu aici, replică Huth. Era bolnav?

— Cu siguranţă că da, răspunse Sir John.

— De moarte? f

— Nu i-aş fi dat mai mult de câteva luni, ce spui, doctore?

Aprobarea veni printr-o răsuflare adâncă şi. O uşoară clătinare a capului.

Huth îl apucă pe maior de după umeri şi-l trase într-o parte, la o distanţă la care nu se putea auzi nimic, începând să-i povestească ceva. Sir John o consideră ca pe o lipsă de bună-cuviinţă şi nu făcu nimic să-şi ascundă dezaprobarea.

Când Huth se întoarse la masa de marmură, îl informă pe

Sir John că toate organele interne vor fi împachetate pentru a fi trimise la Berlin cu avionul de a doua zi.

— Atunci eu nu mai am nicio treabă pe-aici, declară Sir John Shields.

— Nu trebuie să vă simţiţi jignit, Sir John, spuse Huth cu o voce plină de farmec, pe care Douglas nu i-o mai auzise niciodată. Nu avem pe nimeni cu experienţa şi cunoştinţele dumneavoastră în Berlin. Sper din toată inima că, împreună cu colegul dumneavoastră, Veţi continua autopsia aşa încât să pot avea rezultatul mâine. dimineaţă.

Sir John respiră adânc şi spuse cu acea voce pe care Douglas i-o cunoştea atât de bine din şedinţele tribunalelor şi pe care o folosea atunci când voia să contracareze teoria vreunui avocat:

— Nici nu poate fi vorba de a continua expertiza cadavrului fără a utiliza laboratorul bine echipat şi specializat al unui spital.

Îl uth dădu din cap dar nu spuse nimic.

Sir John continuă:

— Chiar şi în aceste condiţii, va fi o muncă de durată. Spitalele din Londra sunt pline până la refuz, iar personalul medical este suprasolicitat – nu este nevoie să vă reamintesc din ce cauză.

Huth dădu din cap cu gravitate.

— Bineînţeles că nu. Iată de ce am aranjat ca Spitalul

SS-ului în Hyde Park Corner – să vă pună la dispoziţie laboratorul său. Afară aşteaptă două maşini şi o ambulanţă, aveţi o legătură telâfonică directă şi dacă vă trebuie specialişti sau materiale suplimentare e de ajuns doar să mă anunţaţi.

Sir John îl privi lung pe Huth înainte de a răspunde.

— Mi-ar plăcea să cred, domnule general, că toată această etalare de resurse ale armatei germane este un compliment adus mie personal: Totuşi, cred că ea indică mai degrabă interesul dumneavoastră particular în legătură cu acest caz. De aceea aş aprecia dacă aţi vorbi mai deschis-spunându-mi tot ce ştiţi despre moartea individului.

t

— Standartenführer, îl corectă Huth. Standartenführer, nil general. Tot ce pot să vă spun, Sir John, este că nu-mi plac misterele, cum nu vă plac nici dumneavoastră, mai cu seamă dacă ele se referă la decese ciudate.

— Epidemie? întrebă Sir John. Boală contagioasă? Virus? Ciumă? Molimă? Ridică vocea. Vreţi să spuneţi că aţi mai văzut până acum aşa ceva?

— Câţiva ofiţeri din statul meu major au mai văzut cândva ceva asemănător, admise Huth. Şi pentru că tot aţi amintit de epidemii şi de molime, acum avem de-a face cu ceva atât de îngrozitor încât chiar şi Ciuma Neagră[28] pare o simplă bagatelă în comparaţie cu ea – sau cel puţin aşa m-au informat experţii mei.

Şapte

Trecuse de miezul nopţii când Huth şi Douglas Archer se întoarseră la Scotland Yard. Pentru prima dată Huth fu convins să intre în biroul ce-i fusese rezervat la

28 Cumplită epidemie de ciumă bubonică ce à decimat populaţia Asiei şi Europei, ajungînd şi în Anglia în 1348 (n.tr.)

mezanin. Era o cameră splendidă, cu vedere spre Tamisa şi County Hall. Nimic nu era omis pentru ca totul să fie perfect. Generalul Kellerman avusese grijă personal de pregătiri: biroul din lemn de trandafir proaspăt lustruit, covorul curăţat, un televizor Telefunken nou-nouţ ce aştepta reluarea emisiunilor BBC cu ocazia Crăciunului, barul aprovizionat cu băuturi alese şi un serviciu de cristal Waterford. Sigur că-i va place, ce zici? întrebase Kellerman cu acea voce răguşită pe care Harry Woods o putea imita la perfecţie. Oricui i-ar place, sunase răspunsul şefului său de stat major.

— Un birou foarte frumos, spuse sarcastic Huth. Un loc perfect pentru a mă ţine deoparte de problemele zilnice ale departamentului. Observ că şi telefonul este legat la centrala lui Kellerman.

— Nu vă place poziţia camerei? se informă Douglas.

— Descotoroseşte-mă de mobilă şi de toate porcăriile astea, ordonă Huth. Seamănă mai mult cu un bordel victorian decât cu un birou. Ce dracu' crede Kellerman, că am de gând să stau aici şi să beau toată ziua până va începe emisiunea la televizor?

— Televizorul e prevăzut cu o legătură prin cablu, spuse Douglas. Poate fi folosit pentru transmiterea de date specifice poliţiei-fotografiile persoanelor căutate şi altele de acest gen.

— Ce-ar fi să-ţi fac rost de un post la blestematul acela de Minister al Propagandei? Ţi-ar place?

— Dacă mi-aţi lăsa timp să mă gândesc, răspunse Douglas, prefăcându-se că ia propunerea în serios.

— Scoate toată mobila de aici. Vreau fişete de metal cu încuietori solide, un birou de metal cu sertare sigure, o lampă de birou puternică, nu drăcia asta nenorocită. Vei sta în biroul alăturat, aşa încât adu-ţi tot ce doreşti acolo. Vreau patru telefoane directe şi conectează legăturile

aparatelor tale la numerele de aici. Pe coridor instalează o masă şi un scaun, aşa încât santinela să nu fie nevoită să stea tot timpul în picioare şi apropo, unde dracu' este?

— Cine, domnule., santinela?

— Nu sta acolo ţeapăn repetând orice cuvânt pe care-i spun. Cercetările legate de asasinarea lui Peter Thomas fac parte dintr-o operaţie denumită în cod „Apocalipsul". Niciun fel de informaţie – de fapt absolut nimic – nu trece dincolo de pereţii acestei camere fără aprobarea mea scrisă, sau fără cea a Reichsführerului SS Heinrich Himmler. Clar?

— Absolut, domnule, răspunse Douglas încercând disperat să ghicească ce se ascunde în spatele acestor ordine.

Iluth zâmbi:

— Pe coridor va sta, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, o santinelă SS înarmată. Iluth îşi privi ceasul.

— De fapt, trebuia să fie deja aici, lua-Uar naiba. Ia legătura telefonic cu comandantul gărzii SS, în Cannon Row. Spune-i să trimită o santinelă şi o jumătate de duzină de oameni ca să scoată mobila afară.

— Mă îndoiesc* că la această oră din noapte se vor găsi muncitori disponibili, răspunse Douglas.

Huth îşi dădu capul pe spate şi-i privi pe sub pleoapele lăsate. Curând Douglas avea să înveţe că acesta era un semn de primejdie.

— Ce-i asta – o glumă? Un nou fel de provocare?

Douglas ridică din umeri.

— Voi telefona.

— Mă găseşti în camera de conferinţe numărul 3 împreună cu maiorul Steiger. Spune-i ofiţerului SS că toată mobila trebuie să fie scoasă de aici până la întoarcerea mea. Să fie instalat vei mobilierul nou. %

— De unde să iàu dulapuri şi birouri de metal? întrebă Douglas. „i

I luth se întoarse cu spatele ca şi cum nu merita să răspundă 4 a o astfel de întrebare.

— Foloseşte-ţi iniţiativa, Superintendent. Mergi de-a lungul coridorului şi unde vezi un birou care-ţi trebuie, înşfacă-l!

— Dar mâine dimineaţă se va isca un tărăboi grozav. Toţi vor veni aici pentru a-şi lua înapoi obiectele.

— Şi vor întâlni o santinelă SS înarmată care nu va permite ca nimic să fie scos din această cameră – din ordinul Reichsführerului SS. Inclusiv mobilierul”.

— Foarte bine, domnule.

— În servieta mea vei găsi un tub de carton conţinând un mic tablou de Piero della Francesca. Dă-l la înrămat şi atârnă-l pe perete pentru a mai acoperi ceva din tapetul acesta oribil.

— Autentic? întrebă Douglas, care auzise poveşti uluitoare despre jafurile din Polonia, Franţa şi Ţările de Jos.

— În biroul unui ofiţer de poliţie, Superintendent Archer? Nu ar fi oportun, ce zici?

Ieşi din cameră fără a mai aştepta vreun răspuns.

Douglas telefonă comandantului gărzii SS şi-i transmise mesajul lui Huth, adăugând prieteneşte că Standartenfulirerul. era extrem de grăbit.

Comandantul gărzii fu consternat. Era evident că dispoziţiile lui Kellerman privitoare la noul sosit fuseseră luate în serios de forţele de securitate.

Douglas se îndreptă spre fereastră şi privi în jos spre Embankment. Din cauza interzicerii circulaţiei pe timpul nopţii, puţini civili se aventurau pe străzi – membrii Parlamentului şi muncitorii ce lucrau în schimburi în întreprinderile cu foc continuu şi în diverse servicii. Acum

nu se vedeau decât câteva şiruri de maşini oficiale şi o patrulă înarmată care-şi executa rondul în jurul clădirilor guvernamentale bine luminate. O motocicletă cu ataş se opri la punctul de control dintre Victoria Embankment şi Westminster Bridge, apoi acceleră şi se pierdu în noapte. De peste drum se auzi clopotul Big Ben-ului. Douglas Archer căscă şi apoi se întrebă în sinea sa cum de reuşesc oameni ca Huth să reziste fără să doarmă.

Deschise servieta colonelului pentru a scoate reproducerea după Francesca, dar înainte de a avea timp să o deruleze, observă într-un buzunar interior un plic mare sigilat cu ceară roşie şi cu însemnele heraldice ale RSHA-ului[29] – teribila organizaţie a lui Heinrich Himmler. Plicul fusese deja tăiat pe o* latură şi o hârtie împăturită era vizibilă înăuntru.

Douglas nu-şi putu stăpâni curiozitatea. Trase hârtia afară şi o despături-era o schiţă complexă, de mărimea sugativei de pe birou. Eţa trasată cu tuş negru pe un fel de pergament. Nici chiar germana fluentă a lui Douglas nu-i permise să înţeleagă complet textul, dar recunoscu câteva simboluri.

Era un triunghi echilateral răsturnat, înscris într-un dublu cerc. Triunghiul conţinea două nume în aşa fel scrise încât să formeze o cruce – Elohim[30] şi Sabaoth[31]. O anchetă încununată de succes prin 1939, legată de o serie de crime ale unor practicanţi ai magiei negre, îi permise lui Doulgas să identifice. O „pentagramă” magică reprezentând „zeul războiului, echilibrul forţelor naturii şi armonia

---

29 Reichsicherheitshauptamt — Direcţia Generală a Siguranţei , Reich-ului (n.tr.)

30 Divinitate, plurală în epoca arhaică a mitologiei ebraice, consacrată în special construcţiei si reconstrucţiei universului (ti.tr.)

31 Sabaoth—nume biblic tîrziu al lui Dumnezeu înţeles ca divinitate războinică (n.tr.)

numerelor”.

O a doua pentagramă reprezenta un cap omenesc cu trei feţe, încoronat cu o tiară şi înălţându-se dintr-un vas plin cu apă. Mai erau şi alte semne legate de simbolul apei. Alături era scris de mână: Laboratorul Joliot-Curie – Collège de France, Paris. Iar lângă alt semn al apei se menţiona: Compania Norsk Hydro, Rjukan, Norvegia.

Un morman de pământ, semnele de pică şi un diamant străpuns de sabia magică „De-o Duce, comite ferro” formau o emblemă a Marelui Elixir reprezentând, conform schiţei, atotputernicia învăţatuluk/dublele litere runice ale SS-ului erau urmate de cuvintele /RSHA Berlin”.

Al treilea simbol cra o spirală notată cu „Transformatio”, cuprinzând precizarea: Laboratorul Clarendon, Oxford şi cuvintele „Formatio” şi „Reformatio”, astfel dispuse peste „Transformatio” pentru a forma un triunghi. Dedesubt se menţiona „Reactorul german al armatei din Anglia” şi era reprezentat un dispozitiv rotitor. Numele Peter Thomas, scris de o altă mână, apărea trecut în creion ca şi cum ar fi fost adăugat în ultimul moment.

Douglas ridică capul auzind. cadenţa cizmelor germane pe mozaicul coridorului/împături mult prea repede schiţa pentru a fi sigur că nu se va observa că cineva umblase la ea. Îndesă apoi plicul în buzunarul roşu al servietei şi o închise.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse Douglas în timp ce derula reproducerea după Francesca. →

— O santinelă şi şase oameni, raportă ofiţerul SS.

— Standaitenführerul Huth vrea să scoateţi mobila de aici şi să o înlocuiţi cu mobilierul metalic aflat în birourile de pe acest coridor, explică Douglas.

Ofiţerul SS nu păru surprins de ordin. Douglas avu impresia că acest fiu de fermier din Hesse-aşa cum îl

categorisi el-ar fi sărit şi pe fereastră dacă i s-ar fi ordonat. Ofiţerul îşi scoase tunica pentru a lucra împreună cu cei şase flăcăi vânjoşi, în timp ce camaradul lor înarmat făcea de pază pe coridor.

Totul era aproape terminat până-la ora două noaptea când sosi Harry Woods. Fusese la recepţia de la Savoy şi Douglas observă cu oarecare teamă că Harry era puţin cam afumat.

— Sita nouă cerne bine, declară Harry urmărind deplasarea mobilelor. N-am mai văzut aşa activitate din noaptea în care a început invazia.

— Ştii unde putem înrăma acest tablou? îl întrebă Douglas.

Harry îl luă de o margine şi-l privi. Era intitulat „Flagelarea”.

Douglas îi cunoştea-o piaţă cu colonade inundată de un soare strălucitor pe un cer albastru. Pe fundal Hristos este biciuit. Trei bărbaţi splendid îmbrăcaţi – Contele de Urbino şi cei doi sfetnici ai săi-stau cu spatele la scenă şi vorbesc liniştiţi. În realitate, cei doi sfetnici imortalizaţi de pictură fuseseră suspectaţi de complicitate în asasinarea Conţelul. Experţii discutaseră în contradictoriu timp de secole despre înţelesul ascuns al tabloului. Douglas îl găsea foarte potrivit pentru a împodobi biroul unui emisar dur de la Curtea Bizantină a Reichsführerului SS.

— Un pederast ciudat, nu-i aşa? zise Harry privind tabloul.

— Ar fi mai bine să ne obişnuim cu el, răspunse Douglas.

— E în camera de conferinţe, continuă Harry, împreună cu acel maior piţigăiat de poliţie pe care l-am văzut la morgă. Cine-i individul?

— Habar n-am.

— Discută de parcă s-ar apropia sfârşitul lumii. Harry

scoase pachetul de ţigări şi-l întinse lui Douglas, dar acesta scutură din cap. Erau timpuri când nu se mai făcea să accepţi o ţigară de la un prieten.

— Şefule, despre ce-i vorba? Dumneata înţelegi vorbele astea în doi peri. Ce se întâmplă?

— Credeam că tu ai fi în măsură să-mi spui, Harry. M-am întâlnit astăzi cu Sylvia. Mi-a declarat că eşti amestecat în tot ce se întâmplă prin oraş.

Dacă Harry ghicise ce spusese de fapt Syivia, nu păru impresionat; nu fu surprins nici de faptul că Sylvia sosise pe neaşteptate la Scotland Yard. Douglas se întrebă dacă nu cumva ea se întâlnise şi cu Harry.

— Am să-ţi spun un lucru, zise Harry. Maiorul ăla pricăjit nu are nimic de-a face cu patologia, medicina sau ceva de genul ăsta. Aş vrea să ştiu ce căuta la morgă. Crezi că bătrânul Huth l-a luat cu el doar pentru distracţie?

— Ai să afli în curând că noul nostru Standartenführer nu se dă în vânt după aşa ceva, replică Douglas.

— Bântuie destui tipi a naibii de ciudaţi pe aici. Vreau să spun că am greşit luându-l cu noi pe specialistul în radiotelegrafie; Şi am să i-o spun şi colonelului noştri în faţă. Am să-i spun că am greşit al dracului de tare. Crezi că n-am s-o fac, dar ai să vezi. Harry se clătină uşor şi se îndreptă sprijinindu-se de birou.

— Specialist în radiotelegrafie?

— Ha, făcu Harry cu mulţumirea de sine a cuiva bine ameţit. I-am văzut dosarul. Uniforma de poliţist e doar de ochii lumii. Am telefonat la Lufthansa şi i-am luat numărul de pe declaraţia de îmbarcare, apoi am urcat la arhive.

— I-ai luat dosarul?

— Doar fişa. Am spus că lucrez pentru Gestapo-aşa poţi obţine orice blestemat de lucru. Ştii asta, Douglas?

— Tu *nu lucrezi* pentru Gestapo, îi atrase atenţia

Archer.

Harry îşi vântură mâna prin faţa feţii de parcă ar fi vrut să înlăture o pată de pe un parbriz murdar.

— Se menţionează specialist în radiotelegrafie, doctor în teoria telegrafiei fără fir. Nenorociţii ăştia de Huni[32] sunt toţi doctori, ai observat?... A studiat la Tûbingen. A. intrat în poliţie doar acum un an, direct de la Universitatea din Müncheo.

— Radiotelegrafist» nu studiază la Tûbingen şi nu predau la München, replică Douglas.

— Bine, bine, spuse Harry. Nu ştiu atât de bine nemţeşte ca tine, dar mă pot descurca într-o fişă. Harry zâmbi viclean şi ca un prestidigitator ce scoate un iepure dintr-un joben, extrase un carton dintr-un buzunar interior. Uite, bătrâne, citeşte singur.

Douglas îl luă şi citi în tăcere.

— Haide, şefule, zâmbeşte. Nu ai dreptate şi o ştii.

— Maiorul, zise Douglas vorbind încet ca pentru a aprolunda bine informaţia, este fizician, specialist în substanţe radioactive. A fost conferenţiar în fizică nucleară.

— M-ai dat gata, declară Harry frecându-şi nasul.

— Arsurile de pe braţele cadavrului, spuse Douglas. Sir John nu le-a menţionat aseară. Poate că micuţul maior s-a dus să le examineze.

— Provin de la o lampă cu ultraviolete?

— Nu de la aşa ceva. Harry, acele arsuri erau grave, genul de leziuni ale pielii pe care cineva le poate căpăta doar prin expunere la radiaţiile radiului sau ale altor substanţe de acelaşi fel.

Se auzi o nouă bătaie în uşă. Comandantul gărzii SS raportă că fuseseră instalate şi testate cele patru linii telefonice. Nici nu termină bine şi sună telefonul direct al

32 Germani (argou de război începînd din 1914) (n.tr.)

lui Huth. Douglas ridică receptorul şi spuse:

— Biroul Standartenführerului Huth, la aparat Detectivul Superintendent Douglas Archer.

— Ah, Archer, splendid. Generalul Kellerman. Standarten führerul e acolo? Douglas se uită la ce-aş. Era ceva uluitor ca generalul să sune la o astfel de oră, cunoscându-se faptul că nu se prea omora seara cu munca.

— Este în camera de conferinţe numărul 3, domnule, spuse Douglas.

— Da, am aflat. Urmă o lungă pauză. Din păcate a dat ordin să nu fie deranjat acolo sub niciun motiv. Desigur ordinul nu mă priveşte şi pe mine, dar n-aş vrea să-i fac necazuri centralistului, şi în plus, ceva pare să nu fie în regulă cu telefonul de acolo…”

Douglas îşi dădu seama că Huth se folosise iar de numele lui Himmler şi apoi scosese receptorul, din furcă, încercând totuşi să salveze aparenţele.

— Probabil că legătura nu funcţionează, deoarece specialiştii tocmai au schimbat liniile.

— Ce? urlă Kellerman cu un glas strident. Acum, în miezul nopţii? Despre ce e vorba? Trecu pe germană şi deveni autoritar. Ia ascultă. Cum. să schimbe telefoanele în biroul meu? Explică-mi ce s-a întâmplat. Imediat!

— Pur şi simplu schimbări de rutină, domniile general, răspunse Douglas. Standartenführerul a preferat ca sergentul Woods şi cu mine să ne mutăm în biroul secretarului. Acest lucru însemna linii suplimentare pentru noi, dar şi unele legături directe cu exteriorul – de obicei nu se schimbă un număr direct în timpul unei anchete. Informatori… alte probleme…

De undeva de lângă general se auzi un murmur nerăbdător glasul era feminin şi tânăr, şi nu semăna câtuşi de puţin cu vocea soţiei lui Kellerman, care cu o săptămână înainte luase avionul pentru Breslau să îşi

viziteze mama.

— Oh, rutină, repetă grăbit Kellerman. Atunci e-n regulă. FSicu o pauză acoperind receptorul cu mâna. Apoi continuă: Te-ai întâlnit în această seară cu Standartenführerul?

— Da, domnule.

— Ce s-a întâmplat, Superintendent? Trebuie să ştii că n-a ajuns deloc la Savoy.

— Standartenführerul are o mulţime de treburi urgente nesoluţionat e, spuse Douglas.

În acel moment Huth intră în birou. Se uită la Harry Woods, rezemat de masă cu ochii închişi. Apoi îl privi pe Douglas şi ridică batjocoritor din sprâncene.

La celălalt: capăt al telefonului, generalul Kellerman continuă:

— Crezi că trebuie să vin acolo, Superintendent Archer? Sper, totuşi, că pot să mă bazez pe un ofiţer loial şi conştiincios ca tine pentru a face faţă situaţiei…

». Huth se îndreptase spre biroul său şi acum stătea cu capul aplecat spre receptor.

— Sunt sigur că domnul general… Huth încercă să înşface telefonul dar Douglas îl mai ţinu o clipă, îndeajuns pentru a spune:

— Standartenführerul tocmai a intrat în cameră…

Huth puse mâna pe aparat, îşi drese glasul şi spuse:

Huth la telefon, generale Kellerman. Ce doriţi?

— Sunt atât de mulţumit, dragă Huth, că reuşesc în sfârşit să-ţi vorbesc. Vreau să-ţi doresc…

Huth îl întrerupse:

— Generale, eşti într-o casă confortabilă, într-un pat cald, alături de o femeie drăguţă şi plină de bunăvoinţă. Stai acolo şi lasă-mă să-mi văd de lucru fără să fiu deranjat.

— Dar pur şi simplu centrala nu pare să… Telefonul

ţăcăni, trântit în furcă de Huth. Această îl privi aspru pe Douglas:

— Cine ţi-a permis să discuţi, despre activităţile desfăşurate în acest birou cu un străin?

— Dar era generalul Kellerman…

— Cum de ştii cine era? O voce la telefon. Am informaţii sigure că amicul tău beat, aici prezent – îndreptă un deget spre Harry care mijea din ochi-reuşeşte să imite perfect engleza generalului Kellerman.

Niciun comentariu/ Nici vorbă ca Harry să mai aducă în – discutfe nedorita prezenţă a micuţului maior la morgă – poate reu-atfa ocazie.

Huth îşi aruncă chipiul în cuierui din spatele uşii şi se aşează.

— V-am mai spus odată şi acum o repet pentru ultima oară. Nu discutaţi despre ce se petrece în acest birou cu absolut nimeni. În teorie puteţi vorbi deschis cu Reichsführerul SS, cu Heinrich Himmler. Huth se aplecă înainte şi-i lovi în joacă pe Harry cu bastonul.

— Sergent, ştii cine este personajul?… Heinrich Himmler?

— Da, mârâi Harry.

— Da, dar numai în teorie. În practică nu-i veţi spune nimic nmlui dacă în sunt prezent şi eu Iş decaţicu excepţia cazului

I. – *îi* când sunt mort şi v-aţi încredinţat personal de aceasta. Aţi înţeles?

— Nţeles, spuse Douglas repede, temându-se de vreo reacţie ostilă din partea subalternului său către neamţul care-şi tot flutura bastonul prin aer.

— Orice nerespectare a acestui ordin nu constituie numai o crimă capitală-vezi paragraful 134 din Regulamentul militar emis de Comandantul şef al armatei din Marea Britanie pentru care pedeapsa este; plutonul de

execuţie, dar şi o abatere de la Decretul din 1941 referitor la Puterile extraordinareemis de Armata germană de ocupaţie pentru care pedeapsa este spânzurătoarea în închisoarea Wandsworth.

— Şi cu Ce ne alegem la început, cu împuşcarea sau cu spânzurătoarea? întrebă Douglas.

— Trebuie să lăsăm şi juriului ceva să decidă, replică Huth.

Opt

Odinioară cartierul Seven Dials fusese renumit pentru depravare, crimă şi violenţă. În prezent lucrurile se liniştiseră. Douglas Archer cunoştea zona încă de pe vremea când era inspector în uniformă, dar pe atunci nici nu-i trecea prin minte că ar fi putut să locuiască vreodată acolo.

Când locuinţa suburbană a lui Archer-situată exact pe direcţia de atac a tancurilor germane asupra Londrei-fusese distrusă, doamna Sheenan îi oferise casă şi masă lui şi băiatului. Soţul ei, poliţist pe timp de pace, fusese mobilizat ca rezervist. Făcut prizonier cu un an înainte la Calais, se afla într-un lagăr de lângă Bremen-data eliberării, necunoscută.

Masa era deja pusă pentru micul dejun când Douglas Archer reveni la căsuţa din Monmouth Street. Fiul doamnei Sheenan, Bob, şi micul Douggie erau pe punctul de a fi îmbrăcaţi în faţa unui foc bun, într-o cameră împodobită cu rufe ude puse la uscat. Douglas recunoscu prosopul vărgat cu care era înfăşurat fiul său. Era unul din puţinele lucruri pe care reuşise să le salveze din ruinele casei din Cheamă şi brusc îi veniră în minte o serie de amintiri despre zilele fericite, pe care acum însă încerca să le uite.

— Bună, tată! Ai lucrat toată noaptea? Ce-i, o crimă?

— O crimă într-un magazin de antichităţi, nu-i aşa,

domnule Archer? e v

— Exact.

— Ai văzut, ţi-am spus eu, spuse tânărul Sheenan. Aşa scria şi-n ziare.

— Stai liniştit, îi admonestă mama. să încheindu-i haina tricotată de lână. Douglas o ajută să-l îmbrace pe Douggie, apoi doamna Sheenan întinse mâna după o tigaie. Vă plac ouăle moi, nu-i aşa, domnule Archer? întotdeauna se exprima astfel, puţin prea ceremonios.

— Mi-am terminat porţia pe săptămâna asta, doamnă Sheenan, răspunse Douglas. Două „la capac duminică dimineaţă, vă aduceţi aminte?

Femeia scoase ouăle cu o lingură încovoiată şi le puse în păhărele.

— Vecina mea le-a primit de la o rudăxie la ţară. Mi-a oferit şi mie şase pentru că i-am dat vechiul dumitale pulover gri la deşirat. Deci ouăle trebuie să fie ale dumitale. Fără niciun fel de discuţie.

Douglas bănui că întreaga poveste era doar un mod politicos de a-l face să accepte o parte din propria ei raţie, totuşi începu să mănânce oul. Pe masă se mai afla o farfurie cu pâine, o mică «bucăţică de margarină pe ambalajul căreia se menţiona că reprezintă un semn de prietenie din partea muncitorilor germani. Mai bine ar fi provenit din partea fermierilor, ziceau şmecherii amatori de – unt.

— Să presupunem că într-un avion francez care zboară peste Germania s-a petrecut o crimă, ucigaşul fiind italian şi victima… Bob se gândi un moment… brazilian.

— Nu vorbi cu gura plină, îl apostrofă mama sa. La radio se auzea un vals de Strauss solicitat de un soldat german staţionat în Cardiff. Doamna Sheenan îl închise.

— Sau chinez, continuă Bob.

— Nu-l necăji pe domnul Superintendent. Vezi că

încearcă să-şi ia micul dejun în linişte.

când acest caz, avocaţii ar fi cei care ar trebui să decidă, îi explică Douglas lui Bob. Eu nu sunt decât poliţist. Tot ce trebuie să fac e să găsesc făptaşul.

— Doamna Sheenan ne va duce sâmbătă la Muzeul de Ştiinţe, anunţă Douggie.

— Foarte frumos din partea ei. Fii băiat cuminte şi ai grijă să faci ce ţi se va spune.

— Întotdeauna e cuminte. Şi acest lucru este valabil pentru amândoi; sunt băieţi buni. Femeia îl privi pe Douglas. Sunteţi obosit.

— Tocmai am prins un fir.

— Doar nu vreţi să plecaţi iar fără să vă odihniţi?

— E vorba de o crimă. Trebuie.

— Ţi-am spus că-i aşa, ţi-am spus, ţi-am spus! strigă Bob. E o crimă! Aşa ţi-am spus!

— Ia linişteşte-te, băiete, rosti doamna Sheenan.

— Sunt cu onţaşină. Voi trece prin zona şcolii cam peste o jumătate de oră. Ce ziceţi, vă convine?

— Cu o maşină? V-au promovat?

— Am un şef nou care consideră că oamenii săi trebuie să aibă tot ce e mai bun. Propria sa maşină are radio, aşa încât poate transmite mesaje direct la Scotland Yard chiar şi când circulă pe stradă.»

— Ascultaţi aici, interveni Bob. Se prefăcu că foloseşte telefonul. Scotland Yard, Bob Sheenan cheamă Scotland Yard-ul. Vă place, domnule Superintendent? Aşa se procedează?

— E în cod de fapt în Morse, explică Douglas. Operatorul trebuie să fie capabil să folosească manipulatorul Morse, dar poate primi şi mesaje verbale.

— Ce vor mai inventa oare mâine? întrebă doamna Sheenan.

— Pot să vă văd maşina? E una obişnuită? întrebă

Bob.

— Poliţia are tot felul de maşini, nu-i aşa, tată?

— De toate felurile.

— Putem s-o vedem pe fereastră?

— După ce vă terminaţi pâinea.

Cu strigăte de bucurie cei doi băieţi se îndreptară spre camera din faţă şi ridicând fereastra priviră în stradă.

— Apa din baie mai este caldă, spuse doamna Sheenan. Numai băieţii au folosit-o. Stânjenită, privi într-o parte. Ca mulţi alţii, considera decăderea socială datorată noului tip de sărăcie mult mai greu de suportat decât lipsurile materiale.

— Mă va face să mă simt ca un nou născut, declară Douglas, deşi noile birouri de la Yard dispuneau de băi cu apă fierbinte din abundentă.

— Uşa are zăvor, zise femeia. Sunteţi sigur că nu veţi avea necazuri dacă ne duceţi până la şcoală?

— E-n regulă.

— Dispoziţiile referitoare la combustibil sunt îngrozitoare. Administratorul depozitului de cărbune din Neal Street a fost condamnat la moarte-cel puţin aşa am citit aseară în *Evening News*.

— Nu vor fi probleme.

Ea zâmbi mulţumită.

— Au trecut ani de când nu am mai mers cu maşina. La înmormântarea unchiului Ţom. Înainte de război-mi se pare că s-a întâmplat acum un veac, nu-i aşa?

Doamna Sheenan se aşează lângă foc uitându-se la flăcări.

— Lemnele aproape că s-au terminat, dar negustorul de ulei îmi va împrumuta câţiva buşteni până ce se vor da noile raţii săptămâna viitoare.

Douglas tresări, pentru că mâncarea, ceaiul fierbinte

şi căldura focului îl făcuseră să închidă ochii şi să aţipească.

Trebuie să vă necăjesc cu ceva, domnule Archer, continuă femeia.

Douglas băgă mâna în buzunar.

— Nu-i vorba de bani. Mă descurc cu ce-mi daţi iar cartelele de raţie suplimentară mă ajută enorm. Întinse o mână şi simţi căldura ceainicului sub învelitoarea tricotată. Băieţii au o oră de muzică în plus marţea şi joia. Costă doar un şiling pe săptămână şi se pare că le place.

Douglas ştia că de fapt ea voise să spună cu totul altceva, dar nu comentă în niciun fel. În schimb, închise din noii ochii.

— Încă un ceai?

— Nu, mulţumesc.

— De fapt e un înlocuitor nemţesc. Se zice că-i făcut pentru a se adăuga în el lămâie. Nu-i prea bun cu lapte, nu-i aşa?

Dispăru după şirurile de rufe, atingându-le pe fiecare să vadă dacă sunt uscate. Întoarse câteva pe dos”.

— Femeia care locuieşte în capătul străzii a văzut un tren sanitar trecând prin nodul de cale ferată de la Clapham lunea trecută. Vagoane ticsite cu răniţi – murdari şi cu uniformele rupte – şi două aparţinând Crucii Roşii, de genul celor folosite pentru transportul brancardelor. Puse cârligele în gură în timp ce rearanja-o pijama. Se mai dau încă lupte?

— Aş avea grijă cui să povestesc astfel de lucruri, doamnă Sheenan.

— Nu i persoana care să inventeze poveşti – e o femeie cu bun simţ.

— Ştiu, răspunse Douglas.

— Nu aş fi spus-o unui străin, domnule Archer, dar am simţit întotdeauna că pot vorbi orice cu

dumneavoastră.

— În oraşe aruncă doar bombe sinucid soldaţi germani. I. a ţară sunt grupuri mai mari care organizează ambuscade împotriva patrulelor motorizate. Dar mă îndoiesocă vor rezista până la primăvară.

— Din cauza frigului?

— Nu pot aprinde focuri din cauza fumului care le-ai descoperi poziţiile. Frunzele se scutură din copaci, deci nu mai există nici un fel de refugiu. Şi iarna avioanele de recunoaştere pot observa urmele unui om pe pământ mult mai bine, jar dacă ninge… Douglas dădu din mâini.

— Bieţii băieţi, oftă doamna Sheenan. Se spune că e îngrozitor în zona neocupată, deşi iarna nici nu a început încă» Nimic fiu se mai găseşte. Începu să se rotească în jurul lui Douglas şi acesta îşi dădu seama că avea ceva să-i spună. Dar ca orice bun 7 „Îiţist, o lăsă să abordeze ea însăşi problema.

— Profesorul de muzică care dă lecţiile e foarte tânăr, rănii în război şi toate celelalte, aşa că nu aş vrea să-mi exprim nemulţumirea. Făcu o pauză, apoi reluă. Dar a început să pună băieţilor o mulţime de întrebări şi ştiu că nu vă place acest lucru.

Douglas se trezi de-a binelea. – întrebări? Ce fel de întrebări?

— Ieri după-amiază la lecţia de muzică. Au un patefon şi difuzoare şi tot ce le mai trebuie şi are pe cineva care le manevrează. De aceea este nevoie de şilingul în plus.

Douglas aprobă din cap.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, domnule Archer. Doug mi-a spus după aceea că profesorul se interesa de dumneavoastră-la ce oră vă întoarceţi acasă şi altele de acest gen. N-am vrut să-l întreb prea multe pe Douggie, ştiţi cât de susceptibil este;

şi de la pierderea mamei… juneori îmi vine să plâng gândindu-mă la el. Zâmbi brusc şi clătină din cap.

— Probabil că sunt o bătrână nătângă. N-ar fi trebuit să vă plictişesc niciodată cu astfel de lucruri.

— Ba ai făcut foarte bine. Deci ce fel de întrebări?

— Oh, nici chiar aşa, nu vă gândiţi la cine ştie ce!… Nu e tipul ăla de om. Altfel l-aş simţi de la o milă.

— Atunci?

— Cred că voia să ştie dacă vă plac germanii. Se ridică şi-şi aranjă părul uitându-se în oglindă. Vreau ca niciunul din băieţi să nu aibă necazuri. Nici dumneata n-ai vrea, ştiu acest lucru. Dar dacă se întâmplă ceva cu Douggie sau cu dumneata, cum aş mai putea trăi ştiind că nu v-am avertizat la timp?

— Eşti o femeie deosebită, doamnă Sheenan. Aş vrea să am mai mulţi ofiţeri de poliţie ca dumneata. Şi acum spune-mi mai multe despre aceşti doi profesori.

— Doar unul e profesor, celălalt se ocupă doar de aparatură. Cred că au fost ofiţeri-amândoi au fost răniţi; unul şi-a pierdut o mână.

— Care din ele?

— Dreapta. Cânta la pian înainte de război. Nu-i ceva îngrozitor? Şi când te gândeşti că nu pare a avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, poate chiar mar puţin.

— Cred că am să fac o baie, doamnă Sheenan. Pregăteşte-i pe băieţi şi peste aproximativ cincisprezece minute vă duc la şcoală.

Femeia scoase hainele de ploaie ale copiilor din şifonier. Una era jerpelită.

— Haina lui Bob a fost furată din vestiar săptămâna trecută, aşa încât acum o poartă din nou pe cea veche, te-am pus în vedere băieţilor să-şi ia hainele cu ei în clasă. Sunt o mulţime de oameni îngrozitori printre noi, domnule Archer, dar probabil că ştiţi mai bine decât oricine acest

lucru.

— Şi ce spuneai, că individul are o proteză la mână?

— Nu, săracul de el, pur şi simplu nu are mână.

Nouă

După ce trecu pe la şcoală, Douglas se întoarse la Scotland Yard şi căută un tânăr ofiţer de poliţie pe nume Jimmy Dunn. Obţinu permisiunea de a-l folosi în haine civile. PC-ul 7 immy Dunn de-abia aştepta să intre în rândurile CID-ului. îl ajutase pe Douglas şi în unele cazuri anterioare.

— Vezi ce poţi afla despre acest profesor de muzică, îi spuse Douglas. Politic? Sexual? Un tip invidios pe poliţişti? Nu vreau să o fac eu însumi pentru că se pare că mă va recunoaşte.

— Lăsaţi pe mine, domnule „spuse Dunn care nu-şi mai găsea locul de nerăbdare.

— S-ar putea să fie vorba doar de un individ capricios, spuse Douglas. Sau să nu fie absolut nimic.

Fericit, Jimmy începu să-şi aranjeze biroul. Se mulţumise cu slujba pe care o avea în sectorul administrativ doar pentru motivai că biroul său de la mezanin era aproape de Secţia de criminalistică şi de sediul detaşamentului de poliţie motorizat.

— Oh, Jimmy... zise Douglas în timp ce acesta se pregătea să plece. Există o şansă la un milion ca acest tip cu o singură mână să fie implicat în asasinarea lui Peter Thomas. Cred că ar fi bine să iei un pistol de la magazie. Am să-ţi dau un ordin scris.

— Un pistol?

Douglas se forţă să zâmbească... (1) Police Constable – agent de poliţie (n.tr.)

— Ia ceva mic, Jimmy, ceva care să poată fi ascuns cu uşurinţă. Şi să nu-l vadă nimeni – foloseşte-l numai dacă trebuie să te aperi. Niciodată nu suntem destul de

precauţi. Sunt prea multe arme în oraş şi iese un tărăboi cumplit dacă se pierde vreuna.

În noul birou din cealaltă parte a clădirii Douglas îl găsi pe Harry Woods minţind cu aplomb că să-i acopere lipsa, căci generalul Kellerman îl căuta încă de la ora nouă dimineaţa.

De peste tot se auzeau ciocănituri. Berlinul anunţase că – pentru a celebra prietenia dintre Germania nazistă şi Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste-o săptămână de Kameradschaft[33] avea să fie sărbătorită în toate regiunile celor două vaste imperii. În Londra, ea urma să înceapă duminica următoare printr-un marş combinat al unor unităţi ale Armatei Roşii şi ale Wehrmachtului – cu drapele, muzică şi celelalte dichisuri.

„Ar – întregul traseu era în curs de pavoazare – o atenţie specială acordându-se Whitehall-ului şi zonèi de până la Parlament Square. În afară de sute de steaguri, se vedeau şi semne heraldice, îmbinări între seceră, ciocan şi zvastică, aşezate peste o mică Cruce a Sfântului Georgez cea care înlocuise drapelul britanic în toate ceremoniile oficiale din zona ocupată.

Hitler permisese unităţilor flotei sovietice să ancoreze la Rosyth, Scapa Flow şi învergordon. Goebbels declarase că întreaga manifestare era un rezultat al legăturilor de prietenie dintre cele două mari popoare, însă cinicii o considerau ca pe o stratagemă a lui Hitler de a-i plasa pe ruşi între el şi americani.

În ciuda problemelor suplimentare puse în faţa Scotland Yard-ului de această săptămână a prieteniei germano-sovietice, generalul Kellerman nu părea câtuşi de puţin tulburat.

Chiar întors de la o conferinţă la Feld

33 Prietenie (n.tr.) . \

Kommandantur[34] cu o servietă plină de FK-Befente"[35], era capabil să râdă de felul în care teancurile de ordine referitoare la ceremonie necesitau atenţia mărită a unui întreg personal de secretariat...

Numărul sporit de ordine emise de Comandantul militar al Marii Britanii (şi de Comandamentul administraţiei militare ce dirija atât guvernul marionetă englez cât şi pe înalţii funcţionari germani) era un semn al temei crescânde că săptămâna prieteniei ar fi putut prilejui manifestări violence. Şi totuşi rivalitatea acerbă-ca să nu spunem ura-ce domnea între generalii armatei germane, organizaţia SS a lui Himmler şi diversele departamente ale poliţiei, făcuse ca armata să nu ceară sprijinul generalului Kellerman decât în treburi de rutină.

— Ce crezi? îl întrebă Kellerman pe Douglas. Vorbeşte deschis, Superintendent, ştii că poţi s-o faci cu mine.

Pe biroul generalului erau întinse ziarele de dimineaţă. Titluri mari anunţau comunicatele de la Berlin referitoare la săptămâna prieteniei. Era o oarecare ironie în felul în care ziarul nazist oficial din Londra-*Die Englische Zeitiing-i* & *cea* mult mai mult decât să le publice textual într-un chenar împodobit pe prima pagină. Pe de altă parte, *The Daily Worker* dedica patru pagini evenimentului – salutul muncitorilor englezi şi fotografii ale oficialităţilor care urmau să fie prezente la ceremonii. Stalin îşi redactase deja mesajul, dar cei care-şi reaminteau de misiva asemănătoare trimisă lui Hitler după căderea Franţei, îl priveau cu circumspecţie.

— Vor fi probleme? întrebă Kellerman...

— Din partea cui?

Generalul chicoti.

---

34 Comandantură de campanie (prescurtat FK) (n.tr.)

35 Sf. George —patronul Angliei; crucea este*roşie pe fond alb (n.tr.)

— Superintendent, regimul are duşmani. Se scărpină în cap ca şi cum ar fi vrut să-şi reamintească cine erau aceştia. Şi nu toţi aparţin statului meu major. Kellerman zâmbi, savurându-şi gluma! Douglas nu era sigur dacă trebuia sau nu să se alăture acestei crase defăimări a înaltului Comandament german. Dădu din cap ca şi cum nu ar fi prea înţeles despre ce era vorba.

— Vom avea probleme în plus, continuă Kellerman. Berlinul insistă ca pe întreg traseul să fie aliniaţi soldaţi – deci vor rămâne extrem de puţini pentru a patrula pe străzi. Chicoti din nou. Necazurile armatei păreau să-i ridice genèralului starea de spirit. Şi se preconizează ca unităţi ale jandarmeriei să fie amplasate la fiecare trei sute de metri. Cum se vor descurca?

— Şi poliţia metropolitană?

— Rutina obişnuită, cu excepţia eliberării permiselor de liberă trecere.

— Adică?

— Rezidenţilor din zonele mărginaşe ale Londrei H se va permite să circule în centrul capitalei în fiecare zi, doar în săptămâna aceea. Secţiile de poliţie vor fi obligate să elibereze astfel de permise – îmi pare rău, dar vor trebui să o facă zilnic.

Douglas aprobă din cap. Era uşor de imaginat haosul din secţiile suburbane de poliţie. Jumătate din populaţia Londrei avea rude pe care nu le putea vizita din cauza restricţiilor de circulaţie.

— S-ar uşura foarte mult munca dacă s-ar elibera permise pentru întreaga săptămână. Kellerman ridică privirea. Douglas continuă: Doar în caz de necesitate dovedită.

Generalul îl privi îndelung înainte ca pe faţă să i se aştearnă un zâmbet uşor şi de nepătruns.

— Desigur, Superintendent. Numai în caz de… cum ai

zis?… necesitate dovedită.

— Kellerman apucă un ordin al comandaturii şi caută paragraful referitor la eliberarea permiselor.

— Nu văd de ce n-aş introduce acest amendament în ordinul respectiv. Zâmbi din nou. Atât el cât şi interlocutorul său ştiau că se crea o portiţă prin care volumul de muncă al poliţiştilor de la secţii avea să se reducă considerabil.

— Iar permisele vor constitui un suvenir splendid. Am să dau ordin să le conceapă un desenator de la secţia de propagandă, Multe elemente decorative şi doar un minimum de cuvinte pe contramarcă.

— Da, domnule, răspunse Douglas, gândindu-se că acesta era un mijloc de a împiedica Wehrmachtul să analizeze taloanele cu de-amănuntul.

— Desigur că nimic din toate acestea nu te va afecta personal, dar ţin întotdeauna la părerea ta în astfel de chestiuni.

— Mulţumesc, domnule general.

— Ştiu că ancheta la care lucrezi împreună cu Standarten führerul are o importanţă deosebită pentru Reichsführerul SS. De aceea am considerat de datoria mea să-ţi retrag orice” alt caz.

— Foarte grijuliu din partea dumneavoastră.

— Pari obosit, Superintendent. Bănuiesc că te-ai culcat târziu astă noapte?

— Nici nu am ajuns în pat, domnule.

— Îngrozitor! Nu pot accepta aşa ceva. Nici chiar unui tânăr şi excepţional ofiţer precum Standartenführerul Huth nu i se poate permite să-mi aducă la epuizare subalternii. În special când e vorba de unul din cei mai buni din întregul meu stat major.

— Sunteţi foarte amabil şi generos, domnule general.

Kellerman se îndreptă spre nişa gen foişor din

spatele scaunului său.

— Ai văzut? Douglas se apropie şi el. Amândoi priviră spre Westminster Bridge-echipe de muncitori îl vopseau în auriu. Steagurile roşii şi cele cu zvastică erau fixate pe un postament înalt de vreo trei metri. Douglas bănui că reprezenta un mijloc de a disimula ţiodul, râul şi şoseaua-probabil pentru a putea plasa în acele locuri unităţi mobile ale jandarmeriei, cu misiunea de a interveni în orice moment critic.

— Îţi place? întrebă Kellerman. Douglas îşi aminti un citat din clasici despre construcţia unui pod aurit pentru duşmani, dar se feri să-şi exprime gândul cu voce tare.

— Sunt londonez. Îmi place ca lucrurile să rămână aşa cum au fost întotdeauna.

— Iar mie îmi place când un ofiţer îmi spune în faţă ce gândeşte, zise Kellerman. Vreau să ţii minte faptul că dumneata, Superintendent Archer, eşti o persoană importantă aici la Scotland Yard. Orice sugestie, orice nemulţumire de-a dumitale va «fi analizată cu grijă de cei din eşalonul superior. Kellerman deschise cutia de ţigări, dar de data aceasta nu se mai osteni să-i aprindă trabucul. Douglas avu impresia că generalul îl tratează diferit faţă de întâlnirile lor anterioare.

Kellerman aşteptă până când Douglas îşi alese, tăie şi-şi aprinse singur havana, apoi spuse:

— Ai mai multă trecere decât crezi, Superintendent Archer. Berlinul ne-a felicitat pentru numărul mic de cazuri ne rezolvate. Şi ştii că aici ai avut o mare contribuţie.

— Numai când a fost vorba de omucideri”.

— Şi cine crezi că se gândeşte la altceva? Forţele de poliţie şi comandanţii lor, rânji şi-şi frecă obrazul trandafiriu, sunt judecaţi în raport cu numărul de crime rezolvate. Nimeni nu. se sinchiseşte de cazurile cu adevărat importante-fraudă, sabotaj, incendieri, tâlhărie,

şantaj. Totul se rezumă la omucideri – singura crimă arareori comisă de criminali. De aceea voi cei din Brigada Criminalistică sunteţi al dracului de importanţi, şi tot de aceea vulpi bătrâne ca mine fac totul ca pentru astfel de cazuri să fie desemnaţi cei mai buni detectivi.

— Înţeleg, domnule, zise cu îndoială Douglas.

— Ceea ce vreau să te fac să înţelegi, Superintendent, este că te voi sprijini până-n pânzele albe. Să Ţii minte aceasta. Dacă eşti mulţumit să lucrezi cu acest individ, Huth, treaba ta. Dar dacă se iveşte vreo dificultate, vino şi spune-mi, şi-i voi repartiza alt ofiţer.

— Mulţumesc, domnule. N-am niciun fel de reclamaţie.

— Nu eşti dumneata tipul care să te plângi, Superintendent. O ştiu foarte bine; Dar uşa mea este întotdeauna deschisă…

pentru dumneata, cel puţin.

— Mulţumesc, domnule general.

Douglas ieşi clătinându-se din biroul lui Kellerman, cu capul greu din cauza lipsei de somn, a fumului dulce de havană şi a nesfârşitelor linguşiri.

Harry Woods era îngropat în vrafuri de hârtii când Archer se întoarse în birou. Jandarmeria habar n-avusese că asasinarea lui Thomas ar fi putut intra sub jurisdicţia Wehrmachtului până când Harry Woods nu trecuse pe acolo înarmat cu maldărul de tichete de benzină ale Luftwaffelui şi cu declaraţia scrisă a Feldwèbel-uluidespre legăturile cu bursa neagră.

Poliţia militară şi cea civilă ajungeau de obicei la o înţelegere în astfel de cazuri – ancheta ar fi fost repartizată departamentului cel mai calificat pentru asemenea treburi. Şi astfel, i s-ar fi cerut CID-ului metropolitan să dea de urma ucigaşului. Însă pe teleimprimator sosisernesajul prioritar de la

Oberkommando der Wehrmacht[36], Berlin, care cu o mulţime de Strong Geheim[37], Chef Sache[38] şi alte notaţii de acest gen – ordona ca toate documentele, dosarele şi rapoartele să fie înaintate Standartenführerului SS Huth la Scotland Yard.

Cine era la curent cu acest ordin ştia că orice nerecunoaştere a faptului că poseda vreun document, declaraţie sau raport referitor la această anchetă, ar fi fost interpretat, în cel mai bun caz, ca o dovadă de lenevie şi incompetenţă, iar în cel mai rău, ca un refuz premeditat de a se supune unei dispoziţii provenite de la cel mai înalt eşalon de conducere.

În aceste condiţii ar fi fost nerezonabil din partea lui Harry Woods să-i blesteme pe cei care-i trimiteau foi de hârtie aproape goale, declaraţii lipsite de orice importanţă sau fişe de neînţeles, toate purtând inscripţia „strict secret”.*

Douglas fi ajută pe Harry să le clasifice pe cele mai importante. Multe formulare-tipărite în germană-erau ceva nou pentru cei doi. Douglas trimise un funcţionar să le aducă ceai şi sandvişuri, şi lucrară împreună până după-amiază, într-o armonie deplină amintind de vremurile de odinioară. Niciun semn de viaţă de ia Huth. Se pomenea de o şedinţă, dar părerea proprie a lui Harryera că neamţul se afla în pat, dormind.

Pe la două şi jumătate telefonă Jimmy Dunn.

— L-am văzut pe tip, domnule, îi spuse el lui Douglas. Desigur că nu l-am abordat, dar s-a întâlnit cu amicul său, profesorul de muzică, astăzi la şcoală, ca să ia masa. Directorul mi-a spus că urmează să vină după-amiază la ora de muzică. îl cheamă John Spode.

---

36 Comandamentul suprem al armatei (prescurtat OKW) (n.tr.)

37 Strict secret (n.tr.)

38 Numai pentru comandanţi (n.tr.)

— Bună treabă, Jimmy, aprecie Douglas.

— Nu-i profesor, are doar o slujbă temporară-una de pe o zi pe alta. I-am luat adresa de la şcoală, declarând că vin din partea Ministerului învăţământului-deşi nu ştiu dacă m-au crezut sau nu. Apoi am mers să văd unde locuieşte-un soi de casă prăpădită în Mafeking Street, „Marylebone, nu departe de şcoală. Uşile nu aveau încuietori ca lumea, administratorul era plecat, aşa încât am intrat să dau o raită.

— Şi?

— Două camere, baia comună. Destul de bine totuşi dacă luăm în consideraţie starea actuală de lucruri. Domneşte o oarecare neglijenţă, dar am văzut un mic şi drăguţ birou furniruit şi câteva tablouri pe pereţi, care par a fi costat ceva parale. Vreau să zic, că nu mă prea pricep la antichităţi, dar aceste lucruri păreau vechi şi într-o foarte bună stare. Şi cred că de obicei acesta e un semn că obiectele au o oarecare valoare.

— Tipu-i curat?

— Ei bine, aş zice că da; curat, dar nu cuşer.

În argoul unui poliţist, expresia însemna că era vorba de un delict care putea fi trecut cu vederea.

— Stai acolo, Jimmy, spuse Douglas. Vin să arunc o privire eu însumi.

Zece

Ultimul etaj al casei fusese incendiat de bombe şi Douglas putea vedea prin spaţiile goale, geamurile de odinioară, păienjenişul de grinzi înnegrite de fum. Din cauza preţului ridicat al sticlei, ferestrele parterului erau acoperite cu scânduri. Apartamentul suspectului se afla la etajul doi. Jimmy Dunn îi conduse pe scări.

Avusese dreptate când etichetase mobila drept valoroasă. Lucrurile depozitate în încăpere erau de ajuns ca să permită cuiva să trăiască liniştit vreo zece ani-

selecţia lor fusese făcută cu mai multă grijă decât în cazul apartamentului din Shepherd Market.

— Ceva nou despre administrator? întrebă Douglas.

— În faţa uşii e o sticlă cu lapte. Se pare că a lipsit toată noaptea-a depăşit ora limită de circulaţie şi a rămas să doarmă la cineva.

Douglas dădu aprobator din cap. Încălcarea dispoziţiilor germane-care prevedeau permise speciale pentru a rămâne noaptea în altă casă decât cea proprie-era un lucru curent.

— Jimmy, nu ţi se pare ceva ciudat pe aici? Sau poate că am îmbătrânit prea devreme!

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Mobilă de valoare în această cameră şi o savonieră crăpată în baie; un covor de nepreţuit pe jos şi cearşafuri murdare pe pat.

— Poate e avar, domnule.

— Avarii nu-şi cumpără săpun, zise Douglas. Răspunsul era stupid, dar el ştia că aceasta nu era locuinţa unui zgârcit. Simţi mirosul de naftalină? Douglas se lăsă în patru labe şi mirosi covorul. A fost depozitat pe undeva, spuse ridicându-se şi ştergându-şi mâinile. Cel puţin aşa cred. Douglas începu să scotocească prin sertare, răscolind câteva cămăşi şi lenjerie de corp, cele mai multe purtând eticheta armatei engleze. *Trebuie* să fie ceva mai personal pe aici… cartele de alimente, ordinul de demobilizare, un carnet de pensie sau ceva asemănător.

— O mulţime de oameni poartă cu ei aceste acte, interveni Dunn. Cu atâtea spargeri… Şi-i foarte greu să obţii duplicate.

— Şi totuşi atât de multe lucruri de valoare – fără a pune măcar o broască bună? Douglas deschise următorul sertar şi începu să-l cerceteze cu grijă. Ah! Ia uită-te aicii Sub ziarul întins pe fundul sertarului, simţi un plic.

Înăuntru, vreo jumătate de duzină de fotografii. Părinţii lui Spode, într-o oarecare grădină suburbană, împreună cu doi copii. Un băiat pe o tricicletă. Un bărbat cu greu se poate despărţi de astfel de suveniruri, Jimmy. Chiar atunci când ţi-e viaţa în primejdie, ţi-e greu să te desparţi de familie. Următoarea imagine reprezenta o mireasă şi un mire: un instantaneu, puţin neclar.

Douglas privi cu atenţie toate fotografiile. Cea mai mare era una de ziar-bine făcută, clară, pe hârtie lucioasă. Într-un laborator, un grup de oameni în halate albe în jurul unui bărbat în vârstă. Legenda, pe verso. Un număr şi ştampila unei agenţii de presă. „Astăzi Profesorul Ffick îşi sărbătoreşte cea de-a şaptezecea aniversare. Iată-l fotografiat în laborator cu echipa de colaboratori cu care, anul trecut, a obţinut acel rezultat ştiinţific de prestigiu. Bombardând uraniul cu neutroni pentru a obţine bariu şi cripton, el a dovedit valabilitatea teoriilor anterioare despre dezintegrarea nucleului de uraniu”.

Nu era exact tipul de material întâlnit în orice jurnal. Se menţiona şi numele colaboratorilor. Fără nicio semnificaţie, cu excepţia a doua: Dr. John Spode şi Dr. William Spode.

Douglas întoarse fotografia să studieze feţele bărbaţilor, ridicate spre soare în acea zi liniştită de altă dată.

— 7 Ăsta-i tipul? îl întrebă el pe Dunn.

— Da, domnule, sună răspunsul. Chiar el.

— Dumnezeule! Şi cel de lângă el e mortul din Shepherd Market!”

— Să întrefb la agenţie dacă nu cumva cunosc cine a comandat o copie suplimentară a fotografiei? Doar a fost trimisă la această adresă…

— Merită să încercăm, răspunse Douglas. Făcu din nou înconjurul camerei; niciun fel de urme recente pe

pereţi, dulapuri sau podea. Nimic ascuns în rezervorul de la toaletă, pe dulapuri doar murdărie şi sub covor numai praf.

Douglas privi masa mare de bucătărie ce fusese împinsă într-un colţ pentru a face camera mai spaţioasă. Pipăi dedesubt pentru a fi sigur că niciun obiect nu se afla acolo prins cu adeziv. Apoi îngenunche şi privi.

— Uită-te şi tu, Jimmy!

Ca cele mai multe mese de acest tip, avea un sertar de cuţite, acum mascat prin modul în care masa fusese lipită de perete, împreună o dădură la o parte.

Sert. arul era încăpător. Câteva linguri, furculiţe şi un tel rupt, dar cea mai mare parte a spaţiului era ocupat de o pro –, teză – una pentru mâna dreaptă, confecţionată dintr-un aliaj uşor, nevopsit, o proteză care se desfăcuse în bucăţi după ce o piuliţă şi un bolţ se slăbiseră. Douglas ştia exact ce parte lipsea şi cu dexteritatea unui prestidigitator o scoase din buzunar şi o fixă la locul ei.

Dunn scoase un fluierat aprobator.

— Mi-e de ajuns, spuse Douglas. L-am găsit la locul crimei. Mă întreb dacă s-a desfăcut în cursul luptei;

— Împuşcarea lui Peter Thomas?

— De acum înainte, Jimmy, putém vorbi de asasinarea lui William Spode. Puse din nou piesa în buzunar şi proteza în sertar: Cu această ocazie mai găsi acolo o pungă de hârtie în care se afla un vechi dar bine întreţinut aparat de fotografiat Leica, împreună cu câteva accesorii: filtre, teleobiective, inele, un set de patru picioruşe la care fusese ataşat printr-un cordon un suport de forma unui cerc.

— Costă ceva obiectele astea, mormăi Douglas. Cei doi puseră lucrurile la loc şi traseră masa din nou lângă perete.

— Aparatele Leica sunt un fel de monedă forte, zise

Dunn. Ştiu pe cineva care şi-a investit economiile de-o viaţă în câteva duzini.

— Pare o investiţie riscantă, opină Douglas.

— Ce să mai spui de banii de hârtie, replică Dunn. Deci credeţi că mortul nu a fost bine identificat?

— Nu vom putea dovedi niciodată că a fost ceva premeditat, răspunse Douglas. Deci, după tine, acest individ Spode este la şcoală în după-amiaza asta?

— Ar trebui să fie; mergem acolo?

— Să anunţ centrala, răspunse Douglas. Cred că noul meu şef va dori să acţioneze el însuşi.

Prezicerea se dovedi corectă. Ca să folosim cuvintele lui Herry Woods, Standartenführerul Huth se arătă a fi „un exemplu tipic de SS-ist împutit".

Unsprezece

Şcoala de pe Beech Road avea acelaşi aspect sumbru de închisoare victoriană ca multe alte instituţii similare în care-şi petreceau copiii zilele. Pe o latură se mărginea cu o biserică pe jumătate părăsită, al cărei cimitir pavat era folosit în parte ca zonă dejoacă pentru eleyi. Ce loc unde să-ţi trimiţi copiii să-şi irosească cei mai frumoşi ani ai tinereţii, gândea Douglas. Bietul Douggie!

Peste drum de şcoală se găsea o ceainărie. Odinioară fusese un local drăguţ, în care se amestecau mirosul ţigărilor Woodbine cu al laptelui condensat şi al pâinii prăjite. Douglas şi-l reamintea de pe vremea când era tânăr detectiv-pe atunci tejgheaua de-abia se mai vedea de maldărele de budinci de pâine, tari ca plumbul şi negre ca tăciunele. Acum samovarul cu învelişul de alamă, tocit de atâta folosinţă, era plin doar cu surogat-dar şi acesta aproape rece din cauza lipsei de combustibil.

— Avem, ca rezervă, patru plutoane de infanterişti, îi spuse Huth lui Douglas. Vor sta ascunşi. Restul oamenilor au înconjurat locul. Douglas se apropie de uşa cafenelei şi

privi afară. Soldaţii qrau în ţinută, completă de luptă, cu căşti pe cap şi grenade la centură. Camioanele aşteptau în Lisson Grove; lângă ele se aflau echipele operative, măsuţe pliante cu maşini de scris portative, cutii pline cu cătuşe.

Douglas ştia că era în obiceiul germanilor să facă din „aplicarea legii şi a ordinii o demonstraţie de forţă”, totuşi nu se aşteptase la aşa ceva.

— Trebuia să fiu lăsat singur să acţionez, îi spuse el lui Huth.

Vreau să arăt tuturor că nu glumim, replică acesta. Haide să mergem şi să punem mâna pe el!

Traversară strada. Un soldat râse şi Douglas se întoarse pentru a privi grupele de asalt, aşteptând în acea postură degajată caracteristică clipelor premergătoare unei acţiuni. Se întrebă dacă soldaţii SS ar da ascultare ordinului de a deschide focul împotriva celor aflaţi în interiorul şcolii. Cunoscând firea copiilor, putea să parieze că în acel moment toţi stăteau cu nasurile lipite de geamuri-sau cereau permisiunea s-o facă. Îngrijorat, încercă să desluşească faţa fiului său, dar nu reuşi.

Păşind în vestibul, fură întâmpinaţi de un portar aferat. În aer plutea un calm aparent, ca şi cum personalului şcolii is – r fi pus în vedere să ignore complet activitatea militară desfăşurată în stradă.

— Cu ce pot să vă ajut, domnilor?

— Cară-te din faţa mea! îl repezi Huth. Unde-i directorul, s-a ascuns sub birou?

Douglas îi spuse lui Huth:

— Domnule Standartenführer, acest bărbat este subiectul unei anchete pe care o conduc eu. Sunt nevoit să insist deci ca drepturile sale să nu fie încălcate. Eu voi fi cel care-l va aresta.

Huth zâmbi.

r.

— Nu avem de gând să-l împuşcăm „în timp ce încearcă să evadeze”, dacă la asta te gândésti. Păşi înainte, deschise uşile batante prin care dispăruse portarul şi urlă înspre coridorul întunecat: Dar haide odată, directore, lua-te-ar dracuM Întorcându-se spre Douglas adăugă: Prea multe întrebări fără răspuns ca să-i periclităm într-un fel sau altul viaţa.

Directorul sosi într-o viteză ce ar fi făcut cinste şi unui atlet.

— Ei bine, ce înseamnă această intruziune? întrebă cu o voce pe care Douglas nu o mai auzise de când fusese el însuşi elev.

Huth se întoarse să-l privească. Apoi, ridicându-şi bastonul cu măciulie de argint, i-l propti în piept.

— Să nu-mi vorbeşti mie… articulă el făcând o pauză lungă în timpul căreia se auzi doar respiraţia întretăiată a directoru

lui… sau ofiţerilor mei de poliţie pe acest ton… Huth continuă încet, accentuând cele mai importante cuvinte: … Dai un exemplu rău…” copiilor.

Ochii directorului aproape că ieşiră din orbite şi tonul său măsurat şi autoritar fu înlocuit brusc de un fel de bolboroseală:

— E vorba de tipul ăla… de Spode? Mai bine nu l-aş fi angajat niciodată. Nu mi-a adus decât necazuri şi nu sunt sigur că a fost devotat…

— Unde-i acum? se răsti Huth de pai Jă ar fi vorbit cu un puşt.

— Spode?

— Dar cine altul? Crezi că aş fi intrat aici pe neaşteptate pentru a te consulta despre locul unde se află Reichsmarschall-ul Göring? – urmă o pauză lungă … sau Regele Angliei, Regina şi cele două Prinţese?

— Nu, în niciun caz. Foarte amuzant, Herr Colonel.

Regele… ei bine, ha, vha, ha! Ştiu că regele este la Castelul Windsor împreună cu toată familia, şi că toţi sunt bine sănătoşi. Am citit respectivul comunicat şi m-am încredinţat că tot personalul din subordine cunoaşte că nu voi tolera dezonorantele zvonuri referitoare la întemniţarea Maiestăţii Sale în Turnul Londrei.

— Unde-i Spode? întrebă din nou Huth, dându-şi uşor chipiul pe ceafă ca şi cum l-ar fi incomodat.

— Spode? Un zâmbet nervos. Spode? Ei bine, doar ştiţi unde este? La poliţie. Un alt zâmbet care se transformă într-o expresie contrariată pe măsură ce urmărea faţa lui Huth. E acolo, nu-i aşa? Un ofiţer de poliţie a venit astăzi dimineaţă şi i-a cerut adresa de acasă. Huth ridică din sprâncene şi Douglas diidu din cap aprobator. Directorul urmări neliniştit schimbul de priviri, apoi continuă: Desigur că l-am ajutat cum am putut mai bine şi să nu vă închipuiţi că am îndrăznit să-mi bag nasul în treburile dumneavoastră. Nu o fac niciodată. Înainte de război mi-am petrecut unele vacanţe prin Germania. Am admirat sistemul – încă o fac, desigur, în special în Germania… sau mai degrabă… asta nu înseamnă că nu-mi place sistemul din Anglia…

Douglas traversă holul spre locul unde se găsea Dunn.

— Jimmy, mai bine te-ai repezi până la el acasă şi ai pune mâna pe fotografii, pe proteză şi pe celelalte lucruri.

— Controlează-te când mi te adresezi, ticălosule, zise Huth. Unde-i acest individ, acest Spôde?

— Dar v-am spus, Herr Oberst[39]. S-a telefonat de la poliţie. I-am permis să-şi părăsească clasa şi să se ducă acolo.

— Directore, cine a primit telefonul?

— Secretarul. Am trimis imediat după Spode-şi l-am

39 Domnule colonel (n.tr.)

lăsat să vorbească, cu poliţistul. Avem doar un singur telefon.

— Cât a trecut de atunci?

Directorul îşi privi ceasul, îl lovi uşor cu degetul şi-l duse la ureche.

— Aproxirrtativ o oră.

Huth se îndreptă spre uşa principală, păşi afară şi suflă de două ori în fluier. Se auzi un tropot de cizme ţintuite şi soldaţii se aliniară în faţa lui Huth, cu ofiţerul în frunte. Acesta salută.

— Arestaţi-l pe acest tâmpit şi puneţi-l într-o celulă separată.

— Vreţi să spuneţi că telefonul a fost dat de un complice… Oh, Dumnezeule! exclamă directorul. îl apucă de mână pe Douglas Archer.

— Individul m-a dus cu preşul. Explică-i. Eşti englez, ştiu că eşti… Spune-i că sunt nevinovat!

Douglas se simţi cuprins de ruşine. Un soldat îndepărtă braţul directorului.»

— Atunci, cel puţin lasă-mă să-i telefonez soţiei, imploră acesta. Prea târziu, soldaţii îl târau deja spre uşă. Adresându-se ofiţerului SS, Huth ordonă:

— Ridicaţi toţi profesorii. Şi pe elevii din clasele mai mari.

Nu putem fi siguri că nu-s implicaţi şi copiii. În ultimele luni, puştani de cincisprezece ani ne-au omorât destui soldaţi.

— Am să încerc să aflu unde s-a dus Spode, spuse Douglas.

— E undeva departe. Le cunosc eficienţa.

— A cui?

— Terorişti – rosti Huth folosind termenul oficial pentru luptătorii din Rezistenţă, înarmaţi sau nu. Nu. Du-te şi vezi ce-i cu fiul tău-e aici astăzi, nu-i aşa? Du-l acasă.

Explică-i totul.

— Ce să-i explic? Douglas nu cunoştea vreun mijloc prin care i-ar fi putut explica fiului său nebunia ce cuprinsese lumea.

— Copiii înţeleg. Nu încerca să-ţi asumi toată răspunderea pentru că a rămas fără mamă.

Douglas nu răspunse. Ambii urmăriră soldaţii ce împingeau un grup de profesori spre curtea şcolii. Camioanele erau date cu spatele prin porţile înguste.

— Nu era nevoie de aşa ceva, spuse Douglas. Profesorii sunt nevinovaţi-habar n-au de nimic.

— Chiar dacă aş fi de acord cu tine, acum e târ Ziu pentru a mai face ceva, replică Huth.

Peretele rabatabil al unui camion căzu cu un zgomot puternic şi primul profesor fu împins înăuntru. Era un om în vârstă şi trebui să fie ajutat de un soldat. Unul din colegii săi scoase un uşor strigăt de încurajare şi bătrânul zâmbi sfios. Întotdeauna se întâmpla aşa ceva în cazul arestărilor în masă, se gândi Douglas» Prizonierii se linişteau dacă se aflau lângă cineva cunoscut. Simţeau că nu li se putea întâmpla niciun fel de necaz. Astfel arestarea devenea o plimbare; un picnic, o ieşire din monotonia cotidianului. Soldaţii ştiau acest lucru şi l încurajau, dându-şi seama că sarcina lor devenea mai uşoară şi mai puţin cumplită dacă prizonierii zâmbeau tot drumul până la locul de detenţie.

— Mai ai vreo veste de la fată? întrebă Huth.

Luat prin surprindere, Douglas rămase fără glas.

— Eşti un tâmpit-ştiu totul despre întâlnirea din Trafalgar

Square. Te-a mai contactat?

— M-ai pus sub urmărire – dar nu pe ea, aşa-i?

Huth făcu o grimasă.

— Drept la ţintă, prietene. Sprintenă şi inteligentă –

mult mai deşteaptă decât cel căruia i-a fost încredinţată.

— Unul singur?

— Întrebare de adevărat profesionist! Da, ei bine, oamenii mei mai au încă multe de învăţat. Nu şi-au dat seama că aveau de-a face cu o agentă foarte experimentată.

— Cine? Sylvia?

— Nu ţi-ai dat seama nici tu? Da, o fetişcană importantă. Trebuia să o fi băgat la răcoare când am avut ocazia – înainte de a simţi ceva…

— Şi-a dat seama că ceva nu era în regulă?

— Sau i-a spus cineva. Se găseşte întotdeauna un binevoitor. Cineva i-a telefonat lui Spode şi l-a povăţuit să-şi ia picioarele la spinare, nu-i aşa? pufni pe nas. N-are nicio importanţă, vor încerca din nou pentru că doresc cu disperare să ia legătura, cu dumneata, Superintendent.

— Oare?;

— Aşa cred. uită-te ce riscuri îşi asumă… probabil că data viitoare nu va fi totuşi fata. Ar putea fi oricine. Răspunde afirmativ la orice propunere ce ţi-o vor face.

— Propunere? –!

— Probabil e vorba de o nouă tentativă de a-l elibera pe Rege.

— Din Turnul Londrei?

— Nu-i imposibil. Au încercat la începutul lunii trecute, venind de pe Tamisa, şi erau cât pe-aci să reuşească.

— Dumnezeule mare! Aşa se explicau o serie de lucruri. Cea mai importantă responsabilitate a generalului Kellerman era asigurarea pazei Regelui. Douglas îşi reamintea acum marea zarvă produsă cu o kină în urmă printre unităţile SS şi printre ofiţerii superiori din statul major al generalului, supuşi unui perdaf straşnic.

— Mai bine ar negocia decât să încerce atacuri

teroriste, declară Huth.

— Credeţi aşa ceva?

— Nu-i o părere. H mesajul pe care vreau să îl transmiţi.

— Iar eu vreau să-mi duc acum băiatul acasă, spuse sec Douglas.

— Ia Mercedesul. O să-i placă motorul supraturat.

— Nu-i cinstit-şi în plus o plimbare pe jos îmi va prinde bine. Dar Douglas nu plecă. Rămase pe loc, temându-se că elevii ar putea fi brutalizaţi, sau că acţiunea ar degenera în violenţă.

Mai era încă de faţă când tânărul Jimmy Dunn traversă în fugă curtea, roşu la faţă şi transpirat

— Nu mai e nimic acolo, domnule. Proteza a dispărut. La fel şi punga de hârtie, şi accesoriile fotografice. Totul.

— Eşti sigur?

— Nici nu s-a mai obosit să împingă masa la perete. Trebuie că s-a dus direct acasă în tifnp ce eu telefonam la Yard.

— Ce coincidenţă, mormăi acru Douglas.

Tânărul detectiv îl privi o clipă fără să înţeleagă. Apoi întrebă:

— Doar nu credeţi că la prevenit cineva de la Yard?

— Aş vrea din toată inima să ştiu aceasta, răspunse Douglas. „Ei bine, cel puţin îi lipseşte o bucată de proteză, continuă el, pipăind buzunarul cu degetul pentru a se încredinţa că mai era acolo. Proteza pe care ai văzut-o e modelul obişnuit oferit de Ministerul Apărării răniţilor de război, nu-i aşa?

— Aşa părea.

— Dunn, o persoană trebuie să-şi declare numele adevărat pentru a o obţine. La Minister se face o verificare-nume, grad, număr matricol pentru militari, carnetul de asigurări sociale pentru civili. Fugi acolo şi

vezi ce poţi afla. Dacă face o cerere pentru înlocuirea bucăţii pierdute, vreau să fiu informat înainte să i se dea vreun răspuns oficial.

— Dar s-ar putea ca tipul să considere o astfel de cerere ca fiind periculoasă, obiectă Dunn.

— *Este* periculoasă, dar având absolută nevoie de proteză va face pe dracu-n patru ca s-o repare. În acel moment Douglas îşi zări fiul şi se îndreptă spre el.

Echipele operative îşi amplasaseră măsuţele pliante şi completau formularele oficiale ce trebuiau contrasemnate de ofiţerul comandant. Nu numai că oamenii erau legitimaţi, dar se cercetau dosarele, cărţile şi alte acte existente în şcoală. Pe feţele soldaţilor se citea plictiseala pentru că ştiau că operaţiunea-ca şi multe altele de acelaşi gen – nu avea să ducă la descoperirea vreunui lucru deosebit. Era o piesă bine regizată pentru a accentua ideea că orice opoziţie faţă de invadatorii nazişti nu aducea decât neplăceri şi. celor vinovaţi, şi celor nevinovaţi.

Profesorii îngrămădiţi în camioane deveniseră mai gravi acum. Unii încercau să vadă dacă pe stradă se găsea vreun amic sau rudă, dar soldaţii se purtau grosolan cu orice trecător. Unul din elevii mai mari din cel mai apropiat camion avea lacrimi în ochi. Un profesor îi vorbea, străduindu-se să-l liniştească. Un bărbat cu părul cărunt îi zâmbi şi începu să cânte: *ţ „Dacă eşti fericit şi o ştii, hate din palme”*.

Bătu din palme. Vocea-i tremurătoare, fără vlagă, se auzea distinct în liniştea lăsată în curtea şcolii. Imediat i se alătură o a doua voce, intonând vechiul cântec al organizaţiei de cercetaşi: *„Dacă eşti fericit şi o ştii, bate din palme*. „Apoi se auziră bătăile unor duzini de palme şi încă plângând, copilul începu şi ei să bată din mâini. Soldaţii se uitară unii la alţii, aşteptând ordinul de a întrerupe cântecul, dar cum acesta nu veni, nu schiţară

nicio mişcare.

„Dacă eşti vesel şi o ştii, atunci acesta-i felul în care poţi să o arăţi.

Dacă eşti fericit şi o ştii, bate din palme. „Toţi prizonierii băteau din palme.

— Porniţi, zbieră Huth.

Motoarele fură ambalate şi camioanele ieşiră pe poartă, întregul convoi cânta-erau vocile unor oameni înspăimântaţi dar sfidători şi aceasta umplea de bucurie inimile trecătorilor:

„Dacă eşti fericit şi o ştii, bate din picioare.

Dacă eşti fericit şi o ştii, bate din picioare.

Dacă eşti fericit şi o ştii, atunci acesta-i felul în care potis-o arăţi.

Dacă eşti fericit şi o ştii, bate din picioare”.

Convoiul se îndepărta înspre Edgware Road, însă se mai auzeau încă bătăile picioarelor pe scândurile camioanelor. Douglas apucă mâna fiului său şi o strânse de parcă ar fi fost singurul lucru pe care-l mai avea pe lume. Până acum îi fusese uşor să lucreze cu germanii. La urma urmei nu făcea decât să urmărească criminalii, fapt pentru care nu trebuia să-şi facă procese de conştiinţă. Dar treptat se simţea atras într-un vârtej adânc şi întunecat, mişcându-se ca melcul, aşa cum se întâmplă de obicei într-un coşmar. Şi nu vedea niciun mijloc de scăpare. Conform noilor dispoziţii, poliţiştilor nu le era permis să-şi dea demisia, iar cei care o făceau totuşi, se trezeau aproape cerşetori-fără cartele de raţie şi fără cărţi de muncă. Douglas strânse cu putere mâna lui Douggie.

— Mă doare, scânci acesta.

— Iartă-mă, îi spuse tatăl, întrebându-se dacă copilul îl judecă cu aceeaşi imparţialitate nemiloasă cu care oamenii îşi judecă părinţii”.

În Marylebone trecură pe lângă un bărbat care

vindea napi prăjiţi. Douggie se îndreptă spre tejghea să privească în tigaie şi tatăl său îl urmă. Bucăţile crocante erau săţioase, calde şi neraţionalizate şi costau doar doi penny punga. Bătrânul puse o bucată în plus pentru Douggie.

— Spune mulţumesc, zise automat Douglas.

— Nu-i nevoie, domnule Archer. Mă bucur că băiatul arată atât de bine.

Douglas fu dezorientat.

— E domnul Samuels, tată, spuse copilul. Ţi-l aminteşti.

Uluit, Douglas îşi dădu seama că bărbatul fusese proprietarul Restaurantului şi Ceainăriei Samuels, un cunoscut local din West End, faimos pentru prăjiturile cu cremă ce se găseau aici înainte de război. În ultimul timp Douglas observase că localul fusese transformat într-un Soldatenheim, un centru de distracţii pentru soldaţii germani. Iar acum vedea că expropriatul Samuels îmbătrânise brusc, pielea îi devenise ca pergamentul iar ochii i se înfundaseră în orbite.

— Devin atât de distrat, explică Douglas încercând să-şi găsească o scuză pentru faptul că nu-şi recunoscuse imediat vechiul cunoscut. Înainte de război mergea acolo regulat împreună cu soţia şi cu micul Douggie, să servească delicioasele prăjituri cu cremă. Poţi să-mi dai şi mie o pungă? Par grozave!

Domnul Samuels puse câteva bucăţi într-un ziar şi după ce-l împături îl întinse detectivului. Acesta îi întinse o liră.

— Nu am rest, domnule Archer, sunt dezolat.

— O să-mi dai restul data viitoare.

— Nu, spuse Samuels, dar brusc îşi schimbă gândul şi băgă bancnota în buzunar, prilej cu care Douglas observă steaua galbenă de pe haină.

— Băiatul dumitale mi-a dat întotdeauna bună ziua, continuă Samuels ca şi cum alţii nu ar fi procedat la fel.

— Totul se va rezolva, domnule Samuels, zise detectivul. Îţi promit.

— Domnul Samuels zâmbi, însă nu răspunse.

Douglaş se grăbi să-şi ajungă din urmă băiatul, ce stătea cu nasul lipit de vitrinele magazinului de croitorie al lui Benson. Costul în continuă creştere al hainelor determinase pe mulţi meseriaşi să se lase păgubaşi de o aşa îndeletnicire, dar Benson – cu o fată care rupea puţin germana-prospera, vitrinele-i erau pline de uniforme, cocarde şi embleme hitleriste. Douggie luă mâna tatălui său şi ambii se îndreptară spre High Street.

— Tăticule, lucrezi pentru GestapoZ întrebă fiul fără niciun fel de introducere.

— Nu. Lucrez la Scotland Yard. Sunt detectiv la Poliţia Metropolitană – aşa cum am fost întotdeauna. Doar ştii asta, Douggie.

— Dar sediul Gestapoului este la Scotland Yard, nu se lăsă băiatul.

— În clădirea alăturată – Norman Shaw North-şi aproape întreg personalul este german.

— Dar *tu* lucrezi cu Gestapoul, îi măguli băiatul.

— Ei birre, eu…

— Uneori, nu-i aşa?

— Asta ţi s-a spus?

— Aşa vorbeau băieţii la şcoală. îl trase de mânecă. Tată, eu şi câţiva băieţi ne întrebăm… Vocea i se stinse.

— Ei, haide odată, Douggie, dă-i drumul. Suntem prieteni, nu-i aşa?

— Poţi să-mi faci rost de o insignă a Gestapoului?

— Coi de acolo nu au insigne, doar legitimaţii speciale.

— Atunci poate una din acele banderole SS… sau o

insignă de argint a SD-ului?

— Nu cred să pot aşa ceva, Douggie.

— Oh, tată! Băiatul păru dezolat. Am pus pariu că o să reuşeşti. Am pariat că dacă vei cere aşa ceva colegilor de la Scotland Yard, cineva îţi va da una.

— Pentru ce? Ce să faci cu ea?

— Oh, nu ştiu, răspunse copiluk Toţi băieţii colecţionează astfel de obiecte, dar niciunul nu are o astfel de insignă SS. M-au rugat să-ţi cer ţie.

Până să ajungă la casa doamnei Sheenan, cerul se întunecă şi începrră să cadă primii stropi de ploaie. Douglas strănută. Se temea să nu facă gripă. Strângându-şi bine haina în jurul corpului, se ghemui cu mâinile în buzunare cât mai aproape de focul care de-abia mai ardea; Douggie stătea la masa din bucătărie, făcându-şi temele şi cerându-i din când în când ajutor. După o vreme auzi respiraţia profundă a acestuia şi-şi dădu seama că Douglas adormise pe scaun, aşa că nu-l mai deranjă.

După cina alcătuită din peşte fiert, Douglas îl culcă pe băiat, apoi îşi turnă sieşi şi doamnei Sheenan câte o mică porţie de whisky dintr-o sticlă păstrată pentru ocazii deosebite. Luându-şi paharul şi o carte de Agatha Christie, se băgă în pat. Nu citi mai mult de patru pagini însă şi căzu într-un somn adânc.

Doisprezece

Douglas Archer îşi începu ziua dis-de-dimineaţă şi munci din greu. Contactă pe cei mai buni informatori, dar nu după mult timp îşi dădu seama că legăturile sale cu lumea interlopă nu îi mai erau de niciun folos în acest caz. Câţiva informatori fuseseră deja arestaţi iar pe la sfârşitul dimineţii, Douglas ştiu că cei implicaţi în această crimă se ţinuseră departe de oricine din afară.

După-amiază, Douglas Archer fu unul din puţinii englezi prezenţi la Caxton Hall. O înaltă oficialitate a

Consiliului Suprem de Conducere a Partidului Naţional Socialist-Reichsleitung der NSDAP sosise la Londra pentru cumpărături, turism, mâncare şi băutură. Apoi se simţise obligat să-şi plătească datoriile printr-un discurs de trei ore ţinut în faţa ofiţerilor superiori de poliţie şi a statului major din SS. Nici chiar vicleanul Huth nu reuşi să-e eschiveze. Douglas îl urmări căscând, dând din cap şi aplaudând de complezenţă cu mâna-i înmănuşată. Era interesant să-l compari cu Kellerman, aşezat şi el în prezidiu. Gend-alul era un obişnuit al unor astfel de ocazii, înclinându-se şi dând din cap aprobator la fiecare declaraţie doar pe jumătate adevărată, şi scoţând ţipete puternice la auziil fiecărei vechi lozinci. În plus, Kellerman putea să-şi mascheze căscatul în zâmbet, iar prin frecarea rădăcinii nasului cu mâna în timp ce capul îi era înclinat în piept, moţăind, părea că meditează profund la cele ce auzea. La sfârşitul discursului, în momenâul când Huth îşi căuta sub scaun chipiul şi bastonul, şi se uita în jur pentru a găsi cea mai apropiată ieşire, Kellerman era deja la tribună strângând cu putere mâinile şi zâmbindu-i oaspetelui. Şi tot Kellerman fu acela care-întrerupând programul dinainte anunţat – improviză la microfon un cuvânt de mulţumire „pentru un discurs îmbibat de adevăratele sentimente naţional socialiste, clar şi fără niciun fel de echivoc”. Şi de câte ori nu repetase până atunci aceleaşi cuvinte aproape, dar în contexte complet diferite, în cursul unei zile de lucru.

În timp ce asistenţa se împrăştia, tot Kellerman fu acelacare continuând încă să zâmbească tuturor-murmură la urechea lui Douglas:

— Acum poate că n-ai să te mai împăunezi cu cunoştinţele tale de germană, ce zici, Superintendent?

Îjitorcându-se la Scotland Yard, Douglas îl găsi pe Harry Woods mâncând pâine prăjită şi bându-şi ceaiul.

— A telefonat Dunn, zise acesta pe un ton neobişnuit 3 ceremonios. Era iritat de faptul. că la cercetările legate de caz mai participa şi un al treilea ofiţer.

— Bine.

— Agenţia de presă ne-a comunicat că cineva le-a scris cerându-le o copie a fotografiei. Asta-i tot ce ştiu. Plata s-a făcut prin mandat poştal. Nicio modalitate de a-i afla identitatea.

e – Rău, zise Douglas.

— N-ar trebui să te duci la aceste discursuri naziste dacă te întorc pe dos. Dunn vrea să verifice toate persoanele din fotografie – fără şanse de succes, după părerea mea, dar cine ştie?…

— Mai ai nişte ceai?

— Nu ştiam nimic despre fotografia pe care ai găsit-o în apartamentul profesorului de liceu!”

— Ei bine, acuma ştii.

— I-am spus lui Diinn să-mi-o dea mâine. O să văd ce voi putea face. Nu, nu mai este ceai. Oricum avea un gust oribil.

— Ordinul se revocă. Dacă mai sună Dunn, spune-i să-şi vadă de sarcinile pe care i le-am dat.

— Dunn e doar un puşti. Ştii că toată treaba ar putea fi periculoasă. Şi în plus nu-s sigur că are destulă experienţă pentru a se ocupa de un caz atât de complicat.

Douglas se îndreptă spre o masă situată într-un colţ. Aici se aflau rezultatele multor ore de analize minuţioase. Ceea ce mai rămăsese din hârtiile arse din apartamentul din Shepherd Market, fusese adunat cu grijă, bucată cu bucată şi pus între lamele de sticlă.

— Harry, fă te rog aşa cum, ţi-am spus. Clar? Douglas privi cu atenţie la una din acele bucăţi carbonizate de hârtie. Dar nu distinse nimic.

— Da, domnule! răspunse Harry cu un ton de

linguşire batjocoritoare.

— Mi-ajunge pentru astăzi. Unde-i Huth?

— În conferinţă cu nişte agenţi ai SD-ului din Norvegia. Ceva în legătură cu o fabrică de apă grea. Are vreun sens pentru tine chestia asta?

Douglas mormăi ceva afirmativ.

Harry Woods continuă:

— Şi ce să-i mai spun dacă va dori să ştie pe unde umbli?

— Spune-i că habar n-ai, sugeră Douglas cu un zâmbet nedefinit şi ieşi din cameră.

Treisprezece

Localul Berthei era un bar particular în Old Compton Street, Soho, o cămăruţă la etajul al doilea, înghesuită între apartamentul unui fotograf şi croitoria bătrânului Charlie Rossi. Lumina zilei de-abia pătrundea prin multitudinea de ghivece pline de flori ce creşteau viguroase, în ciuda chiştoacelor de ţigări şi a paharelor de alcool turnate la rădăcini de animatoarele prudente şi de poliţiştii neînduplecaţi.

Bertha trona la casă, limba ei ascuţită şi limbajul vulgar asigurându-i respectul cuvenit chiar din partea celui mai bădăran consumator. Localul ei era folosit de nemţi ca loc de întâlnire a informatorilor, şi adesea se puteau vedea turişti tineri şi politicoşi stând liniştiţi în colţul din spatele pianului, vorbind foarte puţin, dar ascultând totul.

În sală erau deja vreo jumătate de duzină de obişnuiţi în momentul când îşi făcu apariţia Douglas. Toţi fuseseră la cursa de la Epsom, unul din puţinele hipodromuri din sudul Angliei care supravieţuise luptelor. Discuţiile se purtau în jurul pariurilor câştigate sau pierdute. Pe tejghea se afla o sticlă de şampanie franţuzească, alta aştepta la rece într-o frapieră plină de gheaţă. Asistenţa îl primi cu

căldură pe Superintendentul Archer, deşi acesta îi băgase la zdup pe vreo doi din ei şi le făcuse zilè fripte altor patru. „Cinstitul” Roger era şi el prezent, un cartofor australian, cu o figură melancolică, care câştiga o para sigură şi constantă la jocul de zaruri, în ciuda faptului că juca întotdeauna cinstit. De vină erau doar zarurile-cădeau pe cifrele mici, fiind îngreuiate cu puţin plumb. Şi mai „cinstite” erau jocurile de noroc ale „teribilului” Jimmy Seeker. De obicei, el şi ciracii lui pierdeau sume mari, dar partidele ilegale la care jucau erau întrerupte de poliţie care confisca cărţile, zarurile şi baniitoate corpuri delicte. Şi victimele sale erau mulţumite că nu se făcea tămbălău în jurul afacerii.

— Bertha, un pahar pentru vechiul meu amic, Superinten dentul Archer de la Yard.

Cuvintele fuseseră rostite de un bărbat, evident liderul grupului. Era îmbrăcat elegant, într-un costum scump cu dungi maro şi negre din tweed de Donegal. O batistă de mătase de un galben auriu era etalată ostentativ în buzunarul de sus al hainei. Faţa îi era în contradicţie cu îmbrăcămintea mult prea îngrijită: era galbenă, cu o tentă ca de ceară, cu ochii mici aruncând priviri furişe. Nici mustaţa nu se potrivea cu hainele: era subţire şi bine îngrijită-ca cea a unui actor specializat în roluri de gigolo.

— Termină, Arthur, spuse Douglas. Era pe punctul tf e a-i spune cât de mult detesta apelativul „Archer de la Yard”, însă până la urmă se decise să tacă din gură.

— N-am vrut să te jignesc, bătrâne, spuse Arthur apucând paharul întins de barman şi mai adăugând în el o bună cantitate de licoare. Dă-l de duşcă, Superintendente, e şampanie adevărată. Răsuci sticla de pe care picura apa, să-i arate eticheta.

— Te cred, Arthur, zise Douglas. Arthur făcea negoţ cu vinuri şi ţigări de furat, şi timpurile erau prielnice unor

astfel de oameni.

— Am auzit că ai plecat de la Yard şi te ocupi de o anchetă specială pentru friţi.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar după câte ştiu, mai lucrez încă acolo – cel puţin pentru un timp. Douglas sorbi o înghiţitură din pahar. Foarte bună, Arthur.

— Atunci, bea, replică Arthur. Viaţa-i atât de scurtă.

— Pari să fii bine dispus de când te ocupi de spirtoase, constată Douglas[40].

— „Greşeşti, răspunse Arthur. Eu mă ocup cu tutunul. Scotch Johnny are grijă de spirtoase. Se auzi un hohot general de râs şi chicotitul Berthei. Chiar şi Douglas zâmbi.

— Nu cred că dumneata ai aranjat afacerea, Arthur.

— Nu fi pisălog, Superintendente. Toţi am avut o zi bună astăzi, şi în spiritul legii, nu-i aşa băieţi?

— În sănătatea voastră, spuse Douglas şi-şi bău paharul.

— Aşa mai merge – parcă ai fi Superintendentul Archer pe care-l cunoşteam odinioară, comentă Arthur. Băură cu toţii. Chiar şi Bertha îşi ridică paharul şi ducându-l la gură îşi muie buzele în el – aşa cum fac cei ce-şi duc viaţa printre aromele sticlelor de băutură.

— Cât ai câştigat, Arthur? Nu m-am gândit niciodată că ai putea fi interesat în pariuri la cursele de cai.

— Ai dreptate, Superintendente. Am fost azi pe acolo să mă întâlnesc cu nişte vechi amici şi să văd nişte căluţi, dar ceea ce am câştigat nu mi-a ajuns nici pentru taxi. Arthur bău cu înghiţituri rapide, caracteristice pentru cineva care nu-şi terminase încă ideea. Maică-mea, săraca, Dumnezeu s-o ierte şi s-o păstreze la el, zicea întotdeauna

---

40 Joc de cuvinte în original: spirits—băuturi spirtoase, to be in high spirits —a te simţi bine, a fi bine dispus (n.tr.)

că bunul simţ al cailor îi împiedică săiacă pariuri pe oameni-înţelegi ce vreau să spun?

— Maică-ta pare să fi avut simţul umorului, comentă politicos Douglas.

— Ai cunoscut-o. Ai cunoscut-o, Superintendente. Aici, la Bertha. Crăciunul anului 1938. Avea o părere excepţională despre dumneata. I-ai oferit un pahar de vin de Porto cu lămâie, şi ea ţi-a spus că eu eram un muncitor tânăr şi cinstit care s-a înhăitat cu cine nu trebuia. Arthur râse cu atâta poftă încât vărsă o parte din paharul de şampanie pe mâneca lui Douglas. Încă chicotind o şterse cu batista. Scuzele mele, Superintendente.

Încă un pic. Produs original din Franţa.

— Spre deosebire de toată şampania aia franţuzească fabricată în subsolul pe care l-ai închiriat în Fulham.

— Ei şi dumneata, Superintendente – nu e drept, ei? Fiecare cu meseria lui. Eu nu te învăţ cum să pui laba pe criminali.

— Dacă n-ai câştigat la curse, atunci ce sărbătoreşti? Şi de unde ai făcut rost de bani?

Arthur observă încă câteva picături de şampanie pe mâneca lui Douglas. Scoase încă o dată batista de mătase din buzunarul de sus al hainei şi le şterse tamponându-le uşor.

— Legal, Superintendente, spuse Arthur. Strict legal. îl cunoşti pe Sydney Garin?

— Toată lumea îl cunoaşte, veni răspunsul. Micul negustor de artă armean.

— Acunxe micul negustor *gertnan* de artă, îl corectă Arthur. Graf[41] von Garin, celebrul expert în arta ariană. Un hohot general. Drept răspuns, Arthur le umplu din nou tuturor paharele cu şampanie. Ei bine, Garin a intrat într-o combinaţie cu Peter Shetland, care a devenit Duce-de-Ceva

41 Conte (n.tr.)

de când taică-său a murit anul trecut. Bănuiesc că-l ştii, Superintendente: Peter Shetland, un tip înalt, slăbănog, obişnuia să bea şi la Bertha din când în când.

— Îl cunosc, răspunse Douglas.

— Peter Shetland-acuma poartă monoclu… Arthur se strâmbă. Se înţelege de minune cu friţii. Barbarilor le plac titlurile de nobleţe! Sydney Garin fiind creierul întregii afaceri şi Péter omul de paie, câştigul e ca şi asigurat.

— Dinrce?

— Vând tablouri şi comori de artă germanilor-dar le vând şi *în folosul* lor. Când vreun nazist de frunte jefuieşte o catedrală în Polonia, Garin e cel care se deplasează până în Elveţia sau până la New York acţionând ea intermediar pentru a pune în vânzare obiectele, fără prea multe întrebări din partea curioşilor. Nu le lipsesc mijloacele – lui şi partenerului său. Vreau să spun că unele din aceste tablouri se vând cu sute de mii de lire-iar comisionul lor ê pe măsură, poţi fi sigur de asta.

— Sunt, răspunse Douglas.

— Marfa e depozitată în reşedinţa de la ţară a lui Peter Shetland-lângă New Market. E grozav de spaţioasă – pe acolo a poposit şi Elizabeta[42], dar şi o mulţime de cârpaci. Acum friţii sunt invitaţi într-un weekend la o partidă de vânătoare sau de pescuit şi pleacă cu maşinile încărcate până la refuz.

— Şi totuşi nu înţeleg cum ai intrat în această combinaţie, declară Douglas. Şi cum de am ajuns să savurez această minunată şampanie.

— Ai clasă, şefule, ţi-am mai spus-o vreodată?

— Nu-mi amintesc de aşa ceva, Arthur. Parcă mi-aduc vag aminte că ţipai la mine din boxa acuzaţilor când ai fost condamnat pentru atacul contra acelui bookmaker; mai spuneai că vei avea grijă…

---

42 E vorba de regina Eiisabeta I (1558-1603) (n.tr.)

— Exuberanţă înnăscută, spuse cu modestie Arthur. Eram doar un puşti pe atunci, Superintendente. Deci, aşa cum spuneam, ai clasă. Dacă mi-ai fi paravan în faţa legii – ce-ar mai merge afacerile!

Douglas ignoră tentativa de corupţie.

— Deci ai vândut şampanie lui Sydney Garin?

— Dacă i-am vândut şampanie! Nu mai puţin de cincizeci de lăzi. Astăzi dă cea mai mare şi cea mai blestemată recepţie care a avut loc în oraş de astă vară încoace. Du-te diseară în Portman Square şi vei rezolva jumătate din crimele nesoluţionate din Londra.

— S-ar putea să mă duc. Vei fi acolo?

— Glumeşti! rosti Arthur. Eu sunt ceea ce ei numesc „negustor”. Nici nu m-ar lăsa să intru pe uşa principală, chiar de-ar fi numai pentru a încasa banii ce mi se cuvin pe şampanie.

Spontan Douglas întrebă:

— Şi de acolo îşi procura Peter Thomas antichităţile?

Arthur se îndreptă spre bar, luă un pachet de ţigări şi se întoarse să continue conversaţia. Cred că glumeşti, Superintendente. Nu a existat niciun Peter Thomas, sper că eşti conştient de acest lucru! Iar Sydney Garin nu se bagă în astfel de afaceri. Garin şi Shetland sunt negustori de primă mână, ei cumpără şi vând doar piese de muzeu.

— Şi Peter Thomas?

— Peter Thomas nu a existat niciodată. Peter Thomas era doar un paravan pentru cei din Rezistenţă. Ei foloseau magazinul ca un loc de adunat banii, de plătit oamenii şi alte chestii de acest gen. Uneori unii bine-intenţionaţi le aduceau antichităţi pentru a fi vândute în favoarea unei cauze nobile. Se întoarse şi prinse privirea îngheţată a Berthei. E-n regulă, Bertha, totul s-a terminat acum, aşa că nu mai are importanţă dacă aude câteva lucruri care l-ar putea interesa.

— Aşadar, cine-i mortul? întrebă Douglas. Pari să ştii totul despre această afacere.

— Ştiu doar ceea ce aud, admise Arthur. Râgâi uşor – băuse prea mult. Era cel mai în vârstă dintre fraţii Spode; un savant, înainte de război era implicat în porcăria aia de program legat de dezintegrarea atomului. Un tip inteligent, din câte mi s-a spus…

— Şi lucra în magazinul de antichităţi?

— Alta acum! exclamă Arthur. Toţi savanţii au fost înhăţaţi de friţi cinci minute după ce au ajuns aici-ştii asta doar, Superintendente. Unii au fost trimişi în Germania, alţii-ca Spode-lucrează la nişte arme secrete pentru Huni, aici în Anglia.

— Spode? V

— Un complex german secret undeva în Devon. Am auzit că încearcă să producă un nou gaz de luptă.

— La Bringle Sands?

— S-ar putea, admise Arthur. Haide, bea!

Douglas continuă conversaţia cu Arthur, dar curând se lămuri că acesta nu mai ştia nimic altceva-iar ceea ce mai ştia erau pur şi simplu fleacuri fără importanţă.

De la telefonul public al barului, Douglas îl sună pe Sydney Garin la reşedinţa din Portman Square.

— Ah, domnule Superintendent Archer, rosti o voce numai lapte şi miere. Ce coincidenţă extraordinară. Chiar în faţa mea, pe masă, se află un pachet de ceai de Ceylon, cântărind o livră, pe care tocmai mă pregăteam să vi-l trimit. Ştiu cât de mult vă place ceaiul adevărat şi n-are niciun rost să-l ofer cuiva care i-ar putea adăuga lapte şi zahăr. Vorbea rar, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să vă aduceţi aminte de mine, domnule Garin, dar ştiţi cum consider eu acest gen de cadou.

— Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, domnule

Superintendent, continuă Sydney Garin fără a se pierde cu firea. Acesta este un cadou personal de la conducătorul unei delegaţii indiene care tocmai a sosit la Londra. Mi-a dat câteva pachete pentru a le oferi celor ce-i apreciază aroma.

— Poate am putea bea o ceaşcă împreună, domnule Garin.

— Plăcerea va fi de partea mea, domnule Superintendent.

— Aud că daţi o petrecere diseară.

— Ceva modest în comparaţie cu cele de dinainte de război, dar am avut norocul să mă împiedic de nişte lăzi cu băuturi rare acum câteva zile.

— Tocmai am vorbit cu un individ care transportă aşa ceva. Cu Arthur, regele trabucului.

— Ah! Ce amuzant, domnule Superintendent. Da, Arthur, ce tip de treabă. A făcut unul sau două comisioane pentru mine. În timp ce discutau, Douglas distinse o voce vorbind în şoaptă. Recunoscu timbrul modulat cu grijă al lui Peter Shetland care, reuşind în cele din urmă să distingă numele „Archer" mâzgălit pe sugativa de pe birou de Sydney Garin, întrebă:

— Ce dracu' vrea?

Dar Sydney Garin supravieţuise prea multor situaţii disperate pentru a nu şti când să se plece în faţa inevitabilului.

— Ascultă-mă, Douglas, zise el, reuşind să-şi aducă aminte prenumele detectivului, ce-ar fi să treci pe aici diseară şi să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă? Vei întâlni nişte oameni minunaţi şi pe câţiva din superiorii dumitale de la Scotland Yard.

— Pare să fie o adunătură pestriţă, replică Douglas.

— Te vei distra, Douglas, râse Sydney Garin. Ha, ha. Dar vei putea oare să-ţi faci timp?

— Îmi pare rău să vă dezamăgesc, domnule Garin, răspunse Douglas, dar da-voi veni. Se pare că aveţi nevoie de cineva care să vă păzească diamantele coroanei.

— Nu poţi lucra douăzeci şi patru de ore pe zi, Superintendente.

— Aş vrea să-i explicaţi acest lucru şefului meu.

— Şi cine-i acesta? întrebă Sydney Garin pregătit pentru a auzi o altă glumă.

— Standartenführerul SS Dr. Oskar Huth, veni răspunsul.

— Invitaţii vor începe să sosească pe la opt şi jumătate, spuse sec Garin, orice urmă de veselie pierindu-i brusc din voce. Ţinută de seară, bineînţeles.

— Sau uniformă?

— Sau uniformă, domnule Superintendent. Da, iată încă o glumă bună. Dar acum trebuie să închid, am nişte treburi de rezolvat. *A tout à l'heure*.

— *Arrivederci*, domnule Garin, spuse Douglas.

Paisprezece

În timp ce *Tatler*, *Queen* şi alte reviste referitoare la înalta societate prezentau modul în care nobilimea engleză îşi sărbătorea ziua de naştere sau aniversarea a douăzeci şi unu de ani cu gustări cu brânză şi bere de casă, o nouă categorie de oameni răsărea din cenuşa înfrângerii. Shetland, aristocratul cu privire dură, şi Sydney Garin, armeanul de odinioară, erau reprezentanţi tipici ai acestor îmbogăţiţi peste noapte. La fel şi oaspeţii lor.

— Bună seara, Douglas, n salută Garin în momentul când detectivul intră în sala mare de recepţii.

— Bună seara, domnule Garin. Bună seara> doamnă Garin.

Soţia lui Garin-o femeie mică şi tăcută cu corsajul plin de diamante şi perle, cu un păr bine ondulat-zâmbi de parcă era bucuroasă că a fost remarcată. Lângă ei se afla

şi fiul lor, surâzând continuu fiecărui oaspete nou sosit.

Era de aşteptat ca germanii să fie prezenţi: generali, amirali şi reprezentanţi ai administraţiei civile care, sub ordinele Comandantului suprem, controlau Anglia ocupată. Erau şi englezi: membri ai Parlamentului şi membri ai guvernului marionetă care învăţaseră deja să-şi joace rolul în noul superstàt nazist care cuprindea cea mai mare parte a Europei. Primul Ministru se scuzase-se adresa la acea oră unui grup de profesori germani".

Mai erau şi oficialităţi dala Whitehall-birocraţi cu funcţii» *

Importante ale căror departamente funcţionau la fel de bine sub drapelul german ca şi sub fostele guverne conservatoare sau socialiste. Mai erau prezenţi şi membri ai aristocraţiei engleze, dar şi confraţi din Polonia, Franţa şi Italia. Nu lipseau nici oamenii de afaceri-cei care-ţi puteau procura fără probleme o mie de perechi de cizme de cauciuc sau o sută de kilograme de sârmă pentru garduri electrificate.

Era ca şi cum te-ai fi trezit pe jumătate dintr-un coşmar teribil, gândi Douglas. Rochiile lungi din mătase fină, brodate de mână, costumele impecabile de seară ale bărbaţilor, chelnerii bine îmbrăcaţi, constituiau un şoc după atmosfera crudă şi cinică a înfrângerii, dominantă dincolo de porţile de fier forjat, aleile bine întreţinute şi peluzele perfect tunse ce străluceau în lumina lămpilor puternice.

Vocile păreau şi ele diferite; răspunsurile prompte şi mişcările relaxate în acele camere spaţioase, confortabile şi bine încălzite, nu semănau deloc cu vocile liniştite şi mişcările furişe caracteristice vieţii de fiecare zi a englezului. Dar mai mult decât orice, Douglas fu surprins de iluminaţia feerică din fiecare cameră, ce punea în evidenţă splendidele ornamente în relief, căminele de

marmură şi mobila stil Adam[43], candelabrele de cristal şi paharele pline de şampanie.

Era o reşedinţă magnifică, adăpostind destule obiecte minunate pentru a fi considerată un adevărat muzeu. Singurul dezavantaj-ca la orice instituţie de acest fel-era că toate exponatele erau cumplit de înghesuite, ca şi cum s-ar fi aâtat într-o absurdă competiţie a absolutului.

La capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal, între două săliţe mai mici de recepţie, şi în spatele uşilor cu două canaturi cu încrustaţii florale din secolul al XVI-lea, zona era luminată de reflectoare. Aici, pe un piedestal special construit şi discret acoperit cu catifea roşie, era etalat un mic diptic flamand din secolul al XV-lea pe care Sydney Garin îl cumpărase Ta Geneva. Doar o singură seară putea fi admirat de oaspeţii lui Garin-a doua zi dimineaţă lua calea galeriei personale de artă a Reichmarschall-ului Göring de la Karinhall. În schimb, Garin şi Shetland acceptaseră opt tablouri „decadente" suprarealiste pe care Göring le confiscase de la nişte proprietari ne-arieni.

Mici grupuri de ofiţeri germani de rang mijlociu, plini de sine în uniformele lor, dar penibili în încercarea de a se exprima în engleză, erau împrăştiate prin sală. În faţa fiecăruia se afla câte un auto-desemnat purtător de cuvânt ce se comporta ca un ghid adresându-se unei turme de turişti în vârstă. Ici-colo se zăreau ofiţeri superiori, bărbaţi în vârstă cu păr cărunt tuns scurt, mulţi cu monoclu, unii purtând la vestoanele albe de gală însemnele de aur de amiral, iar alţii vipuştile roşii de general la pantaloni. Unii erau însoţiţi de translatori personali îmbrăcaţi în uniforme caracteristice.

Erau prezente şi fete. Durdulii, machiate mult prea

---

43 Stil în arhitectura, decoraţii interioare şi mobilă conceput de Robert şi James Adam în secolul al XVII Mea (n.tr.)

strident, cu rochii strânse pe bust şi adânc decoltate. Oriunde în Londra, fetele ar fi trecut neremarcate, dar în această adunătură pestriţă băteau la ochi-ceea ce, de fapt, probabil că şi doreau, învăţaseră să încropească câteva fraze în germană-cu o pronunţie perfectă-iar când nu mai ştiau ce să spună, ajungea un surâs sau un hohot de râs. Peste tot se zâmbea şi acolo unde conversaţia nu reuşea să se lege, cuplurile dansau.

Circumspect, aşezat sub „Răstignirea" lui Cranach, Douglas îi trecu în revistă pe noii oameni de vază ai Londrei, a căror stea începuse să strălucească în noaptea când flash-ul unei agenţii germane de ştiri anunţase cererea lui Churchill de încetare a focului.

Iată un bărbat, posesorul unui modest restaurant din Soho care, în prima săptămână după încetarea ostilităţilor, vânduse mai mult de două mii de sticle de şampanie. Într-un colţ, acoperită de diamante, se afla o văduvă care doar cu un an în urmă de-abia îşi ducea zilele ca proprietară a unui hotel de categoria a treia-Bayswater Hotel. Situat în apropierea unui club rezervat numai pentru ofiţerii germani, devenise un loc favorit al întâlnirilor amoroase de scurtă durată, discreţie asigurată dintre ofiţeri şi fete, până în momentul când fusese vândut unui consorţiu de oameni de afaceri germani pentru suma de aproape un milion de lire.

Toate marile hoteluri promiteau acţionarilor dividende mari, dar mai erau şi alţi beneficiari pentru care nemţii deveniseră un fel de Zână bună într-o pantomimă de Crăciun. Pottinger-un bărbat oacheş cu o barbă şi o mustaţă astfel aranjate încât să-i dea alura de francez-se înglodase până peste cap în datorii în perioada când preda cursuri de engleză prin corespondenţă. Acum nu mai ştia ce să facă cu bănetul de care dispunea, aşa încât era gata să plătească oricui i-ar fi plasat un pont bun despre

domeniile profitabile de investiţii.

Roşcovanul în cămaşă cu jabou, fustanelă şi ciorapi, cu un pumnal încrustat înfipt în centură, era proprietarul unei distilerii învechite din Argyll. Contractul său pe termen lung cu ofiţerii germani însărcinaţi cu aprovizionarea trupelor îi fusese suficient pentru a forma o societate internaţională şi a se îmbogăţi peste noapte. Aceeaşi oficialitate germană care câştigase masiv de pe urma aranjamentului, îl desemnase pe cumnatul scoţianului achizitor de cai irlandezi şi de furaje pe lângă Comandamentul sudic al armatei germane din Marea Britanie. Acum toată această mulţime magnifică de oameni bine îmbrăcaţi stăteau veseli la taifas la picioarele chinuitului Hristos.

Douglas se dădu la o parte spre a face loc unui colonel în vârstă ce se îndrepta spre una din mesele pline de mâncăruri. Era urmat îndeaproape de un tinerel chipeş, îmbrăcat într-un foarte nou costum de seară. Câţiva piloţi de vânătoare din Luftwaffe râseră; colonelul se înroşi dar nu reacţionă.

— Ai văzut acea mică şi splendidă acuarelă de Turner, Superintendente? Douglas se întoarse să-l salute pe elegantul Peter Shetland. Nu sunt mulţi cei care-şi dau seama că Turner a putut picta cu atâta realism. „Rahatul” ăla trecând pe sub Admiralty Arch e Napoleon. O adevărată piesă de colecţionar, mai încape vorbă! Shetland căpătase de la Sydney Garin – felul tipic de a discuta despre obiecte, ca şi cum ar fi fost deja vjndute persoanei care le privea.

— L-am mai văzut, spuse Douglas.

— Ah, ce memorie! exclamă Shetland. A aparţinut odinioară Galeriei Tate, dar aveau un spaţiu atât de redus… şi e o ruşine să laşi o capodoperă să putrezească în depozite.

— E de vânzare?

— Toate muâeele au trebuit să se descotorosească de o serie de obiecte, zise Shetland dând din umeri. De altfel, cred că e mai bine aşa. Piaţa face preţul!

Douglas se uită la tablou.

Shetland îşi scărpină nasul subţire şi osos.

— Subvenţiile de stat au fost reduse aproape la zero, şi nu ne putem aştepta ca autorităţile germane să ne finanţeze muzeele, nu-i aşa?

— Oh, Dumnezeule mare, bineînţeles că nu, spuse Douglas pe un astfel de ton încât îl determină pe Shetland să-l privească pentru a-şi da seama dacă fusese sau nu sarcastic. Douglas Archer avea reputaţia de a fi o persoană de o ironie usturătoare. Dumneavoastră sunteţi agenţii pentru astfel de tranzacţii?

— E mai uşor şi mai practic să cumperi de la muzee. Apoi revindem clienţilor la momentul potrivit.

— Îmi imaginez că e şi mai rentabil, continuă Douglas.

— Nu întotdeauna, spuse degajat Shetland.

— Mă uimiţii

— Chiar gândiţi ca un poliţist, exclamă Shetland zâmbind.

— Prefer să gândesc ca un simplu contabil, replică Douglas. Aruncând o privire spre celălalt colţ al sălii, îl văzu pe Garin prezentându-şi fiul, pe David-şaptesprezece ani – unui colonel din justiţia militară.

Shetland, zâmbind cu gura până la urechi, se făcu nevăzut.

— Aşa mai zic şi eu! Ce bine-i să dai nas în nas cu o cunoştinţă cu care te poţi înţelege!

Douglas se răsuci brusc. În faţa lui stătea, într-o magnifică rochie lungă de mătase gri cu corsajul de dantelă, Barbara Barga.

— Bună sear, a, domnişoară Barga. Ce surpriză plăcută!

— Aţi putea să-mi admiraţi rochia. E croită de Schiaparelli, la Paris, şi m-a costat salariul pe trei luni. Nu e prea greu să faci cuiva un compliment.

— M-a lăsat cu gura căscată!

— Replică promptă, Superintendente. Râse. Douglas îşi zise în sinea lui că fata era frumoasă în special când râdea. n

Se întoarseră să privească sala unde vreo duzină de cupluri dansau pe o variantă orchestrală a lui „Red River Valley", axată pe tonalităţile dulci ale saxofoanelor.

— Îmi aminteşte de anii de şcoală, spuse ea.

— În America?"

— Wisconsin. Prietenul meu era în echipa de fotbal – dar mai avea şi cheile de la noul Chevrolet al babacului său. Am avut note bune la examene şi singura problemă care mă frământa era dacă mai urma să fiu sau nu conducătoarea locală a galeriei.

— V-ar place să dansaţi?

— Putem încerca".

Barbara Barga nu era o dansatoare foarte bună, dar se mişca cu mare uşurinţă; era veselă şi gata să se îndrăgostească.

— Ia te uită, Superintendente, ştiai că eşti un dansator grozav?

— Nu trebuie să crezi tot ce citeşti despre poliţişti. Odini-% oară dansam destul de des.

— Am auzit despre soţia dumitale, Superintendente. Ce lucru îngrozitor! Şi mai ai şi un băieţel!

— Nu-s singurul peste care s-a abătut nenorocirea. Ai început, aşadar, să faci cercetări referitoare la persoana mea? Douglas părea măgulit şi nu se sfia să o arate.

— Am spus o nerozie. Trebuia să-mi fi reamintit

numele dumitale şi să-mi dau seama că eşti supranumit „Archer de la Yard”. A fost doar după… Te deranjează dacă nu eşti recunoscut de o ziaristă băgăreaţă?

— A nu fi recunoscut face parte din meserie.

Ea zâmbi şi fredonă în surdină câteva cuvinte ale cântecului.

— Ce s-a întâmplat cu fotbalistul de la Universitatea din Wisconsin? se interesă Douglas.

— M-am măritat cu el. Ai mai făcut vreun progres în ancheta privitoare la acel asasinat? înainte ca Douglas să poată răspunde, tot ea adăugă: Dar ce dracu’ doar nu m-ai invitat la dans ca să vorbim despre crime? Sau poate că da?

— Ei bine, eu…

Ea îi astupă gura cu mâna.

— Ei, jupâne, s-ar putea să mă supăr dacă răspunsul e afirmativ-nu crezi?

— Mai sunteţi căsătoriţi?

— Bine că ai revenit cu picioarele pe pământ, spuse ea cuibărindu-se mai aproape, aşa încât capul îi atingea umărul şi el îi putea simţi parfumul. Îmi place nespus de mult acest cântec, ştii asta? Nu, nu sunt măritată. Nu mai sunt – de o bună bucată de vreme.

Ea continuă să fredoneze în surdină aplecându-se cât mai aproape de urechea lui: „Nu te depărta niciodată de mine dacă mă iubeşti/Nu te grăbi să-mi spui adio/Dar aminteşte-ţi de Red River Valley şi de fata care te aşteaptă”.

Barbara Barga era o femeie extrem de atrăgătoare. În acea seară corpului tânăr şi mlădios, mintea ageră şi zâmbetul cuceritor treziră în Douglas Archer gânduri pe care le crezuse de mult adormite. Părul ei proaspăt şamponat îl gâdila pe faţă şi el o strânse în braţe puţin mai mult decât s-ar fi cuvenit. Ea îşi întoarse brusc capul şi-i

zâmbi timid.

— Douglas, zise ea încetişor, nu pleca acasă fără mine, te rog!

— Nu, n-o voi face, replică el şi continuară să danseze, dar de data aceasta fără să mai scoată vreun cuvânt.

Dacă Douglas îşi făcuse iluzia că ar fi putut monopoliza în seara aceea pe una din cele mai frumoase femei prezente la recepţie, reveni la realitate imediat ce orchestra încetă să mai cânte. Câţiva reporteri proaspăt sosiţi de la New York o recunoscură şi o acapararăe în răstimpul în care Douglas se repezise după două pahare de şampanie.

Îşi făcu drum cu coatele printr-un grup zgomotos de ofiţeri ai Armatei Roşii, mirosind bănuitori caviarul, însă turnând în ei pahar după pahar de Scotch.

— Două pahare cu şampanie! Nu e prea mult, Superintendente? Vocea de bas îi aparţinea lui George Mayhew.

— Unul e pentru maică-mea, domnule. Mă aşteaptă-afară în stradă.

— Cred că am văzut-o. Nu cumvà poartă uniformă de Gruppenführer SS?

Douglas încercă să nu guste această glumă deplasată despre înfăţişarea de matroană a generalului Kellerman, dar îşi permise totuşi să schiţeze un zâmbet în colţul gurii.

— Ce bine că te-am întâlnit, Archer! George Mayhew era un bărbat care îmbina mişcările suple ale unui atlet cu alura unui soldat profesionist. Costumul său de seară avea un stil învechit-ca să nu zicem demodat. Părul îi mai era încă negru şi des, pieptănat pe spate, dar mustaţa era la fel de neîngrijită ca şi atunci când şi-o lăsase pentru prima dată-prin 1914, cu scopul mărturisit de a arăta ca un adevărat comandant de companie ce era. Asta înainte de a

purta baretele DSO-ului[44] şi ale MC-ului2.

Între cele două războaie, colonelul George Mayhew devenise un personaj important în lumea tenebroasă a criminalităţii şi a contraspionajului. Mayhew era văzut adesea la Whitehall; cadrele Scotland Yard-ului, ale Home Office-ului[45], Foreign Office-ului[46] şi cele de la House of Commonsă îl considerau de-al casei. Jucase nu arareori în echipa de rugby a Poliţiei Metropolitane şi chiar şi în prezent nu pierdea niciun meci important, iar vocea lui de bariton intonând „Old Man River” era de nelipsit la concertele poliţiei.

— Ce mai face zilele astea Harry Woods? Douglas Archer şi George Mayhew datorau legăturile lor cu lumea sportului timpului petrecut de Harry Woods în echipa de-rugby.

— Traversează o perioadă dificilă, răspunse Douglas.

— Ca şi noi toţi, spuse Mayhew frecându-şi mâinile de parcă i s-ar fi făcut brusc frig. Mayhew avusese întotdeauna o afecţiune deosebită pentru Harry Woods şi pentru modul său sincer de a-şi exprima gândurile. Cântărindu-l din ochi pe Douglas-şi în special costumul lui de seară împrumutat – Mayhew încerca să-şi dea seama în ce calitate se afla acolo Superintendentul. Doar nu pentru caviar şi şampanie; nici cel mai înverşunat adversar al său n-ar fi crezut aşa ceva.

— Vârstă are aici o mare importanţă, spuse Archer. La anii lui Harry nu-i uşor să te resemnezi cu ideea că din mijlocul unui Imperiu ai ajuns într-un avanpost al unei colonii ocupate.

— Săracul Harry. Presupun că va demisiona în

---

44 Distinguished Service Order—Ordinul de merit (medalie acordată pentru comportare deosebită pe cîmpul de luptă) (n.tr.)

45 Ministerul de Interne (n.tr.)

46 Ministerul de Externe (n.tr.)

curând?

— Nu-i uşor de trăit dintr-o pensie de sergent.

— Situaţia se va îmbunătăţi, zise Mayhew ca şi cum ar fi avutn un motiv special pentru a fi atât de sigur pe el. Dar asta va depinde numai de noi.

— Şi cam cum s-ar putea face?

— Chiar vrei să ştii, bătrâne? %

— Desigur.

— Putem sta de vorbă… mai târziu?

— Fără îndoială.

— Aş vrea să întâlneşti pe cineva.

Douglas aprobă din cap şi se uită să vadă ce făcea Barbara Barga. Colonelul Mayhew îi surprinse privirea şi comentă:

— Ai dat lovitura, amice. Domnişoara Barga crede că poliţiştii londonezi sunt minunaţi.

— Adevărat?

— E o tipă a dracului de bine, Archer. Dacă aş fi mai tânăr cu câţiva ani, ţi-aş face concurenţă. Douglas îl privi cu surprindere. Mayhew crezu că l-a jignit şi adăugă în grabă: Nu mi-o lua în nume de rău, n-a fost nimic personal.

— Aştept cu nerăbdare să ne vedem mai târziu, domnule.

Pentru Douglas seara trecu mult mai repede decât altele de care i-ar fi plăcut să-şi reamintească. Dansă cu Barbara, mâncară homari, căzură de acord că Manet picta mai bine ca Rubens, că şampania ţi se urcă la cap şi că Londra nu mai era ceea ce fusese altă dată.

Bernard Staines-odinioară cârmaci în echipa de rame a universităţii – fu cel care-l anunţă pe Douglas că Mayhew ar vrea să-l vadă. Staines avea acelaşi aspect fizic de pasăre, dar din cauza figurii mai sobre, a umerilor puţin aduşi de spate şi a ochelarilor, se transformase dintr-o codobatură în bufniţă.

— Douglas, nu te-am mai văzut de mult prin Oxford sau prin Cambridge. Bernard, spre deosebire de ceilalţi prieteni din vremea studenţiei, nu-i spunea niciodată Archer.

— Ca să-ţi spun adevărul, mă simt cam stingher. Astăzi oamenii doresc să poată merge la cluburile lor, să-şi lase părul lung fără să se neliniştească că s-ar ivi prin; preajmă vreun poliţist.

— Oricine crede că se poate relaxa în acest oraş fără ca vreun poliţist să-i asculte conversaţia, este un nebun, declară Bernard cu aceeaşi voce slabă şi timidă care-i făcuseră pe mulţi să-l contrazică atât la universitate cât şi-n sala de consiliu.

— Ai dreptate, Bernard. Şi asigură-te că n-ai să uiţi vreodată acest lucru. Bernard păru mulţumit de aprobarea prietenului său. Ca şi mulţi alţii, el continua să regrete faptul că nu-şi folosise cunoştinţele într-un mod mai ştiinţific. Detectivul Su

perintendent Douglas Archer personifica aceste nerealizate ambiţii, şi deşi Douglas n-avea habar, Bernard îl invidia, admirându-l în acelaşi timp.

Precum cele mai multe reşedinţe somptuoase construite prin secolul al XVIII-lea, uşi mascate şi scări înguste asigurau un spaţiu ideal de mişcare pentru personalul de serviciu. Un servitor în livrea se dădu la o parte, în vreme ce un altul deschise o uşă bine ascunsă în lambriurile peretelui. Bernard îl conduse pe scări în sus. La etajul al doilea întâlniră un alt servitor, un bărbat înalt, cu fizicul şi cu nasul turtit al unui boxer profesionist.

— Mi s-a spus că pe aici va avea loc o partidă de cărţi, declară Bernard.

Înainte de a răspunde, bărbatul se uită lung la Bernard apoi la Douglas.

— Da, domnule. Celălalt gentleman a sosit deja. Se

dădu la o parte să-i facă loc lui George Mayhew.

— E-n regulă, Jefferson, spuse acesta. Sunt cei pe care-i. aşteptam.

Toţi trei îşi continuară drumul de-a lungul coridorului întunecos, trecând pe lângă o cameră goală de biliard şi pe lângă alte câteva saloane în care praful se aşezase din belşug pe mobile. Douglas era sigur că aceste încăperi fuseseră folosite timp de câteva decade pentru jocuri de noroc interzise de lege. La capătuf coridorului se afla o cameră luminată. Mayhew se îndreptă într-acolo.

O elegantă lampă de aramă”; cu abajur de sticlă verde, arunca un con de lumină. galbenă pe o măsuţă de joc, lăsând restul încăperii într-o penumbră verzuie, ca de junglă, prin care se ghiceau uriaşe erbivore decapitate. Aşezat, cu faţa scăldată în jocul de lumini, se afla Sir Robert Benson. Douglas îl ştia doar după reputaţie – un om influent prin cabinetele Whitehall-ului, refractar la orice fel de publicitate dar capabil de a câştiga orice litigiu fără a-şi ridica vocea mai sus de şoaptă. Destul de recent Douglas îi auzise pe mulţi mirându-se cum de-şi suporta impunătorul Sir Robert noua funcţie – una de maribnetă pe lângă Comisarul general german pentru Administraţie şi Justiţie, care conducea cele mai vitale deparumnte ale Home Office-ului. Poate, se gândi Douglas, misterul va fi dezlegat în seara asta.

— Ce-aţi zice de un bridge? întrebă colonelul Mayhew apucând un pachet de cărţi. Un penny punctul?

— N-aş fi crezut niciodată că voi apuca ziua să încep un joc cu un pachet de cărţi folosite, declară Sir Robert. Apoi râse şi spuse: Archer, nu mi-aş dori ca altcineva să fie printre noi în această seară. Strânse cu putere mâna detectivului.

— Vă mulţumesc, Sir Robert, răspunse Douglas. Sunt onorat să mă aflu aici.

Tonul său precaut nu le scăpă celorlalţi. Adresându-se colonelului Mayhew, Douglas continuă:

— Cred că abilitatea mea ia bridge ar pune la grea încercare chiar şi recunoscuta diplomaţie a lui Sir Robert. În special dacă s-ar întâmpla să-mi fie partener. Sir Robert, situat vizavi, zâmbi strâmb.

— Atunci whist, zise Mayhew ca şi cum ar fi fost o decizie de o importanţă capitală.

— Minunat, admise Sir Robert fără entuziasm. N-am mai jucat aşa ceva de când eram în tranşee.

Bernard Staines bătu cărţile, le dădu lui Douglas să le taie, apoi începu să le împartă. îi explică detectivului:

— De obicei jucăm pe bani. E mai… Dădu din umeri şi zâmbi.

— Mai atractiv, completă Mayhew din locul în care stătea.

— Şi mai… începu Sir Robert.

— Superintendents a înţeles ideea, interveni Mayhew.

— Desigur, conchise Sir Robert. Douglas aprobă din cap. Înţelesese că dacă aparţineai unei celule de-a Rezistenţei şi te întâlneai în mod regulat în jurul unei mese de joc pline de bani, puteai să prosteşti pe cineva că singurul lucru de care te făceai vinovat era jocul ilegal de noroc.

Mayhew se îndreptă spre un bufet unde, de-abia distingându-se în penumbră, se afla o tavă cu patru pahare şi o carafă de vin. Chelnerul lăsase sticla goală lângă tavă. Mayhew o apucă şi-i privi eticheta înainte de a o pune la loc.

— Sydney ne-a trimis câteva sticle de Château Lafite 1918. Luând carafa, turnă vinul cu grijă.

— Politicos din partea lui, declară Bernard. Dar aş fi preferat un pahar de vin de Bordeaux. Mă tem că şampania îmi provoacă indigestie.

— Şampania e pentru tinerei. Bordeaux-ul e singura băutură potrivită pentru vârstă mea, se pronunţă ferm Sir Robert.

Mayhew se întoarse cu faţa spre lumină să privească în zare paharul cu vin, apoi declară:

— Sydney Garin e un bărbat de nădejde. Douglas îşi dădu seama că remarca îi era adresată doar lui, dar nu comentă câtuşi de puţin – şi nici colonelul nu-şi ridică privirea. Mayhew avea înfăţişarea tipică a unui ofiţer de carieră – gâtul drept şi încordat şi mâinile într-o continuă mişcare. Douglas bănuia că Mayhew ar fi continuat să-şi ţină bărbia sus şi degetele în linie cu vipuşca pantalonilor chiar dacă ar fi fost beat mort. Astfel de persoane nu se relaxau niciodată.

Dintre toţi patru, numai Bernard părea oarecum plămădit dintr-un alt material – avea mişcări încete, o tendinţă evidentă spre obezitate, mâini albe şi un mod ezitant de exprimare. Îşi scoase ochelarii cu ramă de baga şi îi şterse cu batista de mătase din buzunarul de sus al hainei. Mayhew aşează un pahar de vin în faţa sa. Bernard clipi din ochi, apoi îi mulţumi cu o simplă mişcare a capului.

Sir Robert gustă vinul.

— Destul de bun. declară el rezervat. Nu era o băutură pe gustul său, dar se mândrea că nu avea idei preconcepute în privinţa unor lucruri, oricare ar fi fost ele. Zâmbi. Genul de zâmbet al cuiva neobişnuit cu astfel de apucături. Faţa îi era dură, tăiată parcă în granit, exceptând poate venele subţiri de pe obraz şi nas. Părul îi era gri şi destul de lung pentru a se bucla peste urechi şi gât. Fruntea era îngustă; sprâncenele stufoase aproape că se contopeau cu părul. Orbitele erau adânci „cu cearcăne negre aşa încât uneori ochii păreau să dispară într-o umbră tainică.

Sir Robert Benson avea şaizeci de ani, însă vitalitatea sa îl făcea să arate mult mai tânăr. Se spunea că putea rezista zile întregi fără somn, puterea de muncă rămânându-i aceeaşi. Doar ochii săi mici şi albaştri îi trădau spiritul pătrunzător şi mintea ascuţită, deoarece mişcările îi erau încete şi calculate ca acelea ale unui invalid., Vorbea răguşit de parcă ar fi fost tot timpul răcit.

— George a fost la Harrow împreună cu fratele meu mai tânăr, spuse Sir Robert, adresându-se colonelului Mayhew. Din câte mi s-a spus, erau nişte secături… Au organizat un club de pariuri. Vă daţi deci seama la ce mă puteam aştepta din partea lor.

— Iar celălalt frate al lui Sir Robert era tot acolo, dar cu Winston; adăugă Mayhew.

— Sir Robert, e adevărat că Winston Churchill a fost executat? întrebă Bernard.

Sir Robert dădu cu gravitate din cap.

— Judecat de Tribunalul militar secret de la cartierul general al Flotilei 1 a Aerului din Berlin. Toţi l-am sfătuit pe Winston să nu îmbrace blestemata aceea de uniformă a RAF-ului[47], dar nici n-a vrut să audă. Sir Robert oftă. Şi astfel germanii au avut un pretext pentru a-l aduce în faţa curţii marţiale. Luă cărţile ce zăceau în faţa lui şi le sortă fără a le vedea eu adevărat. Faptul le-a fost comunicat câtorva politicieni cu funcţii importante, dar execuţia nu va fi încă anunţată oficial o bună bucată de vreme. Trânti cărţile pe masă.

— Vreţi să spuneţi că Churchill este mort? întrebă Bernard.

Sir Robert se scărpină în cap, culese perechea repartizată lui

Bernard şi le privi şi pe acestea. Toţi îi observară gestul, însă nimeni nu zise nimic.

---

47 Royal Air Forcej—Forţele aeriene regale (n.tr.)

— Împuşcat! De un pluton de execuţie trimis de Luftwaffe, în cazarma Berlin-Lichterfelde. Dispensă specială din partea Führer-ului-adăugă sec Sir Robert. Se spune că Winston a refuzat să fie legat la ochi şi a făcut semnul victoriei cu degetele. Vreau să cred că e adevărat. Aşează cărţile lui Bernard după culoare. Ei şi acum haideţi odată, ce ne împiedică să jucăm? Se uită la ceilalţi trei bărbaţi, apoi la cărţile de pe masă înainte de a-şi da seama că se uitase şi în acelea ale vecinului. Oh! Nerod mai sunt!

Colonelul Mayhew se întinse şi adună toate cărţile, vorbind grăbit pentru a masca stinghereala lui Sir Robert.

— Şi tânărul Bernard-aici prezent – este căsătorit cu veri şoara soţiei mele. Norocosul naibii, ce fată frumoasă.

— Am copilărit împreună, spuse Bernard. Familia mea mergea în Scoţia în fiecare vară; rubedeniile ei aveau o fermă prin apropiere.

— Din păcate, toţi sunt morţi acum, adăugă Mayhew. Clădirile sunt lăsate în părăsire iar ogoarele în paragină.

Bernard vorbi din nou:

— Când Sir Robert şi-a dus campania în linia întâi, înainte de bătălia de la Amiens în 1918, tatăl meu era comandantul companiei pe care o înlocuia.

Armată, familie, şcoală-fire întreţesute atât de strâns încât legau familiile din înalta societate mult mai bine decât ar fi făcut-o banii sau afacerile. Totalitariştii de stânga sau de dreapta vorbeau în mod curent de credinţa pe care o împărtăşeau în comun. Dar pentru aceşti oameni-ca şi pentru alte mii ca ei-mijloacele erau totul: jocul în echipă era mult mai important decât jocul în sine, cu condiţia ca partenerii să fie de aceeaşi categorie socială.

— Şi eu am fost cu Douglas la Oxford, spuse Bernard aducând în discuţie persoana prietenului său. Cum te mai invidiam în timp ce îţi dădeai deja examenul final, în timp ce eu mă chinuiam la cel de drept civil…”

Sir Robert îl privi atât de mult pe Douglas încât acesta începu să se simtă stânjenit.

— Archer, l-am cunoscut pe tatăl tău.

— Adevărat, domnule? Tatăl lui murise pe când era încă un copil. Când?

— Am fost buni prieteni, începând „de prin 1916 până în momentul când a fost ucis. Când l-am întâlnit prima dată, avea douăzeci şi opt de ani; prea mult pentru a fi considerat un simplu subaltern. O ştiu, pentru că am fost şi eu odată subaltern şi aveam cu zece ani mai mult decât tatăl tău. Sir Robert râse pe un ton sec. Eram cei doi bătrâni excentrici aivbatalionului; ceilalţi mai tineri trebuiau întotdeauna să se întoarcă şi să ne ajute să ne eliberăm din şirurile de sârme ghimpate, sau să ne încurajeze să stăm jos şi să ne odihnim atunci când trebuia să ne antrenăm. Tatăl tău era inginer constructor, nu-i aşa?

Douglas încuviinţă din cap.

Sir Robert continuă:

— Trebuia să fi intrat în unităţile de geniu, dar a simţit că nu-şi poate dezamăgi vechii camarazi de batalion. Să ştii că tatăl tău merita de vreo duzină de ori Victoria Cross[48]. Toţi erau conştienţi de acest lucru, iar sergentul major al companiei îl diviniza.

— Maică-mea a primit o scrisoare de la sergent. Încă o mai păstrează.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai de mult, dar totul părea atât de personal… Şi nici nu eram sigur că ai fi acceptat să vorbim despre aceste lucruri.

— Vă sunt recunoscător, spuse Douglas.

— Ar fi fost mândru de tine, continuă Sir Robert. Ţi se spune „Archer de la Yard”, nu-i aşa?

---

48 Crucea Victoria—cruce malteză de bronz, acordată pentru fapte deosebite de vitejie pe cîmpul de luptă, decoraţie înfiinţată de Regina Victoria în 1856 (n.tr.)

— Mă tem că da, domnule.

— Ei bine, riscurile meseriei. Rezolvând o crimă sau două nu faci nimănui niciun rău. Ba unii chiar pot să citească despre tine în ziare.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, declară Douglas.

Mayhew făcu cărţile.

— Vrei să joci, Archer? Eşti sigur? Implicaţia era mult mai subtilă – nu se referea la un simplu jec de cărţi.

— Da, vreau.

— Taie, să-ţi aflăm partenerul, avansă Mayhew şi puse cărţile în faţa lui Douglas. Acesta se conformă – doi de pică. Sir Robert luă şi el un doi, ceilalţi două figuri.

Pentru câteva momente nu vorbintmeni, apoi Sir Robert declară:

— Facem pereche. Tonul era acelaşi cu care anunţase mai devreme moartea lui Winston Churchill.

Mayhew deschise cu un patru de cupă, Douglas jucă un şapte, Bernard un popă şi Sir Robert câştigă levata cu un as.

— Tare aş fi vrut să studiez dreptul, declară Sir Robert. O diplomă în istorie nu prea ajută când încerc să descâlcesc toate aceste regulamente germane. Ştii, unul din băieţii mei mi-a spus astăzi că membrii Gestapoului au imunitate – nu pot fi arestaţi. Nu-i adevărat, nu-i aşa? Nimeni nu răspunse. Trebuie să cunoşti aceste lucruri, Archer. Aşa-i sau nu?

— Nu, Sir Robert. În conformitate cu legile germane, nimeni nu se poate sustrage arestării. Probabil că se referă la faptul că membrii SS-ului pot fi judecaţi doar de tribunalele proprii. Dar Gestapoul nu face parte din SS.

— Aha, făcu Sir Robert. Trefla era atu şi el conduse, ridicând din sprâncene când dama lui Douglas îi tăie asul. După terminarea treflelor, făcu patru levate în care. Câştigă dona cu zece la trei. Îmi pare rău de dama ta, dar

trebuia să-i curăţ. Să fiu fără milă.

Mayhew continuă ideea în timp ce făcea cărţile.

— Serios? Gestapoul *nu* face parte din SS?

— Câtuşi de puţin, spuse Douglasi Gestapoul aparţine de poliţie. Unii agenţi ai Gestapoului sunt membri ai SS-ului, alţii ai Partidului nazist, alţii nici ai unuia, nici ai altuia.

— Fă-mă să pricep bine, zise Mayhew aplecându-se înainte. SS-ul nu aparţine Partidului nazist?

— Din punct de vedere tehnic-da, îi răspunse Douglas. Pe fiecare legitimaţie SS scrie Schutzstaffel der NSDAP[49], dar în realitate nu este nicio legătură între cele două organizaţii. Iar SA, Cămăşile Brune, se consideră încă şi mai independente.

— Aşa se explică multe lucruri, declară gânditor Mayhew. ŞI SD-ul, de care aparţine amicul tău Fluth?

— Acesta este serviciul secret al naziştilor. Un fel de super elită, singurii care au voie să-şi bage nasul peste tot. De fapt fac tot ceea ce doresc.

— Dar nu şi în ce priveşte Wehrmachtul, adăugă Bernard.

— Aşa-i. Forţele armate germane au propriul lor sistem. Nimeni de la Gestapo, nici chiar de la SD nu poate acţiona direct împotriva unui soldat. Douglas dădu jos o treflă de valoare mică.

— Haide odată, îl apostrofă Sir Robert. Doar jucăm cărţi. Şi câştigă levata. Îmi pare bine să confirmi toate acestea. Unele cadre ale armatei ne-au ajutat foarte mult. Dacă ar fi luaţi în colimator de Gestapo, ar trebui să fie mai circumspecţi.

Douglas aprobă din cap. Tare ar mai fi vrut să afle în ce calitate fusese ajutat Sir Robert de membri ai armatei germane, dar se feri să pună vreo întrebare.

---

49 Trupe de protecţie ale Partidului naţional socialist (n.tr.)

— Şi ce hram poartălipii cu ranguri SS onorifice, sau ofiţerii SS angajaţi în administraţia civilă? continuă să-l chestioneze Sir Robert. Avem câţiva care lucrează la noi. Şi eisunt supuşi numai

sistemului juridic al SS-ului? îşi împinse cutia de ţigări de foi spre Douglas care-şi alese una şi mulţumi înclinându-şi capul, x – Himmler este personajul cheie în sistemul poliţienesc, însă în acelaşi timp este conducătorul SS-ului, îşi continuă expunerea Douglas. Decizia sa importă în astfel de cazuri. Oricum ar fi, personalul auxiliar SS este supus legilor civile obişnuite. Îşi aprinse trabucul şi trase din el înainte de a adăuga: Dar Himmler foloseşte aceste titluri onorifice pentru a închide gura şi a-şi mitui oponenţii. Unii dintre aceştia sunt cei mai aprigi duşmani ai lui Himmler.

— Dumnezeule, am câştigat o levată, exclamă Mayhew. Continuă fără niciun fel de pauză: Ce credeţi despre acest individ, contraamiralul Conolly? întrebarea părea să nu fi fost adresată/nimănui în special, dar Douglas înţelese că era o problemă pe care ceilalţi o discutaseră de multe ori înainte.

— Un tip dur, după câte am auzit. Deşi prea multe amănunte nu posed. Să păşeşti pe puntea unui portavion în Halifax, în Noua Scoţie şi să te autodeclari conducător al „Marii Britanii Libere” indică o îndrăzneală de ţi se ţaie respiraţia. Douglas făcu o pauză. Toţi ceilalţi păreau a fi cu totul absorbiţi de jocul de cărţi, aşa încât continuă: în special când, aşa cum a menţionat Serviciul de propagandă german, Conolly nu este decât un căpitan comandor pe listele marinei militare.

Sir Robert trase ultima treflă.

— Cred că celelalte sunt ale noastre. Îşi etală mâna.

Douglas spuse:

— Mă întreb dacă cineva îşi mai reaminteşte de acel

ofiţer al armatei franceze, de Gaulle, care s-a refugiat la noi în Anglia atunci când Franţa a capitulat? A făcut oarecum un lucru asemănător, după câte mai ţin minte: s-a autoayansat la gradul de general, declarând că este purtătorul de cuvânt al întregii Franţe. N-a ieşit nimic bun de aici. Din câte ştiu, germanii nu s-au obosit nici măcar să-l includă pe lista prioritară de arestări.

— Aici greşeşti şi o ştii, rosti cu blândeţe Sir Robert. Conolly a acţionat în virtutea unor ordine ale Cabinetului de Război. A fost ideea lui Winston, după ce el însuşi refuzase să se îmbarce în unul din acele hidroavioane care s-au îndreptat, în ultimul moment, spre Islanda. Iar avansarea lui Conolly la gradul de contraamiral a fost semnată de însuşi Regele. Asta am văzut-o cu ochii mei. Deşi serviciile de propagandă ale lui Goebbels au declarat că amicul în cauză s-a adresat Congresului autodenumindu-se conducător al „Marii Britanii Libere", Buletinele Oficiale ale Congresului Statelor Unite înregistrea – ză faptul că el a vorbit ca un împuternicit al naţiunii engleze şi ca Ministru al Apărării, numit de Cabinet şi confirmat de Rege. Iar la sfârşitul cuvântării, Conolly a repetat că rămâne un supus loial al Regelui George şi al urmaşilor săi legali.

— Dar câţi oameni de această parte a Atlanticului ştiu exact ce a spus? întrebă Douglas. Şi care sunt posibilităţile să-i facem cunoscute spusele?

— Nu asta ne interesează în primul rând, declară Sir Robert. Prima noastră sarcină este de a ne asigura ca poziţia Contraamiralului Conolly în Washington, să nu poată fi contestată legal prin Direcţia Protocolului din Ministerul de Externe. Săptămâna trecută a trebuit să luptăm din răsputeri ca să împiedicăm ocuparea ambasadei prin forţă. Iar germanii folosesc serviciile unora dintre cei mai reputaţi avocaţi americani.

Bernard adăugă:

— Problema nu este încă tranşată. Dacă nemţii reuşesc să ocupe clădirea, va fi o lovitură puternică dată prestigiului lui Conolly la Washington.

— Deci sunteţi în legătură cu Conolly? Douglas nu reuşi să-şi mascheze nota de surpriză din voce.

Nimeni nu-i răspunse. Declinând oferta uneia din ţigările de foi Upmann ale lui Sir Robert, Mayhew îşi aprinse extrem de tacticos una proprie-o Romeo y Julieta. Bernard! îi fulgeră prin minte detectivului. El trebuie să fie curierul.

Continuară să joace, schimbând fraze de complezenţă aşa cunâse întâmplă când partida pare să fie singura preocupare. Doar Sir Robert juca cu ardoarea celui ce detestă înfrângerea.

— Aproape nimeni nu mai vizitează astăzi Turnul Londrei, aruncă degajat Mayhew, ca şi cum ar fi discutat despre numărul de spectatori de la un meci de rugby contra Australiei.

Deci asta era, se gândi Douglas. Huth avusese dreptate. Se punea la cale eliberarea Regelui din Turn…

— Acolo e încartiruit un detaşament special SS, îi informă Superintendentul.

Ochii lui Sir Robert se măriră pentru o fracţiune de secundă. Mayhew îşi permise un început de zâmbet. Dacă fraza nu însemna un refuz politicos al Superintendentului Archer de a se angrena în plănuita operaţie, atunci era un avertisment insistent împotriva unei astfel de acţiuni.

— Dacă Regele ar fi liber şi ar putea confirma public gradul şi funcţia lui Conolly, atunci poziţia Angliei în lume ar fi schimbată, declară Bernard.

Aşa să fie oare, se întrebă în sinea sa Douglas! Era destul de cinic pentru a bănui că tot ce s-ar schimba ar fi poziţia lui Conolly şi a asociaţilor săi. Se uită la ceilalţi trei

bărbaţi, iritat de tonul lor politicos.

— Doar nu vă gândiţi serios la un asalt al Turnului Londrei, nu-i aşa?

Jenaţi, ceilalţi schimbară între ei câteva priviri. Apoi Mayhew spuse:

— Să nu mi-o luaţi în nume de rău, Sir Robert, dar în ciuda celor discutate anterior, va trebui să-i explicăm deschis situaţia Superintendentului Archer.

— Tocmai mă gândeam şi eu la acelaşi lucru, replică Sir Robert.

Bernard rămase tăcut. Nu trebuia să le reamintească că era singurul lucru pe care-i sfătuise să îl facă.

— Armata germană ne va ajuta cum va putea mai bine, cu condiţia să nu se ajungă la o confruntare armată, continuă

Mayhew.

— Dar de ce? întrebă Douglas.

— Membrii ei consideră că este incompatibil cu onoarea armatei germane ca Regele Angliei să se afle în custodia şi sub paza unităţilor SS.

Sir Robert adăugă:

— Evadarea Regelui ar face ca SS-ul să cadă în dizgraţie şi ar consolida poziţia Comandantului Suprem al armatei staţionate în Anglia.

— Nu numai a celui de aici. Repercusiunile s-ar simţi şi la Berlin. În această problemă avem asigurat şi sprijinul Statului Major General al Trupelor de Uscat.

Douglas încuviinţă din cap. Oricât de absurd ar părea pentru modul de gândire al unui englez, totul se potrivea cu firea şi concepţiile germanilor.

— S-ar putea să vă asigure sprijinul unui aliat mult mai preţios, spuse el. Cred că Standartenführerul SS Dr. Oskar Huth ar binecuvânta acţiunea dumneavoastră.

— Huth? se miră Mayhew. Dar de ce?

— Kellerman este ofiţerul SS cu gradul cel mai mare din Anglia, pe lângă faptul că este şi şeful poliţiei. Evadarea Regelui ar duce imediat ia înlocuirea sa din funcţie. Bănuiesc că Huth îi râvneşte postul, dar cei doi se urăsc cu atâta înverşunare încât ambiţia sa ar avea doar o importanţă secundară.

— Fir-aş al dracului, exclamă Sir Robert.

— Mie mi se pare normal, declară Mayhew. Dacă un tip ca el s-ar face că nu vede nimic, lucrurile ar fi mult mai uşoare.

— Care-i următoarea mişcare? întrebă Sir Robert. Poţi să-l verifici pe Huth?

— Nu fără să menţionez nişte nume. Cel mai bine ar fi să numiţi pe cineva care să acţioneze ca intermediar.

— S-ar putea să fie periculos, interveni Mayhew. Dacă ni se întinde o capcană?

— Monumentală idee! comentă Douglas. E posibil să fie şi o capcană.

— Voi face eu pe intermediarul, se oferi Bernard. Cred că merită riscul. Ce va trebui să fac?

— Nimic, răspunse Douglas. Pur şi simplu trebuie să am pe cineva pe care să-l consider drept purtătorul de cuvânt al tuturor. Dar mai gândeşte-te, Bernard. Sir Robert şi Colonelul Mayhew ar putea decide că eşti prea preţios pentru a-ţi risca viaţa într-un astfel de gambit.

— Asta cam aşa e, interveni Sir Robert. Regret, Bernard, dar nu-ţi permit. Se lăsă o lungă tăcere; discuţia se sfârşise.

— Ei bine, anunţaţi-mă când ajungeţi la o înţelegere, spuse Douglas. îl voi proteja cum voi putea mai bine.

Mayhew strânse cărţile.

— Cred că asta ar fi tot.

Douglas îşi privi ceasul.

— Trebuie să plec.

— Doar o clipă, spuse Sir Robert. Aceşti gentlemani ne datorează nişte bani.

Se schimbară un pumn de penny. Douglas ură noapte bună lui Sir Robert şi lui Bernard şi se lăsă condus de Mayhew de-a lungul coridorului întunecat. Se opriră în capul scărilor.

— Îţi urez noapte bună, Archer. Continuă să stea nemişcat de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva.

— Nu mi-aţi cerut să abandonez cercetările referitoare la crima din Shepherd Market, zise Douglas.

Mayhew tresări.

— Ar fi un lucru bun pentru toţi cei implicaţi, replică el.

— Inclusiv pentjru mine?

— Pe termen lung, da. Zâmbi. Ştii ce voiam să spun?

— Jumătate din populaţia Londrei pare a dori să nu rezolv enigma. De ce-aţi face dumneavoastră excepţie?

Zâmbetul lui Mayhew semăna cu cel al unei măşti ieftine de mucava.

— Ei bine, mai gândeşte-te, Archer!

— Am şi făcut-o, declară Douglas. Bună seara.

Nu-i întinse mâna.

Cincisprezece

Douglas se trezi în maşină alături de Barbara Barga înainte a schimba un salut de convenienţă şi a o îmbrăţişa circumspect. Femeia nu era beatănici măcar sub influenţa alcoolului, cum s-ar frexprimat cineva cu o politeţe englezească-dar era relaxată, comportându-se ca o pisică şi zâmbind la orice glumă.

— Nu-i aşa că a fost o petrecere grozavă?

— Trebuie să capeţi gust pentru ele ca să-ţi placă cu adevărat.

— Atunci consideră că l-am şi căpătat, replică ea. Chiar şi când eram pe punctul de a pleca, chelnerii mai

aduceau încă lăzi cu Moet şi cutii de o livră cu icre negre. Au gust tipii!

— E ca şi cum ai spune că Al Capone avea stil.

— Dar, scumpule, chiar c-am spus-o. Acum un an, sau chiar mai mult, într-un articol în două părţi din *The Saturday Evening Post*. Am identificat doi barosani ce se ocupau odinioară de comercializarea berii în Gary, Indiana-asta vine cam pe undeva pe lângă Chicago, ştii, fostul paradis al huliganilor… şi ce reportaj a mai ieşit! Şi am spus că Al Capone avea stil. Pe Dumnezeul meu că am spus-o. Îl apucă de mânecă pe Douglas cu acel fix de a fi înţeles şi crezut al unuia care dăduse pe gât câteva păhărele în plus.

Douglas privi pe fereastră. îi displăcea modul în care Garin şi Shetland asiguraseră maşini pentru oaspeţii lor, dar şi faptul că apelase la cineva sus-pus pentru ca fiecare să fie prevăzută cu inscripţia „Serviciu vital” care le permitea să circule nestingherite toată noaptea. îi displăcea şi modul în care trebuia să-şi revizuiască opiniile despre Garin şi Shetland-colaboraţionişti fără ruşine şi escroci-împăcându-se cu ideea că erau respectaţi şi admiraţi de Mayhew, de Sir Robert şi de vechiul său prieten Bernard. Dar cu greu îşi putea reţine indignarea. Iar Barbara Barga ridicând în slăvi petrecerea, nu-l ajuta cu nimic.

— Nu fi necăjit, spuse ea întinzându-i o mână din locul unde stătea tolănită pe canapeaua moale de piele. Nu-l lăsa pe Al Capone să ne despartă.

— Îmi pare rău. Douglas se întoarse spre ea tocmai în momentul când femeia se înclina în faţă. Se ciocniră.

— Auuu! făcu ea şi-şi frecă nasul. Contactul fizic brusc şi neaşteptat redeşteptă în Douglas un amestec de sentimente de disperare, stângăcie, ardoare şi dorinţă pe care nu le mai încercase din perioada liceului.

Maşina se îndrepta spre Belgravia.

— Nu-i ăsta drumul spre Dorchester, spuse Douglas.

— De ce trebuie să te comporţi ca un poliţist douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru? Am închiriat o mică casă în Belgrave Square. Aparţine unui prieten care s-a reîntors în Missouri pentru trei luni şi n-a vrut s-o lase goală. Ştii că au fost vreo paisprezece spargeri în acele mici grajduri în ultimele trei luni?

— Nu mă fă răspunzător de toate crimele din Londra, zise stingherit Douglas. Aşa se întâmplase întotdeauna când era tânăr: fetele pe care le dorea cel mai mult erau acelea pe care le jignea şi în faţa cărora se acoperea de ridicol.

— Te-aş invita sus la un pahar, spuse Barbara, dar ni s-a recomandat să trimitem maşinile înapoi cât mai repede posibil pentru a-i transporta pe ceilalţi invitaţi.

Douglas se întinse peste ea şi-i deschise uşa înainte ca şoferul s-o facă.

— Nu-i nicio problemă nu, te deranja, amice! – pot să telefonez la Yard pentru o maşină. Coborârâ împreună.

— O păsărică mi-a şoptit că pentru a dispune de o maşină în acest oraş trebuie să fii cu adevărat cineva important-e un semn de favoare. Îşi scoase cheile din geantă.

— Toţi îmi spun acest lucru, replică Douglas, privind micuţa casă tip grajd, cu pereţii îmbrăcaţi în iederă şi cu o curte exterioară pietruită. Cu câţiva ani în urmă astfel de locuinţe erau considerate bune doar pentru vizitii şi şoferi; astăzi, când şoproanele de trăsuri erau transformate în camere de zi, celelalte erau considerate elegante.

Odată intraţi, femeia aprinse luminile unele după altele. Douglas admiră tapetul, lambriurile – lucrate cu o pricepere pe cale de dispariţie-şi mobilierul. Nu era ceva pe gustul său-vase chinezeşti, uriaşe, transformate în

lampadare, mochetă albă pe podea şi un covor persan pe perete; însă era confortabil…

— Din ce trăieşte prietenul tău din Missouri? Are cumva o fumătorie de opiu?

— Eşti un mare ticălos! Tonul îi era afabil.

— Ei bine, totul e foarte luxos. Îşi scoase paltonul.

Barbara nu-şi scosese haina, dar îşi desfăcea gulerul de blană.

— Ştii de unde. vine denumirea acestor case? întrebă ea şi continuă grăbită înainte ca el să-i răpească plăcerea de a-i da o lecţie de cultură. De la cuştile pentru şoimi. În zilele de demult aici erau ţinuţi şoimii regali de vânătoare.

N-am ştiut acest amănunt, o asigură el.

Ea zâmbi. Pentru o clipă şi-o închipui ca pe o fetiţă – zâmbind mândră la fiecare laudă adusă. O iubea pe acea mică fetiţă, cât şi pe inteligenta, frumoasa şi tânăra femeie în care aceasta se transformase şi pentru prima dată îndrăznea să se gândească că ea i-ar putea împărtăşi sentimentele.

Dar nu-şi lăsă mintea să hoinărească prea mult asupra subiectului. Se întoarse şi începu să cerceteze cărţile de pe raft, încercând să le citească titlurile pentru a-şi scoate orice altă idee din cap. *Encyclopaedia Britannica*, ediţia a XIV-a, patru ghiduri ale Londrei din care unul cu cotorul rupt – un mare catalog Sears-Roebuck cu mai mult de o duzină de pagini vizibil însemnate, o carte de telefon din Manhattan, un mic atlas, un dicţionar de buzunar englezrşi unul german. O simţea cum îl urmăreşte, dar nu se întoarse. În schimb se uită la maşina de scris plasată pe o mică măsuţă lângă cămin. Lângă ea se afla un top pe jumătate folosit de hârtie de scris, un aparat de fotografiat Rolleiflex, un borcănaş cu cremă de faţă şi o duzină de agrafe de păr. Coşul de gunoi era aproape plin de foi rupte şi pe jumătate scrise la maşină.

— Ai nevoie de chibrituri? Se îndreptă spre ea ca s-o ajute.

— Voi ăştia, englezii, sunteţi obişnuiţi cu frigul, nu-i aşa? Acum erau foarte aproape unul de celălalt, chirciţi lângă cămin. Douglas îi putea simţi căldura corpului. Ea îl privea încercând probabil să-şi dea seama de ce nu-i era frig, apoi se ridică în picioare şi se îndepărtă de el. Nu vine niciun fel de căldură, constată ea.

Îşi dădu seama că se referea la încălzirea centrală. Zâmbi, deschise robinetul şi dădu drumul la gaz. Acesta se aprinse cu un zgomot puternic. Douglas se îndreptă din şale.

— Acasă, în America, nici chiar un muncitor necalificat n-ar accepta aşa un mod de încălzire, zise ea dintr-o suflare, şi dându-se înapoi – rămase complet nemişcată. Pentru o clipă Douglas avu intenţia s-o cuprindă pe după umeri, însă ea se înfioră şi întorcându-se, intră în bucătărie dând de perete uşile batante.

— Ei, mulţi neciopliţi au mai fost acolo, strigă ea.

— Se mai întâmplă în vreme de război, zise Douglas urmând-o în bucătărie.

— Toată lumea spune acelaşi lucru. Am trecut prin Catalonia şi prin Madrid. Crede-mă, la fel e şi pe-acolo. Cămăşi negre, roşii sau brune, aceiaşi escroci păduchioşi care încearcă să cucerească lumea. Aceiaşi politicieni hrăpăreţi pe care-i poţi întâlni de la Chaco până la Addis Abeba.

— Da’ la multe războaie ai mai luat parte!

— Aveam optsprezece ani când ziarul la care lucram m-a trimis să relatez despre luptele din Chaco, în Paraguay. De atunci am mai colindat prin China, Etiopia, Spania; anul trecut am fost în Abbeville tocmai când au sosit diviziile blindate

— Germane.

— Ciudată meserie pentru o femeie.

— Nu fi un englez încuiat! Deschise robinetul de apă. Ţevile scoaseră un sunet strident în timp ce filtrul de cafea se umplea. Luă o cutie de metal din dulap. Ce zici de o cafea adevărată; ţi-ar place, Superintendente?

— Ai asistat la un jăzboi la vârsta de optsprezece ani? Ce a zis taică-tău?

— Era proprietarul ziarului.

Se uită la el şi-i zâmbi. El îi susţinu privirea, privind-o fix în ochi. Până atunci fusese doar perspectiva unui flirt, sau cel mult a unei aventuri. N-ar fi fost prima dată când Barbara ar fi influenţat o oficialitate oarecare în interesul meseriei sale. Dar iată că acum datele problemei se schimbaseră: începea să-i placă acest atrăgător şi viril poliţist englez şi nu-şi mai putea controla pornirile”.

Încercă toate stratagemele care-i reuşiseră atât de bine în alte ocazii. Îşi aduse aminte de toţi ceilalţi nenorociţi de amanţi străini pe care-i avusese. Se concentră asupra ultimei perioade din căsătoria ei falimentară, suferinţele produse de despărţire şi amărăciunea provocată de divorţ. Fără niciun rost; bărbatul acesta părea diferit.

— Vrei zahăr, Superintendente? Să fi fost oare faptul că ea era mai vulnerabilă, mai singură că niciodată în acest mizerabil şi uitat de Dumnezeu oraş?

— Douglas, zise el. Aşa îmi spun toţi. E o lipsă de formalitate datorată războiului-cel puţin aşa susţin ziarele. Deschise cutia neîncepută de cafea şi degetele li se atinseră în momentul când i-o puse în mână. Barbara fu scuturată de un fior.

— Nu mai spune, Douglas deci? De fapt cred că-mi place mai mult decât „Superintendente”! Răsturnă cafeaua în filtru, închise capacul şi-l puse pe foc. îi simţea privirile îndreptate asupra ei. Spuse dintr-o suflare: Sper că acum

n-ai de gând să mă iei la tăbăcit întrebându-mă de unde am făcut rost de cafea, nu-i aşa?

— Sunt informat că Ambasada americană asigură un fel de cartelă pentru cetăţenii ei care trăiesc aici.

— Glumeam. Într-adevăr, am făcut rost de ea de la Ambasadă. Îşi făcu de lucru cu o tavă cu ceşcuţe, farfurioare, linguriţe de argint şi zaharniţă. Deschise apoi o cutie cu lapte şi-i răsturnă conţinutul în cana de smântână. Adu sticla de brandy şi paharele, îi ceru ea în timp ce ridica tava. Iarna petrecută în Londra mă va da gata dacă nu găsesc vreun mijloc să mă încălzesc cât de cât.

— Poate reuşesc să-ţi fiu de vreun folos.

Trecură în camera de zi. Pe vremuri constituise partea centrală a grajdului, lipit de impunătoarea clădire de care aparţinea. Zidăria originală fusese căptuşită cu lemn, peste care fuseseră plasate covoare albe, dar nici măcar aşa nu se realizase o protecţie eficientă împotriva frigului. Barbara aşează tava cât mai aproape posibil de cămin. Apoi aduse câteva perne de pe canapea şi le trânti pe jos. Se aşezară amândoi în apropierea focului. Douglas turnă brandy în pahare. Abia apucă să-şi moaie buzele când o văzu pe Barbara dându-şi de duşcă paharul.

— Să nu mă înţelegi greşit, explică ea, dar sunt pe punctul de a îngheţa. Pentru a-i demonstra cele spuseţi lipi de faţă o mână rece. Doaiglas se întinse şi stinse lampa de pe birou. Ei, aşa mai merge, comentă ea cu un oarecare sarcasm în voce. Cât de mult, probabil că nu ştia nici măcar ea. Camera era acum luminată doar de licărirea roşie a focului, singurele sunete fiind cele făcute de aerul ce scăpa prin conducta de gaz. Douglas o cuprinse în braţe. O să dea cafeaua în foc, zise ea încercând să se ridice.

— Am oprit gazul.

— Şi eu ţi-am oferit ultima mea rezervă de cafea. Încercă să mai spună ceva dar cuvintele se pierdură în sărutarea şi în îmbrăţişarea care urmă. Rămaseră tăcuţi şi nemişcaţi o bună bucată de vreme. Era atât de bătător la ochi? spuse ea în cele din urmă. Undeva, în subconştientul ei, mai era încă aprins un mic semnal de alarmă.

— Nu rosti niciun cuvânt!

— Povaţa unui poliţai! Mă las în voia valurilor, ce zici?

Se sărutară din nou şi se instalară mai bine pe perne. Intensa lumină roşie a focului făcea ca pielea lor să capete culoarea metalului topit. Părul ei era dufulit şi ochii îi erau închişi. Douglas începu să-i descheie micii nasturi de la corsaj.

— Să n-o rupi. S-ar putea să nu mai pot cumpăra cât voi trăi o altă rochie de la Paris.

Din bucătărie se auzi zgomotul cafelei care dădea în foc dar niciunul nu-l luă în seamă cu condiţia să-l fi auzit.

Şaisprezece

Douglas fu deşteptat de sirena unei patrule motorizate germane ce trecea în mare viteză spre Knightsbridge. Se uită la ceas: patru fără un sfert dimineaţa. Lângă el dormea Barbar a; cât despre haine, nu se vedea niciuna. Dormitorul era luminat de lumina focului cu gaz. Mişcările sale o treziră.

— Doar n-ai să pleci, şopti ea somnoroasă.

— Trebuie.

— Să te duci acasă?

— N-am de gând să mă duc la birou, dacă la asta te gândeşti.

— Nu fi urâcios, zise ea mângâindu-l uşor cu vârful degetelor, încerc doar să aflu dacă mai e altcineva între noi. Voia să-l îmbrăţişeze şi să-l păstreze lângă ea, dar nu-şi puse în aplicare intenţia.

— O altă femeie? Nici să nu te gândeşti!

— Siguranţa cu care mi-o declari înseamnă întotdeauna sfârşitul poveştilor de dragoste.

— Exact.

— Sărută-mă.

Douglas o făcu – blând. Apoi se desprinse din braţele ei, se ridică şi trecu în camera alăturată. Îşi culese hainele de unde le lăsase şi se îmbrăcă la lumina focului. Urmărindu-l ea îi spuse:

— Aş vrea să mai stai un pic, aşa încât să-ţi pot pregăti un mic dejun bun. Vrei nişte cafea? Probabil că afară e un ger de crapă pietrele.

— Stai unde eşti; încearcă să mai dormi.

— Vrei un brici şi toate celelalte?

— Un brici adevărat?

— Nu te uita aşa la mine. Aparţine proprietarului apartamentului. îl găseşti în dulăpiorul din baie, pe raftul de sus.

Douglas se aplecă şi o sărută din nou.

— Îmi pare rău. Când ne mai vedem?

Se temuse cumplit că n-o să-i pună această întrebare.

— Aş putea să-ţi cunosc băiatul? I-ar place să meargă la grădina zoologică? Eu sunt nebună după ea.

— Şi lui îi place. Lasă-mi o zi sau două ca să aranjez lucrurile. E mult de când nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva.

Se gândi că ea ar putea râde de el, dar ţăarbara nu făcu decât să încuviinţeze din cap.

— Douglas, începu ea. Bărbaţii cu care ai vorbit aseară, Sir Robert Benson, colonelul Mayhew şi Staines…

— Da… ce-i cu ei?

— Nu-i refuza. Spune-le că da, spune-le că te vei hotărî săptămâna viitoare sau când vrei tu, dar nu-i refuza.

— De ce? făcu un pas înapoi înspre dormitor să o vadă mai bine. Barbara îşi întorsese capul şi stătea

nemişcată. De ce? Cearşaful era mototolit în jurul gâtului ca şi cum ar fi fost un guler de pe vremea Elizabetei, iar lungi şuviţe de păr aruncau umbre pe pielea asemănătoare cu marmura. Cine sunt aceşti oameni? Ce legături ai tu cu ei?

— Mi-au spus să mă duc în magazinul lui Peter Thomas şi să te întreb dacă n-ai găsit cumva o rolă de film.

— Şi ai făcut aşa cum ţi-au spus?

— Nu chiar. Mi-au mai spus să trec şi pe la morgă şi să identific cadavrul ca fiind al lui Peter Thomas.

— Ar fi fost un delict serios, spuse Douglas.

— Dar mi-am dat seama că nu era prea uşor să tratez cu tine aşa încât am bătut. În retragere. De altfel nu le datoram nimic.

— Altceva mai ai să-mi spui?

— Încă un lucru numai, un prieten, reporter la *Daily News*, acreditat pe lângă Casa Albă, mi-a spus că Bernard Staines s-a întâlnit cu preşedintele de trei ori luna trecută. Una din întâlniri a avut loc pe iahtul prezidenţial şi a durat aproape două ore.

— Cu Preşedintele Roosevelt?

— Doar nu cu cel al reţelei magazinelor Macy. Indivizii ăştia pun la cale ceva important, Douglas. De aceea-ţi spun, nu te întoarce acolo să refuzi propunerea.

Douglas mârâi.

— Te vor ufcide.

Lui Douglas nu-i venea să-şi creadă urechilor. Dar timpurile ieşiseră din făgaşul lor obişnuit aşa încât era imprudent să nu iei în seamă fie şi cele mai năstruşnice idei.

— Vorbeşti serios?

Ea se răsuci în pat să-l privească.

— Douglas, sunt reporter de război. Am văzut mii de oameni ca aceştia pretutindeni în lume. Dacă ar fi să

aleagă între viaţa ta şi o şansă ca guvernul american să-l recunoască oficial pe Conolly, crezi că s-ar gândi de două ori la ce au de făcut?

— Regina-e şi ea în Turn? o întrebă Douglas pe femeia din faţa lui, care părea să fie la curent cu toate lucrurile esenţiale.

— Regina şi cele două Prinţese sunt în Noua Zeelandă, ca persoane particulare. N-au niciun fel de importanţă politică.

Nu atâta timp cât Regele va fi în viaţă, se gândi Douglas, dar se feri s-o spună cu voce tare.

— Pot să dau un telefon pentru o maşină?

— Ca la tine acasă, dragă, răspunse ea cuibărindu-se mai bine printre perne.

— Barbara…

Ea ridică din nou privirea. El era pe punctul de a-i spune „Te iubesc”, dar amintindu-şi de câte ori rostise aceleaşi cuvinte în faţa Sylviei, renunţă. Va lăsa să mai treacă câteva zile până când…

— Lui Douggie şi mie-amândurora ne plac grădinile zoologice.

Douglas formă Whitehall 1212 şi ceru să vorbească cu ofiţerul de serviciu pe serviciul criminalistic. După ce-şi dădu numele, urmară o serie de declicuri şi apoi o pauză lungă. În cele din urmă se auzi vocea lui Huth:

— Ai nevoie de o maşină – unde eşti?

La naiba! Nu putea să nu-i pomenească de fată, dar nici să-l mintă deliberat.

— La capătul lui Belgrave Square, zise Douglas dându-i o adresă pe undeva prin apropiere.

— Prostule! replică Huth fără a se supăra. De ce crezi că autorizăm folosirea maşinilor pentru petreceri de felul celei de aseară?

Era limpede că şoferii raportaseră care din oaspeţi se

întorseseră acasă, care stătuseră după ora de întrerupere a circulaţiei, probabil şi remarcile celor cafe, prea îmbibaţi de băutură, îşi dăduseră drumul la gură.

— Eşti cu fata, nu-i aşa? întrebă Huth.

— Da, domnule. Se aştepta ca Huth să facă vreo remarcă dar acesta nu făcu niciun fel de comentariu.

— Stai acolo. Trimit pe cineva să te aducă la mine.

— La Yard?

Huth puse telefonul în furcă fără a-i răspunde.

Douglas se rase în grabă fără, a o trezi pe Barbara. Chiar şi când se pregăti să coboare scările, ea continua să doarmă – semn că avea conştiinţa împăcată.

Era o motocicletă BMW mare, cu un ataş în formă de zepelin şi cu o osie suplimentară care cupla roţile din spate. Cu aşa un vehicul se putea urca un munte. Avea plăci de înmatriculare ale SS-ului şi însemnele Cartierului general SS din Londra. Douglas se urcă în ataş şi-i făcu semn şoferului. Apoi trebui să se ţină cu nădejde de afetul mitralierei în timp ce goneau ca din puşcă din Grosvenor Place, făcând un zgomot capabil să trezească jumătate din Londra.

Era o ceaţă tipică-verzuie, plină de funingine – dar şoferul nu încetini câtuşi de puţin. O patrulă a jandarmeriei trecea prin faţa Gării Victoria fără a acorda vreo atenţie motocicletei SS. Pe măsură ce se apropiau de Tamisa, ceaţa devenea tot mai deasă-şi mai urât mirositoare. După Vauxhall Bridge, motocicleta o luă la dreapta, pe o stradă cu case pipernicite şi cu ziduri înalte de cărămidă pe care se lăfăiau afişe ce solicitau voluntari pentru fabricile din Germania, anunţau dispoziţii pentru raţionalizarea alimentelor şi preamăreau plănuita săptămână a prieteniei sovieto-germane.

Odată ajunşi pe malul dinspre sud al râului, motocicleta parcă lângă un complex oficial ce părea ridicat

în grabă – de fapt o parte a unei străzi înconjurate cu baraje de sârmă ghimpată păzite de santinele – în faţa unei clădiri mici şi urâte, pe nume Brunswick House, Southern Railway. Ceaţa era mult mai deasă în această zonă deschisă, întinsă până la antrepozitele şi hambarele situate pe malul râului. Dinspre Pool[50] se puteau auzi zgomotele de pe vasele care se pregăteau să ridice ancora odată cu fluxul în aproximativ jumătate de oră.

În faţa clădirii, rigide ca nişte statui şi nepăsătoare la ceaţa ce-i înconjura, stăteau două santinele SS în ţinută de ceremonie – mănuşi şi centiroane albe. Şoferul îl duse pe Douglas până la uşa complexului, unde adresându-se caporalului de gardă îl anunţă:

— Superintendentul Archer care e aşteptat de Standarten führerul Huth.

Un ofiţer SS mai în vârstă examină permisul lui Douglas apoi îi spuse într-o engleză excelentă:

— Va trebui să mergeţi până la capătul staţiei de triaj. Ar fi mai bine să vă păstraţi mijlocul de transport cu care aţi venit. Vă; dau un soldat ca să vă conducă până acolo.

Nu multe vehicule ar fi reuşit să ajungă la destinaţie trecând peste şinele de cale ferată şi peste traversele de lemn pe jumătate îngropate în pământ. Douglas nu mai fusese niciodată aici-Nine Elms, unul din cele mai mari triaje de mărfuri din Europa. Era ceva dezolant, terenul presărat cu sfărâmături ce dansau parcă în lumina farurilor, roţi de tren ruginite, lăzi distruse, macazuri cu aspect de lance, vagoane părăsite. Pe unele linii treceau vagoane pline cu mărfuri, clănţănind din toate încheieturile ca nişte monştri ascunşi în ceaţa întunecată.

În faţa lor se iviră brusc proiectoarele puternice şi o linie de santinele încotoşmănate în mantale lungi de piele,

50 Partea Tamisei de sub London Bridge (n.tr.)

folosite de obicei de trupele dislocate în ţările nordice. Cabina unui cantonier fusese transformată în post de gardă. La barieră permisul lui Douglas fu cercetat cu atenţie înainte ca sosirea sa să fie anunţată telefonic mai departe. Ultimii două sute de metri îi parcurse cu escortă înarmată. Traversară liniile şi trecură pe sub manşoanele de racordare ale unui marfar. În faţa lui se vedeau un şir dreptunghiular de lumini galbene pierzându-se în ceaţă: un tren, destinaţia sa.

Trecură pe lângă un vagon de pasageri din care se auzea zgomotul instalaţiei de aer condiţionat şi o melodie de Franz Lehár; un miros de ceapă prăjită se răspândea încet înjur.

Trenul se distingea clar acum-foarte lung, cu acoperişurile vagoanelor plate pe care erau amplasate mitraliere grele în poziţie de tragere.

— Ce-i cu trenul acesta? îl întrebă Douglas pe SS-istul care-l însoţea.

— Am ajuns aproape. Vă rog să nu fumaţi, se mulţumi acesta să răspundă.

Urcară într-un vagon, dar nu într-unul obişnuit. Totul era proiectat cu gust şi finisat în oţel cromat şi piele. Scaunele şi mesele erau astfel construite încât se puteau strânge în timpul mersului, vagonul transformându-se într-un post de observaţie. Douglas se aşeză pe o canapea moale de piele.

Aşteptarea dură două sau trei minute; la celălalt capăt al vagonului se deschise o uşă şi Huth îşi vârî capul înăuntru.

Văzându-l pe Douglas făcu un semn şi dispăru. Dar chiar înainte ca uşa să se fi închis complet, Superintendentul văzu în spatele lui un bărbat într-o cămaşă cu mâneci scurte. Capul îi era întors iar părul tuns atât de scurt încât aproape că i se vedea ţeasta. Făcând o

mişcare spre Huth pentru a-i spune ceva, bărbatul se regăsi direct în raza vizuală a englezului şi acesta se trezi holbându-se la faţa rotundă, mustaţa scurtă şi pince-nez-ul Reichsführerului SS Heinrich Himmler.

Trecură încă cinci minute până ce Huth ieşi din sala de conferinţe. Douglas fu uluit de înfăţişarea sa. Bărbatul înalt cu figură de prinţ italian, cu uniforma impecabilă se transformase acum într-un individ doborât de oboseală, cu ochii încercănaţi şi roşii de nesomn. Uniforma îi era boţită şi pătată, iar haina de piele ce-i atârna pe umăr era sfâşiată şi la fel de murdară de noroi ca şi cizmele pe care le purta.

Huth nu era singur. Era însoţit de un bărbat în uniformă de Gruppenführer SS, cu reverele hainei îmbrăcate în argint – onoruri rezervate doar celor din super-elita SS-ului. Douglas îl recunoscu imediat: Profesorul Springer. În anturajul lui Himmler, o adunătură de bătăuşi de stradă, birocraţi ambiţioşi, avocaţi veroşi şi ex-poliţişti, Profesorul Maximilian Springer era singurul universitar. Dar ca atâţia alţi germani, Springer îşi însuşise fără efort modul de comportare al unui general prusac. Era înalt şi slăbănog, cu o faţă osoasă şi cu spatele drept. Odată ieşit din sala de conferinţe a Reichsführerului, Springerâşi smulse ochelarii de pe nas şi-i vîrî în buzunar. Soldaţii nu purtau ochelari.

— Cine-i ăsta? întrebă Springer.

— Asistentul meu, răspunse Huth. Puteţi vorbi nestingherit de faţă cu el.

Springer desfăcu hârtiile pe care le avea în mână. Printre ele-aceeaşi schiţă pe care Douglas o văzuse în servieta lui Huth. Se distingeau clar atât simbolurile apei şi ale focului cât şi sabia magică.

— Aţi auzit vreodată de bomba atomică? se adresă Springer lui Douglas”.

— Înainte de război… în nişte articole de ziar, dar nimeni nu prea le-a luat în seamă…

Springer încuviinţă din cap şi se întoarse. Numai înşirând nişte gogoriţe referitoare la Magia Neagră putea să trezească interesul Reichsführer: ului SS. Chiar şi acum foarte puţini erau dispuşi să creadă estimările sale despre pierderile cauzate de o explozie atomică, dar şi mai puţini erau în stare să urmărească raţionamentul care-l condusese la această concluzie. Douglas stătu retras într-un colţ în timp ce Springer vorbea cu Huth.

Curând deveni evident că toate cunoştinţele Standartenfu hrerului se limitau doar la nişte teorii citite în grabă şi aplicate la problemele zilnice. Dar chiar şi acestea depăşeau vocabularul fluentei germane pe care o vorbea Douglas, aşa încât nu înţelese aproape nimic. Singurul lucru de care devenise sigur acum era felul în care cei doi îşi asiguraseră concursul astrologului personal al lui Himmler. Cu ajutorul unei diagrame magice, ei îl convinseseră pe Reichsführerul SS că o explozie atomică era o parte a unui destin prestabilit, un mijloc prin care Himmler şi Führerul său aveau să-i conducă pe germani, la cucerirea întregii lumi. Dar Springer şi Huth nu-şi făceau iluzii asupra eficacităţii Magiei Negre – ei erau preocupaţi de aspectele mai practice legate de viitorul lor.

— Ştim cât de departe au ajuns specialiştii armatei cu cercetările lor? îl întrebă Springer pe Huth.

— Reactorul trebuie să fi funcţionat, răspunse acesta. Probabil că s-a supraîncălzit şi reacţia n-a mai putut fi controlată. E singurul mod în care se pot explica arsurile de pe corpul lui Spode.

— Armata a ştiut să-şi păstreze bine secretele, continuă Springer. Trebuie să fi capturat documentaţia englezilor mai mult sau mai puţin intactă.

— Sper să descoperim dacă arsurile lui Spode provin

de la uraniu sau de la plutoniu, zise Huth.

— Nu de la plutoniu, spuse savantul. Dacă ar fi ajuns atât de departe cu cercetările, n-ar fi reuşit niciodată să pună sub. control reacţia.

— Acest ofiţer de poliţie anchetează asasinarea lui Spode. Springer se întoarse să-l privească pe Douglas, ca şi cum l-ar fi remarcat pentru prima dată.

— Ştiţi ce-i aceea radioactivitate?

— Nu, domnule, răspunse Douglas hotărât să nu spună vreo tâmpenie în faţa acestui bărbat.

— E o emisie de radiaţii din partea unor nuclee atomice instabile – particule alfa, nucleoni, raze gama, electroni şi aşa mai departe. Pot-ţi fatale unui om – noi – o. numim boala de radiaţii, îl informă Springer.

— Ar produce arsuri ale pielii, asemănătoare cu cele date de soare?

— Da, spuse Huth, anticipându-i următoarea întrebare. Din această cauză era pe moarte doctorul Spode.

— E infecţioasă sau contagioasă?

— Nu, răspunse Huth.

— Nu ştim încă, îl contrazise Springer uitându-se încruntat la el. Dar, neprotejată, orice substanţă radioactivă poate ucide un număr nelimitat de oameni.

— Să percheziţionez casa din Shepherd Market? întrebă neliniştit Douglas.

— Deja am făcut-o. Nu-i nimic acolo. Am lăsat la faţa locului o echipă specială cu aparatură de detectare-ziua şi noaptea.

Springer aprobă din dap.

— Şi acum trebuie să mă întorc la Reichsfulirer. Făcu sul diagrama. Sunt mulţumit, că şi-a dat seama că acesta poate însemna sfârşitul nostru, al tuturora.

Douglas se întrebă dacă se referea la distrugerea

întregii omeniri sau numai a carierei politice a stăpânului său şi a clicii acestuia. Springer îşi pocni călcâiele şi-şi înclină ţeapăn capul înainte ţie a reintra în sala de conferinţe.

— Ultima dispoziţie, îi comunică furios Huth detectivului, este ca toţi ofiţerii superiori să-şi lase adresele sau numerele de telefon, indiferent că-i zi sau noapte.

— Am înţeles.

— Ziua şi noaptea, repetă Huth ca şi cum ar fi avut chef să provoace o ceartă. Brusc se linişti şi-l bătu pe umăr pe Douglas. Să ieşim de aici. Am să-ţi dau o lecţie pe care n-ai s-o uiţi vreodată. Deschise uşa vagonului şi coborî scările. De undeva din depărtare se auzi şuieratul unei locomotive, urmată de un şir lung de sunete metalice în timp ce un tren de marfă se puse în mişcare.

Ajungând la motocicletă, Huth îl împinse jos fără nicio vorbă pe şofer. Trecându-i cizma peste şa, porni motorul. Dacă era conştient de pericolul de a parcurge străzile întunecoase în uniformă germană, nu o arătă câtuşi de puţin.

Începură o călătorie cumplită şi dătătoare de fiori prin ceată, Huth cramponându-se de ghidon ca o vrăjitoare de mătură. Îşi fixase bine căciula pe cap şi-şi pusese o pereche de ochelari de motociclist scoşi din buzunarul hainei de piele. Mizeria adunată pe faţa sa coincidea cu forma ochelarilor şi cu nasul coroiat. Părea să fi uitat de prezenţa lui Douglas în ataş. Era mânat de o furie, de o forţă motrice ce, i înzecea puterile mult peste posibilităţile sale fizice.

Douglas nu avea să uite niciodată acea călătorie cu o viteză nebună prin ceaţa rău mirositoare a Londrei, oeeaţă revelată de farurile puternice, o ceaţă care uneori îi orbea cu o reflecţie verzuie, alteori le deschidea coridoare

spectrale terminate în mizerabile străduţe cenuşii. Un singur sunet îi întovărăşi tot timpul: zgomotul asurzitor al motorului. Neprotejaţi şi neprevăzuţi cu amortizoare, cei patru cilindri ai motorului mugeau şi scrâşneau pe străzile înguste ale zonei sudice a capitalei, exprimându-şi parcă şi ei, în felul lor, furia şi dispreţul ce-l încerca pe Huth.

În acea seară Douglas fu îngrijorat pentru integritatea psihică a lui Huth. Ca un apucat, acesta se apleca pe ghidon, fără să privească nici în stânga nici în dreapta, mulţumindu-se doar să urle în întuneric.

— O să-ţi arăt ceva! mai aşteaptă! Ai să vezi de ce sunt în stare prietenii tăi! Deşi vântul îi deforma cuvintele, Douglas sfârşi prin a le înţelege, deoarece de prea multe ori le repetase Huth în accesele sale de mânie.

Depăşiră suburbiile din partea de sud a râului-pustii, cu excepţia patrulelor. După Clapham întâlniră din ce în ce mai des urmele luptelor de stradă. Pâlniile de obuze şi grămezile de moloz erau marcate doar prin simple benzi galbene de hârtie ce atârnau de ţăruşe cioplite în grabă.

La jumătatea arterei ce ducea la Wimbledon-un colţ ce se dovedise un amplasament ideal pentru o ambuscadă-se odihnea carcasa înnegrită a unui Panzer IV, un monument închinat unui tânăr necunoscut care, cu o sticlă de bere Worthington plină cu benzină luată de la o staţie service din apropiere şi cu o cutie de chibrituri Swan Vesta, intrase în legendă dar şi în cântecele fredonate în surdină când nu se vedea niciun neamţ prin preajmă.

Ajunseră la Motspur Park înainte ca Douglas să-şi dea seama că se îndreptau spre Cheamă Village, locul în care odinioară trăise atât de fericit, înghesuit între parcuri, terenuri de golf, stadioane şi sanatorii psihiatrice. Pentru cei mai mulţi oameni era doar punctul unde şoseaua cotea spre Sutton, şerpuind printre case moderne dar urâte ca aspect. Strada pe care locuise Douglas era

mărginită de cabane acoperite cu şindrilă, construite cu mult timp înainte ca dispoziţiile oficiale să interzică astfel de locuinţe, prăzi uşoare pentru incendii. De aceea şi suferiseră atâtea distrugeri în cursul luptelor de stradă în care fusese angrenată Divizia 29 de infanterie motorizată, în Sycamore Road infanteria folosise aruncătoare de grenade fumigene, drept pentru care distrugerile le depăşiseră pe cele datorate de nu mai puţin de cinci atacuri ale avioanelor Stuka.

Afetul mitralierei plasat pe ataş îl lovi pe Douglas în falcă în momentul când Huth roti brusc în plină viteză-ghidonul pentru a se îndrepta spre ceea ce mai rămăsese din vechea casă a Superintendentului, în prezent nişte ruine calcinate pe care ploile din ultimele luni nu reuşiseră să le spele ca lumea. Coborând din motocicletă, Douglas simţi mirosul inconfundabil al războiului: un amestec de deşeuri organice, funingine, praf de cărămidă, pământ impregnat de apele stătute deversate de reţelele distruse de canalizare. Miresmele încă mai persistau cu toate că orice rămăşiţă organică dispăruse. Trăgând pe nas aerul rău mirositor, Douglas fu recunoscător pentru că el aliena acest loc, atenuându-i memoriile, aşa cum se întâmplă cu un vis într-un somn intermitent.

— E vorba de Jill?

Huth îşi şterse faţa murdară cu mûchia palmei.

— Ce-ai spus?

— Soţia mea. E ceva în legătură cu ea?

— Nu, replică scurt Huth. Douglas îi urmări privirea până la locul unde erau parcate un camion militar german, o ambulanţă şi alte câteva maşini, undeva prin fosta grădină a vecinului. Dar nimeni nu mai putea distinge acum unde începea sau unde se termina o proprietate. Din locul unde stătea, Douglas zărea ceea ce mai rămăsese din şirul apropiat de case făcute una cu pământul de focul unei

baterii britanice în timpul distrugerii unui cuib de tunuri germane de calibrul 8, 8. Încă se mai puteau vedea ţevile lor, răsucite sub unghiuri imposibile.

Aici, la intrarea în Surrey, ceaţa se ridicase, dar luna era încă acoj-erită de nori joşi, aşa încât forma ei neclară se modifica încontinuu, dispărând uneori aproape complet, pentru a lăsa în întuneric împrejurimile pustiite.

Hu, th se răsuci ca să urle la câţiva tehnicieni ce instalau un cablu electric.

Aduceţi-mi o scară! Repede! Da' mişcaţi-vă odată! Vocea era poruncitoare şi soldaţii îşi dublară eforturile. Încă doi SS-işti veniră în fugă ducând o bobină pe un ţăruş de metal. În spatele lor se desfăşura cablul ducând la un generator mobil lângă care se agitau alţi specialişti.

— Vino după mine, ordonă Huth şi fără să mai aştepte scara, începu să urce o grămadă de moloz. Douglas îl urmă îndeaproape, căţărându-se peste bârnele şubrezite şi stârnind un nor de cenuşă şi mortar. Huth tuşi şi înjură în momentul când catarama centironului, agăţându-se într-o sârmă ruginită, se rupse. Sprijinindu-se cu vârful cizmei într-o grămadă de cărămizi şi în tapetul cu ursuleţi ce acoperea un perete a aceea ce fusese odinioară camera fiului lui Douglas, se săltă cu oarecare efort până la balustrada aproape intactă a etajului superior. Respira din greu aşa încât nu făcu nicio încercare de a-l ajuta pe detectiv, dar se dădu totuşi la o parte ca acesta să pună şi el piciorul pe îngusta balustradă. Greutatea celor doi făcu ca grinda să cedeze şi Dougfas de-abia avu timp să-l apuce pe neamţ de braţ. Se auzi zgomotul bucăţilor de lemn căzând undeva printre sfărâmăturile de sub ei. Dacă se aştepta ca Huth să-i mulţumească pentru că-l salvase de la o fractură de picior sau una de craniu, speranţele sale nu se împliniră. Tot ceea ce obţinu fu un zâmbet îngheţat ce dură doar o clipă – necesară pentru a-şi scoate batista din

buzunar şi a strănuta zgomotos în ea.

— Aţi păţit ceva, domnule Standartenführer? se auzi o voce venind din întunericul de dedesubt.

— Doar un mic început de răceală, replică acesta; Sunetul nasului suflat – se contopi cu un râs uşor de undeva de jos. Strecoară-te aici.

Douglas îl urmă, în timp ce Huth dispărea prin ceea ce mai rămăsese dintr-un dulap de rufe. Boilerul, acum o masă informă, se balansa în camera de dedesubt. În această parte din faţă a casei, bârnele podelei, intacte încă, mai susţineau enormul pat de alamă, darul de nuntă al părinţilor lui Jill.

— Aruncă odată cablul! urlă Huth. Imediat cineva îi azvârli un colac de sârmă. Cu o mişcare expertă, îl înfăşură şi-i ataşă un bec. Lua-v-ar naiba, daţi drumul la curent, ţipă el văzând că nu se întâmplă nimic.

— Imediat, Herr Standartenführer, imediat, se auzi o voce anonimă încercând să mai câştige câteva secunde printr-un răspuns conciliant.

Ochii lui Douglas se obişnuiseră cu penumbra ce domnea în fostul său dormitor. Distinse patul, rama îndoită peste putinţă de a fi reparată, arcurile devenite un amestec de sârme ruginite. Şi totuşi vreun hoţ îl râvnise pentru că masivul obiect fusese răsucit pe o parte, ridicat şi rezemat de locul în care existase odată o fereastră cu vedere spre micile grădini de pe Sycamore Road. Norii mânaţi de vânt se risipiseră aproape, aşa încât luna începu să răspândească o lumină mai puternică. Şi Douglas o văzu… Mai era cineva cu ei. Dar neluându-le în seamă vocile, persoana zăcea răsturnată cu mâinile şi cu picioarele larg desfăcute-peste pat, într-o poziţie ce sfida orice lege a echilibrului.

— Lumină! urlă încă o dată Huth. Lumină, ce dracu’ faceţi acolo! Douglas se obişnuise deja cu acest stil de

exprimare. Se auziră nişte murmure în germană, zgomote, un strigăt urmat de înjurături în momentul când generatorul dădu un rateu.

Uluit, Douglas făcu un mic pas înainte. Sub el se zăreau lanternele soldaţilor. Schelăria casei trosni şi vântul începu să mişte firele de telefon ce treceau peste bârnele carbonizate ale acoperişului. Cu un huruit asurzitor generatorul porni, dar luminile nu se aprinseră, nici lampa din mâna lui Huth, nici reflectoarele pe care tehnicienii le instalaseră în curte.

— Ţi-a spus cineva vreodată că germanii sunt un popor eficient? se interesă Huth.

— Totul e o chestiune de prioritate, răspunse Douglas, chiar în momentul când reflectoarele se aprinseră despicând bezna nopţii ca nişte bisturie.de oţel. Orbit Archer închise ochii şi se întoarse cu spatele înainte de a-şi putea aţinti privirea asupra patului şi a ocupantului său. Acesta era îmbrăcat doar în lenjeria de corp pătată de sânge, mâinile îi erau legate de cadrul metalic, capul aplecat pe piept, faţa însângerată: ca un Hristos. ceea ce probabil fusese şi intenţia celor care-l torturaseră.

— Jimmy Dunn! exclamă Douglas.

— Doar ai mai văzut asemenea morţi până acum, Superintendent!

— Săracul Jimmy!

— Vreo însărcinare din partea dumitale?

— Cerceta unele aspecte ale crimei de care ne ocupăm.

Huth se întinse şi folosindu-se de un băţ, împinse bucata de carton prinsă cu sârmă pe pieptul mortului. „Am fost un câine de vânătoare englez în solda vânătorilor germani”, suna inscripţia respectivă.

— Bietul Jimmy! Deci Harry Woods avusese dreptate. *Era* prea periculos pentru un tânăr şi neexperimentar

poliţist, iar acum Douglas purta întreaga responsabilitate a acestei morţi.

— Galanţii patrioţi englezi! spuse Huth. Eşti mândru de ei? Douglas se întoarse cu spatele. Oh, nu, n-ai s-o faci! replică Huth încercând să-l facă să privească din nou cadavrul scăldat în lumină pe care se distingeau clar tăieturile şi arsurile ce marcaseră ultimele ore de viaţă ale tânărului agent de poliţie. Cei doi se luptară câteva clipe pe maldărele de gunoi, apoi Douglas îl împinse violent pe neamţ, smulgându-i un geamăt de durere şi începu să coboare printre ruine. – în spatele său venea Huth.

— Deci, în cele din urmă, o licărire de emoţie! Credeam că n-am s-o mai văd niciodată.

— Jimmy era un bun poliţist, zise Douglas.

— Şi ăsta-i cel mai important lucru, după opinia dumitale?

— Eu l-am trimis.

— Iar prietenii tăi din Rezistenţă l-au ucis. Huth se împiedică dar îşi regăsi echilibrul. Şi dumneata m-ai împins, *pe mine*, adăugă el.

— Pe aici, pe undeva-dedesubt se află soţia mea, spuse Douglas încercând să-şi explice ieşirea necontrolată, dar tonul nu-i era nici pe departe unul de scuză.

— Ştiu, ştiu, făcu Huth.

— Când s-a întâmplat?

Huth sări de pe ultima grămadă de moloz.

— O patrulă a armatei l-a găsit acolo la orele 22: 47. În intervalul dintre fiecare rond trec două ore… auzi, patrule la ore regulate! Idioţii ăştia de soldaţi nu vor învăţa niciodată cum să procedeze cu partizanii.

Se îndreptară împreună spre vehicule.

— A fost doar un avertisment că intenţionează să te omoare, rosti încet Huth. Îţi dai seama de acest lucru, nu-i aşa?

— Poate că da.

Ajuns lângă maşini, Huth se adresă unui tânăr ofiţer SS ce aştepta în poziţie de drepţi, ca un robot, orice comandă ce s-ar fi năzărit superiorului său.

— Fotograful să urce sus. Vreau ca tot acest tablou grotesc să dispară de aici înainte de a se face ziuă. Apoi adresându-se lui Douglas, îi spuse: Mai bine te-ai duce acasă să te schimbi de hainele acestea ridicole. Detectivul îşi reaminti brusc că era încă în haine de seară.

— Ia o maşină, adăugă Huth. Faţa îi era trasă şi nebărbierită. Îşi scărpină nasul şi încercă să strănute, dar nu reuşi. Sunt aproape frânt de oboseală, recunoscu el într-un acces extrem de rar de slăbiciune.

— Îl aduceţi jos pe Jimmy?

— Du-te acasă. Acela nu-i „Jimmy", e doar un leş. Urmărind privirea lui Douglas, adăugă: Am evacuat toate casele până la gară. Niciunul din foştii tăi vecini nu a văzut nimic.

Huth avea un talent pervers de a descoperi modul în care funcţiona mintea detectivului. Ceea ce-l făcea pe acesta să se dispreţuiască pe sine. De ce i-ar fi păsat lui Douglas dacă vecinii ar fi văzut ceea ce păţise Jimmy, sau de ce ar fi trebuit el să se simtă vinovat de toate cele întâmplate? Şi totuşi se simţea.

— Nu te-a abordat încă nicio iscoadă? Nu ţi-a pus nimeni nişte întrebări subtile despre felul în care te simţi lucrând pentru Huni?

— Nu! spuse hotărât Douglas. Un răspuns pozitiv i-ar fi fost de ajuns lui Huth pentru a pune sub urmărire fiecare invitat la petrecerea lui Garin, şi până la urmă s-ar fi aflat despre întâlnirea clandestină. Nu, repetă el, de data aceasta mai puţin categoric.

— Ciudat. Huth se smârcâi şi-şi şterse nasul cu o batistă colorată. Foarte ciudat, continuă el adresându-se

batistei. Mă aşteptam ca cineva să-ţi dea târcoale până acum.

— Mă întorc acasă. Poate că mă aşteaptă vreun porumbel călător.

— Păstrează-ţi glumele pentru Harry Woods. Doar sergenţii *trebuie* să râdă la glumele superiorilor. Neamţul îşi suflă nasul. Amice, ăştia sunt oameni periculoşi. Nu încerca să mizezi pe discordia dintre adversari.

Douglas deschise uşa Volkswagen-ului.

— Ştii vreun remediu pentru sinuzita mea? îl întrebă brusc Huth.

Douglas fu surprins, dar răspunse totuşi:

— Ce-aţi zice de un inhalant?

— Am deja prea multe pe cap! Du-l acasă, ordonă el şoferului.

Vântul împrăştiase norii şi noaptea redevenise senină. Când ajunseră în centrul Londrei, zorile înscriau deja dungi roşii pe cer. Douglas închise cu grijă portiera maşinii pentru a nu trezi toată casa, dar doamna Sheenan îl auzise deja.

— Dumneata eşti, domnule Archer?

Urcă scările în vârfurile picioarelor. Peste tot se simţea un miros de lemne proaspăt tăiate şi de petrol lampant. Se obişnuise cu el: era un semn de bun venit acasă.

— Îmi pare rău că te-am trezit, doamnă Sheenan.

— Tocmai îmi beam ceaiul. Vreţi o ceaşcă? De când îi avea în gazdă pe cei doi, ea dormea în camera din faţă situată deasupra prăvăliei. Acum Douglas o. găsi aşezată pe pat, cu o vestă groasă de lână înfăşurată strâns în jurul corpului.

— Ceştile şi farfurioarele sunt în dulap. Cu doi copii în casă, doamna Sheenan îşi mutase în această odăiţă toate obiectele care-i aminteau de trecut: două statuete

din porţelan reprezentând doi căţei, un tablou în sepia, un ceainic ciobit de

Stafford, ceasul de buzunar gravat cu numele tatălui ei şi cu urările de sănătate ale patronului acestuia după 25 de ani de serviciu, două fotografii uşor colorate ale soţului ei şi toate cele patru cărţi poştale primite din lagărul de prizonieri unde acesta era închis.

Îi turnă ceai lui Douglas.

— Plouă?

— Nu. S-a ridicat şi ceaţa. Sorbi din ceaşcă. E bun!

— Am adăugat o linguriţă de ceai adevărat la surogatul obişnuit. Întotdeauna mă trezesc pe la patru şi nu mai dorm cu adevărat după aceea.

— Nu prea arăţi bine, doamnă Sheenan; ai grijă, bântuie gripa prin oraş.

Femeia observă costumul de seară de sub haina de ploaie dar nu făcu niciun comentariu.

— Domnule Archer, credeţi că-l voi mai vedea vreodată pe Tom? Amestecă lichidul din ceaşcă cu o atenţie şi o grijă inutilă. Băiatul mă tot întreabă şi nu-mi trece prin cap ce i-aş putea spune.

Îl privi şi Douglas îşi dădu seama că plânsese. Ştia că nu mai are niciun fel de rude în viaţă şi toată responsabilitatea pentru creşterea copilului cădea pe umerii ei.

— Tom se va întoarce, doamnă Sheenan.

— Avem veşti de la el o dată la două sau trei luni. Chiar şi atunci tot ce are voie să trimită e o carte poştală prin care ne anunţă că e sănătos.

— Tot e mai bine decât o scrisoare lungă în care să spună că-i bolnav.

Cu un oarecare efort, ea zâmbi.

— Aveţi dreptate.

— În armistiţiul încheiat nu se menţionează vreo

dată, dar germanii au promis să elibereze prizonierii cât mai repede posibil.

— Ce le pasă nemţilor? zise ea cu amărăciune în glas. Ei s-au întors de luni de zile la mamele şi nevestele lor. Ce-i interesează pe ei soarta flăcăilor noştri? îi folosesc ca mână de lutfţu ieftină. Ce le-ar putea da în schimb guvernul nostru?

Douglas nu fu în stare să găsească vreo fisură în raţionamentul ei. În ultimul timp germanii promiseseră că un prizonier de război va fi eliberat în schimbul a zece muncitori care se vor oferi voluntari să lucreze în fabricile lor. Pentru Tom însemna cf aşteptare chinuitoare.

— Nu-ţi lăsa băiatul să vadă că eşti nefericită, doamnă Sheenan. S-ar putea să-l afecteze mult mai mult decât lipsa de acasă a tatălui său.

— La şcoală au un nou profesor care le-a spus că Churchill, şi toţi soldaţii englezi, sunt criminali. Băiatul a venit acasă şi m-a întrebat de ce.

— Am să stau de vorbă cu el şi am să-i spun că tatăl său este un om minunat.

— Li s-a spus să anunţe orice afirmaţie pe care o fac părinţii împotriva propagandei oficiale.

— Germanii au lansat o mulţime de idei primejdioase.

— Fiul meu are o consideraţie deosebită pentru dumneata – domnule Archer.

Douglas îşi termină ceaiul şi se ridică.

— Nu ştiu ce ne-am face fără dumneata. Şi nu mă refer numai la cartele şi la bani.

Detectivul păru stânjenit.

— Oh, am uitat să vă spun despre pachet, continuă repede doamna Sheenan.

— Ce pachet?

— Pe etichetă e menţionat ca provenind de la Scotland Yard. M-am gândit că poate l-a trimis sergentul

Woods. Ştiu că-l iubeşte pe Douggie ca un tată.

— Un pachet pentru dumneata? întrebă Douglas.

— Nu, pentru Douggie. Pentru Douglas Archer Junior, cum s-ar spune în filmele americane la modă. Observă frica ce se aşternea pe chipul său. L-am pus în camera dumitale. N-am făcut nimic rău, nu-i aşa?

— Nu, nu, nu, zise repede Douglas. Am să mă uit eu la el. Dar scările le urcă în fug?

Douglas cercetă cu mare atenţie pachetul. Eticheta Cartierului general şi ştampila Scotland Yard-ului păreau autentice, iar numele şi adresa păreau să fi fost dactilografiate la noile maşini Adler instalate de germani în toate birourile. Taxa poştală fusese plătită, dar nu cu timbre obişnuite ci cu mărcile speciale ce francau orice corespondenţă oficială germană.

Cântărindu-l în mână, Douglas decise că era prea uşor pentru a conţine o bombă. De altfel era mult prea obosit pentru a mai lua precauţiile obişnuite, aşa încât tăie sfoara şi ambalajul cu briceagul. Înăuntru se afla o maşină de curse în miniatură, produsă de fabrica de jucării Schuco din Nürnberg. Era extraordinar de bine reprodusă, cu schimbător de viteze. şi diferenţial, cu volan şi cu o capotă care se ridica permiţând expunerea întregului motor. O carte de vizită însoţea cadoul – cu scrisul său înflorit, generalul Kellerman nota: „Lui Douglas Archer, un brav băiat, cu ocazia zilei sale de naştere. Cu neţărmurită dragoste, Fritz Kellerman”.

Douglas ştiu dintr-odată că fiul său va adora maşinuţa şi va preţui şi mai mult autograful generalului. Totuşi ceva îl neliniştea. Fuse jucăria din nou în cutie şi refăcu ambalajul. Până la ziua de naştere a băiatului său mai erau trei săptămâni; timp îndeajuns ca lumea să-şi schimbe cu totul înfăţişarea.

Şaptrezece

Douglas de-abia adormise când un gând referitor la Jimmy Dunn îl făcu să se trezească brusc. Ce se întâmplase cufotografia din plicul cenuşiu de la care plecaseră cercetările tânăr ului poliţist? Complet lucid se ridică în capul oaselor. Oare unde aş ascunde eu un plic ce fusese adresat deja cuiva? Un excelent loc îl reprezenta cea mai apropiată cutie poştală. Şansa era infimă, dar ştia că nu va avea linişte până nu o va cerceta. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era mult prea târziu pentru a o intercepta la biroul de sortare a corespondentei. Trebuia să fi fost deja pe drum.

Strada pe care trăise tânărul Spode, Mafeking Road, avea ceva respingător în ea. Succesele militare ale englezilor de la începutul acelui secol, urmate de pompoasa lor sărbătorire, nu avuseseră niciun fel de ecou pe-acolo în afară de numele ce se păstrase până astăzi[51].

Nici urmă de poartă. Fusese scoasă în cursul uneia din acele colecte de deşeuri de metal din ultimele luni. În ruinele unei case învecinate cineva plantase varză, dar deja buruienile năpădiseră toată zona. Neputând găsi soneria, Douglas bătu cu putere în scândura aplicată peste fereastra de la intrare. De abia după cinci minute căpătă un răspuns; un bărbat gras, nebărbierit, într-un maiou murdar şi nişte pantaloni de catifea reiată, deschise uşa. Căscă, îşi ridică bretelele şi mormăi: Daaa? Ce-i?

— Am mai fost aici, spuse Douglas. Profesorul de la etaj, Spode.

— Ce mai e acum?

— Trebuie să intru în casă.

— Mai bine mi-aţi spune despre ce-i vorba, insistă grăsanul fără a se mişca nici măcar cu un centimetru.

Douglas îşi propti o mână în burta individului şi-l

51 Referire la oraşul Mafeking din Africa de Sud, asediat de buri şi eliberat de englezi în mai 1900 (n.tr.) v

împinse. Degetele aproape că-i dispărură în carnea fleşcăită înainte ca omul să se mişte din loc.

— Nu-ţi bate capul tău frumos cu astfel de treburi, somnorilă. Dispari şi du-te din nou la culcare.

— Sunt treaz de ore întregi, replică grăsanul. Douglas trecu pe lângă el, merse de-a lungul coridorului şi deschise uşa călduţului şi bine luminatului cuibuşor din care ieşise tipul. Mirosea a corpuri nespălate şi a varză. Privi în jur. Bufetul cuprindea o adunătură pestriţă de farfurii, ceşti şi farfurioare, facturi neachitate, câteva tablete de aspirină, un pocal de cristal în care se aflau rămăşiţele unui ceas de buzunar sfărâmat, un deschizător de conserve şi o legiune întreagă de muşte moarte. Pe raftul de sus se afla un calendar pătat de muşte, reprezentând muntele Snowdon şi menţionând luna, octombrie 1937. În colţul camerei era un pat nefăcut, fără cearşafuri şi cu o pernă colorată ce se învecina cu o revistă de benzi desenate – *Dandy*. Pe un scaun în apropierea patului se găsea o tavă cu rămăşiţele unui mic dejun copios, urme de ouă şi slănină. Curăţenie şi ordine era doar pe o mică măsuţă-creioane şi stilouri frumos aranjate lângă o foaie de sugativă albastră. În spatele telefonului se afla o cutie şi un dosar cu o etichetă: Donaţii-Mafeking Street 1941. Şi totuşi ceea ce domina cameră era focul viu din „cămin. Rar se puteau vedea în acele zile atât de mulţi cărbuni!

— Teribil de frig dimineaţa asta, ce ziceţi, domnule sergent?

— Superintendent. Detectivul Superintendent Archer, Scot land Yard. Din difuzorul radioului se auzea semnalul emisiunii de interviuri „Astă seară în oraş”. Douglas închise aparatul.

Grăsanul râgâi şi-şi adună toate forţele pentru a-şi freca energic braţele goale înainte de a verifica încă o dată

dacă uşa era bine închisă – ce să-i faci, era curent pe coridor!

— Domnule Superintendent… de fapt asta şi voiam să spun: domnule Superintendent.

— A fost cineva să cerceteze camera de la etaj? se interesă Douglas în timp ce încerca să vadă dacă poşta sosise deja. Pentru că individul era un „dulău de pază”. Germanii folosiseră organizaţia de apărare antiaeriană civilă pentru a-şi asigura colaborarea unor persoane care distribuiau cupoane suplimentare de hrană, poşta provenită din lagărele de prizonieri, ajutoare pentru perioada de iarnă şi alte lucruri pentru cei nevoiaşi. În schimbul înlesnirilor de care se bucurau, aceşti „dulăi” trebuiau să supravegheze orice „element anti-social”. Interceptarea corespondenţei unui vecin putea intra foarte bine în sfera lor de activitate.

— Bine-nţeles că nu. Camera-i sigilată aşa cum a lăsat-o poliţia.

— Nu face pe prostu’ cu mine, îl repezi Douglas deschizând dosarul cu „Donaţii 1. E vorba de o crimă.

— Doar nu credeţi că l-aş proteja pe micul ticălos, făcu indignat grăsanul. Douglas îl privi. Nu-şi putea imagina cum ar fi putut acesta să protejeze pe cineva. Nenorocitul de aristocrat! continuă bărbatul. Dându-se mare prin împrejurimi, cu accentul său grotesc şi ordonându-mi toată ziulica să arunc gunoiul. Individul îl urmă pe Douglas prin cameră. Epoca aristocraţilor a trecut, nu mai au ce căuta aici, nu sub acest regim, nu-i aşa?

— Râgâind, pârţâind şi mâncând două sau trei ouă şi jumătate de duzină de feliuţe de slănină la micul dejun!… O mulţime de aristocraţi ar vrea să ştie unde să găsească atâta lux!

— Ei şi dumneata acuma. Într-o dărăpănătură ca asta

trebuie să încerci să-ţi scoţi umezeala din oase.

— Poşta a sosit?

Grăsanul trase un sertar şi consultă un ceas deşteptător.

— Trebuie să pice dintr-un moment în altul, domnule Superintendent, zise el cu o urmă de sarcasm în voce.

Douglas se apropie de sertar şi frunzări cărţile poştale şi scrisorile nepredate. Erau adresate altor persoane.

— Colecţionez timbre, explică bărbatul. Vecinii mi le dau. Se îndreptă spre un dulap. Aţi fi amator de ceva pentru a vă mi încălzi puţin, domnule Superintendent?

— Ce anume, o haină de vizon?

Un chicotit.

— Sunteţi precaut. Bărbatul scoase o sticlă de rom, o desfăcu zgomotos şi turnă o oarecare cantitate în ceaiul pe care se pregătea să-l bea dintr-o ceaşcă cu emblema Hotelului Savoy. Hotărând că răsnsul lui Douglas constituia un refuz ferm, puse la loc sticla şi se aşează cu un oftat adânc.

Peste câteva minute se auzi cum cineva umblă la cutia de scrisori. „Dulăul” încercă să se ridice dar Douglas îl împinse din nou în fotoliul moale cu un bobârnac puternic în umăr.

— Ai făcut destul efort fizic pentru astăzi. Îţi aduc eu corespondenţa. Ieşind din cameră detectivul înhăţă cheia de la apartamentul lui Spode ce stătea atfenată la locul ei pe panou.

Ideea lui Douglas se dovedi justă. Ultimul gest al lui Jimmy înainte de a fi fost răpit fusese de a pune la cutie un plic mare ce purta indicaţia „Conţine fotografii-a nu se îndoi”. Superintendentul îl luă şi urcă la etaj. În camera în care el şi Jimmy găsiseră proteza în sertarul mesei, Douglas rămase un moment nemişcat înainte de a rupe

plicul.

Înăuntru era fotografia Profesorului Frick şi a colaboratorilor săi, dar şi o scrisoare scrisă cu creionul pe spatele unui formular galben deschis referitor la raţiile suplimentare de săpun destinate muncitorilor din ramurile vitale ale, industriei. Astfel de formulare se găseau cu sutele la orice oficiu poştal-o eroare a vreunui imbecil de şef ce răspundea de distribuţia hârtiei în Londra.

Domnule Sergent Woods.

Având în vedere că de mâine urmează să continuaţi cercetările pe care le-am început eu, m-am gândit că e folositor să vă comunic bibliotecile şi arhivele pe care le-am vizitat în legătură cu adresele curente ale savanţilor care au lucrat odinioară cu regretatul Profesor Frick. Precum se vede din lista alăturată, n-am pierdut timpul de pomană. Dar alţii mi-au luat-o înainte reuşind să distrugă toate documentele referitoare la cercetările profesorului. Cu toate eforturile făcute, nu am reuşit să găsesc nici măcar o singură lucrare scrisă de el. Mai mult decât atât, orice hârtie care cuprindea o cât de mică referire la profesorul nostru a-dispărut.

Crezând că ar fi putut exista vreo dispoziţie oficială în acest sens, am verificat arhivele Scotland Yardrului, Gestapoului şi SS-ului, dar mi s-a spus că operele Profesorului Frick nu au fost interzise, confiscate sau cenzurate, şi că nu există niciun ordin expres referitor la persoana sau familia sa. V-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi spune dacă am făcut vreo greşeală în cercetările mele de până acum. Şi poate că-mi veţi comunica şi mie – după ce veţi afla – care este misterul dispariţiei tuturor acestor documente.

Apropo, spuneţi-i, vă rog, Detectivului Superintendent Archer că am aflat provenienţa piesei pentru proteză. Un individ pe nume Spode a fixat o

întâlnire în acest sens la Little Wittenham Depot-Lagărul de internare – Berkshire, pe data de 17 noiembrie, orele 15.30.

Al dumneavoastră, James Dunn *

Să fi fost oare, se întrebă ulterior Douglas, un presentiment, o simplă curiozitate sau nevoia de mai multă lumină care îl împinse să se apropie de fereastră pentru a mai citi încă o dată biletul? Peste drum se afla o căruţă în care un bărbat tocmai încărca un fotoliu; terminându-şi treaba se urcă şi el în vehicul, al cărui coviltir îl împiedica să fie văzut de Douglas. La vreo cincizeci de iarzi mai încolo, doi biciclişti se opriseră şi stăteau de vorbă. Începuse să plouă; pete întunecate se zăreau deja pe caldarâm. Bărbaţii îşi încheiară strâns hainele.

— Douglas îşi deschise servieta şi vârî înăuntru scrisoarea şi fotografia. După o clipă le scoase iar. Citi biletul pentru a treia oară. În întreaga sa carieră avusese un respect deosebit pentru probele descoperite în cursul unei anchete, dar de data aceasta totul se schimbase. Cu remuşcări în suflet rupse scrisoarea şi lista ce o însoţea.

Se întoarse la fereastră. Acum nu mai era nimeni în căruţă; frâiele fuseseră legate de un stâlp de felinar. Calul aştepta, liniştit, indiferent la ploaia ce cădea de sus. Douglas îşi închise servieta şi începu să coboare scările. Nu se întâlni cu nimeni, se lovi doar de nişte bucăţi de mobilă care fuseseră dezmembrate pentru a fi puse pe foc. Apăsă pe întrerupătorul din hol dar lumina nu se aprinse. Aşteptă câteva clipe ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul din jur. O geană de lumină se strecura pe sub uşa „dulăului”; tot de acolo venea şi o muzică lentă: orchestra lui Harry Roy cânta „somebody loves me, I wonder who”[52]. Brusc volumul se schimbă şi se auzi o

52 Cineva mă iubeşte, oare cine-o fi (n.tr.)

voce:

— Nu te opri, copoiule! Era cea a unei persoane ce stătea complet nemişcată pe covorul din faţa uşii, cu spatele rezemat de aceasta.

— Cine dracu' eşti? întrebă Douglas.

— Un Colţ calibrul 45 îndreptat spre burta dumitale, poliţistule! Nu te opri! Accentul părea cel al unui bărbat din vest, probabil din Devon. Şi singurii care foloseau apelativul „poliţist" erau cei care doreau să apară ca membri respectabili ai claselor de mijloc. Foarte încet, Douglas mai coborî o treaptă. Bărbatul făcu un pas înainte. Mai erau încă trei scări când brusc Douglas îi azvârli servieta în faţă şi făcu un salt înainte. Se auzi un gâfâit şi sunetul înăbuşit al unui pistol cu amortizor, urmat de un zăngănit de geamuri în momentul când glonţul trecu prin fereastra în formă de evantai a uşii din spate. Dar era prea târziu. Douglas nu era într-o condiţie fizică prea bună, dar ca atâţia oameni care neglijau gimnastica zilnică, era masiv. Forţa săriturii îl proiectă pe adversarul său înapoi şi acesta se izbi de uşă cu atâta forţă încât aproape o scoase din balamale:

— Auuu! fu singurul sunet pe care reuşi să-l scoată individul în timp ce Douglas îi mai aplică o scurtă în stomac, urmată imediat de o lovitură de picior care-i azvârli pistolul din mână. Douglas îl ridică şi-l îndreptă asupra bărbatului din faţa sa. Colţul 45 cu uriaşul său amortizor improvizat era la fel de mare ca o respingolă[53] şi de două ori mai prost echilibrat. Cu o armă mai uşoară celălalt ar fi avut o şansă excelentă ca să-l lichideze.

— Ridică-te! spuse Douglas. Ia să-ţi văd faţa la lumină. Detectivul făcu un pas înapoi. Dacă tipul de pe podea nu ar fi fost atât de ameţit, poate că un gest al său l-

53 Armă de foc din bronz, cu ţeava scurtă şi răsfrîntă, montată pe un pivot (n.tr.)

ar fi prevenit pe Douglas. Brusc se trezi înlănţuit pe la spate de cineva cu muşchi de oţel. Încercă să se elibereze dar nici măcar nu reuşi să întoarcă capul. O pată de lumină se ivi brusc pe peretele murdar când o uşă se deschise în spatele său şi muzica lui Harry Roy deveni asurzitoare.

— Cine dracu' trage aici? Era vocea grăsanului.

— Gorilo, întoarce-te în cuşca ta, spuse o voce foarte-apropi aţă de urechea lui Douglas. Nu durează mai mult de un minut.

Detectivul fu învăluit de un miros dulceag în timp ce o cârpă udă îi era aplicată pe faţă; ochii începură să-l usture. Simţind că se sufocă, deschise gura, dar nu reuşi decât să inhaleze mai bine acel miros pătrunzător. Încercă să întoarcă capul într-o parte dar strânsoarea era prea puternică. Lumina începu să se estompeze şi Douglas simţi cum se prăbuşeşte într-un hău fără fund.

Când, îşi recăpătă cunoştinţa, lângă el se afla Harry Woods. De undeva se auzi o voce:

— Nu mai avem nevoie de ambulanţă, îşi revine.

Faţa lui Harry deveni uriaşă.

— Cum te simţi?

Ca un tâmpit, răspunse Douglas şi închise din nou ochii.

— Am maşină. Crezi că reuşeşti să te scoli dacă te ajut?

— Unde mi-e servieta?

Harry clătină din cap.

— Am căutat-o; bănuiam că o ai la tine… trebuie să o fi luat cu ei.

— Supraveghetorul?

— Evaporat!

— Hai să reergem, zise Douglas. îl privi pe Harry şi se întrebă dacă nu reuşise cu adevărat să-i găsească servieta – şi, cel mai important, fotografia Profesorului

Frick care se afla înăuntru. Douglas îl privi fix pe adjunctul său, acuzându-l în gând de toate cele întâmplate, dar acesta îi susţinu liniştit privirea.

— Îţi cheltuieşti energia în mod inutil. Toată lumea devine neatentă când e obosită. Ascultă-mi sfatul: stai în pat şi dormi douăzeci şi patru de ore.

— Vreau să merg la birou.

— Te rog, Dougla§, spuse Woods* Rar i se adresa superiorului său pe numele de botez. Nu-ţi vreau răul. Trebuie să te odihneşti.

Indiferent cât de mult ar fi fost implicat Harry Woods în activitatea unuia» sau altuia dintre grupurile ce făceau parte din Rezistenţă, Douglas nu putea să neglijeze devotamentul şi loialitatea pe care Sergentul i-o arătase întotdeauna, la început în copilărie şi apoi din perioada când devenise Superintendent. Harry îi fusese ca un tată. Disensiunile dintre ei se adânciseră, d? * prietenia se păstrase, y

— Harry, trebuie să mă întorc la Yard. Dar nu voi sta mult şi p* wiâiit să mă culc devreme.

— Ar fi mai bine, spuse Harry cu o asprime prefăcută.

Opstrezece

Ce făcuse după-amiază când generalul Kellerman se interesă dacă Douglas se refăcuse îndeajuns ca să ia parte la o mică „discuţie amicală”. Superintendentul intră în binecunoscutul birou pentru a-l găsi ce neamţ în acea stare euforică de după masa de prânz, pe care Harry o numise eufemistic „supraînviorare”.

Garderoba lui Kellerman – în stil englezesc – se îmbogăţise simţitor în ultimul timp. În prezent era îmbrăcat cu un costum în spic la un singur rând, vestă, cămaşă crem de bumbac, papion şi ghete. Era genul de haine pe care orice străin şi-l închipuia purtat de un conferenţiar de la Universitatea Oxford, iar aluzia era

limpede.

Pe o măsuţă rezemată de un perete se afla o tavă de argint cu o cafetieră mare, de unde se ridicau aromele unei cafele veritabile. Mai erau două ceşti de porţelan de Limoges, două farfurioare şi alte câteva „accesorii”. Kellerman nu se grăbi cu preparatul cafelei; adăugă o cantitate apreciabilă de frişcă peste care presără praf de ciocolată.

— Ah, Viena, oftă el amintindu-şi că Douglas o prefera fără adaosuri. Atât de demodată, învechită, atât de decadentă… şi thtuşi rămâne oraşul cel mai fermecător din lume. Din punct de vedere spiritual voi rămâne întotdeauna vienez.»

— Într-adevăr? remarcă politicos Douglas sorbind cu nesaţ cafeaua neagră. Toţi austriecii pe care-i întâlnise în Londra găseau cu cale să se autoconsidere germani. Poate numai cei ce purtau mica insignă de aur-semn distinctiv pentru primii o sută de mii de membri ai Partidului nazist-cum ar fi Kellerman şi al căror accent era neîndoios münchenez îşi permiteau să se amuze autobotezându-se vienezi.

— Da, într-adevăr Viena este un oraş aparte. Chiar vorbind englezeşte, Kellerman utiliza acel uşor accent nazalizat care l-ar fi determinat pe un adevărat austriac să se prăpădească de râs. Ai o vânătaie, spuse el brusc. Şi-a schimbat deja culoarea. Ticăloşii de gangsteri! Sigur nu vrei să treci pe la Spitalul St. George din Hyde Park Corner? Din consideraţie pentru sentimentele subordonatului său nu-i dădu titulatura actuală: Spitalul trupelor SS.

— Am luat câteva aspirine din trusa de prim ajutor de la secţia de poliţie din Cannon Row. Douglas bău încă o gură de cafea. Sivă mulţumesc pentru cadoul pe care l-aţi trimis fiului meu. Am să i-l dau de ziua sa. Cu siguranţă că

o să vă scrie câteva cuvinte.

— Toţi băieţii adoră maşinile şi m-am gândit că era mai potrivită decât vreo jucărie militară.

— Grijuliu din partea dumneavoastră, domnule general!

— Eşti pescar amator, Superintendent?

— Nu, domnule…

— Păcat. După părerea mea, e cea mai bună distracţie pentru un ofiţer de poliţie. Pescuitul îl învaţă pe om ce e răbdarea, dar şi multe altele despre semenii săi. Traversă camera pentru a bate cu degetul într-un acvariu de sticlă unde se afla un păstrăv apreciabil ca dimensiune. Eu l-am prins!

— Nu mai spuneţi! făcu Douglas, deşi Kellerman îi mai arătase nefericita creatură de vreo zece ori, iar împrejurările în care fusese capturată erau înscrise cu litere aurii pe acvariu.

— Pe de altă parte, Standartenführerul Huth, reluă Kellerman întorcându-se la biroul său dar rămânând în picioare, este un campion de schi. Generalul ridică cafetiera şi-i zâmbi lui Douglas. Dându-şi seama că se aştepta o reacţie din partea sa, acesta răspunse calm:

— N-am ştiut acest lucru, domnule.

— A luat parte la Jocurile Olimpice din 1936 de la Garmisch, spuse Kellerman-incapabil, în ciuda animozităţilor dintre cei doi, să-şi stăpânească un oarecare sentiment demândrie în voce. Probele de coborâre şi slalom uriaş. N-a câştigat nicio medalie, dar e totuşi o cinste să participi la o astfel de competiţie, ce zici?

— Într-adevăr, replică Douglas. Începea să-l doară capul: efectul întârziat al eterului cu care fusese drogat.

— Sportul pe care-l practică un om îţi spune multe despre personalitatea lui. Kellerman zâmbi. Standartenführerul Huth e întotdeauna grăbit. Eu, nu.

Înţelegi ce vreau să spun, Super% intendent?

— Desigur, domnule.

— Mai serveşte-te cu nişte cafea, îl invită Kellerman şi i-o turnă el însuşi în ceaşcă. Apropiindu-se, Douglas simţi aroma bomboanelor de mentă pe care generalul le sugea ca să îndepărteze mirosul de tutun.

În curte, fanfarele unite ale Corpurilor de armată aparţinând Districtului Londrei îşi începuseră repetiţiile *în* vederea ceremoniilor prilejuite de săptămâna prieteniei. Douglas recunoscu „Petersburg March", pe care odinioară numai Brigada 2 de Infanterie de gardă îl folosea la diverse sărbători, dar pe care berlinezii îl cântau cu versuri deşuchiate.

— Sigur nu vrei frişcă?

Douglas clătină din cap. Kellerman închise bine geamul, dar muzica tot se auzea.

— Reichsführerul SS m-a întrebat despre mersul anchetei referitoare la crima din Shepherd Market. I-am spus că nu prea sunt la curent cu faptele… ca să-ţi spun adevărul, m-am simţit ca un dobitoc. Generalul se juca mestecând cu linguriţa zahărul colorat din pocal.

— Nimic interesant de semnalat, răspunse Douglas.

— N-am înţeles de ce te-ai întors acolo astăzi dimineaţă.

Douglas sorbi din cafea pentru a nu se pripi cu răspunsul.

Huth îl avertizase să ţină cercetările secrete, dar fără niciun fel de instrucţiuni scrise de la cineva mai mare în grad decât cei doi nemţi, Douglas continua să-l considere pe generalul Kelierman ca pe superiorul său direct

— Unul din ofiţerii mai, lucrând în civil…

— Cel care a fost omorât noaptea trecută?

— Da, domnule. Jimmy Dunn m-a ajutat mult. Am găsit o fotografie în apartamentul suspectului; îi

reprezenta pe cei ce lucraseră sub conducerea Profesorului Frick înainte de război. L-am trimis să facă cercetă îi în legătură cu acei oameni. Bănuiesc că Dunn şi-a dat seama că era urmărit şi a avut doar timpul să pună la cutie o scrisoare, pe adresa Mafeking Street, ştiind că în cazul unei astfel de anchete ea va ajunge la mine, la Scotland Yard.

— Dar totuşi te-ai dus personal după ea?

— Da, domnule.

— Nu ţi se pare ciudat că aceşti agenţi ai Rezistenţei, şi astfel, de grupuri au întotdeauna mijloacele de a fura corespondenţa pe drum, nu numai că au trebuit să se deplaseze până acolo, dar au ajuns şi prea târziu pentru a-l intercepta pe poştaş?

— Supraveghetorul trebuie să le fi telefonat. A dispărut odată cu cei care m-au atacat.

— Deci ai pierdut fotografia Profesorului Frick şi a colaboratorilor săi?

— Da, domnule.

— Nu trebuie să fii surprins cât de multe ştiu, Superin tendente. Ofiţerul dumitale a dat telefoane referitoare la cunoscutul savant la arhivele Scotland Yard-ului, Gestapoului şi SS-ului. Era normal ca să fiu anunţat.

— Desigur. Muzica de afară încetase. O mică pauză şi apoi se auziră acordurile cunoscutului „Tannenbaum, O Tannenbaum”? Sau poate erau acelea ale „Steagului roşu”? se gândi Douglas. Ce bine că muzica era aceeaşi!

— Profesorul Frick este mortân cursul luptelor de anul trecut. Echipa sa făcea unele cercetări speciale pentru Reich.

— Cercetări speciale?

— Oh, aceasta nu înseamnă că ţi se va cere să renunţi la anchetă. Pur şi simplu înseamnă că nut trebuie să te mai preocupe cei care au lucrat cu Profesorul Frick.

Kellerman luă o linguriţă de frişcă. Ordinul vine de la Führer în persoană. Nici chiar Reichsführerul însuşi nu poate să-l contramandeze. Sper că m-am făcut înţeles, nu-i aşa, Superintendent?

— Nici că se putea mai bine, domnule.

— Eşti un băiat bun! exclamă Kel lerman împingând la o parte cana cu frişcă ca şi cum nu ar mai fi avut nevoie de ea. Îşi ridică privirea, zâmbi radios şi-şi dădu brusc capul pe spate ca să-şi aranjeze o şuviţă de păr alb căzută în ochi. Ştiam eu că n-am să vorbesc la pereţi în ceea ce te priveşte.

— Expresia se referă la orbul care nut poate vedea lumina[54], replică Douglas.

— Glumeţ ca întotdeauna, Superintendent, spuse generalul Kellerman.

Un soare palid îşi trimitea razele deasupra Londrei. Douglas se opri pe culoar şi privi pe fereastră în stradă. Fanfarele unite mărşăluiau în uniformele lor magnifice, lumina reflectându-se în multitudinea de instrumente de alamă. Abili, germanii îşi foloseau muzica militară ca să inspire frică şi să potolească popoarele cucerite ale Europei. În momentul când Douglas intră în biroul său, de afară se auzea u acordurile melodiei „Greensleeves”.

Uşa de la biroul lui Huth era deschisă şi Douglas îl putu vedea pe Harry Woods frunzărind prin hârtiile oficiale îngrămădite pe biroul Standartenführerului.

— Ce dracu’ faci? întrebă Douglas în timp ce se aşeza la propriul său birou şi începea să-şi sorte ze corespondenţa.

— Sincronizare perfectă, domnule”.

— Încep să-mi dau seama că-mi spui „domnule” numai când eşti pe cale de a intra într-o belea.

Harry rânji. În ciudat stratului gros de briantină,

54 Joc de cuvinte intraductibil în original (n.tr.)

părul tuns scurt nu voia să stea la locul lui, fapt care-i conferea proprietarului un aspect oarecum comic.

— Uită-te la asta, zise el vânturând o copie la indigo, de culoare roz, a unui raport dactilografiat. Nu înţeleg tot ce scrie aici, dar am prins eseinţialul. Douglas intră în biroul lui Huth dar nu luă foaia de hârtie. Citeşte-o, repetă Harry. Te vei prăpădi de râs. Haide; odată! Machiavelli al nostru nu se va întoarce înainte de cinci minute sau cam aşa ceva; m-am cronometrat timpul pe care-l petrece la toaletă.

Douglas apucă raportul.

DOSAR PERSONAL

RAPORT CONMDEN FŢIAL. SECRET Det. Suptd. Douglas ARCHER

1. Într-un moment când puţini ofiţeri ai Poliţiei Metropolitane au i studii universitare sau competenţă profesională, sus-numitul a demonstrat cât de mult contează o astfel ţie pregătire, în ciuda opoziţiei existente în majoritatea serviciilor poliţiei de a promova direct pe post de Inspector astfel de cadre.

2. Dificultatea oric & rui absolvent al Academiei de Poliţie din Hendon de a cere transferul în cadrul CID-ului trebuie să fie infirmată de aptitudinea pe care o dovedeşte E>el. Suptd. D. Archer în cercetările criminalistice.

3. Douglas Archer este fiul unui inginer constructor – cu un prea mari succese în carieră – care a fost ucis pe frontul de 1 vest. Mama sa este fiica unui cunoscut şofer de ourse, A studiat ca extern la un liceu de mâna a doua, a urmat apoi dreptul la Universitatea Oxford înainte de a intra la Academia de Poliţie din Hend on. Educaţia sa strictă şi-a pus puternic amprenta *ce* personalitatea sa conservatoare, lipsită de simţul umorului, ce s-a dedicat în întregime metodelor anevoioase, ineficiente şi învechite care mai dăinuie încă în sistemul poliţienesc englez.

4. Deşi este creditat cu o mare putere de intuiţie, o explicaţie mai raţională a carierei sale remarcabile în poliţie ar putea fi studiul amănunţit pe care l-a consacrat metodelor ştiinţifice ale teoreticienilor, practicii judiciare, în care putem include şi pe marele nostru înaintaş, Dr. Hans Gross. Metodele sale exacte, zilele întregi pe care le consacră anchetelor indică o personalitate nervoasă, obsedată de necesitatea arestării criminalilor. Din acest motiv – dar şi din altele – categoria de clasificare a acestui ofiţer este schimbaţă din Ba în Aa.

5. Mai trebuie adăugat atât faptul că acest ofiţer este unul dintre cei mai populari şi respectaţi din toate cadrele Poliţiei Metropolitane, dar şi acela că –, în contradicţie cu datele acestui raport – colegii săi englezi îl consideră un om de spirit şi un povestitor remarcabil.

Semnat, Fritz Kellerman, Gruppenführer, (Hôherer SS und Polizeiführer)

— Ce zici? Parcă ai fi trecut.pe o listă pentru o funcţie de stat major la Hendon. Era mai mult o critică a Academiei de la Hendon decât o laudă adusă partenerului său.

— Sunt eu cu adevărat conservator şi fără simţul umorului?

— Erai aşa cum trebuia până în momentul când au venit bastarzii ăştia. Cu hunii suflându-ţi în ceafă, toţi ne pierdem simţul umorului. Harry luă raportul şi-l băgă din nou în dosar.

Şi uită-te şi la acesta.

— Nu mai vreau să mai văd niciunul, răspunse Douglas. Afară orchestra cânta „D ye ken John Peel” 1.

(1) îl ştii pe John Peel-cântec popular scoţian (n.tr.)

— Ticăloşilor ăstora de friţi le place să-şi vâre nasul în toate, nu-i aşa? declară Harry. Douglas se încruntă dar Harry rânji la el şi continuă: Adică voiam să spun

„vizitatorilor noştri germani”. Consideră probabil că intonând vechi melodii populare englezeşti ne gâdilă amorul propriu şi ne face să-i îndrăgim.

Harry făcu un gest grosolan.

— Mulţi gândesc ca tine, îi spuse Douglas, dar îşi păstrează ideile pentru ei.

— Aş prefera să n-o facă, replică cu amărăciune Harry. Se apropie mai mult de superiorul său. N-ai vrea să te întâlneşti cu câţiva din prietenii mei?... te vor interesa, pot pune pariu.

Douglas dorea să se destăinuie vechiului său prieten, să-i povestească despre întâlnirea cu Mayhew, despre faptul că intrase deja în contact cu câteva grupuri anti-naziste. Avusese întotdeauna încredere în Woods încă de când era copil. îi ceruse sfatul în legătură cu orice hotărâre pe care o luase, în decursul carierei sale de poliţist; îl anunţase pe Harry despre intenţia de a se căsători, încă înainte de a vorbi cu propria lui mamă. Când Jill rămăsese însărcinată, în drum spre casa părinţilor ei trecuseră pe la Harry să-i anunţe vestea cea bună.

Dar de data aceasta nu i se confesă.

— Harry, tu ai fost întotdeauna o persoană sociabilă. Odinioară frecventai Rugby şi Boxing Club. Apoi ai devenit secretar la Clubul Colecţionarilor de timbre...

— Se numea Societatea filatelică, îl corectă afectat Harry.

— Ţi-a plăcut întotdeauna să te întâlneşti cu prietenii, să stai la taclale şi...

— Să bei, asta voiai să spui, nu-i aşa?

Douglas ridică mâna într-un gest de respect.

— De aceea eşti un bun copoi. Şi un bun partener. Întotdeauna ai făcut munca cea mai grea, filajele, ai ascultat toate fleacurile pe care alţii ţi le debitau, ai sporovăjt cu răufăcătorii şi ai înregistrat în memorie tot ce

credeai că poate fi folositor. Eu nu sunt tipul acesta de om- eu sunt întruchiparea legii.

— Vorbeşte cu prietenii mei, Doug. *Te rog*, vorbeşte cu ei.

— Harry, nu mă ajuţi de loc. Am venit astăzi aici ca să încerc să te determin să rupi legăturile cu ei. Şi în loc de asta, tu încerci să mă atragi şi pe mine în combinaţiile tale.

— Te rog, Doug. Era doar o şoaptă, dar venea din inimă şi numai cu mare dificultate reuşi Archer să facă ceea. ce ştia el că era logic şi cu bun simţ. Clătină din cap.

De pe coridor se auzi tropăitul greu al cizmelor pe mozaic şi bătaia din călcâie a santinelei înarmate, însoţită de un uşor „Heil Hitler". Uşa se deschise şi intră Huth. Purta o jachetă de piele neagră tip Luftwaffe şi pantaloni ofiţereşti. Din uniforma sa obişnuită nu mai păstrase decât cămaşa şi cravata.

— Cunoaşteţi vreunul din voi un croitor? Am nevoie de o nouă uniformă. Nu păru să observe faptul că cei doi subordonaţi se sprijineau de propriul său birou.

— E un tip în Lambeth Road, răspunse Harry, pregătit pentru astfel de întrebări. Confecţionează uniforme germane. Are foarte multe comenzi de la confraţii din Savile Row. Lucrează foarte bine – material de primă clasă.

— Nu mă duc la un concurs de frumuseţe. O face repede? Am nevoie de ea până mâine seară.

— Îi dau un telefon, şefule. Huth nu reacţionă de fel la acest apelativ şi Douglas bănui că această formă de adresare devenise obişnuită, Woods nereuşind încă să-şi însuşească sistemul complex al gradelor SS.

— Harry, spuse amabil Huth, vrei să trimiţi asta la laboratorul fotografic şi să ceri trei duzini de copii şi negativul? Le vreau într-o oră. E vorba de persoane „date în urmărire". îi dădu sergentului aceeaşi fotografie a

Profesorului Frick. ce-i fusese furată lui Douglas. AT grijă să treci fiecare persoană fotografiată pe lista de arestări prioritare şi ad-o s-o semnez.

— Generalul Kellerman e singura persoană autorizată să semneze lista, protestă Harry.

— Nu mai este, îl informă Huth. Douglas schimbă o privire cu Harry care ridică din sprâncene.

După ce Woods plecă şi Archer se aşeză la biroul său, Huth se apropie de el şi proptindu-se de marginea ferestrei constată:

— Sergentul Woods munceşte din greu.

— E cel mai bun copoi din toată clădirea.

— N-ar ajuta la nimic dacă n-ai fi dumneata aici ce să-l acoperi.

— Ce vreţi să spuneţi, întrebă Douglas fără a se întrerupe din lucru.

— Sergentul Woods e un obstacol în calea dumitale – unul periculos. Cât crezi că ai să mai fi capabil să-l fereşti de inevitabil?

— Cât credeţi? îi întoarse Douglas întrebarea cu un càlm de care nu se ştiuse capabil.

— Nu pentru mult timp. Douglas ridică privirea la timp pentru a surprinde unul din acele zâmbete sardonice ale neamţului. Nu pentru mult timp…

— Trebuie doar să semnaţi, spuse Archer. Răsuci formularul aşa încât să poată fi citit de Huth, dar acesta scoase un pix de aur din buzunarul de la cămaşă şi semnă după ce aruncă doar o privire fugară pe hârtie.

— Nu vreţi s-o citiţi?

— E un raport de la Kellerman în care se menţionează că una sau alta din conferinţele sale se va ţine pe viitor marţea, în loc de altă zi a săptămânii. O mulţime de decizii se vor lua în aceste marţi. Am dreptate, Superintendent Archer?

Huth scoase din buzunar un pachet de Player şi-şi aprinse o ţigară cu abilitatea degajată a unui cowboy. Inhală şi scoase fumul pe nări.

— Toate acestea deoarece eu nu pot fi prezent la şedinţe marţea. Generalului îi este frică de remarcile pe care le-aş putea face în decursul acelor drăgălaşe adunări. Huth băgă pachetul în buzunar fără a-i oferi şi detectivului. Generalul Kellerman e afectat de faptul că cineva i-ar putea sufla frumuşica funcţie pe care o are la Londra. Sunt măgulit să observ că eu par a fi principalul candidat, nu crezi?

— Curat măgulitor, domnule!

— reşti un cretin, nu-i aşa, Archer?

— Foarte mulţi şi-au exprimat aceeaşi părere în ultimul timp, domnule.

Huth se întoarse şi privi pe fereastră. Telefonul de pe biroul lui Douglas sună. Era linia directă.

— Detectivul Superintendent Archer? Colonelul Mayhew.

Îngrijorat, acesta îi aruncă o privire neamţului dar acesta nu acordă nicio atenţie apelului telefonic.

— Da? răspunse precaut poliţistul.

— Mi s-a spus că-i vei face o vizită domnişoarei Barga în această seară.

— Da, zise încet Douglas, întrebându-ae dacă operatorul de la centrală înregistra convorbirea.

— Atunci ne vedem acolo… pe la nouă?

— Foarte bine. Douglas puse receptorul în furcă fără a zice „la revedere”. Se uită la Huth dar Standartenführerul continua să privească fix pe fereastră.

— Să înţeleg că aţi ordonat arestarea tuturor persoanelor care apar în fotografie?

— Exact, răspunse Huth fără a se întoarce.

— Pentru asasinarea doctorului Spode?

— Pentru a fi anchetaţi în legătură cu această crimă.

— Există motive să credem că a fost asasinat de fratele său mai tânăr. Cu siguranţă acesta a fost în apartament în acea zi.

— Prefer să nu am idei preconcepute, replică Huth. Vreau ca toţi să fie arestaţi.

— Dar dacă aş găsi pe vreunul din colaboratorii Profesorului Frick, vreţi să-l arestez şi să-l întreb ce ştie despre crimă? Douglas era exasperat de reticenţele neamţului.

— Nu-l vei găsi pe Profesorul Frick şi mă îndoiesc că vei pune mâna pe cineva din echipa lui.

— De ce nu?

Huth se întoarse încet şi-l privi pe Douglas.

— Pentru că toţi sunt sub protecţia armatei germane.

— Dar afişele cu „persoanele date în urmărire” pe care i-aţi ordonat lui Harry să le pregătească…?

— O stratagemă, să-i forţez pe idioţii ăia din armată să ne dezvăluie locul unde sunt… poate chiar să ne lase să-i vedem.

— Înţeleg, zise Douglas, deşi de fapt nu pricepuse nimic. Oare nu remarcase Huth biletul de tren pentru Bringle Sands din buzunarul mortului? Harry Woods trebuia să-l fi distrus, în prezent Douglas nu mai avea nicio îndoială: foştii colaboratori ai Profesorului Frick lucrau pentru armata germană într-un loc în apropiere de Bringle Sands, acolo de unde venise defunctul Spode.

Huth spuse:

— Găseşte locul unde armata i-a ascuns pe savanţii din echipa lui Frick şi eu îi voi asigura lui Harry Woods o imunitate pe care n-ar îndrăzni nimeni s-o încalce. Trase din ţigară, continuând să-l privească fix pe detectiv. În Berlin aveam în solda mea un homosexual. Unele dintre remarcile sale te-ar fi făcut chiar şi pe dumneata să

roşeşti.

— Mă înroşesc foarte uşor, replică Douglas.

Huth nu-l asculta. Ochii săi cenuşii de oţel parcă-l străpungeau pe Archer.

— Ştii ce-am făcut? Continuă, fără nicio pauză: I-am lăsat instrucţiuni să acţioneze ca agent provocator. Huth râse scurt. Acoperire perfectă. De atunci nu i-a mai fost frică de nimeni.

— Şi de cine trebuie să-i fie frică lui Harry?

— Bineînţeles că nu de bătrânul cu părul alb, de Fritz Keflerman. Acesta e un gentleman prusac de modă veche. Huth râse, se ridică, îşi îmbrăcă haina şi luă bucata de hârtie pe care Harry Woods notase numele şi adresa croitorului din Lambeth Road. Ajungând la uşă, se întoarse şi întrebă:

— Ai de gând să mi-l găseşti pe tânărul Spode?

— Aşa cred.

— Mai avem foarte puţin timp la dispoziţie, spuse Huth şi ieşi din cameră.

Nouăsprezece

Lui Douglas îi fu dificil să nu se simtă mândru de sine însuşi în momentul când îşi observă urmăritorul. Era exact tipul de individ pe care l-ar fi utilizat Huth. Avea vreo douăzeci de ani, poate ceva mai puţin, bine legat, cu o faţă roşcovană ce păstra încă urmele de acnee ale adolescentei. îmbrăcat cu o haină legată cu un centiron, o şapcă de tweed, des folosită de profesori şi pescari, purta o umbrelă strânsă neglijent şi un ghid al străzilor pe care-l tot consulta ori decât e ori Douglas se oprea pe undeva.

În Haymarket Douglas sări într-un autobuz. Era aglonlerat dar oamenii îi făcură loc. Privi în spate: tinerelul îşi făcea loc cu coatele printre funcţionarii ce se îndreptau spre casele lor, întinzându-şi lung gâtul pentru a nu-l pierde din vedere pe Douglas. Ajuns în Picadilly Circus nu-

şi mai zări urmăritorul. La jumătatea lui Regent Street, detectivul coborî din autobuz şi se îndreptă spre Soho. V

Era prea devreme ca să treacă pe la barul Berthei. Douglas urcă un un etaj mai suşi-i înapoie costumul de seară lui Charlie Rossi. Acesta bombăni ceva observând urmele de pe stofă; dar fu îmbunat cu câteva ţigări. Bine curăţat şi călcat cum nu prea fusese niciodată – îl aştepta pe detectiv propriul său costum. Douglas îşi amintea de timpurile când magazinul lui Rossi era cunoscut pentru hârtiile de ambalat din mătase cu dungi albe şi negre, duzinele de ace cu gămălie şi cutiile pe ale căror panglici era imprimat numele proprietarului. De data aceasta, bătrânul îi înfăşurase costumul vân ziare, permiţându-şi să folosească numai două pagini.

Douglas insistă să plătească pentru închirierea costumului. Drept compensaţie, Rossi scoase de sub tejghea o sticlă cu vin de Marsala şi două pahare. În comparaţie cu ceilalţi mici comercianţi, Rossi era un tip norocos. Ca italian, se bucura de statutul special de aliat al germanilor. Dar după cum declara el însuşi, cu o expresie serioasă dar cu ochii scăpărători, englezii nu-l internaseră în vreun lagăr la începutul războiului, ceea ce dusese la ruina sa. De fapt, ambii ştiau că Charlie fusese celebru pentru glumele sale îndreptate contra lui Mussolini – şi aceasta vreme de mai bine de o decadă.

Spre amurg, Douglas îşi făcu apariţia pe străzile aglomerate din Soho. În ciuda restricţiilor de folosire a electricităţii, mai erau aprinse încă o mulţime de reclame luminoase, iar grupuri de germani în tot soiul de uniforme îşi cheltuiau banii pe tot felul de atracţii ieftine. La capătul lui Old Compton Street, o patrulă a Feldgendarmerie-i aparţinând de secţia de poliţie din West End Central instalase un post de control. Subofiţerul îl recunoscu pe Douglas şi-i făcu semn să treacă înaintea a doi ofiţeri

tanchişti în uniforme negre şi a prietenelor acestora. Aceştia protestară, dar Feldwebel-ul le spuse că Douglas făcea parte din SIPO, afirmaţie prin care le închise imediat gura.

Douglas grăbi pasul, îndreptându-se spre sud pe lângă ruinele teatrului Palace, pline acum de bălării şi de flori sălbatice ce păreau să se hrănească cu praf de cordită. Ajuns în Charing Cross Road, se opri în faţa unui anticariat. Atunci îl observă din nou. Cu siguranţă că Huth îi pusese pe urme un agent experimentat. Douglas se întrebă dacă totul era legat de apelul telefonic al Colonelului Mayhew, deşi neamţul păruse să nu-l bage în seamă. Superintendentul se opri să dea un penny bătrânului flaşnetar din colţul străzii, prilej cu care privi în jur. Individul se oprise să-şi consulte harta.

Iritat, Douglas decise să-l piardă pe drum, o dată pentru totdeauna. Se mişcă cu repeziciune prin înghesuială, strecurându-se pe lângă pereţii clădirilor aşa încât ajuns la intrarea dinspre Leicester Square a metroului, putu să coboare liniştit scările, evitându-i pe cei care intrau sau ieşeau. Ajuns la nivelul inferior, începu să alerge prin holul principal, trecu pe lângă casele de bilete şi chioşcurile ce etalau o oarecare diversitate»

de mărfuri – Arătându-şi permisul, trecu pe lângă controlorul de bilete. Se grăbi, aproape alergând pe scara rulantă, şi se îndreptă spre peronul pe care urma să sosească garnitura pentru Picadilly.

Era mare aglomeraţie, şi Douglas şi-l imagină pe tinerel stând la coadă la bilete sau certându-se cu controlorul de la barieră. Dar nu încercă să se bazeze pe astfel de lucruri-croindu-şi drum printre oameni, se urcă în primul tren care sosi. Un funcţionar fu nevoit să-i împingă pe ultimii pasageri, uşile automate se închiseră şi vagoanele se puseră în mişcare.

La următoarea staţie, Picadilly Circus, Douglas aşteptă până când uşile erau pe punctul de a se închide înainte de a coborî pe peron. Traversă apoi spre linia venind dinspre partea de nord a capitalei, aşteptă până când primul tren îşi revărsă pasagerii, apoi se amestecă printre ei îndreptându-se spre ieşire.

Era deja în apropierea scării rulante când îşi văzu din nou urmăritorul. Acesta renunţase la ideea de a trece neobservat şi nu îşi mai băgă nasul în hartă în momentul când Douglas se uită peste umăr. Detectivul păşi pe scară şi aşteptă liniştit ca aceasta să-l transporte până sus. Ambii bărbaţi aveau nevoie de un moment de linişte să-şi adune forţele, ambii-părând a se ignora reciproc-priveau fix reclamele ce defilau prin faţa ochilor lor, aspirând cu nesaţ aerul cald şi stătut.

Disputa începea să devină un război al nervilor, fiecare încercând să se convingă că nimic altceva nu avea importanţă, în starea sa de surescitare, şi oboseală, Douglas sfârşi prin a crede că urma să devină bătaia de joc a întregii Poliţii Metropolitane dacă nu ar fi reuşit să se debaraseze de această „coadă”. Se întoarse pentru a-şi cântări din priviri adversarul.

Garniturile circulând pe linia Picadiuy mergeau până departe spre periferia oraşului, zonă în care scările rulante te lăsau uneori la jumătatea drumului. Individul se juca cu mânerul umbrelei şi nu-şi ridică privirea. Poate că era un semn bun – dacă se gândea că Douglas renunţase la ideea de a-l dribla pe parcurs, un ultim vicleşug din partea detectivului ar fi putut avea sorţi de izbândă.

Ajungând sus, Superintendentul îşi flutură permisul prin faţa controlorului, dar în loc să se îndrepte spre ieşire, se întoarse să păşească pe scările ce coborau. Curând cei doi se aflau faţă în faţă, dar mergând spre direcţii diferite. Faţa bărba-tului se strâmbă de furie. Înfigându-şi umbrela

în centură, începu să urce scările rulante două câte două. Prinzându-se cu o mână de stâlpul electric, se roti cu tot corpul până ce reuşi să pună un picior pe balustrada scării pe care cobora Douglas. Pentru o clipă păru să-şi piardă echilibrul, dar cu agilitatea şi forţa unui atlet şi printr-o mişcare bruscă se apucă cu mâna liberă de balustradă. Umbrela, prost prinsă în curea, căzu cu zgomot pe scări, urinată de proprietarul ei. Se auzi ţipătul unei femei.

Bărbatul aterizã greoi, cu genunchii îndoiţi şi cu corpul aplecat în faţă ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina sau a vomita. O mişcare scurtă şi Douglas văzu lama strălucitoare de oţel ascunsă în băţul de bambus. Fulgerător, individul se aruncă înainte, fandând cu furia disperată a unui asasin. Braţele îi erau larg desfăcute, lama era îndreptată în sus, ţinută strâns în pumn. Se aplecă, descriind o curbă care ar fi trebuit să se oprească în inima lui Douglas Archer dacă groaza nu l-ar fi făcut pe acesta să se clatine pe marginea scării. Oţelul străpunse epoletul de pe haina Ce ploaie a detectivului şi o dâră de sânge îi ţâşni din ureche.

O femeie începu să ţipe fără a se mai opri, în timp ce o altă voce cerea ajutorul poliţiei. Bărbatul se pregătea deja pentru o a doua lovitură. Faţa îi era atât de apropiată încât Douglas îi simţea respiraţia caldă şi-i vedea ochii dilataţi fixaţi asupra pieptului său în timp ce-şi calcula lovitura în inimă. Experienţa şi antrenamentul îi spuneau să stea liniştit, folosind doar minimul de forţă pe care legea îl permitea în cazurile de autoapărare. Dar instinctul îl împingea la luptă.

Atacă. Auzi ţipătul de durere al adversarului şi-şi simţi pumnul luând contact cu faţa acestuia. Totuşi nu reuşi să-i oprească coborârea. Individul se prăbuşi cu toată greutatea peste Douglas şi un moment lumea din jur crezu că ambii se vor rostogoli pe jos. Apoi Archer apucă

balustrada ca să-şi recapete echilibrul. Ţintuit de rama de fier de forţa de inerţie, Douglas dădu din picioare, atingându-l pe tip cu vârful pantofului în genunchi; se auzi un urlet prelung de durere.

Dar atacatorul continua să înainteze. Genunchii i se muiară şi cu braţele întinse, plonjă cu capul înainte pe trepte producând un sunet îngrozitor. Bătu aerul disperat cu mâinile şi cu picioarele, dar de-acum nimic nu-l mai putea opri. Se rostogoli ca un bolovan pe scara aparent fără de sfârşit. În momentul când atinse planşeul de beton, păru să se dezintegreze, pantofii, şapca, umbrela şi harta zburându-i în diferite direcţii, centura şi haina desfăcându-i-se şi înfăşurându-se în jurul capului.

Se adunase deja un grup de oameni. Sosi şi poliţia feroviară. Omul era mort-fractură de craniu; faţa îi era aproape desfigurată. Douglas îi percheziţionă buzunarele. În jachetă, într-un buzunar special confecţionat, se afla un vraf subţire de manifeste ale Rezistenţei, reduse în prezent la o grămadă informă de hârtie. Portmoneul conţinea mai mult de două sute de lire în bancnote de cinci şi un permis falsificat de circulaţie pe timpul nopţii care nu ar fi putut înşela nici pe cel mai miop comandant de patrulă.

Douglas aşteptă până ce cadavrul fu ridicat, apoi avu o mică conversaţie cu ofiţerul de serviciu de la Scotland Yard pentru a fi sigur că un raport va fi înaintat imediat Standartenführerului Huth. Superintendentul refuză propunerea de a merge la spital pentru a fi supus unui examen medical şi a fi pansat la gât şi la ureche. Era deja în întârziere la întâlnirea cu Barbara Barga.

Douăzeci

Pe când eram un tânăr inspector subdivizionar, mă găseam /adesea în mijlocul vreunei încăierări cu beţivii, sâmbătă noaptea. Dar de data aceasta, totul a fost diferit. N-am visat niciodată cum ar fi să întâlnesc un tânăr

puternic şi dârz care să se repeadă la mine cu un cuţit cu intenţia de a mă omorî. Douglas se lăsă pe spate în cel mai bun fotoliu şi sorbi din supa fierbinte.

Barbara Barga spuse:

— Nu crezi că ar putea avea vreo legătură cu Standarten führerul Huth?

— Ca să mă ucidă Huth nu trebuie să se complice într-atât. Acum că este împuternicit să semneze mandatele de arestare, mă poate arunca direct într-un lagăr de concentrare de unde să nu mai ies niciodată.

Femeia se înfioră.

— Să-l fi trimis oare numai să te sperie?

— Huth inspiră şi aşa frică, replică Douglas. Nu are nevoie de un tip care să agite pumnale. Barbara înconjură scaunul pe la spate şi se aplecă să-l sărute.

— Dragul de tine! mai vrei puţină supă?

— Nu, mulţumesc. Mă simt bine acum.

— Cred totuşi că un Scotch ţi-ar prinde bine, zise ea luând o felie de pâine şi furculiţa de prăjit. Eşti încă în şoc.

Douglas îi luă pâinea şi furculiţa din mână şi se aplecă înainte pentru a le ţine aproape de flăcările sâsâitoare ale focului. Mâna îi tremura.

— În Anglia, bărbatul prăjeşte pâinea. Era felul lui de a face cunoscut că nu-i plăcea să fie tratat ca un invalid.

— Şi îşi bagă nasul unde nù-i fierbe oala. Era felul ei de a-i arăta că a înţeles.

— Asta-i părerea ta despre englezi?

— Despre unii din ei... oamenii sunt deprimaţi şi nervoşi, nu-i aşa, Douglas? Această lipsă de încredere în sine îi face nesinceri şi nesiguri. Vru să mai spună ceva, dar se opri neştiind dacă l-a jignit sau nu.

— Întotdeauna am fost aşa, replică Douglas neluându-i în serios vorbele. Dar dacă aşa ne consideri, de ce-ţi rişti viaţa cu... Nu mai era nevoie să menţioneze

numele lui Mayhew, Benson sau Staines.

— Oh, Dumnezeule, ce discret mai eşti. Cu tine alături, o doamnă n-are de ce să se teamă pentru reputaţia ei, nu-i aşa, Doug?

Pâinea începu să se ardă. Douglas o întoarse pe cealaltă parte, apoi întrebă:

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

— Să zicem că nu pot să suport un englez „îndoit din mijloc”.

Douglas îşi dădu seama că motivele erau altele însă nu insistă. La radio se transmitea muzică de dans în direct de la Savoy Hotel. Cânta Carrol Gibbon. Câteva minute ascultară în linişte „Anything Goes”.

Untul era deschis la culoare şi neuniform amestecat, dar era de casă şi delicios la gust. Brusc femeia spuse:

— Nu sunt amestecată direct. Dar având o rubricăpermanentă în ziar, sunt folositoare lui Mayhew şi celorlalţi… şi, Doug, din punctul meu de vedere, niciun ziarist n-ar refuza o astfel de ocazie.

— Cum i-ai contactat? Şi de ce ar avea ei încredere în tine?

— Fostul meu soţ lucrează la Departamentul de Stat în Washington.

Oh, deci *asta* era, se gândi Douglas, fostul soţi

— Îi ajută pe cei din anturajul contraamiralului Conolly…

— Care sunt şansele acestuia?

— Conolly e… era pe punctul de a face o remarcă insolentă, dar îşi dădu seama că Douglas avea să pună mare preţ pe răspunsul ei. Nu prea bune. Congresului îi displac conducătorii militari, au văzut prea mulţi în America de Sud. Dacă în Washington ar fi fost Churchill, sau chiar lordul Halifax sau oricare tip de care-ar fi auzit înainte… Făcu o pauză pentru a urmări reacţia englezului.

Acesta aprobă din cap. Colonelul Mayhew crede că eliberarea Regelui ar merita orice risc.

— Aşa mi-a spus şi mie. Dar tu ai fost aceea care m-ai) avertizat în legătură cu Mayhew şi cu ceilalţi complici ai săi.

— Şi încă o mai fac, spuse ea, şi întinzându-se îi apucă mâna. Când Mayhew a declarat că va risca orice, s-a referit la faptul că va pune în primejdie viaţa oricăror oameni asemeni ţie ca să-şi atingă scopul.

— Nu-ţi place Mayhew?

— Seamănă prea mult cu fostul meu soţ. Douglas aprecie ambele afirmaţii.

Colonelul Mayhew sosi la nouă şi un sfert.

— Bună seara, Archer, zise el intrând în micuţa cameră de zi şi-şi scutură picăturile de ploaie de «pe paltonul de stofă de Melton. De când cu interzicerea circulaţiei pe timpul nopţii, un gentleman ca mine nu prea are unde să-şi petreacă seara; toate cluburile închid devreme.

Barbara şi Douglas zâmbiră politicos. Ambii ştiau că Mayhew nu era genul de bărbat care să-şi facă veacul în cluburile exclusiviste. v – Ce-ai păţiţ la gât?

— Un puştan a încercat să mă înţepe cu cuţitul în această seară.

— Dumnezeule, făcu Mayhew. Şi după cum arată rana, aproape că a reuşit să te cureţe. Cine era?

— Bănuiesc că unui din băieţii dumneavoastră.

— Eu nu am *băieţi*, replică rece Mayhew. Ai un tirbuşon? continuă el ridicând înspre lumină sticla de vin pe care o scosese din buzunarul paltonului.

Barbara avea deja unul în mână.

— Practică, ca orice americancă. Cu dexteritatea unui chelner, îndepărtă foiţa de staniol, şterse dopul şi-l scoase fără a zgâlţâi măcar sticla. Nu am băieţi, repetă el,

cercetând sticla să vadă dacă vinul se tulburase. Şi nici ucigaşi cu simbrie.

— Avea un buzdnar plin cu astfel de porcării, zise Douglas întinzându-i un manifest.

Mayhew îl apucă de un colţ, examinându-l cu un vădit dezgust. Ce-s petele acestea? întrebă el, înapoindu-l detectivului.

— Sânge, tipul e cât se poate de mort.

Mayhew manevrase manifestul cu aceeaşi delicateţe cu care ţinea acum sticla din care turna vinul de Bordeaux.

— Oamenii vor să facă ceva, zise Barbara, chiar dacă împrăştie doar hârtiuţe cu sloganuri ca cel de faţă. Vor să arate cât de mult îi urăsc pe germani.

— Vezi? Americanii ăştia! Impetuoşi, nerăbdători, atât de plini de energie. Colonelul întinse un pahar Barbarei şi altul lui Douglas.

— În sănătatea dumneavoastră! zise detectivul şi toţi băură vinul adus de Mayhew.

— Meseria mea e rezolvarea crimelor. Oamenii au dreptul să fie protejaţi împotriva asasinatelor, furturilor şi violenţei. Trebuie oare să le spun victimelor unor astfel de fapte că nu-mi place să lucrez sub ordinele germanilor? îşi pipăi gâtul: era sensibil şi pulsa.

— Ţine-ţi firea, bătrâne. Nimeni nu critică poliţia aşa cum nimeni nu se plânge că pompierii sunt neloiali pentru că sting incendiile sub regimul german.

— Aş fi vrut ca cineva să-i fi explicat aceasta puştiului care s-a repezit la mine astă seară.

— Eşti un caz aparte. Mayhew îşi puse jos paharul şi îi ducându-şi mâinile deasupra focului începu să şi le frece cu vigoare. Toată publicitatea cu „Archer de la Yard”… desigur că n-ai făcut nimic ca s-o încurajezi. Zâmbi scurt ca un star de film fotoreporterilor. Dar întotdeauna oamenii de seamă sunt ţinta atacurilor. Niciunul din

coriştii, dansatorii sau cântăreţii care dau spectacole speciale pentru Wehrmacht la Palladium nu au primit scrisori de ameninţare, însă1 Maurice Chevalier şi alţi câţiva ca el, da!

Barbara întinse paharul gol şi Mayhew îl umplu.

— Coloneie, conversaţia e pur teoretică. Lucrul cel mai urgent este să faceţi ceva ca pe viitor Douglas să nu mai fie atacat de vreun membru al Rezistentei.

— Şi ce-aţi vrea să fac, scumpă doamnă? Să trâmbiţez în toate părţile că de acum înainte Douglas Archer este un membru cu drepturi depline al Rezistenţei?

— Sfinte Sisoe, Colonele! Ai de gând să-l laşi drept ţintă pentru orice ţicnit căruia nu-i place mutra lui?

— Voi face tot ceea ce dumneata şi Superintendentul doriţi. Dar cred că după câteva minute bune de gândire, veţi accepta ideea că este mult mai periculos să fii considerat un membru al Rezistentei decât... Nu-şi mai continuă fraza.

— Barbara, colonelul Mayhew are dreptate. Va trebui doar să fiu mai atent.

— E lucrul cel mai bun care probabil ni s-a întâmplat vreodată, continuă Mayhew. Din câte mi-ai relatat, nimeni n-ar crede că e o afacere aranjată dinainte. Îşi muie buzele în pahar. De acum germanii te vor considera drept unul din cei mai siguri oameni pe care-i au.

— Şi dacă viitorul atentat la viaţa mea *va avea sudees*, germanii îmi vor ridica o statuie. Foarte drăguţ ceea ce spui, domnule colonel.

Mayhew zâmbi, fermecător, şi în ciuda propriei sale voinţe, Douglas se trezi şi el surâzând.

— Aşa-i mai bine, continuă celălalt. Când Regele va fi liber şi va face o declaraţie referitoare la adevăratul statut legal al contraamiralului Conolly, totul va începe să se lămurească.

— Şi unde va pleca Regele? întrebă Barbara.

— Mulţi oameni vor fi dezamăgiţi. Bănuiesc că o parte din canadieni îl vor aştepta în Ottawa. Dar din punct de vedere politic, rolul său va fi mult mai eficace în Washington, D.C. Pe de altă parte, s-ar putea ca Maiestatea Sa să dorească să meargă în Bahamas să-şi întâlnească fratele-sau chiar în Insulele Bermude.

— Să bem în cinstea acelei zile, declară Barbara.

— Şi pentru reportajul exclusiv al Barbarei Barga, adăugă Mayhew atent să nu treacă niciodată cu vederea interesul legitim al fiecărui participant la vreo discuţie.

— Nu prea cred în el. Ar fi totuşi vreo posibilitate?

— An} avut unele contacte cu un individ pe nume Georg von Ruff, un general-maior. din statul major al amiralului Canaris, şeful Abwehr-ului-serviciul de informaţii al armatei; o fi el un general neamţ, dar are convingeri anti-naziste. A lăsat să se înţeleagă că ar exista chiar şi un plan în pregătire pentru a-l asasina pe Hitler.

— Şi l-aţi crezut? se interesă Douglas.

— Da. Aceştia sunt bărbaţi dintr-o bucată, provenind din familii germane de modă veche, soldaţi de carieră din vechea şcoală. Nu-i pot înghiţi nici pe nazişti şi nici pe brutele din SS.

— Există disensiuni serioase între armata de ocupaţie şi SS, fu de acord Douglas.

— Şi noi trebuie să le speculăm. Dar mulţumesc providenţei divine că trebuie să tratez cu prusacii, nu cu cuţitarii de la SS.

— Dar vor face ei oare ceva cu adevărat? interveni Barbara. Sau sunt doar vorbe-n vânt?

— Există aici şi o doză de egoism, continuă Mayhew. Armata se opune din răsputeri ideii că în curând Marea Britanie va fi condusă de un Reichkommisar şi nu de un Comandant su

prem. Armata vrea ca ea să deţină puterea aici şi cred că acest lucru este în interesul nostru. Orice acţiune care ştirbeşte – oricât de puţin-prestigiul lui Kellerman şi al SS-ului, favorizează armata.

— Eliberarea Regelui ar fi o lovitură grea dată SS-ului, zise Douglas. Kellerman ar fi probabil înlocuit.

— Fapt ce i-ar conveni de minune lui Huth; parcă aşa ai spus?

— Exact. Dar rămâne de văzut cât de mult va fi dispus să ne ajute. Iar dacă Huth va fi informat de operaţia noastră, s-ar putea să ne trădeze.

— Superintendents Archer a promis că ne va ajuta strecurându-i unele zvonuri şi urmărindu-i reacţiile.

— O voi face.

— Doug, fii prudent, îl rugă Barbara. Acesta îi apucă mâna şi i-o strânse pentru a o linişti.

Colonelul se ridică.

— Ei bine, ăsta-i următorul nostru pas, Archer. Depinde numai de tine cum o vei scoate la capăt. Se privi în oglinda frumos înrămată de deasupra căminului. Nu forţa totuşi, e prea riscant. Doar o aluzie e de ajuns. Mayhew se încruntă la propria-i imagine reflectată şi trase de ambele capete ale papionului să-l îndrepte. Simpson, îl ştii, în Picadilly, mai are un mic stoc de lenjerie groasă de iarnă: din lână, rămasă încă dinainte de război. Mi-am luat câteva articole ieri. Va fi o iarnă teribilă.

— Nu-mi va fi rece în scaunul în care stau, replică Douglas.

Celălalt zâmbi.

— Ei bine, noapte bună. Dă-mi telefon când vei avea un răspuns. Nu trebuie să-ţi spun ce se va întâmpla dacă ceva va fi înţeles greşit.

— Nu, nu-i cazul.

— În regulă. Şi… bătrâne, stai cât mai departe de revistele la modă cel puţin pentru o săptămână sau două. Douglas dădu din cap. Ştia că lui Mayhew îi plăcea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

Douăzeci şi unu

Norii se împrăştiaseră. Aerul era rece. Douglas luase micul dejun cu băieţii şi cu doamna Sheenan înainte de a pleca spre Little Wittenham-Lagărul de internare, Berkshire.

Douglas reuşise să obţină una din maşinile brigăzii mobile în vederea călătoriei de-a lungul Tamisei spre Wallingford. Era un Railton Special şi, odată ieşit la drum deschis, detectivul apăsă cu nădejde pe accelerator, depăşind nouăzeci de mile pe oră. Ajunse la destinaţie cu mult înainte de amiază.

Era un loc ideal pentru un lagăr de prizonieri: o parte dintr-o fermă, aşezată într-o meandră a Tamisei şi învecinată cu drumul ce trecea prin cele două sate Wittenham. Dinspre vest se ridicau cu repeziciune nori negri prevestitori de ploaie. Înspre est, profilate pe cerul încă senin, se vedeau fortificaţiile preistorice de pe Sinodum Hills.

Pe o distanţă de o milă pătrată se întindeau barăcile de lemn familiare oricărui soldat britanic, dar de data aceasta erau înconjurate cu garduri înalte de sârmă ghimpată ce despărţeau lagărul propriu-zis atât de zona în care se fabricau protezele cât şi de gheretele de lângă Day’s Lock, acolo unde răniţii veneau să le încerce.

Biroul comandantului era în perimetrul de maximă siguranţă – o veche casă din satul numit Long Wittenham. Douglas avu parte de o primire de un formalism exagerat; nimeni nu încercă să-şi ascundă ostilitatea, iar comandantul, după o scurtă înclinare a capului, îl lăsă în

grija unui subaltern.

Căpitanul de artilerie era un bărbat tânăr, înalt şi slab, cu o faţă palidă; părul îi era blond şi des aşa încât sprâncenele îi erau aproape invizibile, ochii îi erau adânciţi în orbite şi încercănaţi, buzele îi erau palide şi lipsite de sânge. Şi totuşi înfăţişarea nu era aceea a unui om care trăise o viaţă libertină; avea mai degrabă aspectul bolnăvicios şi sensibil al unui model coborât de pe pânzele pictorilor prerafaeliţi[55].

— După dumneavoastră, spuse ofiţerul deschizându-i cu exagerată politeţe uşa lui Douglas.

Tânărul căpitan era nervos-stăpânit de acea nervozitate excesivă caracteristică unor gazde ambiţioase aflate în faţa unor oaspeţi importanţi. Era din Cologne, dar accentul şi modul său afectat de exprimare era în totală contradicţie cu restul cadrelor regimentului de puşcaşi ca şi ai diviziei 35 de infanterie din care făcea parte şi a cărei bază de operaţiuni se afla la Karlsruhe. În ciuda faptului că era un neadaptat social, era un foarte bun ofiţer de carieră ce lucrase în Ministerul de Război din Berlin şi în statul major al diviziei. Era unul din puţinii ofiţeri specializşti în noile tunuri autopropulsate pe şenile. Şi ajunsese aghiotant într-un lagăr de prizonieri! Degradant! Faptul îl râcâia atât de mult încât nu se sfii să i-l spună şi lui Douglas.

Totul era monoton: pietrele vopsite în alb marcând fiecare cărare, frânghiile care delimitau curtea exterioară a corpului de gardă, extinctoarele bine lustruite şi aranjate la milimetru conform tipicului existent în orice armată. Trecând de şirul de bărăci, Douglas observă plăcuţe

---

55 Grupare formată în 1848 de şapte artişti plastici — printre care W. H. Hunt, J. E. Millais, D. G. Rossetti, Ed. B. Jones—care-şi revendicau principiile estetice din şcoala italiană anterioară lui Rafael, caracterizată prin simplitatea expresiei şi atenţia acordată detaliului (n.tr.)

indicatoare ce îndreptau vizitatorii spre biroul comandantului gărzii, şi notă faptul că nu era un lagăr obişnuit, ci unul unde germanii închiseseră ofiţerii britanici şi aliaţi peste gradul de general de brigadă.

— Le dăm de lucru, explică tânărul căpitan. Sunt aduşi aici în fiecare zi ca să confecţioneze şi să repare protezele necesare răniţilor.

— Lucrează şi ofiţerii prizonieri de război?

— Vă referiţi la cei protejaţi de Convenţia de la Geneva? îşi aranjă eşarfa cenuşie de mătase şi-şi îndreptă gulerul de la mantaua groasă. La început a fost o problemă, dar au rezolvat-o cei de la juridică. Generalii britanici au fost trecuţi în rezervă. Din punct de vedere tehnic, ei sunt acum civili aflaţi în stare de detenţie.

— Atunci ar trebui să se afle în custodia poliţiei civile.

— Aici e şmecheria. Aşteaptă, în stare de arest, să fie judecaţi pentru ce au făcut în perioada în care făceau parte din cadrele armatei. De aceea sunt ţinuţi în acest lagăr militar.

— Foarte inteligent.

— Şi nici nu vor fi deferiţi curţii marţiale, continuă căpitanul. Conform uzanţelor legilor internaţionale, un prizonier de război are aceleaşi drepturi de a fi judecat ca şi un soldat de grad egal din armata care l-a capturat. Şi în armata germană acest lucru înseamnă că trebuie să fie judecat de ofiţeri de acelaşi grad. Vă puteţi imagina aşa ceva? Pentru oricare din aceşti indivizi ar trebui constituit un tribunal format numai din generali ai armatei germane! chicoti numai la gândul unei astfel de absurdităţi.

Mergeau în pas vioi. Vântul biciuia cu furie copacii şi le lipea hainele de corp. Ajunseră la barieră şi la gardul de sârmă ghimpată. Santinelele salutară şi căpitanul se îndreptă în grabă spre primul atelier, invitându-l pe

Douglas să-l urmeze.

— E o muncă uşoară. Li se asigură hrană şi un pat unde să doarmă. Mulţi civili n-au nici măcar aşa ceva.

— Aşa credeţi dumneavoastră, domnule căpitan? întrebă Douglas.

Atelierul nu era încălzit. Prizonierii mai în vârstă lucrau la bancuri servindu-se de unelte simple-prese manuale, burghie, ciocane pentru a confecţiona proteze. Zgomotul era infernal. Niciunul nu acordă vreo atenţie vizitatorilor.

— Vreţi să vedeţi ce fac? întrebă ofiţerul ridicând vocea pentru a se face înţeles. A

Douglas clătină din cap. Dar văzând un profil pe care-l recunoscu imediat din ziare şi din jurnalele de actualităţi ale ultimelor zile de luptă se răzgândi.

— Aş vrea să stau de vorbă cu acel om.

Căpitanul îl apucă de mână pe bărbatul indicat de Douglas.

— Tu! se răsti el. Nume, gradul deţinut, număr în lagăr!

Bătrânul luă poziţia de drepţi, degetele bine întinse, bărbia în piept, ca şi cum ar fi fost un recrut la o şcoală militară prusacă.

— Am înţeles, domnule căpitan, spuse el răspicat fără a ridica ochii. Wentworth, general maior, numărul 4583.

— Dumneavoastră aţi comandat Forţa W? întrebă Douglas.

— Da, eu sunt acela, recunoscu bătrânul. Se întâmplase spre sfârşitul războiului, când brigada sa mobilă luase poziţie de-a lungul râului Colne. Blindatele germane încercaseră să învăluie din flanc Colchesterul şi să distrugă fortificaţiile atacând dinspre mare. În acel moment rezultatul războiului era evident pentru toţi, dar rezistenţa înverşunată a trupelor lui Wentworth a permis

unei întregi flotile să părăsească în linişte portul Harwich. Se spunea că la bordul unor vase se aflau Churchill şi Regele în persoană. Unii mai credeau încă acele zvonuri, necunoscând adevărul gol-goluţ.

— Aţi luptat bine, domnule general, declară Douglas.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac!

— Mai mult decât atât. Aţi creat o pagină nemuritoare de istorie.

Ceva tresări la viaţă în întreaga înfăţişare a bătrânului. Ochii îi scânteiară şi-l privi fix pe Douglas ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama dacă Churchill şi Regele scăpaseră. Apoi dădu din cap şi-şi întoarse privirea de parcă brusc ar fi devenit interesat de metalul pe care-l lustruia. Douglas fu satisfăcut că bătrânul fusese atât de impresionat. Ciocăniturile aproape că încetaseră şi era linişte în atelier. Poate că discuţia s-ar fi oprit la acest stadiu, dar nimeni nu se mişcă.

— Am fost şi eu acolo, interveni căpitanul. Comandam o baterie de tunuri autopropulsate de atac-singurele din acea. zonă.

— Vă deplasaţi dinspre Londra. Era aproximativ cinci după amiaza, spuse Wentworth. Comandantul artileriei diviziei a venit să-mi raporteze că focul bateriilor sale nu era eficace deoarece eraţi într-o continuă mişcare.

— Fusesem trimis în sprijinul batalionului de tancuri ca să atac zona de fortificaţii de la sua de Colchester. Pierderile noastre nu aveau nicio importanţă-sau cel puţin aşa ni se comunicase.

— În momentul când aţi ajuns, totul era aproape terminat, continuă generalul. Am fost surprins să constat că băieţii mei au putut rezista atât de mult. Erau trupe bune, trebuie s-o recunoaşteţi. O pală de vânt lovi cu putere în geamuri şi uşi, producând destul zgomot pentru ca bătrânul să-şi ridice îngrijorat privirea. În acea seară pe

la orele şapte, le-am ordonat tunarilor să distrugă închizătoarele. Fiecare comandant de subunitate a primit dispoziţia să acţioneze cum crede el mai bine de cuviinţă. Deja infanteria încercuită pe insula Mersea era pe punctul să ridice steagurile albe. Iar marina raportase că tunurile dumneavoastră de calibru greu deschiseseră focul asupra portului Harwich.

— Vreţi să transmiteţi ceva cifâva de afară? îl întrebă Douglas pe bătrân. Se uită la căpitan, aşteptându-se ca acesta să protesteze, dar neamţul se îndepărtă fără să mai acorde vreo atenţie generalului.

— Soţiei mele. Spuneţi-i că m-aţi văzut, că sunt bine şi optimist. Încet îşi desfăcu nasturii cămăşii militare şi scoase o bucată de hârtie cu adresa şi numărul ei de telefon. Era ca şi cum purtase cu ei acel crâmpei mototolit luni şi luni de zile, sperând că, odată şi odată, cineva i-ar face o astfel de ofertă.

Douglas luă hârtia şi-l urmă pe neamţul ce se îndrepta deja spre uşă. Întoarse capul să-l privească pe Wentworth care stătea nemişcat înfruntându-şi camarazii de captivitate pe ale căror feţe se citea mirarea, dispreţul, ura sau gelozia.

— De ceiocmai el? De ce Wentworth? întrebă căpitanul.

Douglas scoase din buzunarul de sus al hainei permisul său eliberat de SD, cu semnătura de neconfundat a însuşi Reichsführerului SS. Era un scris curios, în zigzag, ce semănatulburător de mult cu runele SS. Douglas ridică permisul până în dreptul ochilor căpitanului. Acesta zâmbi forţat şi aprobă din cap. Problema Wentworth fusese definitiv închisă.

— Tot mai vreţi să mergeţi la atelierul de unde se eliberează acele obiecte?

— De asta mă aflu aici.

Afară frigul se înteţise. Trecură pe lângă şiruri de barăci identice; doar numerele erau diferite. Dealurile din depărtare fuseseră înghiţite de ceaţă, iar cerul era traversat de nori negri, de culoarea fumului de cărbune emanat de locomotive/în momentul când ajunseră la destinaţie, patru gherete unite între ele, începu să picure.

Cea mai lungă era împărţită în două de o tejghea în spatele căreia o duzină de bărbaţi în vârstă îmbrăcaţi în halate cafenii manevrau documente, unelte şi piese de schimb. În faţa tejghelei se aflau răniţii, în ordinea în care le fusese stabilită întâlnirea.

— Cine-s cei care-şi primesc aici protezele?

— Foştii combatanţi britanici, indiferent de grad, care locuiesc în zona de sud-est, răspunse căpitanul. Vocea îi era tăioasă şi oficială. Entuziasmul cu care-şi descrisese participarea la lupta de la Colchester se evaporase de mult.

— Sau care trăiau acolo în momentul înregistrării cererii?

— Corect, replică căpitanul.

— Ce documente le sunt necesare pentru a fi admişi înăuntru?

— Nimeni nu trece nici măcar de poarta exterioară fără un act prin care să dovedească că a fost demobilizat din armata britanică fără obligativitatea muncii forţate, şi de o adeverinţă specificând că nu este căutat pentru crime de război. Mai are nevoie şi de o legitimaţie ţinută la zi unde să se specifice că se află în evidenţa poliţiei din localitatea în care îşi are domiciliul. Şi, desigur, trebuie să prezinte cartea poştală ce i-a fost trimisă pentru confirmarea întâlnirii respective.

— Mi se pare corect, zise Douglas.

— *Este* corect. Îşi netezi gulerul în locul în care ar fi trebuit să se afle Crucea de Fier dacă această decoraţie i-

ar fi fost vreodată acordată.

— Ceea ce mi-aţi spus e pură teorie, continuă Douglas. Care a fost ultima dată când cineva a intrat fără niciun fel de document?

Căpitanul făcu o strâmbătură şi dădu din cap.

— Vreţi să alertez santinelele?

— E ultimul lucru pe care l-aş dori. Vreau ca omul meu să intre înăuntru. Douglas se întoarse şi privi de-a lungul tejghelei. Acum vă rog arătaţi-mi unde păstraţi articulaţia cotului şi pivoţii.

— Ce-i asta? O glumă?

— Când glumesc, mişc din urechi.

— Înlocuirile se fac la capătul cei mai îndepărtat al tejghelei. Pe acolo e o uşă ce comunică cu un atelier în care se montează şi se ajustează protezele necesitând numai mici reparaţii. Amândoi se întoarseră să urmărească un tânăr cu un picior nou-nouţ şi strălucitor. Era evident că-l purta pentru prima dată. Probabil că se gândise că era suficient să-l aplice bine ca s-o şi ia la fugă spre casă. Dezamăgirea i se putea citi clar pe faţă. Un bătrân într-un halat cafeniu îl sprijinea cu un braţ înlănţuit în jurul corpului lui subţire, preluându-i aproape întreaga greutate.

— Întotdeauna e dificil la început, spuse el blând. Fruntea băiatului era îmbrobonită de sudoare.

— Lasă-mă-n pace! ceru tânărul încet dar hotărât. Lasă-mă singur!

— Nimeni n-a reuşit de prima dată! Vocea bătrâni lui era amplă şi dulce, îjnsă autoritară. Era tot ce putea face pentru a suporta greutatea rănitului; buzele îi erau albe din cauza efortului.

— Eu voi reuşi, insistă băiatul cu o voce la fel de slăbită ca

şi corpul din care provenea.

— Ai să cazi, flăcăule!

Până la barele orizontale era doar o mică distanţă şi mâna tânărului se şi întinsese după ele. Bătrânul nu-i dădu drumul.

— Lasă-mă! Vocea băiatului era mai puternică şi mai ascuţită. Se zbătu să se elibereze. Nu mai eşti un blestemat de general. Ia mâna de pe mine, dobitoc bătrân!

Acesta înţepeni brusc, se opri şi-i dădu drumul dar mâna-i rămase în aer ca şi cum ar fi fost ţintuită de un fir invizibil. Băiatul se clătină aplecându-se înainte, muşcându-şi buzele şi bătând aerul cu braţele. În primul moment păru că va reuşi dar înainte de a putea apuca bara, proteza metalică se răsuci şi el se prăbuşi cu o trosnitură puternică care aproape că-i tăie răsuflarea. O clipă rămase nemişcat şi fără de viaţă, apoi corpul începu să-i tremure în timp ce izbucnea într-un plâns cu sughiţuri.

Bătrânul aştepta, urmărindu-l, fără a mai da nicio atenţie celorlalţi din jur. Apoi îngenunchind cu grijă, ca orice om în vârstă, şopti:

— Haide să mai încercăm o dată, ce zici?

Băiatul nu răspunse. Faţa îi era ascunsă în mâini dar capul i se mişca aproape imperceptibil. Bătrânul îi ciufuli părul cu un gest dojenitor dar şi afectuos.

— Piesele separate sunt aici, spuse căpitanul.

Erau stive întregi-aproape până în tavan, aşezate meticulos fie în tăviţe, fie în cutii de tablă cositorită, fiecare cu o etichetă descriind pe scurt respectivul articol.

Douglas identifică imediat cutia de care avea nevoie. Mută scara cu trepte şi se urcă până la raftul cel mai de sus. Piesa aflată înăuntru era la fel cu cea găsită în apartamentul din Shepherd Market. Nu era o componentă cu prea mare căutare şi de aceea probabil că în cutie se afla doar una singură. Şi o etichetă: Robert John Spode,

urgent. Uitându-se mai atent. Douglas văzu că nu era perfect identică. Armătura tubulară care-i dăduse atâta rezistenţă şi greutate celeilalte nu mai era prezentă în această versiune simplificată şi mult mai uşoară. O puse în buzunar. Se uită în jos la căpitan dar faţa acestuia era inexpresivă.

— Aţi terminat? întrebă acesta. Dacă nu ajungem la masă la ora unu fix, vom fi nevoiţi să mâncăm împreună cu ofiţerii de serviciu la popota trupei – şi nu cred că veţi uita curând un astfel de prânz.

— Nu mănânc. Sper să arestez pe cineva, zise Douglas coborând treptele.

— Nu aici, replică tăios căpitanul.

— Cum adică?

— Aţi spus că vreţi să staţi de vorbă cu un civil – nimic rău în asta. Numai că teritoriul acesta este ai armatei; poliţia civilă, nici măcar SS-ul nu au nicio putere aici. Chiar şi autoritatea lui Heinrich Himmler ne lasă reci. Ordinele noastre provin de „la OKH[56] din Berlin via Comandantul suprem al armatei de ocupaţie şi Kommandantur. Nu veţi aresta pe nimeni în incinta acestui complex.

— Cercetez o crimă. Armata britanică întotdeauna a permis poliţiei să…

— Nu mă interesează istoria antică. Dacă cineva trebuie arestat, acest lucru îl va face armata germană. Dar va trebui să-mi puneţi la dispoziţie toate documentele necesare, inclusiv autorizaţia de a-l lua în custodie pe prizonier.

— Atunci voi aştepta dincolo de poartă şi-l voi aresta *în afara* perimetrului aflat sub jurisdicţia armatei.

— Excelent, rosti căpitanul. Faţa îi era calmă dar vocea acră. Dar dacă sunteţi înarmat şi se produce un

56 Oberkommando des Heeres - înaltul comandament al armatei (n.tr.)

schimb de focuri, santinelele vor primi ordinul de a lua orice precauţie necesară pentru a proteja atât propria lor viaţă, cea a ofiţerilor şi deţinuţilor, cât şi integritatea instalaţiilor. Şi acest lucru ar însemna şi mai multe schimburi de focuri. Responsabilitatea va fi a dumneavoastră, şi în plus voi considera o arestare efectuată atât de aproape de gardul ce împrejmuieşte zona noastră ca pe un act de provocare. Raportul meu va menţiona acest lucru.

— Sunt în poliţie de când dumneata erai în şcoală. N-am avut niciodată nevoie de o armă ca să arestez pe cineva şi cu siguranţă că nu voi avea nevoie de una nici astăzi.

Căpitanul aprobă din cap şi se uită din nou la ceas să verifice cât timp mai rămăsese până la ora prânzului.

— De ce nu vă instalaţi în ghereta santinelei? spuse el pe un ton conciliator. Vă veţi vedea omul urcând dinspre Clifton llampden-oricine se îndreaptă spre această poartă trebuie să urmeze acei drum – şi-l veţi putea înşfăca cu mult înainte de a ajunge aici.

— Foarte bine, acceptă Douglas şi ieşiră împreună, îndreptându-se spre respectiva gheretă.

— Vă deranjează dacă mă duc să-mi iau prânzul? Am pierdut masa de astăzi dimineaţă.

— Doar n-aţi dormit mai mult decât de obicei? îl întrebă Douglas cu o urmă de sarcasm în voce.

— Am fost la biserică, spuse arogant neamţul, Vă trimit o. tavă în gheretă. Doriţi ceva în mod special?

— Pe vremuri da, dar acum am uitat cum se cheamă.

— Cotletul de porc este bun întotdeauna.

— Sunteţi foarte amabil, replică Douglas.

Tânărul căpitan îşi atinse cozorocul într-un salut în bătaie de joc. Ochii îi erau reci şi neprietenoşi.

— Îi ajut întotdeauna cu plăcere pe domnii din Sicherheits polizei, declară el deschizând uşa gheretei şi

făcându-i semn lui Douglas să intre înăuntru. Era o construcţie de lemn, cu ferestre pe toate părţile-ca un post de manevră feroviar-ce ocupa mijlocul drumului de ţară. Într-o parte se afla o mică tejghea şi o fereastră glisantă prin care vizitatorii îşi prezentau actele.

Era cald înăuntru; aerul mirosea a gaz lampant şi a ţigări stinse în grabă. Unul din cei trei oameni stătea la fereastră privind fix la drumeagul ce se ramifica de la şoseaua ce ducea spre Oxford, ceilalţi doi şedeau la o masă încercând să repare o aripă detiorată a unui model uriaş de aeroplan. Soldaţii luară poziţia de drepţi.

— Acesta este Superintendentul Archer de la Scotland Yard. Va rămâne în această gheretă o oră sau două, dar nu va face nimic care să contravină ordinelor pe care le aveţi, nu-i aşa, domnule?

— Bineînţeles că nu, răspunse detectivul.

Căpitanul odată plecat, soldaţii se relaxară şi-i oferiră lui Douglas un scaun lângă sobă. Acesta se aşeză în aşa fel încât să vadă drumeagul pe toată lungimea lui. După câteva minute santinela de ia tejghea îşi aprinse o ţigară în timp ce ceilalţi îşi văzură mai departe de treabă cu lemn de plută şi clei urât mirositor.

Supravegherea se dovedi obositoare şi Douglas fu bucuros când o ordonanţă în halat alb îi aduse o tavă pe care se aflau nişte cotlete de porc cu varză, salată verde, brânză Limburger, pâine neagră şi o ceaşcă cu bulion.

Mai mânca încă, la trei şi un sfert, când se întoarse căpitanul.

— Nimic, nimic? îi lăsă pe soldaţi în poziţie de drepţi în timp ce-şi trăgea un scaun în faţa lui Douglas. Cât îl mai aşteptaţi?

— Va veni în curând. Ofiţerul se lăsă să cadă pe scaun.

Nori negri acoperiseră deja cerul şi se pornise o

ploaie măruntă. Căpitanul îşi descheie mantaua udă, îşi întinse picioarele încălţate în cizme şi oftă mulţumit ca după o masă copioasă.

— Îmi aduc aminte timpurile când aveam în grijă opt sute de prizonieri de la Harwich până-n Germania. Era noapte… era normal ca să încerce să evadeze, doar toţi aveau neveste şi famili în Anglia. Unii îşi puteau zări chiar propriile case – făceau parte dintr-un regiment recrutat de prin partea locului. Ştiam că trebuia să fiu vigilent. La transportul precedent, ofiţerul comandant fusese trimis în faţa curţii marţiale pentru că doi prizonieri dispăruseră pe drum. Căpitanul păru să nu observe că cei trei soldaţi stăteau tot în poziţie de drepţi. Deşi fuseseră aduse probe evidente că cei doi dispăruţi se înecaseră, ofiţerul a fost retrogradat-ghinion, ce să-i faci.

Curat ghinion, repetă Douglas dar sarcasmul din voce trecu neremarcat.

— Soldaţii din regimentele scoţiene erau cei mai duri, şi erau două astfel de companii pe acel vas. Nu prea le plăcea ideea de a fi trimişi într-un lagăr de prizonieri…

Ceva neobişnuit în tonul şi comportarea căpitanului i se păru ciudat lui Douglas. îl văzu aruncând câteva priviri piezişe. Detectivul se ridică să privească prin fereastra din spatetosău. La nici treizeci de iarzi se afla un bărbat îmbrăcat în obişnuita haină cafenie a prizonierilor cărând o cutie mare de carton, dar ţinând-o în aşa fel încât din ghereta santinelei nu i se putea desluşi faţa.

Douglas se îndreptă spre uşă. Căpitanul îl urmărea:

— O clipă, strigă el. Dar celălalt deja o deschisese. Cutia îl împiedică pe bărbatul care o purta să-l vadă pe Douglas care se apropia în grabă călcând pe iarba udă de ploaie. Douglas băgă mâna în buzunarul din spate. Nu trage, altfel deschid focul, urlă ofiţerul german gândindu-se că englezul voia să scoată un pistol.

Dar deja Douglas apucase braţul bărbatului. Mâna se ivi din buzunar împreună cu o pereche de cătuşe pe care le trânti peste încheietura lui Spode înainte chiar de a apuca cutia de carton. Braţul drept al hainei de bumbac se balansa liber în vânt.

— O.K., rosti Spode, O.K. şi lăsă să cadă cutia cu o bufnitură. surdă.

Douglas privi peste umăr spre căpitanul ce stătea lângă gheretă, ţinând în mână o puşcă înşfăcată din rastel. Douglas nu-şi putea da seama dacă pentru a-l împuşca pe el sau pe Spode, sau pentru a apăra teritoriul sacru al lagărului german de prizonieri de la Little Wittenham. Douglas îi zâmbi şi-şi trecu cealtă jumătate a perechii de cătuşe peste propria-i încheietură.

— Spode, eşti arestat.

— Pentru ce?

— Crimă. Sunt de la Scotland Yard şi e de datoria mea să te previn că orice vei spune poate fi folosit împotriva dumitale.

— Oh, pentru crimă, făcu trist Spode.

Douglas dădu cu piciorul în cutia de carton care rostogolindu-se. dădu la iveală piesele protezei. Superintendentle ridică aplecându-se cu stângăcie din cauza prizonierului de care era acum legat. Căpitanul se apropie de ei.

— Şi ce spuneaţi despre arestarea cuiva pe un teritoriu aparţinând armatei, domnule căpitan?

— Acesta se uita la cătuşe şi la prizonier, apoi din nou la Douglas.

— Şi ce mai doreşti acum? Ropote de aplauze?

Detectivul îl păcălise pe neamţ. Singurul lucru pe care acesta îl mai putea face pentru a împiedica transportarea arestatului la Londra era reţinerea lui Douglas. Dar nii avea cum să ştie dacă cheile de la

cătuşele automate se aflau în buzunarul poliţistului, iar percheziţionarea acestuia însemna atacarea unei persoane oficiale, acţiune pe care nici căpitanul nu şi-o putea permite.

— Am nevoie de b cameră pentru interogatoriu, spuse Douglas.

— Desigur, dar tocmai mă întrebam cum veţi conduce maşina, îi răspunse căpitanul. Zâmbi. Haideţi să facem un compromis, sugeră el. Voi fi prezent la primul interogatoriu. Dacă mă convingeţi că aveţi dovezi ca să vă susţineţi acuzaţia, vă voi pune la dispoziţie o maşină şi o escortă înarmată până la Londra.

— Foarte bine, răspunse Superintendent – Prizonierul nu dădu vreun semn că ar fi înţeles germana pe care o vorbeau cei doi, dar în momentul când toţi se puseră în mişcare, părea să ştie încotro se îndreptau. Trecură prin atelierul din care se eliberau protezele şi printre şirurile de rafturi pline cu piese. Douglas observă că acea cutie în care fuseseră pivoţii se mai afla încă pe tejghea, aşa cum o lăsase, dar că cineva desfăcuse eşantionul care atârnase în exteriorul acesteia. Desigur, totul fusese pus la punct în vederea sosirii lui Spode. Uneori, se gândi Douglas, resursele concetăţenilor săi erau de admirat.

Căpitanul se îndreptă spre una din barăcile de lemn îmbibat cu creozet. Nu se schimbaseră prea multe de când fuseseră folosite de cadrele RAF-ului: aceleaşi treizeci de paturi metalice, cincisprezece dulăpioare, două mese simple de lemn, patru scaune, o sobă şi o cutie de metal pentru cocs. Exista totuşi o deosebire: înainte de armistiţiu nimeni dintre foştii ocupanţi nu ar fi lustruit linoleumul pentru a-l face să strălucească ca o oglindă, nu ar fi poleit soba de metal, nu ar fi frecat masa de lemn până ce aerul ar fi mirosit a scândură proaspăt geluită, şi nu ar fi împăturit cuverturile cu atâta pedanterie.

Deasupra fiecărui pat se afla o mică ramă de lemn conţinând o bucată de hârtie cu numele unui general britanic. Căpitanul se îndreptă spre camera de la extremitatea barăcii care odinioară fusese biroul utilizat de NCO-ul[57] comandant. Douglas observă că sub stratul de vopsea se mai puteau distinge vag numele unui caporal RAF, acum uitat de mult. În acel loc atârna o ramă de alamă cu o carte de vizită pe care era notat cu litere gotice: Dieter Scheck, Unterfeldwebel[58], 34 Fusilier-Rgt[59]

— Scheck este unul din oamenii mei, explică căpitanul. Fost artilerist. E acasă în permisie, aşa încât îi putem folosi camera. Le deschise uşa.

Era o simplă cămăruţă, dar soldatul îşi dăduse toată osteneala să o facă confortabilă. Pe perete atârna un crucifix-fără îndoială german, cu un Hristos colţuros şi încordat; deasupra patului metalic se afla o reproducere colorată a „Madonei cu copilul” a lui Giotto. Douglas aruncă o privire spre raftul de cărţi: o biografie a lui Wagner, o traducere din Wordsworth[60], o Biblie, câteva romane poliţiste şi câteva cărţi despre şah. Pe noptieră se afla o cutie cu piese de şah, un carton îndoit, câteva scrisori cu ştampila poştei de campanie şi o notă de plată cu adresa unui negustor de pânzeturi din Oxford.

— Vă convine?

Era prea mică, dar Douglas acceptă fără să protesteze.

— Rămâneţi şi dumneavoastră? îl întrebă el pe căpitan sperând că acesta se răzgândise între timp.

— Desigur, sună răspunsul. Douglas răsuci cheia în broască şi o puse în buzunar.

---

57 Non-Commissioned Officer - subofiţer (n.tr.)

58 Caporal (n.tr.)

59 Regiment de puşcaşi (n.tr.)

60 William Wordsworth (1770-1850)-poet romantic englez

— Sunteţi înarmat, domnule căpitan?

— Nu. De ce?

Douglas voia pur şi simplu să ştie dacă se afla vreo armă în cameră, dar ridică din umeri fără a răspunde. Nu-i plăcea niciodată să dea explicaţii. Nici chiar lui Harry. Descuie cătuşele lui Spode.

— Să nu faci ceva necugetat, flăcăule, povăţui el.

Prizonierul zâmbi. Avea o faţă de copil, genul de bărbat care la treizeci de ani arată ca la şaisprezece. Nu era arătos ca un actor de cinema, nu avea prezenţă de spirit, nici voce groasă şi nici trăsături caracteristice. Şi totuşi avea maniera şi calmul inocent al unui puşti, o calitate greu de trecut cu vederea.

— Te numeşti Spode şi eşti fratele lui…

— Nu-i nevoie să pierdem timpul cu aşa ceva. Zâmbi. Pot să… zise el şi-şi scoase haina de bumbac; era destul de dificil cu o singură mână, dar reuşi până la urmă. Udă, aşa cum era, o puse pe spătarul scaunului. îmbrăcămintea era veche dar de bună calitate şi Douglas observă că mâna îi era albă şi moale, exact ca a unui copil. Spuneţi-mi cum aţi dat de mine? Tonul nu-i era tânguitor, amar sau acuzator. Puţini erau arestaţii care se comportau atât de liniştit ca acesta.

— Pivotul de la proteză. L-am găsit în apartamentul din Shepherd Market, alunecase sub scaun.

— Ştiam că era riscant să vin astăzi aici, dar e al dracului de greu să mă descurc fără ea.

— Ghinion, admise Douglas.

— Aşa-i, recunoscu arestatul, consolat parcă de remarcă. Bănuiam că putea să fi căzut în apartament, dar era o şansă la un milion.

— Una la un milion. Lucrezi aici în lagăr, nu-i aşa?

— Actele mele de demobilizare sunt în regulă! Şi nu trebuie să prestez muncă forţată în Germania-aceea e doar

pentru bărbaţii sănătoşi între optsprezece şi patruzeci de ani. Vă aşteptaţi să vin pe acel drum, aşa-i? Aproape că reuşisem să trec, ce ziceţi?

— Foarte aproape de ţintă.

— V-am lăsat cu buzele umflate la şcoala de la Beech Road?

— Eu am fost cel neglijent, recunoscu Douglas.

— Aveam nevoie doar de un prilej de a sta de vorbă cu dumneavoastră. Băiatul dumneavoastră – ce simpatic e! l-am întrebat când vă pot găsi acasă ca să trec pe acolo.

— Să te predai?

— Se spune că sunteţi un om cumsecade. Întotdeauna l-aţi prins pe făptaş-aşa menţionează ziarele, eh? Se pare că aveau dreptate. Spode zâmbi.

— Ţi-ai ucis fratele?

— Da, am făcut-o. Acum nu mai zâmbea.

— De ce?

— Are cineva dintre dumneavoastră vreo ţigară?

— Da, răspunse Douglas, dar căpitanul de artilerie scosese deja din buzunar un portţigaret masiv din acelea pe care mamele le fac cadou fiilor aflaţi sub arme, sperând că le va proteja inima de gloanţe.

— De ce nu încercaţi amândoi câte una de-a mea? sugeră căpitanul. Ce marcă preferaţi, domnule Superintendent? Am franţuzeşti, turceşti, americane.

Douglas îl urmări o clipă fără a-i răspunde. Apoi recunoscu:

— E mult de când n-am mai fumat una franţuzească. Căpitanul îl servi cu una şi i-o aprinse înainte de a-l întreba:

— Îi permiteţi prizonierului să fumeze?

— Desigur.

Spode stătea pe un scăunaş cu spatele aproape lipit de uşă. Ofiţerul german îi întinse tabachera.

— Turceşti în stânga… aici sunt cele franţuzeşti, întotdeauna cu tutunul risipit… americane în dreapta.

— Mulţuhiesc, spuse Spode. Căpitanul aprinse şi ţigara acestuia. După ce inhală un nor de fum albastru cu miros dulceag, prizonierul continuă: Mi-am iubit fratele… mai mult decât altceva pe lume. Privi pe fereastră spre soarele roşu în jurul căruia se învârteau furioşi nori de ploaie. Dorea ca eu să devin muzician. Se opri ca şi cum această afirmaţie i-ar fi fost suficientă lui Douglas pentru a înţelege de ce-l iubea atât.

— Tatăl meu nu avea încredere în mine. Mă iubea, dar nu avea încredere nici în mine, nici în Dumnezeu, nici în orice altceva. Privea ţigara ca şi cum gândurile i-ar fi hoinărit pe alte meleaguri. îl regret pe tata; Dumnezeu să-l ierte. Preocupat parcă de ceva, duse ţigara la gură cu un gest delicat şi trase adânc din ea.

— Deci de ce ţi-ai ucis fratele? Tonul lui Douglas era brutal, aşa cum şi intenţionase de fapt.

Spode nu se lăsă provocat atât de uşor. Fuma şi zâmbea.

— Am făcut-o. Nu-i de ajuns? N-aţi dori cumva şi o mărturisire semnată?

— Ba da, admise Douglas.

Spode folosi singura hârtie disponibilă – o şerisoare de pe masă. Scoase un creion din buzunar şi mâzgăli neîndemânatic ceva pe ea.

— Mi-am ucis fratele. Semnă şi trecu hârtia căpitanului. Semnaţi ca martor, domnule căpitan, vă rog!

Acesta îşi trecu numele, gradul, numărul matricol şi data, apoi dădu hârtia lui Douglas.

— Mulţumesc, zise acesta, dar totuşi vreau să ştiu de ce ai făcut-o?

— Parcă sunteţi coborât direct din paginile unui vechi roman poliţist, comentă Spode. Un detectiv trebuie să

caute mijloacele, motivul şi prilejul. Nu asta se învaţă în şcolile speciale aïe poliţiei?

— Nu, îl corectă Douglas. Aşa ceva se menţionează doar în cărţi.

— Aceasta-i cea mai bună ţigară pe care am fumat-o în viaţa mea. A dumneavoastră e tot atât de bună, domnule Superintendent? Cred că nu au ţigări la închisoare. Cuvintele nu se de/cau a fi o provocare. Era doar un băiat simplu, niciodată nesincer sau intrigant. Douglas simţea că înţelege de ce atâţia oameni încercau să-l protejeze pentru ceea ce făcuse.

— Ai fost în armată? îl întrebă Douglas.

— Fratele meu şi cu mine am lucrat într-un laborator. Dar când au apărut tancurile germane am încercat să incendiez unul cu o sticlă de benzină-li se spune cocteiluri Molotov. Părea simplu când ne-a explicat instructorul, dar cel pe care l-am confecţionat eu a refuzat să se aprindă. Aţi luat şi dumneavoastră parte la lupte?

— Nu, răspunse poliţistul. Primii germani pe care i-am văzut erau cei dintr-o fanfară militară ce trecea pe Oxford Street, şi mi s-a spus că Londra fusese declarată, în cursul nopţii anterioare, oraş deschis. Douglas nu intenţionase să se disculpe în vreun fel, dar arestarea unui bărbat ce-şi pierduse o mână înfruntând un tanc fără nicio armă se dovedea a fi dificilă.

— N-aţi pierdut mai nimic, declară Spode. Totul se sfârşise înainte chiar de a fi început. * Numai un zăpăcit de nebun încearcă să blocheze coroana de lanţ pentru antrenarea şenilei unui Mark IV cu un levier pentru pneuri. A trecut peste mine fără ca tanchistul să-şi fi dat măcar seama-şi mi-a luat şi mâna. Oftă şi zâmbi. Dacă aţi fi fost acolo, n-aţi fi putut schimba nimic, credeţi-mă, domnule Superintendent.

— Şi totuşi… începu Douglas.

— Ceea ce doriţi e o mărturisire, sau o dezlegare de păcate?. Zâmbi.

Căpitanul îşi scoase chipiul şi-i şterse banda de piele. Chelea prematur şi părul moale şi lins nu-l ajuta câtuşi de puţin pentru a-şi acoperi pielea galbenă de pe craniu. Fără chipiu părea îmbătrânit cu douăzeci de ani, deoarece ochii nu erau aceia ai unui tânăr. Camera nu era prielnică pentru un interogatoriu adevărat, se gândi Douglas. Spode nu părea să ia în serios faptul că fusese arestat.

— Fratele dumitale prezenta urme de radiaţii. Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiu, doar sunt fizician.

— Ai lucrat cu el?

— Am făcut parte din echipa Profesorului Frick.

— Unde?

— Într-un laborator.

— Nu face pe prostu’ cu mine, băiete. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-mi spui.

— Ce sunt radiaţiile? întrebă căpitanul.

— Un fel de emisie a unor nuclee atomice instabile, răspunse Douglas. Pot fi fatale.

— Era prima dată când ne certam cu adevărat. Fratele meu avusese întotdeauna grijă de mine. Mă ajuta la teme, mă scotea din mâinile însoţitorilor proctorilor, primea pedepse în locul meu. îl admiram şi-l iubeam… nu ne-am certat niciodată până când am început să lucrăm la acest blestemat de experiment cu bomba atomică. N-am vrut niciodată să iau parte la aşa ceva. I-am spus că va însemna pieirea noastră, şi aşa a şi fost.

— Moartea i s-a tras de la un glonţ, replică Douglas.

Spode reflectă preţ de o clipă apoi dădu din cap aprobator.

— Aveţi la dumneavoastră pivotul pentru cot?

Douglas băgă mâna în buzunar şi-l scoase. îl arătă lui

Spode care-l cercetă de parcă nu l-ar fi văzut niciodată până atunci.

— Acesta e cel pe care l-aţi găsit în apartament?

— Desigur. Spode trata componenta din aliaj ca şi cum ar fi fost o adevărată minunăţie a tehnicii. Faptul nu-l surprinse pe detectiv, pentru că văzuse o mulţime de alţi vinovaţi procedând laâel cu proba materială ce-i costase viaţa. Doar după ce băgă piesa din nou în buzunar, simţi diferenţa de greutate între acesta şi cea care se afla în celălalt buzunar, îşi dădu seama că-i arătase modelul mai uşor, cel fără armătura tubulară. Dar nu vedea niciun motiv să-i comunice prizonierului acest fapt. În acel moment părea fără importanţă.

— Am ajuns acolo devreme. Ştiam că lăsa întotdeauna cheia sub preşul de la intrare. Am pătruhs înăuntru şi l-am aşteptat.

— Cu un pistol?

— El avea un pistol, domnule Superintendent. îl cumpărase într-o crâşmă de lângă gara Euston. Cu trei lire. Se făcuse întuneric în cameră şi o rafală de ploaie lovi brusc geamul. Lumina slabă ce răzbătea prin fereastra îngustă cădea direct asupra crucifixului de deasupra mesei.

— De ce?

— Suferea foarte mult. Studiase şi medicina în afară de fizică. Ştia că-i terminat.

— Vrei să spui că a fost o sinucidere?

— E greu de explicat. Amândoi cunoşteam riscurile. Odată începută experienţa, fluxul de neutroni creşte şi înainte ca să mai poţi face ceva, se ajunge la o reacţie în lanţ.

— Dar v-aţi certat? insistă poliţistul.

— Nu avusese niciun fel de ecran de protecţie, pe când eu uţiul da. Spode îşi făcu semnul crucii. Ne-am

certat deoarece eram îngrijorat pentru el, pentru el şi pentru sufletul lui.

Căpitanul îşi puse chipiul pe cap.

— Se poate numi aşa ceva crimă, domnule Superintendent?

— Crimă este uciderea, cuiva cu premeditare-exprimată sau implicată.

— Deci nu-i vorba de crimă în acest caz?

— Acest lucru îl vor decide juraţii. Haide, băiete. Ia-ţi haina şi să mergem. Douglas se ridică şi privi pe fereastră. Plouă.

— Eleazar, spuse Spode. A ales moartea ca să-şi salveze compatrioţii[61].

— Cine-i Eleazar? întrebă Douglas. În timp ce se întoarse spre Spode, văzu că acesta îngenunchează pentru a se ruga. Stânjenit, aşteptă câteva clipe. Rugăciunea era doar o şoaptă, prizonierul ţinându-şi mâna apropiată de faţă. Apoi brusc se prăbuşi lângă genunchii detectivului, se rostogoli într-o parte şi rămase cu faţa în jos.

Douglas se aplecă şi-l apucă de guler, băgându-i degetele în gură. Simţi mirosul de migdale amare.

— Cianură. S-a otrăvit! Răsturnă corpul şi căută cu privirea nrşte apă să-i spele gura. Chemaţi un doctor. Să aducă un tonic cardiac. Poate îl putem salva.

Căpitanul ridică receptorul telefonului.

— S-a terminat, zise el calţii. Am văzut efectele acestor capsule de cianură atunci când au fost arestaţi criminalii de război în prima zi a armistiţiului. Bătu nerăbdător în furcă. Haide odată, dar haide!

Corpul fără vlagă al lui Spode nu avu nicio reacţie la încercările disperate ale lui Douglas de a-l face să vomite. Ochii îi erau sticloşi, pulsul nu se mai simţea.

---

61 Referire la fratele mai mic al lui Iehuda Macabeul, mort eroic în luptele cu sirienii în toamna anului 163 î.e.n. (n.tr.)

Căpitanul puse în furcă telefonul fără a primi vreun răspuns.

— Blestemaţii de telefonişti. Acu în „că războiul s-a terminat, nimic nu mai merge ca lumea în armată. Nu se gândesc decât cum să se întoarcă mai repede în civilie.

— Bietul băiat, rosti Douglas închizându-i ochii.

— Nu sunteţi catolic, nu-i aşa?

— Nu. Nu aparţin nici unei religii.

— Deci nu puteţi înţelege, declară căpitanul.

— Ce-ar fi să mă puneţi la încercare?

Căpitanul îl privi gânditor apoi se uită la cadavrul lui Spode:

— Toma d'Aquino[62] consideră că sinuciderea este un păcat deoarece este o ofensă adusă societăţii. Luându-şi propria viaţă un om privează societatea de ceva care-i aparţine de drept. Teologia modernă îşi extinde compasiunea asupra acelora care-şi dau viaţa pentru binele tuturor… medicii care-şi riscă deliberat vieţile în timpul epidemiilor, preoţii care riscă persecuţiile unor conducători de state fără frică de Dumnezeu. Şi mai sunt şi fecioarele care preferă să se sinucidă decât să fie violate. Toţi aceştia sunt veneraţi ca martiri.

— Eleazar. L-am auzit rostind acest nume.

— A ales moartea ca să-şi salveze compatrioţii. Da, prin sinucidere nu se pierde totul. Esenţa şi frumuseţea jurământului este şi trebuie să rămână întotdeauna împăcarea. Şi dacă avem dragoste de semeni în noi pentru a crede că înainte de moarte ne vom căi, oricui i s-ar putea acorda liniştea spirituală.

— Dar?

— Şi-a ucis fratele. Un catolic nu ar dori să trăiască mult timp cu o astfel de crimă pe conştiinţă.

— Trebuia să-l fi percheziţionat.

---

62 Teolog şi filozof medieval (1225-1274) (n.tr.)

— Şi ce vă pasă acum? Aveţi mărturisirea semnată aşa încât puteţi închide dosarul, nu-i aşa?

Douăzeci şi doi

Ar trebui să dau ordin să te împuşte pentru ceea ce ai făcut, spuse Huth de îndată ce activă aparatul special contra interceptării convorbirilor.

Douglas nu răspunse nimic.

— Pleci de capul tău, fără să laşi un număr de telefon în caz de urgenţă, şi fără să-mi spui ce ai de gând nici mie dar nici sergentului Woods. Apoi pătrunzi prin forţă într-un complex al armatei… Huth se opri de parcă nu-şi mai găsea cuvintele. Ticăloşii ăia de la armată de-abia aşteaptă să ne prindă pe picior greşit, iar dumneata le-ai dat un prilej perfect pentru o reclamaţie bine întemeiată. Îţi dai seama că mi-am petrecut ultimele zece minute cerându-i scuze unui nenorocit de colonel?… Te urăsc, Archer. De ce dracu’ nu spui nimic? Ai rămas cu gura căscată, sau ce?

— Am mărturisirea sa semnată.

— Cretinule! O mie de oameni sunt angajaţi în această anchetă. Cercetările se desfăşoară pe un teritoriu cuprins între uzina de apă grea din Norvegia şi Laboratorul Curie din Paris. Crezi că mă interesează o mărturisire mâzgălită pe un petic de hârtie despre o crimă împuţită? Şi ucigaşul mai e şi mort!

— Mi-aţi zis să-l găsesc pe criminal. Ei bine, l-am găsit. Iar ceilalţi nouă sute nouăzeci şi nouă de oameni de care tot îmi pomeniţi, n-au putut s-o facă. Pe deasupra, am şi o mărturisire scrisă. Ce naiba mai vreţi?

O tăcere scurtă, apoi Huth spuse:

— Oh! Aşa-i mai bine. Nu credeam că ai curajul. Nu te-am auzit până acum ridicând tonul.

— De acum ştiind că vă place, am să ţip tot timpul.

— Ascultă-mă bine, Archer. Ai dat toată ancheta peste cap. Nu voiam cadavrul lui Spode. Voiam să ştiu mai

multe despre el: cât de multe lucruri cunoştea, ce făcea, cu cine vorbea la telefon. I-aş fi interceptat corespondenţa pentru a afla mai multe despre banda asta de proscrişi. Înainte ca Douglas să poată replica ceva, Huth continuă: A scos-o din buzunar sau o ţinea în gură… capsula cu cianură, unde o ţinea?

— Ce importanţă mai are?

— Am să-ţi spun eu ce importanţă are, se răsti Huth cu o mânie reînnăscută. Dacă a scos-o din buzunar, am nevoie de ofiţeri mai eficienţi. Dacă indivizii ăştia au reuşit să-şi implanteze capsulele în dinţi, atunci va trebui să revizuim tehnicile de arestare. În acest caz, ordinele trebuie să fie pe teleimprimatoare înainte de mâine dimineaţă.

— Din buzunar. Şi-a făcut cruce şi a început să se roage. Putea să şi-o fi băgat atunci în gură.

— Şi ai stat acolo şi l-ai privit senin, cap pătrat ce eşti?

— Da.

— Şi neghiobul ăla de căpitan a făcut acelaşi lucru?

— Da, recunoscu Douglas.

— Şi niciunul din voi nu l-a văzut înghiţind capsula?

— Nu.

— Există vreo şansă ca acest ofiţer să i-o fi strecurat?

— Nu, domnule. Nici vorbă de aşa ceva.

— Nu mă plictisi cu răspunsurile de genul „nu, domnule, desigur că nu”. Le-am auzit de atât ea ori încât… Am ordonat să se verifice dosarele din Berlin ale Gestapô-ului în timp ce vorbeam la telefon. Tocmai a sosit răspunsul prin teleimprimator. Acest căpitan Hesse e catolic. Ştiai acest lucru?

— N-am discutat teologie.

— Preferam să o fi făcut. Şi Spode era catolic. Ştiai?

— Acum am motive să cred aşa ceva.

— Nu fi sarcastic când vorbeşti cu mine, Archer. Nu-mi piace. Ţi-am pus o întrebare simplă şi vreau un răspuns la fel de simplu. Din momentul când l-ai arestat pe Spode, a existat chiar şi cea mai mică şansă ca acest blestemat de căpitan să-i fi strecurat ceva, orice?

— Nici cea mai infimă, domnule.

Douglas auzi foşnetul hârtiilor pe care le frunzărea Huth. În cele din urmă acesta spuse:

— Pentru moment nu face niciun raport scris, nici măcar notiţe. Vom rediscuta împreună cele întâmplate. Dacă o greşim şi de această dată, Superintendent Archer, te vei trezi la Dachau. Ştii ce este acolo?

— Am auzit nişte zvonuri.

— Crede-mă, toate sunt adevărate. În voce i se simţea o notă de nelinişte. S-ar putea ca Reichsfulirerul SS să-mi ceară un raport în legătură cu Spode. Vreau să fiu sigur că totul corespunde realităţii, aşa încât voi face eu însumi o ciornă diseară.

— Foarte bine.

Urmă o altă pauză lungă.

— Archer, recunosc că ai făcut o treabă bună în ceea ce priveşte aspectul pur detectivist.

— Mulţumesc, domnule, spuse Douglas dar Huth terminase deja convorbirea. Superintendentul rămase nemişcat o bună bucată de vreme în biroul pe care i-l pusese la dispoziţie căpitanul. Era cel al ofiţerului însărcinat cu transporturile. Armata germană depindea încă aproape în totalitate de tracţiunea animală, aşa încât de la fereastra biroului Douglas putea vedea şirurile de grajduri din prefabricate şi simţea mirosul emanat de grămezile de bălegar din curte. Se întunecase, dar detectivul nu părea să ia în seamă făptui. Privi pe geam. Lumina lămpilor de deasupra uşilor barăcilor se reflecta în bălţiie negre ce luceau sub vântul rece. Era o linişte de

moarte. Lui Douglas aproape nu-i venea să creadă că sute de prizonieri – deţinuţi, cum îi numeau germanii – dar şi cea mai mare parte a supravieţuitorilor regimentului 34 de puşcaşi, însărcinaţi cu paza, erau găzduiţi în acest vast complex.

Aprinse lampa de pe birou şi frunzări alene prin teancurile de ziare şi reviste, exemplare expediate prin poştă ale unor gazete din Stuttgart şi ultimul număr din *Signal*, pe a cărui copertă se afla o fotografie de format mare a generalului Fritz Kellerman, stând în picioare sub o plăcuţă indicatoare: „Spre Scotland Yard”. Legenda menţiona: „Pe urmele lui Sherlock Holmes. Un general de poliţie german conduce celebrul Scotland Yard din Londra”.

Douglas deschise revista. Reportajul era intercalat printre trei pagini duble pline de fotografii, cea mai mare prezentându-l în prim plan pe însuşi Archer, studiind împreună cu Kellerman un articol din *Angler's Times* – al cărui titlu bineînţeles că nu se vedea, retuşat fiind. „Generalul Kellerman dând ordine faimosului Archer de la Yard, tânărul maestru detectiv al Angliei, supranumit «Sherlock HolAies al anilor o mie nouă sute patruzeci». Ca şi mulţi alţi poliţişti londonezi el foloseşte cu pricepere metodele ştiinţifice moderne de luptă contra criminalităţii, introduse de-noul comandant german. Superintendents Archer, ca şi colegii săi, se înţeleg bine cu generalul lor pe care în secret îl numesc «Tată»”.

Mai erau încă multe fraze la fel de stupide. Lui Douglas îi îngheţă sângele în vine la gândul că prietenii săi ar putea crede cu adevărat toate aceste absurdităţi. Acum înţelegea remarca stranie a lui Mayhew cu privire la revistele de modă. Bineînţeles că da! Acest articol trebuia să fi provocat atentatul la viaţa sa din staţia de metrou din Piccadilly. Închise. revista şi-o acoperi cu mâinile ca şi cum

ar fi vrut să-i disimuleze conţinutul. Lua-l-ar dracu' pe Kellerman! Totul era din cauza disensiunilor cu Huth şi cu SD-ul. S-ar putea să fi fost un pas important spre funcţia de Reichskommissar, dacă-asta era ce urmărea Kellerman. Dar Douglas era prins la mijloc în această luptă pentru putere, iar viaţa îi era în primejdie.

Lua-i-ar naiba pe toţi, gândi Superintendentul. La naiba cu

Scotland Yard-ul şi cu Harry Woods, cu Mayhew şi cu cei de teapa lui. Toţi erau hrăpăreţi. Chiar şi Harry părea să-şi urmeze dorinţa adolescentină de a deveni erou. Şi blestemat să fie acel căpitan de artilerie care-l numise pe Douglas „gestapovist". Poate că ar fi fost mai bine să nu fi încercat să-i scoată din cap lui Huth ideea referitoare la capsula de cianură şi cu această ocazie ar fi aflat pe propria lui piele cum decurge un interogatoriu al Gestapoului.

În momentul acela Douglas îşi dădu seama de ceva ce existase până atunci doar în subconştientul său: căpitanul îi *furnizasè* otrava lui Spode. Trebuia să fi fost disimulată în ţigară. Alesese una pentru detectiv şi i-o dăduse cu propria lui mână, apoi îi oferise prizonierului tabachera. Douglas îşi reaminti remarca despre tutunul care se scutura; oare lovise capătul ţigării să-i arate capsula aflată acolo? Căpitanul era omul potrivit pentru a avea la îndemână astfel de „fleacuri" mortale. Recunoscuse chiar că le întâlnise cu ocazia unor a restări în primele zile după încetarea luptelor. Un ofiţer ce comanda echipele de arestare nu se putea să nu fi ajuns în posesia unor capsule nefolosite!

Totul se lega. Remarcile referitoare la slujba sa proveneau din nervozitatea datorată sosirii neaşteptate a unui ofiţer din SIPO. Căpitanul se oferise să-l însoţească şi apoi încercase să împiedice arestarea, pretextând

jurisdicţia armatei asupra complexului. Poate că el însuşi îi făcuse rost lui Spode, un conspirator, de permisul ce-i îngăduise accesul în lagăr pe poarta principală.

Şi desigur căpitanul fusese acela care desfăcuse pivotul de pe cutie să i-l dea ulterior lui Spode. Tot el îl plasase pe Douglas în poziţia aceea din ghereta santinelei şi se aşezase în faţa lui pentru a-i bloca vizibilitatea, în timp ce fizicianul se apropia nu dinspre drumeagul public, ci din interiorul lagărului. Prânzul prelungit şi comportarea ulterioară de om puţin afumat, nu „fusese decât o stratagemă; probabil că-şi petrecuse timpul scotocind tot lagărul pentru a-l găsi pe Spode. Nereuşind, se întorsese în gheretă să-l ţină de vorbă pe poliţist şi să-i distragă atenţia la momentul precis când trebuia să apară suspectul. Chiar şi faptul că-i lăsase atâta timp pe soldaţi în poziţie de drepţi nu fusese o pură întâmplare, ci o acţiune premeditată, menită să le reducă capacitatea de reacţie. Iar în momentul când se făcuse arestarea, căpitanul pusese mâna pe o puşcă. Intenţionase oare să-şi ucidă confratele conspirator înainte ca acesta să vorbească?

Remarcile sale cinice despre Convenţia de la Geneva şi felul dur în care-l tratase pe Wentworth fuseseră doar acţiuni deliberate ca să îndepărteze suspiciunile. Nu acelaşi lucru s-ar fi putut spune despre convorbirea referitoare la credinţă. Camera caporalului catolic fusese aleasă cu bună ştiinţă ca loc de interogatoriu, pentru ca prezenţa crucifixului să constituie o ultimă irungâiere pentru Spode. Iar concepţiile teologice despre sinucidere şi crimă nu fuseseră numai ale tânărului fizician, dar şi în acela al însuşi căpitanului de aceea vocea îi era marcată de un accent de agonie: ofiţerul păcătuise de moarte!

Douglas se îndreptă spre fereastră. Clădirea era şubredă şi se puteau simţi vibraţiile produse de bătăile din

copite ale cailor neliniştiţi din grajduri. Curtea era udă, dar ploaia încetase. Câteva stele se zăreau printre norii răzleţi. De-abia acum când, pentru prima dată în viaţă, începea să-şi piardă credinţa în meseria pe care o făcea, înţelegea tortura sufletească religioasă a oamenilor”.

Se auzi motorul unui vehicul greu trecând prin curte de cealaltă parte a grajdurilor. Era în afara razei sale vizuale, dar Douglas îşi privi ceasul şi calculă că era timpul ca ambulanţa să fi sosit de la Londra.

În biroul de transport auto erau doi bărbaţi. Unul era un funcţionar cu aspect anemic, cu coşuri, dar cu un zâmbet plăcut. Celălalt era un mecanic, un tip solid de vreo şaizeci de ani, cu o mustaţă stufoasă şi ochelari cu ramă metalică. Nu sosise încă nicio ambulanţă. Douglas se aşează lângă ei şi-i întrebă dacă le place în Anglia; ei se interesară unde învăţase să vorbească atât de corect germana.

— Deci dumneavoastră aţi condus acel Railton, zise solidul i»

Oberfeldwebel. Asta zic şi eu maşină. Nu ca rablele pe care le avem aici. Arătă cu un deget pătat de nicotină spre şirurile de camioane vechi Opel Blitz, Austin-uri rechiziţionate şi noile modele militare VW[63] pe care era trecută emblema diviziei, un peşte. Cea mai mare parte a trupei fusese recrutată din zona Schwarzwald[64], iar accentul bărbatului avea nuanţa acelor cântece vesele des auzite în satele respectivei regiuni.

Detectivul privi în jur. Pe perete atârnau obişnuitele planşete pentru hârtii, iar deasupra un ordin semnat de ofiţerul comandant menţionând lista cadrelor care aveau dreptul la o maşină pentru transportul personal.

— V-am mai văzut undeva, spuse brusc bărbatul mai

63 Volkswagen (n.tr.)

64 Pădurea neagră (n.tr.)

în vârstă.

— N-aş crede, replică Douglas preocupat să citească lista maşinilor.

— Nu uit niciodată o figură, nu-raşa, Walter? Nu, aşa ceva nu uit niciodată.

— E renumit prin asta, remarcă slugarnic funcţionarul. Nu uită niciodată vreo faţă.

— Sunteţi poliţist… asta-i! zâmbi larg. De la Scotland Yard. Îmi amintesc că v-am văzut într-o fotografie în timp ce făceam plinul la maşină. Un minut… nu, nu-mi spuneţi, îmi vine imediat în minte…

Camaradul său îi zâmbi lui Douglas, ca un comerciant ce încearcă să vândă o jucărie mecanică.

— Archer de la Yard. Sunteţi Archer de la Yard. Unde Dumnezeu am citit despre dumneavoastră, acum recent…

Douglas nu-l ajută să-şi reamintească.

Oberfeldwebel-ul clătină din cap, emoţionat la paroxism.

— Sunteţi detectivul care a rezolvat cazurile de otrăvire de la Bethnal Green şi l-a arestat pe „Spintecătorul din Rottingdean” înainte de război.

Douglas nu comentă deloc, nu ar mai fi avut nicio importanţă pentru cel din faţa sa.

— Archer de la Yard! Ei bine, să mă ia dracu’! Sunt pasionat de crimele misterioase, atât în literatură cât şi în viaţa de toate zilele. Acasă, în Forbach, am o cameră întreagă plină cu cărţi, reviste şi tăieturi din ziare. Îşi scoase bereta soioasă şi se scărpină în cap.

— Citeam despre dumneavoastră recent… foarte recent… Desigur că auzisem despre dumneavoastră cu mult înainte: sunteţi celebru… dar am citit ceva, acum câteva zile… Unde oare, Walter?

— În *Signal*, Herr Oberfeldwebel.

— Bineînţeles, zise bătrânul, lovindu-şi palma cu un

pumn uriaş. Prima dată când am auzit despre dumneavoastră a fost cu ocazia anchetei din Camden Town. Soţul care şi-a omorât nevasta cu scoici sau peşti comestibili alteraţi, ce erau oare?… crabi, şi aproape că reuşise să scape. Bună intuiţie aţi avut! Trebuie să fi fost prin 1938.

— Decembrie 1937. Şi nu se întâmplă în Camden Town ci în Great Yarmouth.

— Oh, da, Great Yarmouth; şi aţi aflat de la sora victimei că aceasta era alergică la astfel de vietăţi. Se dădu înapoi să-l vadă mai bine pe detectiv: îl măsură din cap până-n picioare şi clătină iar din cap.

— Cine ar fi crezut că, o să apuc ziua în care să stau de vorbă cu Archer de la Yard. Doriţi o cafea?

— Mulţumesc, cu plăcere.

Bătrânul îşi scoase ochelarii şi-i introduse într-un toc de piele înainte de a-i pune în buzunarul salopetei negre.

— Walter, adu trei cafele. Spune-i Feldwebel-ului că-i pentru mine şi că vreau cafea adevărată, nu porcăria aia de erzaţ. Şi o ceaşcă cu frişcă, dacă mai doreşte să-i mai repar vreodată blestemata aia de motocicletă.

— Ambulanţa trebuie să sosească dintr-un moment în altul, zise Douglas.

— Se vor opri să bea o cafea pe drum. Sunt SS-işti, nu? Tipii ăştia ştiu cum să-şi poarte de grijă, iar Feldgendarmeria nu îndrăzneşte să-i deranjeze. Îşi privi ceasul de buzunar. Din câte am auzit, vin să ridice un cadavru. Ar fi trebuit să deduc când mi s-a spus că sunteţi împreună cu căpitanul Hesse.

— Ce să deduceţi?

— Ceea ce era logic. Veniţi de la Scotland Yard şi vă petreceţi întreaga ziulică cu un ofiţer al Abwehr-ului.

— Căpitanul Hesse face parte din Abwehr?

— Nu trebuie să vă prefaceţi faţă de mine. Râse. Nu

voi spune nimănui. Şi, oricum, zeci de oameni ştiu acest lucru.

Douglas îl privi lung încercând să-şi dea seama ce dorea să spună. Abwehr-ul era acel departament al serviciului de informaţii şi contrainformaţii al armatei ce se ocupa cu serviciile secrete ale altor state.

Ce face un ofiţer al Abwehr-ului în acest lagăr?

— Ştiţi mai bine decât mine. Căpitanul – de fapt e doar locotenent, dar cei din Abwehr folosesc orice uniformă le place – vine şi pleacă ori de câte ori doreşte. Maşina aia frumoasă de acolo, fără semne distinctive după cum se vede, e pentru folosinţa sa exclusivă. În acel moment Walter apăru cu o mică tavă şi cu două căni.

— Tocmai vorbeam despre căpitanul Hesse; îi povesteam Superintendentului Archer ce băiat de viaţă este.

Walter zâmbi şi înregistră pretenţia Oberfeldwebel-ului de a fi în relaţii amicale cu poliţistul. Turnă trei ceşti de cafea şi toţi băură în linişte.

— Soţia şi fiul nu vor crede niciodată când le voi scrie, zise Oberfeldwebel-ul. Ambii urmăresc marile procese criminale. La viitoarea excursie la Londra, am să fotografiez casa din Pimlico unde s-au găsit resturile acelei fete – crimele cu cuţitul de pâine, vă aduceţi aminte, nu? Săltă capacul unei căni şi mhală aroma cafelei fierbinţi.

— Oh, Walter, să nu uit. Căpitanul Hesse a telefonat chiar înainte de a sosi oaspetele nostru. Va veni să ia maşina la noapte, pe la doisprezece. Ai grijă ca rezervorul să fie plin şi actele să fie pregătite. Ştii doar că nu-i place să aştepte. Îşi puse din nou ochelarii să studieze lista vehiculelor ce trebuiau pregătite pentru a doua zi.

— Deci, domnule Superintendent, aşteptaţi până vine ambulanta? îşi răsuci vârful mustătii.

— Nu, replică Douglas luând o hotărâre bruscă.

Dispoziţiile pentru transportul corpului au fost deja date. Iau maşina şi voi încerca să ajung devreme la Londra; să dorm şi eu ca lumea măcar o noapte.

Oberfeldwebel-ul îl conduse la locul unde îi fusese parcat automobilul. Conversaţia se axă de astă dată în jurul vitezei pe care o putea atinge Railton-ul. În timp ce Douglas se urcă înăuntru, celălalt mângâie afectuos caroseria.

— Ştiu cum să facă maşini bune, declară el.

Uşor, în aerul rece al nopţii, se auzea de departe sunet de muzică. Bătrânul îl văzu pe Douglas ciulindu-şi urechile.

— Corul. Corul Cartierului general al diviziei. Copii! Au fost chemaţi sub arme după încetarea luptelor. Nu ştiu cum e războiul. Uitaţi-vă la bubosul de Walter-turist, nu soldat.

— Şi cei de-o vârstă cu el cântă în cor? Melodia se auzea mai bine acurh: „Silent Night, Holy Night”, cântată de vreô douăzeci de voci bărbăteşti, tinere şi viguroase.

— Se va da o mare serbare pentru copiii localnicilor cu ocazia Crăciunului. M-a surprins câţi bani au reuşit să adune, însă până atunci mai sunt câteva săptămâni bune. Vor veni din ce în ce mai mulţi recruţi. Noi, cei bătrâni, vom pleca acasă. Curând luptele vor fi complet uitate.

— Poate, zise Douglas.

— Nu de noi, cei care am luat parte la ele, dar nu vom mai fi prin preajmă să vorbim despre aşa ceva, ce părere aveţi?

Detectivul mări turaţia motorului.

— Foarte bună cafeaua.

Bătrânul se aplecă spre el.

— De câte ori veţi dori să vă reparaţi maşina, veniţi şi mă căutaţi, domnule Superintendent. Se bătu uşor peste nas, indicând că era vorba de o chestiune confidenţială.

— Mulţumesc şi noapte bună. Douglas se îndreptă spre bariera ce închidea parcul de maşini. În timp ce aştepta ca aceasta să se ridice, tânărul funcţionar apăru din birou agitând

„Un obiect, ceva care în lumina slabă părea un pistol de calibru mare. îi împinse ţeava prin fereastră, îndreptând-o drept spre capul poliţistului. Observând mişcarea bruscă, o santinelă din turnul de pază îndreptă spre ei un reflector, orbindu-i.

— Ce s-a întâmplat? articulă nervos Douglas.

— Vreţi să-mi daţi un autograf? Ceea ce semăna cu ţeava unui pistol, era de fapt un exemplar strâns răsucit al revistei *Signal*. Cu o mână tremurătoare, Douglas îşi mâzgăli semnătura pe colţul coperţii.

— Mulţumesc şi mult succes în vânarea criminalilor, îi ură neamţul cu un ton care trăda o pregătire anterioară.

— Bună seara, răspunse poliţistul în timp ce bariera se ridica. Douglas trecu de Barley Mow şi de îngustul pod dinspre Clifton Hampden-singurul drum permis după căderea serii când toate celelalte porţi ale lagărului ei; au închise. La pod era un punct de control al armatei. Odată trecut de el, Superintendentul găsi o cale de acces spre sat nefolosită, parcă acolo maşina, stinse luminile şi se pregăti să aştepte trecerea căpitanului Hesse în maşina sa decapotabilă, cu patru uşi şi fără semne distinctive.

Nu dură mult. Căpitanul luă dreapta la intersecţia în formă de T de după pod, apoi se angajă pe şoseaua spre Londra prin Shillingford şi Wallingford.

Luna era în descreştere, iar cerul prea înnorat pentru a permite o vizibilitate bună. Douglas-nu era expert în astfel de urmăriri, dar nu-i fu greu să se ţină după Horch-ul neamţului.

Circulau doar convoaie oficiale: căruţe ale armatei, câteva

*

camioane cu însemnele aviaţiei militare germane, câţiva curieri pe motociclete, un autobuz cu civili îndreptându-se spre case după ieşirea din schimb. Douglas reuşi să treacă neobservat.

Trecură fără a fi opriţi prin câteva puncte de control. Căpitanul Hesse părea să cunoască bine Londra. După Shepherd's Bush şi Holland Road, se angajă într-un labirint de străduţe. Douglas încetini pentru a nu fi remarcat în acele locuri pustii. Dar Hesse nu dădea sëmne de suspiciune. Se îndrepta spre Vauxhall Bridge Road şi spre sărăcăcioasele hoteluri şi pensiuni de lângă gara Victoria. După câte îşi amintea Douglas, acea zonă nu fusese niciodată prea salubră, dar după sosirea germanilor devenise una din cele mai notorii din întreaga Europă. Nu numai femeile îi atrăgeau aici pe soldaţi – în definitiv bordelurile oficiale ale Wehrmachtului erau m-ai curatevmai ieftine şi mai ademenitoare pentru toţi, exceptându-i pe cei perverşi-ci şi comerţul. Aici se putea cumpăra orice: bărbaţi, femei, copii, heroină cu kilogramul, pistoale P.38 noi-nouţe, încă învelite în ambalajele pline de unsoare, acte false, uneori chiar şi autentice. În ciuda patrulelor şi a pedepselor severe, soldaţii continuau să frecventeze zona ca şi cum, în absenţa unui câmp de luptă, aveau nevoie de o alternativă la fel de riscantă.

Hesse îşi parcă maşina în ruinele a ceea ce fusese; odată Victoria Palace Music-Hall. Părinţii lui Douglas îl duseseră odată acolo pe când era copil. Buruieni şi flori înalte crescuseră în fosa orchestrei, iar un şir de scaune se înclinau periculos dinspre zona lojei oficiale. Superintendentul aşteptă până ce căpitanul reapăru dintre umbrele dărâmăturilor şi traversă strada, la început spre curtea interioară a gării Victoria, unde portrete enorme ale

lui Hitler şi Stalin şi steaguri uriaşe se unduiau în vântul rece. Douglas nu se clinti din locul său până ce o patrulă a Feldgendarmeriei nu-l depăşi trecând pe Victoria Street. Lunga sa manta cu guler de blană, chipiul moale lăsat într-o parte, mănuşile negre de piele şi mersul hotărât, îl identificau fără greş drept ofiţer german.

Douglas îl lăsă să se îndepărteze de Vauxhall Bridge Road luminată de ţipătoarele neoane ale pensiunilor, hotelurilor şi cafenelelor deschise toată noaptea. Un bărbat într-un palton de tweedţ ăşni spre căpitan dintr-un gang, dar dându-şi seama că nu era omul care să-i cumpere pozele pornografice scoase din buzunar, făcu stânga-mprejur. Hesse grăbi pasul şi-şi ridică gulerul de blană pentru a-şi ascunde faţa.

Era clar că mai fusese aici deoarece nu se uită nici la stânga, nici la dreapta şi nici nu-şi ridică ochii spre firma pictată de un amator, pe care se menţiona „Hotel Lübeck”. Câteva cioburi de un verde închis – probabil de la vreo sticlă – se zăreau printre crăpăturile linoleumului murdar. Scândurile trosniră când Douglas îl urmă înăuntru, dar căpitanul nu întoarse capul în vreme ce urca scările. Întinse mâna după comutator şi-l găsi, fără greş, în întuneric. Un bec chior se aprinse la primul etaj.

— Ei bine, amice, ce pot face pentru dumneata? Un tip palid, într-o haină de ploaie bine strânsă pe mijloc, ieşi parcă din pământ barându-i drumul detectivului.

— Mă duc până sus, spuse moale acesta să nu atragă atenţia cuiva.

— Totu-i particular. Hotel particular, toate camerele-s o cupate, accesu-i permis numai oaspeţilor şi personalului de serviciu. îi puse o mână în piept, moment în care Douglas-deşi recunoscut pentru răbdarea şi tactul său-simţi o dorinţă irezistibilă de a-l pocni pe individ. Dar n-o făcu.

— Un ofiţer german tocmai a urcat, spuse el.

— Cunosc, prietene, spuse bărbatul cu tonul unui bătăuş. Dar, dumneata, regret, vei rămâne aici.

— Sunt şoferul căpitanului. A uitat să-mi spună la ce oră să revin după el.

Ochii alunecoşi ai tipului în haină de ploaie cercetară atent hainele lui Douglas, apoi se fixară pe faţa acestuia.

— Eşti şoferul? făcu el neîncrezător.

— Da. Detectivul se baza pe legătura firească dintre cerberii hotelurilor şi şoferii care le aduceau clienţi.

— Grăbeşte-te, spuse omul în silă. Superintendentul trecu pe lângă el şi ajunse la primul etaj tocmai la ţanc pentru a desluşi paşii căpitanului trecând dincolo de etajul al doilea. Se aprinse altă lumină.

Hesse aproape că ajunsese la etajul următor când o uşă se deschise brusc şi se ivi un soldat. Era un bărbat uriaş, roşu la faţă de prea multă băutură; cascheta îi stătea strâmb şi, în timp ce-şi încheia nasturii de la pantaloni, cânta „Ich hatt cinen Kameraden”[65]. Observându-l pe căpitan urcând scările, soldatul se îndreptă şi încercă să-şi încheie nasturii de la tunică. Hesse dădu să treacă pe lângă el dar celălalt întinse o mână barându-i calea şi se aplecă spre el. Avea acel aer de superioritate tipic bărbaţilor de statura sa şi jovialitatea familiară a beţivilor.

— Pari un soi bun, căpitane. Putea să vadă tunica lui Hesse şi însemnele gradului de pe guler. Soldatul îşi păstră echilibrul apucându-se de balustradă. Mai sus, nu-i aşa? Hesse încercă să treacă pe lângă el, fără să reuşească. Bine… Fetele ofiţerilor sunt la etajul de sus, eh?! Chiar mă miram de ce nu-l lasă pe un sărac de Feldgrauen[66] să urce până acolo.

— Te rog, lasă-mă să trec.

---

65 Am avut un prieten (n.tr.)

66 Soldat simplu (n.tr.)

— Am fost rănit la Dover, căpitane, spuse mândru soldatul. Am debarcat cu primul val de asalt. Uită-te la asta! Se bătu cu mâna peste decoraţia ce-i atârna de buzunarul de Ui piept. N-o să vezi multe din astea prin împrejurimi. S-au acordat numai celor din primul val. Şi nu mai sunt mulţi în viaţă, căpitane.

— Lasă-mă să trec, spuse Hesse, impacientat.

— N-are niciun rost să mă ameninţi cu blestemata aia de Feldgendarmerie, declară beţivul pronunţând cuvântul cu o grijă exagerată. Bătu cu palma în pieptul ofiţerului. Pentru că toţi suntem nişte păcătoşi aici. Am dreptate, căpitane, nu-i aşa că am dreptate?

Hesse îl împinse cu blândeţe şi se strecură pe lângă el.

Soldatul se întoarse spre à-l vedea cum urcă următorul rând de trepte. Ridică vocea.

— Toţi suntem păcătoşi aici, căpitane: Am dreptate, ce zici? Neobţinând niciun răspuns, se agăţă de balustracia şi începu să păşească cu grijă pe scara abruptă. Râgâi zgomotos şi începu să zbiere: „Icht hatt cinen Kameraden…”

Douglas se făcu mic în umbra palierului în timp ce bărbatul ajunse la acelaşi etaj cu el. Se auzi un sunet înăbuşit şi totul se cufundă în beznă. Cântecul se întrerupse brusc.

— N-am mai rămas mulţi în viaţă din cei care am debarcat cu primul val, căpitane, spuse neamţul încet şi trist, în timp ce-şi continua – drumul, trezit parcă de amintirile acelor zile.

Superintendentul se grăbi pe scări şi avu timp să-l audă pe ofiţer sunând la o uşă undeva la ultimul etaj. De două ori scurt, de două ori lung. Sunetul se auzi puternic în acel labirint murdar. După o lungă pauză, zăvoarele bine unse ale uşii fură trase şi Hesse fu admis înăuntru fără o

vorbă. O dungă de lumină galbenă se strecură pe palier şi se auziră cizmele ştergându-se pe un preş. Apoi uşa se închise.

Douglas urcă scările până ce ochii îi ajunseră-lş acelaşi nivel cu podeaua ultimului etaj. Uşa prin care intrase Hesse era veche, cu vopseaua albastră înnegrită şi scorojită de timp. Un număr de alamă – 4 a – fusese prins neglijent de ea.

Un alt sunet înăbuşit şi întreaga scară fu cufundată în întuneric. Douglas se apropie de uşă şi ascultă. Muzică. Judy Garland cânta „When You Wish Upon a Star”. Sunetul părea să vină de la alt etaj. Douglas apăsă pe sonerie repetând semnalul lui Hesse. Avea totuşi senzaţia că este supravegheat de cineva pe care nu-l putea vedea.

Zăvoarele se dădură în lături şi uşa se deschise încet. Douglas făcu un pas înapoi, neştiind la ce să se aştepte. Sursa de lumină se găsea în spatele bărbatului care-i deschisese. Purta o manta de piele cenuşie a armatei germane, iar mâna dreaptă o ţinea în buzunar.

Detectivul clipi din cauza becului puternic din hol.

— Aş vrea să vorbesc cu căpitanul Hesse, spuse el repede ca săcâştige timp.

— Superintendent Archer! Cel mai bine ar fi să intri. Vocea era a colonelului Mayhew. Îşi muşca buza cu un gest de îngri –, jorarg. Cum dracu’ de ai găsit acest loc?

Apartamentul era mic şi sărăcăcios: trei camere şi o bucătărie. Aspectul obişnuit al unei camere de bordel, trei fete la lucru, o femeie în vârstă care deschidea uşa clienţilor, făcea curat după ei şi prepara nenumărate ceşti de ceai. Cel puţin aşa – trebuia să fi arătat până mai recent.

În prezent paturile fuseseră sprijinite de perete iar bideul emailat fusese vârât după dulap. Dosare erau îngrămădite pe jos. Din mobila originală mai rămăseseră

doar perdelele – acestea fuseseră întotdeauna frumoase în astfel de camere.

Căpitanul Hesse stătea lângă radiatorul electric. Mai era încă îmbrăcat cu mantaua cu guler de blană şi nu-şi scosese nici mănuşile. Îşi mişcă capul imperceptibil să-l vadă pe Douglas, dar nu se întoarse să-l privească în faţă. În schimb, îl scutură un frison şi se apropie mai mult de foc.

— E-n regulă, Hans, spuse Mayhew. E unul din oamenii mei. Hesse încuviinţă din cap ca şi cum acest lucru nu ar fi făcut decât să-i amâne soarta.

— Ce te-a adus aici? întrebă Mayhew cu o voce neutră.

— Căpitanul Hesse. îl urmăresc de la lagărul din Wittenham.

— Mi-a telefonat. Ştiu totul despre ce s-a întâmplat acolo.

— Şi?

— Mai devreme sau mai târziu ai fi fost pus în temă.

Uşa camerei vecine se deschise şi un maior în uniforma Feldgendarmeriei anunţă:

— Hesse. Poţi să vii acum.

Căpitanul luă poziţia de drepţi, pocni din călcâie şi-l urmă pe maior, care închise uşa după el.

Singur cu colonelul Mayhew, Douglas se îndreptă spre foc să-şi încălzească mâkiile, dându-i astfel răgaz celuilalt să decidă ce urma să spună.

— Toţi aparţin Abwehr-ului. Tratăm cu ei de câteva luni.

— Trataţi?

— Ne vor ajuta să-l eliberăm pe Rege. Armata germană consideră că onoarea ei este înjosită de situaţia actuală. Întotdeauna au fost de părere că Regele trebuie să fie păzit de unităţi ale armatei, nu de cele ale SS-ului.

— Mi se pare lipsit de importanţă, rosti cu îndoială Douglas.

— Nu şi pentru *ei*. Comandamentul suprem din Berlin a autorizat în secret Abwehr-ul să ne ajute în această acţiune. Ei vor înscena întreaga operaţiune, cu condiţia ca noi să-i acoperim după aceea.

Superintendentul îl privi fix pe Mayhew încercând să citească gândurile acestui bărbat viclean şi imprevizibil.

— Domnule colonel, nu-mi spuneţi întregul adevăr.

Mayhew îşi încreţi buzele ca şi cum ar fi gustat o lămâie extrem de acră.

— Germanii au preluat Centrul de cercetări experimentale de la Bringle Sands, în Devon. Speră să producă o bombă atomică. Acolo a căpătat doctorul Spode arsurile pe care le-ai văzut. Spode a furat câteva din cele mai importante documente, însumând ani şi ani de calcule matematice.

— Hârtiile arse în apartamentul din Shepherd Market?

— Da. Fratele său mai tânăr, John., l-a convins că trebuie să-i împiedice pe germani să realizeze o astfel de armă. Mayhew se aplecă şi el spre radiator.

— Huth încearcă să reconstituie rămăşiţele arse, dar pe ele nu scrie nimic.

— Unii germani consideră că întregul proiect nu-i decât o pierdere de bani. Alţii, Huth şi Springer printre ei, au înţeles că dacă reuşeşte, acest fantastic experiment ar putea însemna dominaţia militară a întregii lumi. Toţi oamenii şi organizaţiile care iau parte la un astfel de proiect vor deveni extrem de importanţi în cadrul întregului sistem. Mayhew îşi frecă vioi mâinile. Era un tic nervos şi îi zâmbi lui Douglas ca şi cum ar fi recunoscut că-l nelinişteşte ceva, un lucru despre care nu putea vorbi.

— Dar dacă documentele sunt distruse, va mai

respecta armata angajamentul luat referitor la eliberarea Regelui?

Mayhew îl apucă de mână pe detectiv, strângându-l cu putere.

— Suntem aproape siguri că există o serie de duplicate ale documentelor, Superintendent Archer. William Spode era prea grijuliu pentru a încredinţa munca de o viaţă cuiva fără să îşi ia măsuri de precauţie.

— Credeţi aşa ceva?

Mayhew se uită peste umăr la uşa pe care intrase Hesse.

— Amândoi credem, Archer, spuse el cu un ton conspirativ. Ai grijă să le spui asta. Dacă nu speră în recuperarea acelor hârtii, atunci nu mai există nicio şansă să-l mai vedem pe Rege în viaţă.

De-abia îşi terminase Mayhew cuvintele când uşa se deschise iarăşi. Maiorul anunţă:

— Domnul general vă va primi pe amândoi.

Camera fusese bine frecată cu peria şi curăţată, dar tapetul floral pătat, scândurile deformate ale podelei şi becurile fără abajur confereau un aspect de sărăcie lucie întregului ansamblu. În centrul camerei, o jumătate de duzină de scaune erau dispuse în jurul unei mese frumos lustruite, pe care se aflau patru blocuri de hârtie de scris, o cană cu creioane bine ascuţite şi câteva hărţi făcute sul.

Maiorul care-i introdusese în cameră îşi reluă locul la masă. Lângă el se mai aflau doi bărbaţi în uniformă de căpitani de infanterie şi unul înalt, în vârstă, cu părul alb, într-un costum civil cenuşiu. Ochelarii cu rame de aur şi mustaţa sa îngrijită se potriveau perfect cu gulerul tare în formă de aripă şi cu papionul de culoarea aurului. Douglas îl recunoscu pe generalul maior Georg von Ruff ale cărui echipe de şoc puseseră mâna pe rezervoarele de benzină şi pe echipamentul portului Portsmouth înainte ca soldaţii

din comandourile marinei să le fi distrus. Pentru această acţiune primise imediat Crucea de

Cavaler. Fuma dintr-un ţigaret de fildeş şi se juca cu o tabacheră aflată în faţa sa pe masă.

Căpitanul Hesse, tot în manta, era aşezat la o oarecare depărtare de ceilalţi.

— Deci şi tânărul Spode este mort? se interesă maiorul, un bărbat de vârstă mijlocie, cu ochelari cu ramă de baga şi cu obiceiul.de a bate darabana pe masă cu vârful creionului.

— Aşa mi s-a spus, răspunse Mayhew. Se ţinea drept ca şi cum ar fi fost într-o curte cu juri. Tuturor părea să le fie frică de von Ruff tuturor, cu excepţia lui Douglas Archer.

— R şi ofiţerul dumitale de poliţie l-a urmărit pe căpitanul Hesse până aici?

— Da, l-am urmărit până aici, interveni Douglas iritat de felul în care prezenţa sa era ignorată.

— Mă voi adresa dumneavoastră mai târziu, spuse maiorul.

Douglas făcu un pas înainte, apucă* un scaun şi se aşează neinvitat.

— Şi acum, ascultaţi-mă, domnule maior, rosti cu o voce calmă. Şi anunţaţi-l şi pe generalul dumneavoastră să facă la fel pentru că mi se pare că nu poate să vorbească singur. N-am intenţia să stau cu braţele încrucişate în timp ce discutaţi despre mine. Dacă vreţi să cooperez, va trebui să mă rugaţi frumos, deoarece sunt o persoană greu de mulţumit.

Generalul îşi întoarse băţos capul şi-l privi pe Douglas fără a-şi schimba mina inexpresivă. Apoi aprinse o nouă ţigară de la mucul celeilalte.

Maiorul bătu cu creionul în masă şi rosti calm:

— Aveţi manierele insolente ale unui revoluţionar,

dar nu vă vor ajuta cu nimic. E nevoie să vă reamintesc că poziţia dumneavoastră…

Douglas se întinse peste masă suficient de mult pentru a atinge mâna maiorului cu vârful degetului. Acesta se înfioră.

— Nu, zise detectivul. Să vă reamintesc *eu* poziţia *dumneavoastră*. Sunt poliţist şi anchetez o crimă. Am motive să cred că domnul căpitan Hesse este implicat şi l-am urmărit până aici pentru a-i pune o serie de întrebări. îi privi pe cei din jurul mesei, unul câte unul. Şi-l găsesc în nişte circumstanţe pe care le pot descrie drept extrem de ciudate. Dacă cineva trebuie să dea explicaţii, atunci dumneavoastră trebuie s-o faceţi.

— V-aţi angajat într-un joc periculos, domnule Superintendent, spuse maiorul.

— Nu chiar atât de periculos ca acela pe care-l jucaţi dumneavoastră. Douglas simţi cum îl cuprinde frica şi-şi dădu seama că tonul vocii i se ascuţise, iar corzile vocale îi erau strânse de un spasm nervos. Chiar vă imaginaţi că veţi fi sprijiniţi de Comandantul suprem al armatei dislocate în Marea Britanie sau de Berlin dacă îmi înaintez raportul referitor la moartea tânărului Spode?

Încă n-aţi ieşit din această cameră, declară maiorul. Ochii generalului se îngustară ca şi cum ar fi suferit din cauza ameninţării brutale.

— Maşina mea este echipată cu radiotelefon. Nu m-aş fi aventurat într-o zonă atât de deocheată ca aceasta, în timpul nopţii, fără să-mi fi luat precauţiile necesare.

— Ce le-aţi spus?

— Nimic care să nu poată fi retractat, replică Douglas. Urmă o lungă tăcere. Archer îşi încleştă pumnii şi simţi cum sudoarea îi năpădea palmele. În tot acest răstimp, Mayhew rămăsese tăcut, gata să se ralieze celui mai puternic.

Generalul von Rufi se înclină în faţă ca şi cum ar fi fost pe punctul să împărtăşească cuiva un secret. Vocea îi era şuierătoare, ca cea a unui fumător înrăit.

— Aţi putea să ne ajutaţi să recuperăm documentele doctorului Spode, domnule Superintendent?

— Cred că da, domnule general.

— Avem nevoie de garanţii, interveni maiorul, bătând cu creionul în masă înainte de a începe să scrie ceva pe o foaie.

— Desigur, acceptă poliţistul.

— Căpitanul Hesse nu trebuie să fie pomenit în raportul pe care-l veţi înainta superiorilor.

— Va fi menţionat doar ca martor la moartea lui Spode. E un lucru pe care nu-l mai pot schimba.

Generalul ridică încet ochii spre locul unde stătea Mayhew, cu o mână în buzunar şi cu un zâmbet imobil pe buze. Era o poză artificială şi Douglas ghici că era la fel de înspăimântat.

— Aş vrea să ştiu ce măsuri veţi lua pentru transportul Maiestăţii Sale, întrebă generalul, cu o voce ce trăda o oarecare veneraţie faţă de monarhul întemniţat. Onoarea noastră ne cere ca securitatea sa să fie asigurată până la capăt.

— Va fi urcat într-un avion care va decola de pe unul din aerodromurile dezafectate, spuse Mayhew. Unul din ofiţerii dumneavoastră ni-l va indica pe cel mai potrivit pentru o astfel de acţiune.

— Veţi merge şi dumneavoastră?

— N-am primit încă niciun fel de ordin în acest sens.

Era genul de răspuns pe care generalul îl înţelegea şi aproba? întru totul. îl privi pe Douglas cu speranţa că va distinge pe faţa acestuia aceeaşi dorinţă de a se supune ordinelor, dar n-o văzu. Detectivul scoase o batistă şi-şi şterse nasul. Generalul privi într-o parte şi scoase un

vălătuc de fum pe nări.

— Nu mai avem ce discuta, zise el, concediindu-i pe toţi cu un semn din cap şi ridicându-se în picioare. Ofiţerii luară brusc poziţia de drepţi şi rămaseră nemişcaţi până ce superiorul le ură noapte bună. Apoi unul din căpitani îl ajută pe general să-şi îmbrace paltonul. Douglas rămase aşezat şi von Ruff nu-i acordă nicio atenţie, ieşind din cameră fără a mai rosti vreun cuvânt. Numai după ce şeful părăsi încăperea, ofiţerii se mai muiară puţin. Maiorul îşi descheie gulerul, oftând uşurat, nemaiinteresându-se câtuşi de puţin de persoana poliţistului.

Urcându-se în maşina lui Douglas, Mayhew îşi dădu frâu liber nervilor acumulaţi:

— Bastard nebun ce eşti! Te cunosc de atâţia ani dar n-am crezut niciodată că te poţi purta ca un descreierat, aşa cum ai dovedit astă seară. În tonul său nu se simţea nici invidia şi nici admiraţia.

— Într-adevăr! Nu-i păsa câtuşi de puţin de părerea lui Mayhew. Douglas Archer se schimbase total iar acum îşi savura noua personalitate.

— Generalul von Ruff este şeful Abwehr-ului din Marea Britanie. Înţelegi ce înseamnă aceasta?

— Nu mă interesează ce înseamnă. M-am săturat să fiu luat în şuturi de aceşti nemţi.

— Foarte impresionant, replică Mayhew pe un ton ce sugera mai degrabă reproş decât respect. Şi cum se presupune că voi descurca eu această încurcătură?

— Ce încurcătură?

— I-ai convins pe Hurii că ai cu adevărat însemnările acelui fizician atomist. Ceea ce ne asigiiră doar câteva zile de linişte; curând vor dori câteva pagini, ca probă. Ce dracu’ o să fac atunci?

— Locuiţi tot în Upper Brook? întrebă Douglas dând colţul.

— Da. *

— Un avion, decolând de pe un aeroport dezafectat… Ideea era doar pentru urechile Hunilor, sau chiar credeţi cu adevărat că ar fi cea mai bună metodă de a-l scoate pe Rege din ţară?

— Ai alta mai bună?

— Difcă ceea ce mi-aţi spus despre Franklin Roosevelt e adevărat, atunde suficient să-l ducem până la Ambasada americană. L-ar putea scoate împreună cu poşta diplomatică. Am văzut destule containere – chiar şi pentru transport feroviar – cu sigiliul diplomatic pe ele.

— Premiu pentru ingeniozitate, remarcă Mayhew pe un ton condescendent. Numai că ambasadorul Statelor Unite acreditat la Londra este domnul Joseph Kennedy. Trebuie să-ţi reamintesc ce-a declarat săptămâna trecută în faţa industriaşilor germani? Nu e un prieten al Angliei şi mai mult ca sigur nu e monarhist.

Douglas mârâi ceva nedesluşit.

— Eşti naiv în politică, Archer. Îţi poţi imagina ce s-ar întâmpla cu Roosevelt din punct de vedere politic-dacă s-ar afla că l-a ajutat pe Rege să scape din Marea Britanie?

— Atunci să folosim documente falsificate care să-i convingă pe germani că e vorba de un transport diplomatic, sugeră detectivul.

— Şi mai rău, replică Mayhew. „Evadarea familiei regale” va fi menţionată în toate cărţile de istorie scrise de acum înainte. Vrei să se spună că am reuşit să-l scoatem pe Rege din ţară doar falsificând semnătura unui străin? Clătină din cap pentru a-şi îndepărta din minte ideea. Şi din aceleaşi motive nu putem ridiculiza pe Maiestatea Sa îmbrăcându-l în valet sau transformându-l într-un oarecare funcţionăraş german.

— Ar fi mai bine dacă manualele de istorie ar menţiona că a murit curajos?

— Nu fi obraznic, Archer, spuse Mayhew cu o voce liniştită, însă mult mai ameninţătoare prin sinceritate. Spune-mi doar cum trebuie s-o scot la capăt cu povestea fermecată pe care le-ai servit-o… ce le spun legat de documente?

Douglas apăsă pe accelerator şi trecură în trombă pe Park Lane îndreptându-se spre nord, pe lângă ruinele bombardatului Dorchester Hotel. Douglas nu-i răspunse înainte de a ajunge în faţa casei elegante unde locuia Mayhew.

— Nu va trebui să rezolvaţi nicio încurcătură, domnule colonel. Am hârtiile cu calculele respective; problema este doar de a decide dacă amicii noştri nemţi trebuie să pună mâna pe ele ori nu.

Mayhew coborâse deja din maşină dar se aplecă spre poliţist:

— Unde? articulă el, incapabil să-şi disimuleze surpriza şi curiozitatea pe care în alte circumstanţe le-ar fi considerat de prost gust. Unde sunt hârtiile?

Douglas se aplecă să închidă portiera. Apăsă apoi pe accelerator, turând motorul de câteva ori.

— În buzunarul de la vestă, declară el zâmbind şi se îndepărtă în viteză. În retrovizor îl văzu pe colonel uitându-se fix în urma lui cu atâta uimire întipărită pe faţă, încât izbucni singur în râs cu o plăcere copilărească.

Douăzeci şi trei

A doua zi dimineaţă cei doi băieţi observară o oarecare schimbare în dispoziţia lui Douglas, deşi niciunul nu realiza cât de profundă şi permanentă avea ea să fie. Superintendentul ieşise din starea de deprimare care-l copleşise atât de puternic din momentul sosirii nemţilor. Se frământase cumplit încercând să împace meseria sa de poliţist cu aparatul represiv, aducător de moarte, al administraţiei naziste. Acum ştia ce avea de făcut. Şi se

simţea fericit într-un fel pe care nu-l mai încercase de la moartea soţiei sale.

La micul dejun, Bob şi Douggie răspunseră bucuroşi la glumele şi şicanele detectivului, iar doamna Sheenan îşi aduse aminte de o rimă prostească referitoare la cimpoi. În loc de clătite – modul obişnuit de a prepara ultimul ou din raţie-ea pusé pe masă un mic borcan de miere de casă trimis de verişoara ei de la ţară.

Deja ziua devenise astfel memorabilă.

Douglas se îndreptă spre SohO, oprindu-se pentru început în Moor Street. Odinioară Peter Piper avusese un splendid birou la câteva blocuri mai spre vest, într-o casă în stil georgian în Mayfair. Pe atunci „Pip" era un tânăr şi strălucit regizor al cinematografiei britanice.

Poate că un observator neatent sau un turist n-ar fi văzut o mare diferenţă între aceste case din cărămidă neagră şi cele din Mayfair, dar odată intrat înăuntru, totul devenea clar. Exista o singură conductă de apă, introdusă printr-un colţ al îngustei scări, şi o singură canalizare, la toaletă din micuţa curte interioară. 1 *

În prezent Pip dormea pe un pat pliant în camera obscură situată la ultimul etaj. Pe cealaltă parte a palierului mai avea încă o încăpere ce-i servea drept birou, cameră de primire şi studio. Pe perete se aflau duzini de fotografii lucioase, unele deja cu colţurile îndoite.

— Sunt în camera obscură. Cine-i?

— Doug Archer. Se auzi sunetul apei care curgea şi detectivul ghici că Pip se spăla în grabă pe faţă după ce fusese deşteptat din somn de clopoţelul de la uşa exterioară. În timp ce-i aştepta pe fotograf, se uită la fotografiile starurilor de altă dată, jucându-se în acelaşi timp cu pivotul găsit în apartamentul din Shepherd Market. Aşa cum descoperise noaptea trecută-oprind maşina dincolo de raza vizuală a colonelului Mayhew-

armătura interioară era de fapt un container* conţinând o casetă metalică cu un film de 35 mm; conţinea treizeci şi şase de poziţii.

— Doug! îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, bătrâne! Nu erau prea mulţi comercianţi în Soho care să i se adreseze lui Douglas atât de familiar, dar cei doi se cunoşteau de când Pip conducea un Rolls-Royce argintiu, ţinea unele din cele mai reuşite petreceri din Londra şi putea să le facă rost prietenilor de bilete la cele mai somptuoase premiere de gală.

— Poţi să-mi developezi un film, Pip?

— Dar ce-i, bătrâne, laboratoarele de la Yard sunt în grevă?

— Cam aşa ceva.

Dându-şi seama că pusese o întrebare deplasată, Pip o drese în mare viteză.

— Ce zici de un ceai cu chifle prăjite? Din camera alăturată se auzi brusc o melodie de jazz, făcând pereţii să vibreze.

— Poate când vin să iau pozele.

— În regulă. Vor fi gata după-amiază pe la patru jumătate. Vreo instrucţiune specială? Subexpuse, supraexpuse? Granulaţie fină? Grăpate, cinci sau şase?

— Singura instrucţiune e să-ţi ţii gura.

Pip dădu din cap. Era mic de statură, îmbrăcat îngrijit într-un costum prea mic pentru el şi cu o cămaşă ce-l strângea la gât, fapt pentru care îşi tot băga mâna după guler să-l mai lărgească puţin. Părul era vopsit în negru şi îmbibat de ulei al cărui miros îl acoperea pe acela al fixativului utilizat în baia de developare, dar şi pe acela de whisky.

— Mut ca peştele, bătrâne. Chiar dacă Harry Woods ar veni să-i fac portretul, nu aş menţiona faptul că te-am văzut în ultimul timp. Pip râse scurt. Excelentă glumă-cea

cu Harry lăsându-se fotografiat!

— Ai înţeles perfect.

— Am fost spion, zise Pip.

— Ce-ai zis? întrebă Douglas brusc alarmat.

— Fotografia la care te uitai… e Conrad Veidt[67] în „I Was A Spy”. Bine făcut. Filmat în Studiourile Gaumont din Lime Grove… sau poate în Studiourile Gainsborough din Islington? Drept să-ţi spun, Doug, mă cam lasă memoria.

În camera alăturată cântăreţii de jazz, repetând propria lor versiune a cântecului „South of the Border, zguduiau întreaga clădire cu instrumentele. Douglas întrebă mirat:

— Cum de mai eşti teafăr după atâta zgomot?

— Trăieşte şi lasă-i şi pe alţii s-o facă, replică Pip. Îşi îndreptă cravata şi-şi aranjă părul-un tic al unui tip care încearcă să-şi infirme reputaţia de beţiv notoriu. Vrei să fac şi copii prin contact?

— Nu, numai filmul.

— Mi-a părut rău când am auzit de soţia ta, Doug.

— N-a fost singura, Pip, Cel puţin băiatul a scăpat.

— E bine că gândeşti aşa. Sigur nu vrei o ceaşcă de ceai?

— Nu durează mai mult de un minut şi luna asta am făcut rost de nişte ceai bun.

Douglas îşi privi ceasul.

— Nu, trebuie să plec ca să ajung la Highgate pe la zece jumătate.

— Ceremonia săptămânii prieteniei sovieto-germane?

— Nu am putut să mă eschivez, zise Douglas cerându-i parcă zbuze.

— Ei bine, cel puţin acum ştim cum stăm. Între

---

67 Actor şi regizor german de film (1893-1943), şi-a părăsit ţara în 1933 plecînd în Anglia, apoi în America; filmul menţionat a fost turnat în 1933 în regia lui Victor Saville (n.tr.)

bastarzii ăştia de roşii şi ticăloşii de nazişti-pe cine să alegi?

— Fără nicio îndoială că ai dreptate, fu de acord Douglas.

— Am auzit că transportă osemintele lui Karl Marx, e adevărat? Călătorie sprâncenată!

Douglas atinse mâna prietenului său: un gest de afecţiune dar şi un avertisment de a-şi ţine gura. În acel moment se auziră paşi pe scări. Uşa se deschise şi intră un soldat german. Într-o engleză stricată ceru să fie fotografiat.

— Staţi acolo, zise Pip. Aprinse nişte reflectoare puternice şi Douglas clipi din ochi, orbit. Mişcaţi-vă umărul puţin mai înainte. Soldatul se răsuci pe taburet, aşa încât tresele nou nouţe de Stabsgefreiter să iasă perfect în evidenţă.

Reflectoarele declanşară ceva în mintea lui Douglas. Desigur, becul de la lampa de birou din apartamentul din Shepherd Market! Fratele mai tânăr trebuie să fi folosit un bliţ ca să fotografieze hârtiile cu calculele matematice ce fuseseră apoi arse în cămin. Acum Douglas era sigur.

— Ne vedem mai târziu, Pip, spuse el. Acesta îşi scoase părul ciufulit de sub pânza care acoperea aparatul.

— Te aştept, Două. Se întoarse spre clientul său. Uitaţi-vă la Tallulah Bankhead, domnule caporal, şi ridicaţi puţin bărbia.

Douăzeci şi patru

Cimitirul Highgate semăna cu un platou pe care tocmai se turna un film de groază. Năpădit de arbuşti şi copaci negricioşi, înecat în buruieni, cărărild sale înguste erau mărginite de pietre funerare străvechi, mucegăite şi pline de muşchi. Nici chiar eforturile supraomeneşti ale unui pluton de genişti nu reuşiseră să împrăştie sentimentul că acolo se derula un remake după

Frankenstein.

Şi totuşi încercaseră. Pentru că pe el urma să se desfăşoare ultimul act al manifestărilor săptămânii prieteniei sovieto-germane – simultan cu ceremoniile ţinute la Moscova şi Berlin – exhumarea, din acest pământ viermănos şi înnegrit de fum situat în nordul Londrei, a osemintelor lui Karl Marx.

Fanfara corpului L de armată stătea îngrămădită sub copaci. Nu se reuşise plasarea întregii delegaţii sovietice în imediata vecinătate a mormântului, câtorva sute dintre membrii ei fiindu-le rezervate locuri într-o tribună pe Highgate Hill.

Lângă mormânt se aflau cele mai importante personalităţi. Ministrul de externe von Ribbentrop, într-o splendidă uniformă, se întreţinea amical cu omologul său sovietic, Molotov, sosit de la Moscova special pentru această ocazie. Dr. Jôsef Goebbels pentru care această săptămână de evenimente larg comentate pe plan internaţional reprezenta un triumf personal – schimbă câteva vorbe cu ceilalţi doi demnitari şi-i prezentă lui Molotov o mistrie de argint ce avea să fie folosită când noul bloc de marmură, cu simbolurile împletite ale nazismului şi comunismului şi cu o lungă declaraţie de prietenie, avea să fie amplasat peste mormântul gol.

Etajele superioare ale spitalului din Dartmouth Park Hill asigurau personalului şi pacienţilor o perfectă vizibilitate a străzii pe care se vedea un afet german tras de cai negri a căror coamă lucioasă sclipea în vreme ce loveau nerăbdători pământul cu copitele. Surugiii reuşiră să-i calmeze iar escorta de cavalerişti îşi strânse rândurile. Bătu ora unsprezece. Comandantul gărzii deonoare, un colonel din Regimentul 5 cavalerie, aproape că pierdu controlul asupra frumosului său cal murg în clipa când motocicliştii, cu căştile de oţel strălucind în soarele

hibernal, îşi porniră motoarele.

Fanfara intona o melodie solemnă, în timp ce soseau ultimii oaspeţi: Primul Ministru marionetă al Marii Britanii însoţit de proaspăt numitul guvernator, german al Băncii. Angliei. În spatele lor, Douglas îl recunoscu pe Gruppenführerul SS, Profesorul Max Springer, membru al SD-ului. Şeful lui Huth, ofiţerul SS cu cel mai înalt grad la această ceremonie, era reprezentantul personal al lui Himmler.

Şase ciocli, reprezentând armata, marina, aviaţia, SS-ul, partidul nazist şi SA-ul, aşteptau să preia rămăşiţele pământeşti ale lui Karl Marx, într-o primă etapă a drumului lor până în Piaţa Roşie. Locul fusese deja pregătit în Mausoleul lui Lenin; aici osemintele urmau să fie depuse cu ocazia aniversării Revoluţiei din Octombrie de săptămâna viitoare.

Douglas nu avea o vizibilitate prea bună. Stătea lângă Keller man pe partea dinspre spital a mormântului. Fanfara continua să cânte o muzică ostăşească solemnă. Kellerman tocmai făcuse o remarcă banală şi Douglas întorsese capul să răspundă când suflul exploziei îl lovi drept în faţă. Văzu pământul din jurul gropii erupând într-un nor compact de noroi şi fum, apoi acesta îl acoperi, doborându-l la pământ şi umplându-i gura cu ţărână.

Încercând să se ridice în picioare îl observă pe Kellerman pe jumătate îngropat sub o masivă lespede funerară. Buzele i se mişcau fără zgomot. Înjur nu se auzea niciun sunet, nici măcar cel produs de ofiţerul care se chinuia să se degajeze din faldurile însângerate ale unui drapel. Rupse fâşia de steag înfăşurată pe ceea ce în urmă cu câteva clipe fusese un braţ, acum doar un ciot de unde ţâşnea sângele. Bărbatul se clătină într-o parte şi-n alta ca un beţiv apoi, golit de sânge, se prăbuşi la pământ.

Brusc zgomotul deveni atât de puternic încât

pătrunse chiar şi prin timpanele aproape distruse ale lui Archer: un amestec de gemete de agonie şi frică ale răniţilor, de claxoane şi de sirene ale ambulanţelor încercând să răzbată printre caii înnebuniţi ai cortegiului funerar. Murgul arab al colonelului o luă la goană. Călăreţul rămase în şa, dar după câteva salturi peste câteva morminte, calul trecu pe sub un şir de copaci ale căror crengi îl izbiră în plin pe ofiţer, frângându-i coloana vertebrală.

Aproape de poarta dinspre Retcar Street, câţiva orchestranţi încercau să-şi scoată camarazii morţi şi răniţi dintre sfărâmăturile instrumentelor şi ale tobelor rupte în două. Peste tot se vedeau cadavre şi pentru a accentua şi mai mult macabra scenă, osemintele fuseseră azvârlite din coşciugele lor şi împrăştiate peste pietrele acoperite cu iarbă, ca şi cum ar fi răspuns la sunetul cornului anunţând judecata de apoi.

Generalul Kellerman scăpase doar cu o ruptură de ligament. Douglas îl ajută să ajungă până la doi sanitari SS care-l urcară într-o ambulanţă. Cu o remarcabilă previziune, Kellerman ordonase pentru acea zi prezenţa la festivitate a unui astfel de vehicul şi a unei echipe de medici de la Spitalul SS. Ordinele fuseseră stricte: orice cadru SS-indiferent de grad şi de gravitatea rănilor-avea prioritate la îngrijire. Şi iată că cel dintâi căruia i se acorda primul ajutor era însuşi Kellerman!

Ceremoniile săptămânii fuseseră organizate de statul major al Grupului L de armată (Districtul Londra) fără a ţine seama de Militärverwaltungschef[68], de guvernul englez marionetă, de

Kellerman sau de unităţile sale de poliţie. Cele mai bune locuri fuseseră atribuite ofiţerilor superiori din armată şi grangurilor veniţi de la Moscova. Aşa se explică

68 Şeful administraţiei militare (n.tr.)

de ce ei fuseseră decimaţi pe capete împreună cu garda.de onoare, membrii fanfarei şi ai corului pregătit să intoneze noile versuri ale cântecului „Horst Wesser[69].

Suflul ucigător ai exploziei atinsese în plin echipa de filmare a companiei de propagandă aflată pe acoperişul special consolidat al carului lor de reportaj, Steyr-A. Mişcându-se încet înainte, cu motorul V-8 răcit cu aer puternic ambalat, echipa lua imagini de prim plan ale inscripţiei de pe monument înainte de începerea ceremoniei. Bomba explodase în momentul când ei se îndepărtau deja, însă violenţa ei distrusese complet masiva maşină, împrăştiind părţi ale corpurilor dezmembrate până în Waterlow Park. Protejaţi de car, celebrităţile-Goebbels, Molotov, von Ribbentrop – nu suferiseră decât „neajunsuri" mici – două timpane sparte, o gleznă răsucită şi câteva pete pe haine.

Standartenführerul Huth se aşezase, ca de obicei, cât mai aproape de ieşire. În momentul exploziei se afla lângă poarta dinspre Swains Laoe. După spusele oFiţerului de lângă el, nici măcar nu clipise când suflul îl lovise. Harry Woods înflori relatarea adăugând că Huth îşi astupase calm urechile cu degetele cu treizeci de secunde *înainte*. Gluma făcu înconjurul birourilor Scotland Yard-ului. Chiar şi Kellerman râse când o auzi, deşi era defăimătoare şi extrem de periculoasă. Cu toate acestea, atât Huth cât şi Kellerman îşi ascundeau cu greu satisfacţia pe care o simţiseră la o atât de publică demonstraţie a incapacităţii serviciilor de securitate ale armatei.

Şi totuşi acestea reacţionaseră prompt. La cincisprezece minute după explozie fu convocată o conferinţă la înalt nivel în centrul mobil de comandă ce trebuia să asigure controlul de siguranţă pe întregul

69 Imnul Partidului national-socialist. Horst Wessel a fost textierul acestui cîntec (n.tr.)

traseu al cortegiului funerar. Adjunctul comandantului grupului de armată discuta cu un colonel din Feldgendarmerie, cu un ofiţer din GFP încă în haine civile şi cu doi specialişti-unul din ei uşor rănit în problemele de securitate militară de pe lângă serviciul administrativ. Doi ofiţeri ai Abwehr-ului erau deja prezenţi, iar alţii continuau să sosească. Autobuzul de şase tone era parcat în faţa unei tribune în stil gotic unde, păziţi acum de santinele înarmate, soldaţii, repetându-şi în gând depoziţiile, îşi aşteptau rândul la-ncheta ce inevitabil trebuia să se termine prin rostogolirea unor capete în ţărână.»

Hutti se uită la uriaşul Befehiskraftwagen[70] – zece roţi, produs de uzinele Krupp-şi la cei dinăuntru, nişte siluete vagi în spatele geamurilor îngheţate. îi zâmbi lui Douglas şi-şi scutură de pe tunică o parte din mizeria şi praful depus pe toţi şi pe toate. Îşi privi apoi mâna murdară:

— Să plecăm de aici, zise el evident dezgustat. Vreau să-mi curăţ părul de rămăşiţele pământeşti ale lui Karl Marx.

În jurul lor echipele medicale aplicau comprese, opreau hemoragii, ridicau răniţii pe tărgi şi rupeau uniforme pentru a pansa răni. Peste tot numai gemete şi urlete. În amiral care stătuse lângă Douglas în momentul exploziei primea ultima împărtăşanie de la un preot militar german.

— Nu eşti de părere că explozia s-a produs chiar din mormânt?

— Nicio îndoială în această privinţă.

— Probabil că au operat noaptea trecută. L-au scos pe bătrânul Karl din frumoasa sa haină de lemn şi l-au îmbuibat cu explozibil: Huth adulmecă şi se strâmbă. Corpurile dezgropate şi mormântul răvăşit al cimitirului

70 Autovehicul de comandă (n.tr.)

răspândeau un miros greu.

— Pun pariu că armata n-a» instalat aici santinele. Se îndreptă spre poartă croindu-şi drum cu coatele prin mulţime. Trecu pe lângă un muzicant rănit care aştepta liniştit cu o mână ridicată, în timp ce strângea un cordon în jurul braţului a oprească sângele ce ţâşnea din vână. Tunica îi era complet pătată şi Huth se feri să nu se murdărească şi el., Apoi, parcă ruşinat de comportarea sa, spuse:

— Du-te şi caută o ambulanţă. Ai să-ţi pierzi braţul dacă stai aşa fără să faci nimic.

— Mi s-a ordonat să aştept aici, spuse tânărul.

Huth dădu din umeri. Cu conştiinţa împăcată, îşi continuă drumul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ascuns după căsuţa paznicului se afla vehiculul său preferat, „Kradul”[71] său, marca BMW. Fără îndoială că sperase să o şteargă de la ceremonie înainte ca ea să se sfârşească. SS-istul în uniformă care îl păzea şterse cu mâneca pulberea fină aşternută pe ea înainte ca Standartenführerul să se urce înăuntru.

Problemele pe care Huth le avea cu sinusul se agravaseră din cauza prafului şi vegetaţiei aruncate în aer de explozie. Ochii îi curgeau şi-şi suflă nasul cu zgomot.

— Ştii pe cineva pe nurtie George Mayhew? întrebă el, ştergându-şi din nou nasul.

— Colonelul Mayhew? Toţi poliţiştii din Londra îl cunosc. A fost cel mai bun demi-meleu pe care l-a avut vreodată echipa de rugbi a poliţiei.

Huth îl privi fix, încercând să-şi dea seama dacă era un răspuns evaziv sau nu.

— Şi toţi poliţiştii s-au întâlnit cu el săptămâna trecută?

— Foarte probabil. Eu l-am întâlnit cu siguranţă.

---

71 Prescurtare de la Kraftrad: motocicletă (n.tr.)

— Îl ştii bine? îşi duse o mână la frunte. Ai avut vreodată probleme cu sinusul, Superintendent?

— Din fericire, nu! Vreau să spun –, da, îl cunosc bine pe

Mayhew, dar nu sufăr de sinus.

— Uneori nu-s sigur că ştii ce vorbeşti. Huth scoase câteva hârtii din buzunar şi răsfoindu-le îi întinse o mică fotografie. îl recunoşti cumva pe Mayhew?

Imaginea era proastă, dar dacă Douglas ar fi fost conştient atât de problemele puse de un lung teleobiectiv, necesitatea unei expuneri adecvate fără niciun fel de influenţă dăunătoare dinxpartea acesteia, cât şi curajul tehnicianului care ţinuse negativul în baia de developare de două ori mai mult decât de obicei, ar fi considerat-o ca fiind una foarte bună.

— S-ar putea să fie colonelul Mayhew, admise Douglas. Bărbatul care se uită drept la obiectiv este generalul maior Georg von Ruff, nu-i aşa?

— A observat maşina în care se afla omul meu. E un porc bătrân şi extrem de suspicios. Al treilea e profesorul Frick.

Huth avea un simţ ascuţit al percepţiei pe care i l-ar fi invidiat orice comic ce-şi etala talentele într-un local de noapte.

— Profesorul Frick! exclamă Douglas cu o surpriză nedisimulată. Dar credeam că a murit de mult în luptele de anul trecut?

— Atunci înseamnă că s-a întors din mormânt, declară Huth. Ce crezi că ar putea avea în comun aceşti trei oameni – exceptând dorinţa tor vădită de a nu se lăsa fotografiaţi?

— Explozibilul atomic?

— Trebuia să te faci detectiv! Dar sunt sigur că te poţi gândi şi la altceva.

— Oare?

— Generalul von Ruff este ofiţerul cu gradul cel mai mare 1 din Abwehr aflat actualmente în Anglia. În spatele lui, undeva în umbră, se găseşte un colonel din Heereswaffenamt[72]. E clar că amândoi l-au abordat pe bătrânul Frick în speranţa că acesta va încerca să realizeze o superbombă pentru armată. Dar ce rol joacă colonelul Mayhew în această afacere?

— Habar n-am.

— Tratează o afacere, asta face, răspunse Huth.

Cei doi bărbaţi se priviră îndelung. În cele din urmă Douglas rupse tăcerea:

— Credeţi că Mayhew le vinde date referitoare la cercetările ştiinţifice de ultimă oră?

— Îmi pun capul dacă nu le vinde copii indigo ale calculelor arse în apartamentul din Shepherd Market.

— Pentru bani?

— Ce doreşte colonelul Mayhew mai mult decât orice pe lumea aceasta? Haide, eşti englez, ştii răspunsul!

— Eliberarea Regelui?

Huth îl bătu pe umăr cu un zâmbet sardonic. Apoi porni motorul motocicletei.

— Ce vreţi să fac? urlă Douglas pentru a acoperi zgomotul.

— Transmite-i lui Mayhew că vreau acele calcule.

— Şi în legătură cu cealaltă problemă?

— Care?

Douglas se uită peste umăr. Huth micşoră turaţia motorului până când zgomotul deveni, asemănător cu cel al unor tobe.

— Regele, spuse detectivul.

Huth luă fotografia din mâna lui Douglas şi o introduse printre plicurile, hârtiile şi rapoartele pe care le

72 Direcţia de aprovizionare a armatei (n.tr.)

scosese din buzunar. Căută o clipă şi găsi un formular mic galben deschis, împăturit în două. Fără să-l desfacă, Huth îl mai îndoi o dată aşa încât îl strecură cu uşurinţă în buzunarul de sus al hainei Superintendentului. Apoi zâmbi fără haz:

— Archer, uită-te la cele întâmplate aici, spuse el ridicându-se în rezemătoarele de picioare ale motocicletei pentru a vedea mai bine haosul şi măcelul din jur. Ivanii ne vor socoti vinovaţi. Mâine vei vedea această scenă pe prima pagină a *Pravdei*.

Douglas se întoarse să-i urmărească privirea. Cei mai mulţi morţi şi răniţi zăceau în jurul înălţimii unde se aflase mormântul. Poziţia privilegiată a oaspeţilor ruşi de la începutul ceremoniei îi expusese la cel mai mare pericol. Demnitarii comunişti de elită fuseseră însoţiţi de soţii, fiice şi amante – înregistrate ca secretare. Acum rochiile de mătase cumpărate din Bond Street şi costumele de lână procurate în Savile Row erau rupte şi însângerate, iar mulţi dintre ruşii răstigniţi peste fragmentele de marmură împrăştiate pretutindeni nu aveau să se mai ridice niciodată de jos.

Dar imaginile nu aveau să apară în niciun ziar de a doua zi. Nici în *Pravda* sau în *Volkischer* Beobachternici în *Times*, *Tribune* sau în oricare alt ziar sau revistă. La intrarea dinspre Swains Lane şi pe străzile, în parcul şi în curtea spitalului învecinat unităţi ale Feldgendarmeriei verificau toate aparatele şi percheziţionau pe oricine prezenta un permis eliberat pentru presă. La poartă creştea grămada de filme pe 35 mm scoase din aparate de fotografiat sau de filmat – folosite sau nu; aşa cum tremurau şi se desfăşurau în soarele glacial semănau cu un grup de vipere încolăcindu-se în cuibul lor.

Un ofiţer SS se grăbi spre ei, adresându-sè lui Huth.

— Veniţi repede. E vorba de Gruppenführerul

Springer.

Lăsat singur, Douglas scoase din buzunar formularul galben. Deja îl recunoscuse ca-fiind unul din noile mandate de arestare. Mai puţin laconic decât un simplu extras din tabelul de arestări prioritare, avea notat pe el doar numele şi adresa lui George Mayhew şi motivul reţinerii: Schutzhaft (Detenţie preventivă) – un cod ce indica faptul că bărbaţii, femeile şi copiii respectivi trebuiau să dispară şi să nu mai fie văzuţi niciodată. Iar felul în care Huth autentificase ordinul, cu o iscălitură lăbărţată şi indescifrabilă în creion, indica o cruzime insolentă. Douglas vârî hârtia în portofel. Se auzi un ţipăt ascuţit. Se întoarse şi văzu o grupă de genişti ridicând o dală de piatră de pe corpul unui bărbat care tocmai îşi dădea sufletul gemând prelung.

Douglas străbătu în grabă Waterlow Park şi descoperi un telefon public în Highgate Hill. îi răspunse valetul colonelului Mayhew, un poliţist pensionat care câştigase de două ori consecutiv titlul de cel mai bun boxer de categoria grea şi fusese cât pe ce să-l câştige şi pe al treilea. După câteva secunde Mayhew ridică receptorul.

— Aici Detectivul Superintendent Archer, spuse Douglas pe un ton oficial, şi deţin un mandat de arestare pe numele dumneavoastră.

— Poţi vorbi deschis?

— Sunt într-o cabină telefonică. Standartenführerul Huth tocmai mi-a înmânat formularul. L-a semnat el însuşi. Niciun fel de acuzaţie, doar o detenţie preventivă.

— Şi acum?

— Circulaţia e atât de anevoioasă…

— Am ascûltat comunicatul oficial la buletinul de ştiri. Germanii probabil că regretă deja faptul că au permis postului BBC să transmită în direct… Foarte bine, nu vei putea ajunge aici mai devreme de o jumătate de oră.

— Cam aşa ceva.

— Mulţumesc, Archer. Să văd dacă pot să aranjez ceva. Oricum, te contactez la apartamentul fetei.

Douglas avu impresia că Mayhew nu înţelesese pericolul în care se afla. Poate că totuşi credea toată propaganda aceea oficială după care un lagăr oficial consta într-un pat tare, un duş rece şi un program dur de exerciţii fizice. Dacă aşa stăteau lucrurile, surpriza ce-l aştepta urma să fie teribilă.

— Domnule colonel, s-ar putea să mai fie şi alte mandate despre care nu ştiu nimic. Sau anumite dispoziţii referitoare la familia dumneavoastră.

Mayhew rămase imperturbabil.

— Da, am înţeles perfect. De fapt nu-i o surpriză. Totuşi îţi mulţumesc, Archer.

— La revedere, domnule colonel, zise Douglas şi agăţă receptorul.

Vizita Superintendentului la frumoasa locuinţă a colonelului Mayhew din Grosvenor Square, colţ cu strada Upper Brook.

Mayfaiiyfu un fel de formalitate. Valetul avea toate răspunsurile pregătite aşa cum de altfel era şi de aşteptat din partea cuiva ce-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă în serviciul comandat. îl conduse pe Douglas prin toate încăperile, deschizându-i chiar şi dulapurile.

— Te rog să-mi telefonezi imediat ce se va întoarce colonelul Mayhew, îi puse în vedere detectivul.

— Aşa voi face, domnule Superintendent, îl asigură valetul. Ambii bărbaţi zâmbiră şi Douglas îşi luă rămas bun.

De-abia după ce se întoarse în atelierul lui Pip Piper şi privi negativele, Archer fu sigur că teoriile sale erau corecte. Cadru cu cadru, prin faţa ochilor i se derulau sute de calcule, notaţii şi însemnări. Pip rămase deoparte în

timp ce Archer le examina.

— Ce crezi despre calitatea lor?

— Puţin supraexpuse, dar nu-i aşa de grav. Nu va fi nicio problemă să le poţi citi. Vrei o lupă?

Douglas o luă şi studie cu atenţie negativele. Cifrele şi cuvintele se distingeau clar.

— Nu-mi spun nimic, declară el.

— Nu-mi cere mie părerea, răspunse Pip. N-am fost niciodată prea bun la socoteli.

— Slavă Domnului că şi-a terminat repetiţiile orchestra aceea de jazz. De ce dracu' nu se gândeşte Huth că ar putea exista nişte clişee, se întrebă în gând detectivul. Neamţukcontinua să caute nişte copii la indigo-suficiente ca să intre fără probleme într-o servietă. Brusc, Douglas îşi dădu seama că specialiştii lui Huth nu găsiseră nicio urmă care să le sugereze posibilitatea utilizării unui aparat de fotografiat. Singurul indiciu existent în apartamentul din Shepherd Market fusese poziţia lămpii de pe masă şi becul scos din ea, pe care însă Douglas îl pusese la loc. Tânărul Spode trebuie să fi luat cu el dispozitivul special folosit, iar aparatul Leica şi accesoriile lui fuseseră îndepărtate cu bună ştiinţă din camera acestuia.

Începuse din nou să plouă. Douglas privea fix pe fereastră la acoperişurile arcuite şi coşurile dărăpănate. Vântul bătea destul de tare pentru a trimite câte o pală de fum în fereastra, şi aşa mică, a încăperii. Se simţea mirosul de funingine şi ochii lui Douglas începură să lăcrimeze.

— Te simţi bine? îl întrebă Pip.

— Da. Gânditor, Superintendentul pipăi cu degetul pivotul de la proteză pe care-l avea în buzunar. Evident acesta fusese modificat ca să permită existenţa unei ascunzători secrete. Tânărul Spode fusese un fel de curier. Spaţiul era destul de mare pentru introducerea unei casete

cu film de 35 de mm, dar în acest scop filetul dispozitivului de fixare fusese scurtat cu un sfert de inci. Astfel se micşorase rezistenţa ansamblului iar efortul suplimentar din timpul operaţiei de fotografiere, întoarcerea pagină cu pagină a materialului, dusese la desprinderea lui. Întotdeauna trebuie să existe vreo greşeală pe undeva!

— 3T Pip, un aparat Leica şi patru picioruşe metalice subţiri…

— Un dispozitiv de fotografiat. Cel mai simplu pentru o asemenea operaţie. Picioruşele se înşurubează pe un inel solid care se strânge în jurul monturii obiectivului. În acest fel aparatul este ţinut exact la distanţa potrivită faţă de obiectul de fotografiat… numai că focalizarea devine extrem de dificilă la

— Distante atât de mici.

Douglas se aplecă înainte şi atiqse braţul prietenului său ca să-i întrerupă explicaţiile.

— Dacă ai vedea acest dispozitiv, ţi-ai da seama dacă a fost destinat pentru o astfel de operaţie? Ar mai putea să fie folosit şi în alte scopuri?

— Nu, nici ei nici accesoriile sale, fie ele obiective sau altceva.

— Înţeleg, spuse Douglas întorcându-se din nou spre fereastră. Ceainicul electric fierbea. Pip pregăti ceaiul într-o mică cană emailată cu roşu. Era tare, cel mai tare pe care-l băuse detectivul în ultima vreme.

— Sigur te simţi bine?

— De ce mă-ntrebi? vru să ştie Douglas continuând să privească fix ploaia care bătea în plăcile ude de ardezie. Era o senzaţie ciudată de izolare să te afli în acest apartament de unde nu se vedea decât cerul şi vârfurile acoperişurilor de la casele vecinilor. I-ar fi plăcut să locuiască aici; ar fi avut o şansă să-şi mai liniştească nervii. Poate că vechiul său prieten Pip era mai norocos decât

credea.

— Ei bine, e vorba de o problemă pe care nu vrei să o discuţi cu altcineva, deci nu-i ceva legat de activitatea ta de poliţist. Te

* ştiu prea bine ca să pot crede că te-ai vârât în ceva necurat, afaceri, speculă... Deci mai rămâne un singur lucru.

— Şi care ar fi acesta? Douglas ţinea strâns în mână ceaşca să-şi încălzească palmele. Dorea ca tatăl său să mai fi fost în viaţă. Imaginea lui îi venise brusc în minte, fără niciun motiv, aşa cum se întâmplase şi în alte momente de criză din existenţa sa. Încercă să nu se mai gândească la acest lucru dar nu reuşi.

— Lucrezi împotriva ticăloşilor de friţi, rosti încet Pip.

— Urât mai miroase ceaţa, declară Archer. Oamenii ard prea mult lemn şi prea multe vechituri pentru a se încălzi. De aici provin miasmele.

— Te referi probabil la tutun. Îmi amintesc de timpurile în care doar bărbaţii fumau. Acum pufăie şi ţâncii şi babele, în ciuda preţurilor fantastice la care au ajuns ţigările.

— E un fel de consolare. Cei săraci, uzi şi îngheţaţi până-n măduva oaselor găsesc o mângâiere în tabac. Tot ce-şi mai putea aminti despre tatăl său, un bărbat mătăhălos ca un râs vesel, erau hainele care miroseau întotdeauna a tutun de pipă.

— Dar şi friţii fac la fel. Fiecare ticălos de-ăsta are câte o ţigară a naibii de mare în gură.

— Soldaţii sunt aspru pedepsiţi pentru beţie, replică Douglas. Era genul de conversaţie purtată de nenumărate ori înainte, şi care-i permitea, în timp ce-şi exprima opiniile, să se gândească la altceva; în cazul de faţă, la negativele filmului.

— E adevărat, nu-i aşa? Lucrezi contra lor? Douglas nu răspunse. Îşi întinse lung gâtul să vadă mai bine în stradă unde un cărbunar îşi înclina cu grijă sacul, ca bucăţile de huilă să cadă direct în gura deschisă a pivniţei. În ciuda ploii, omul şi sacul dispărură curând în spatele unui nor negru. Douglas continuă să privească.

Pip spuse:

— Faci cum vrei, dar să ştii că secretele *tale* sunt înmormânta te totdeauna cu mine.

Superintendentul clătină din cap.

— Niciun secret nu e sigur, indiferent de persoană. Continua să-şi frământe mintea cu problema care-l interesa. Putea să înţeleagă ignoranţa lui Huth. Dacă însă Hesse şi cei din Abwehr intraseră în posesia aparatului tânărului Spode, a dispozitivului de fotografiat şi a teleobiectivelor, de ce nu-şi dăduseră seama că documentele fuseseră copiate pe clişee? De ce-i mai cereau documentele lui Mayhew? Cel mai bine e să ştii cât mai puţin, Pip. În cazul cel mai rău, spune-le că ai developat un film pentru mine. Eu pot să inventez mai uşor nişte scuze sau minciuni.

— N-am decât să spun că am fost beat!

Şi brusc în mintea lui Douglas se făcu lumină! Cei din Abwehr erau la fel de rafinaţi şi nesinceri ca şi ceilalţi. *Ştiau* despre negative şi de aceea mai tratau încă cu Mayhew, dar ţinând faptul secret puteau verifica, într-o oarecare măsură, buna credinţă a celeilalte părţi. Continuau să dialogheze cu Mayhew sau cu oricare alt reprezentant al adversarului, însă aşteptau ca cineva să rostească cuvintele magice „negativ pe 35 mm”. Douglas sorbi cu nesaţ ceaiul fierbinte, apoi rulă filmul în casetă şi-l băgă în buzunar.

— Încet, vezi că-l zgârii, obiectă prietenul său.

— Nu intenţionez să-l prezint la expoziţia Societăţii

Regale de Fotografie, replică Douglas parafrazând o mai veche remarcă de-a lui Pip. Bău ultimele picături din ceaşcă şi o puse pe marginea ferestrei.

— Mulţumesc pentru tot, bătrâne. Jos în stradă, cărbunarul ţinea în mână capacul greu de fontă în timp ce împingea cu piciorul în pivniţa întunecată ultimele bucăţi de pe caldarâm.

Douăzeci şi cinci

Londonezii au numit-o „noaptea autobuzelor", dar de fapt arestările în masă ale persoanelor suspecte şi raziile continuaseră fără încetare două nopţi şi aproape trei zile. Post ere imense şi anunţuri pe câte o pagină de ziar cereau populaţiei să se prezinte de bunăvoie la poliţie pentru verificarea unor acte. Mulţi nu se mai întorseseră, reţinuţi în detenţie preventivă.

Arestaţii din zona de vest a Londrei erau duşi pe Wembley, cei din zona de est erau îngrămădiţi în Earls Court Exhibition Hall şi în Albert Hall. Chiriaşii imensului bloc cu vedere spre râu din Dolphin Square fuseseră evacuaţi, după o notificare de doar două ore, pentru ca apartamentele lor să fie transformate în sute de camere de interogatorii simultane.

În acest scoc fuseseră aduşi anchetatori din toate colţurile Marii Britanii. În afară de profesioniştii din Geheime Feldpolizei, SD, Gestapo şi Abwehr, erau folosite şi persoane a căror singură calificare era aceea de a avea oarecare cunoştinţe de engleză: chelneri din clubul ofiţerilor de pe lângă Luftwaffe, doi capelani, un flautist din orchestra simfonică a armatei germane (districtul Londra), şapte telefonişti şi un dentist al marinei.

— Doamnă Sheenan, ar fi mai bine să-i ţineţi pe băieţi acasă astăzi, o sfătuise Douglas la micul dejun din dimineaţa imediat următoare exploziei din cimitir. Femeia îi pusese o altă felie de pâine prăjită în farfurie şi dăduse

din cap pentru a-i arăta că-l auzise. Pâinea era veche, dar acoperită cu grăsimea scursă din carnea pusă la fript, devenea un lux pentru acele vremuri. Douglas aşteptă să vadă dacă ajungea la fiecare înainte de a muşca din felia-i proprie.

Doamna Sheenan le mai turnă câte o ceaşcă de ceai.

— Aţi auzit camioanele noaptea trecută? Trebuie să fi arestat pe câţiva din vecinii de vizavi. Ce zgomot făceau! Am crezut că aveau de gând să spargă uşa!

— E cea mai masivă campanie de arestări de care am auzit vreodată. S-ar putea să fie şi cea mai mare din toată istoria modernă, declară Douglas. Femeia ridică ochii în timp ce bărbatul adăugă cu stângăcie:

— Să nu crezi că-i admir pentru asta. Era pur şi simplu o constatare. Mii de oameni vor fi reţinuţi. Dumnezeu ştie câţi din ei vor rămâne în închisorile germane.

— Nu-mi pot da seama cum îi va ajuta să-i descopere pe cei care au pus bomba în cimitir.

Douglas fu de acord cu idèea, însă nu încercă s-o dezvolte mai departe. Çqnphâsè totuşi:

— Dacă s-ar întâmpla ça dumneata şi băieţii să vă aflaţi pe o anumită stradă la un moment nepotrivit, aţi putea fi cu uşurinţă ridicaţi din întâmplare, şi cine ştie unde aţi putea ajunge.

— Probabil în Germania, completă doamna Sheenan. Mâncaţi-vă pâinea, băieţi, şi beţi-vă fceaiul. Nimic nu trebuie irosit.

— Într-adevăr în Germania, repetă Douglas. Acolo unde ajunsese şi bărbatul ei.

— Dumneavoastră îi arestaţi? întrebă fiul doamnei Sheenan.

— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti aşa domnului Archer? îl apostrofă mama sa. Şi ţi-am mai spus de câteva

ori să nu vorbeşti cu gura plină! îl plesni uşor peste mână. Fără forţă, dar venind din partea unei persoane atât de calme şi reţinute, gestul îi uimi pe toţi. Băiatul se chirci în scaun, străiigându-şi genunchii la piept în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji.

— Slavă cerului, acţiunea n-are nimic de-a face cu CID-ul, răspunse Douglas bucuros că avea o şansă de a-şi descărca sufletul. Luă o gură de ceai. Aş putea să vă dau un fel de permis de circulaţie, doamnă Sheenan. N-ar fi ceva oficial, dar fiind pe o hârtie cu antetul Scotland Yard-ului ar putea ajuta la ceva. Femeia clătină din cap. Douglas ghici că se gândise deja la o astfel de posibilitate. Femeia se aplecă spre fiul ei şi-l sărută.

— Bea-ţi ceaiul, dragul meu. I-am adăugat ultima linguriţă de zahăr aşa încât, până la raţia de săptămâna viitoare… Se întoarse spre Douglas şi-i spuse pe un ton politicos:

— La ce mi-ar folosi o bucată de hârtie? Când voi avea nevoie de ea, va fi probabil prea târziu… şi dacă ne gândim că ar putea-o găsi cineva? Probabil că ar crede că sunt… Se opri. Fusese pe punctul de a spune „informatoare”, dar se corectă… că am legături cu germanii.

— Da, desigur, replică băţos Douglas.

— Oh, n-am vrut să vă jignesc, domnule Archerv sunteţi poliţist. Trebuie să aveţi de-a face cu ei. Ce-am face dacă n-am avea propria noastră poliţie? Mereu am fost de această părere.

Superintendents îşi dădu seama de faptul că o spunea ca pe un fel de scuză pentru propria ei linişte sufletească – la urma urmei avea un chiriaş care lucra pentru Huni! Douglas puse deoparte şervetul şi se ridică.

— Amână-ţi, te rog, cumpărăturile cât mai mult cu putinţă-pâinea şi laptele ţi le aduce acasă, nu-i aşa? Până

spre sfârşitul săptămânii lucrurile se vor mai linişti, un pic. Pur şi simplu nu vor mai avea loc unde să ţină prizonierii.

Doamna Sheenan aprobă din cap, bucuroasă că el nu se supărase pe ea pentru lipsa ei de tact. Dintr-un sertar al dulapului scoase un pulover împletit, nou, en-coeur, cu culorile clubului de crichet al poliţiei. Era învelit într-o hârtie de mătase de dinainte de război.

— E rece afară. Se pare că a început deja iarna.

Îi întinse puloverul lui Douglas, dar acesta ezită înainte de a-l accepta. Ştia că-l împletise pentru soţul ei – un bun jucător la serviciu într-o echipă din alte timpuri.

— Poşta refuză. pachetele cu haine sau îmbrăcăminte, îi explică ea. O nouă dispoziţie, pachetele sunt deschise şi controlate. Desfăcu ambalajul şi ridică puloverul alb înspre lumină. Era mândră de felul în care-l tricotase.

— Amândoi vrem ca să-l porţi dumneata, domnule Archer, zise ea uitându-se la fiul ei. îl poţi înapoia oricând dacă tatăl său se va întoarce acasă.

— Mă îmbrac chiar acum cu el. Mulţumesc, spuse Douglas.

— Nu te-am consideratniciodată un tip pe care-l pasionează crichetul, remarcă sarcastic Huth în momentul când Superin tendentul intră în birou. Camera era întunecată, cerul dimineţii avea culoarea bronzului folosit odinioară la tunuri iar prin ferestrele bine ferecate de-abia dacă se strecura o geană de lumină. Huth era în uniformă, jacheta cenuşie era trântită pe spătarul scaunului, iar cămaşa cafenie boţită era descheiată la gât. Era neras şi Douglas ghici că-şi petrecuse aici jumătate din noapte. În faţa sa se afla o sticlă goală de Scotch, iar aerul era îmbâcsit de atâta fum de ţigară.

— Nu poţi să închizi odată nenorocita aia de uşă?

Douglas se conformă.

— Toarnă-ţi un pahar. Era ca şi cum pierduse noţiunea timpului.

— Mulţumesc, nu acum.

— E un ordin!

— Sticla-i goală.

— Dar dulapu-i plin…

Douglas nu-l văzuse niciodată pe Huth într-o astfel de dispoziţie şi nici nu se gândise că ar fi avut vreodată ocazia. Scoase o nouă sticlă dintr-o cutie de carton cu menţiunea „Special pentru Wehrmacht”, o destupă şi turnă o măsură într-un pahar mare pe care neamţul îl făcuse să apară dintr-un sertar.

— Apă? se interesă acesta şi împinse o carafă peste masă, cu destulă neglijenţă ca să stropească hârtiile împrăştiate peste tot. Huth ridică una, un telex, şi lăsă apa să se scurgă de pe ea cu acea atenţie copilărească pe care orice beţiv o acordă lucrurilor înconjurătoare. Lista morţilor, explică el, se tot măreşte…

— Explozia?

Huth flutură hârtia udă plină de şiruri de nume dactilografiate la un rând.

Exact, explozia! Dezgroapă-l pe bătrânul Karl, obişnuit să stea jumătate de secol în pământul bogat în fosfaţi din nord-vestul Londrei… şi nu trebuie să te mai miri că-ţi aruncă porcării în ochi-am dreptate sau nu?

Douglas nu-i răspunse fiind preocupat să citească câte ceva din lista pe care neamţul i-o flutura sub nas. Telexul provenea de la Spitalul SS-ului din Hyde Park Corner.

Springer, Prof. Max. Gruppenführer SS. Nr. 4099 SLAB RÂSS[73]. Decedat în urma rănilor 02.33.

— Ei bine, continuă să se cureţe, comentă Standartenführerul.

---

73 Stab Reischfurer SS -Statul Major al ReichfUrer-ului SS (n.tr.)

— Şi profesorul Springer a fost ucis acolo?

— Am pierdut un bun prieten, Superintendent. Se întinse după sticlă şi-şi turnă un alt pahar în care adăugă un pic de apă-cu o grijă exagerată, de efect mai degrabă pe vreo scenă de teatru, nu în acel birou.

— Chiar unul bun?

— Era prietenul meu la curtea Regelui Heinrich, declară Huth. Reichsführerul SS i-a dat mână liberă să găsească mijlocul prin care SS-ul să poată prelua de la armată experienţele nucleare. Standartenführerul îşi încleş-a pumnii. Puterea pe care o aveam depindea de Springer. I-am fixat un loc în spate, lângă cei din comandamentul marinei, dar nebunii naibii s-a hotărât să se apropie de mormânt ca să vadă mai bine. Şi i-a căzut în cap o bucată marmură.

— Cercetările deci s-ar putea să se oprească? se interesă Douglas, sorbind din whisky dar de fapt bând extrem de puţin.

— Nicio şansă de aşa ceva, mulţumesc lui Dumnezeu, declară Huth, continuând să-şi examineze du atenţie ţinuta.

Pantalonii erau murdari de noroi iar la un genunchi se vedea o ruptură. Douglas se gândi că fusese unul din cei ce-l scoseseră pe Springer de sub sfărâmături.

— Îl cunoşteaţi de mult pe profesorul Springer?

— Archer, aş putea să-ţi povestesc o mulţime de lucruri – unele pe care nu le-ai crede niciodată. Am fost împreună cu el în acel sfârşit de săptămână când i-am executat pe liderii cămăşilor brune[74]. L-am întâlnit la aeroportul Templehof la aterizarea avionului special care-l aducea pe Karl Ernst de la Bremen. Fusese arestat de Springer într-un hotel în dimineaţa aceea. Ernst era secundul lui Röhm la comanda SA-ului, deputat în

74 Referire la evenimentele din 30 iunie — 1 iulie 1934 (n.tr.)

Reichstag şi consilier de stat, dar s-a lăsat reţinut fără niciun fel de împotrivire. Huth sorbi din whisky. Era mai relaxat dar îşi încreţea uşor fruntea ca şi cum ar fi făcut un efort pentru a-şi reaminti evenimentele „puciului”. Zâmbi. Cei din SA nu ştiau ce li se întâmplă. Nu-şi imaginau că s-ar fi putut ca însuşi Führerul să ne ordone să-i executăm. Ernst era un reprezentant tipic. Credea că era vorba de o rebeliune împotriva acestuia. Chiar înainte ca plutonul de execuţie să-l ciuruiască, şi-a îndreptat umerii şi a urlat „Heil Hitler!” apoi soldaţii au tras şi l-au împuşcat. Huth îşi acoperi faţa cu mâinile respirând încet şi ritmic aşa cum făceau mulţi astmatici. Drăguţ, nu-i aşa?

— Nu prea.

— Atunci am învăţat ceva, continuă cu amărăciune Standar tenführerul. L-am văzut murind pe prostul acela şi m-am jurat să nu mai ascult niciodată frazele sforăitoare ale politicienilor.

— Şi aţi reuşit?

— Archer, semăn eu cu un idealist?

Douglas clătină din cap dar nu răspunse pentru a nu întrerupe apetitul verbal al neamţului. Mai cunoscuse şi alţi tipi de acelaşi fel. îi auzise recunoscând săvârşirea unor crime înfiorătoare, şi ca Huth, toţi vorbeau ciudat de detaşaţi.

— Era uşor de prevăzut că naziştii vor avea câştig de cauză. Erau singurii cu mintea limpede şi extrem de decişi. Dar şi ordonaţi. Îmi plac câştigătorii. Şi lui taică-meu îi plăceau. Era un ticălos fără scrupule – Dumnezeule, cât de mult îl mai urăsc, chiar şi astăzi. Singurul lucru cu care-i puteam câştiga afecţiunea era să fiu mereu primul din clasă; şi am făcut totul pentru asta. Archer, naziştii sunt câştigătorii, aşa încât să nu fii tentat să lucrezi contra lor.

Douglas încuviinţă din cap.

— Săptămâna viitoare voi fi la Berlin. Voi vorbi cu

Reichs führerul SS, poate cu însuşi Führerul. Vor trebui să-mi dea funcţia pe care o avea Springer pentru că nu este nimeni altul care să posede toate informaţiile, îşi ciocăni fruntea cu degetul; poate voi obţine şi gradul lui Springer. Să ne veselim! Zilele lui Kellerman sunt numărate. Ne vom descotorosi de el înainte de sfârşitul lunii viitoare. Atunci să-l văd – la etajul de sus-stând pe un scaun şi răspunzând unor întrebări pertinente despre contul său bancar din Elveţia şi despre mita pe care o ia de la constructorii care ridică noile închisori.

Uimirea se aşternu pe faţa lui Douglas.

— Dosarul său e gros. De ce crezi că e atât de interesat să prindă ocazia să-mi scotocească prin hârtii? Nu pentru că ar fi nerăbdător să preia conducerea programului de cercetări nucleare, ci pentru că vrea să-şi salveze pielea. Bău o gură de apă. Archer, vrei să rămâi şi să lucrezi cu mine?

— În statul dumneavoastră major?

— Nu sunt prea mulţi cei din anturajul personal aLŢii Springer pe care aş vrea să-i păstrez. Dacă rămâi cu mine, poţi ajunge până în vârful piramidei. Îţi obţin cetăţenia germană şi te introduc imediat în rândurile SD-ului – nu vor mai fi bonuri de raţionalizare, restricţii de călătorie sau controale financiare. îl privi întrebător pe Superintendent.

— Credeam că vă plac doar învingătorii, replică acesta.

Zâmbi subţire.

— Nu şi ca asistent personal.

Propunerea putea să fi fost bine intenţionată. Dar în ce măsură era o încercare stângace de linguşire, tipic teutonică, sau ceva plănuit cu grijă, Douglas nu-şi putea da încă seama.

Huth se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— N-ai vorbit ieri cu Mayhew? spuse el fără să se

întoarcă.

— Îl voi găsi, replică detectivul.

Huth stătea în contra luminii şi Douglas observă mişcarea nervoasă a degetelor ce aveau parcă intenţia de a se debarasa de orice urmă de murdărie, clei sau amintii-e lipită de ele.

— Mayhew e o persoană educată, un om cult şi rezonabil, spuse atât pentru sine Huth cât şi pentru interlocutorul său.

— Desigur, fu de acord celălalt.

y – Nu cred că are vreun motiv personal de ceartă cu mine, ce zici? Ce urmăreşte? Prestigiul şi respectul celor din jur? Toţi oamenii normali sunt împinşi din spate de aşa ceva. Am putea ajunge la o înţelegere tacită între noi, iar rezultatul ei va fi favorabil amândurora, făcându-he să ne atingem ţelul propus. Poţi să-i transmiţi acest mesaj din partea mea?

Propunerea era de un cinism care-ţi tăia respiraţia, chiar după triteriile personale ale lui Huth.

— Şi ce garanţii să îi ofer?

— Doar acea scuză excelentă că acţionezi la ordin. Şi prietene, fii mulţumit cu aşa ceva.

— Voi ţine legătura cu dumneavoastră, răspunse Douglas, dar nu în calitate de informator. Chiar înainte de a sfârşi, îşi dădu seama că auzise aşa ceva de nenumărate ori înainte de la oameni pe căre-i folosise şi pe care apoi îi dispreţuise.

Se auzi o ciocănitură în uşă. Huth zbieră:

— Intră!

Apăru un bătrân om de Serviciu cu o găleată de cărbune şi se apucă să aprindă Tocul în cămin. Huth îl concedie pe Douglas cu un gest din cap. Acesta se ridică în picioare şi mulţumi providenţei că Standartenführerul nu era unul din acei ofiţeri care obişnuiau să spună „Heil

Hitler” la sfârşitul oricărei întrevederi. Ar fi fost mult prea mult decât ar fi putut îndura

Super intendentul-mai ales de faţă cu celălalt englez.

Pe biroul lui Douglas se aflau adunate o mulţime de hârtii – iar Harry Woods nu sosise încă! Archer îl blestemă în gând. Nătărăul! Astăzi era una din zilele în care ar fi avut nevoie de ajutorul său! Uitându-se în agenda de birou a subalternului său văzu că acesta avea o întâlnire cu Superintendentul Crime la orele 9: 30, aşa încât telefonă secretarului acestuia şi pretextă că Harry era bolnav. La celălalt capăt al firului fu întâmpinat cu o glumă-lipsa de punctualitate a lui Woods era binecunoscută.

Douglas trimise un funcţionar civil să-l caute pe Harry în cafeneaua lui Joe. Era prea devreme pentru Red Lion sau pentru „bomba” de peste drum, localul obişnuit al celor din CID. Următorul apel fu la secţia de poliţie din Cannon Row pentru a vedea dacă nu cumva ajutorul său nu stătea la taifas cu sergentul de serviciu. Toate încercările dând greş, Douglas îi telefonă secretarului-principal al lui Kellerman cerându-i adresa unde erau deţinuţi cei arestaţi în cartierul Islington, unde locuia Harry. După cincisprezece minute obţinu un răspuns până la 10: 30 noaptea trecută, York Way Goods Depot, în spatele staţiei de metrou de la King’s Cross; după aceea, Caledonian Road Cattle Market.

Superintendentul ti telefonă lui Huth.

— Domnule Standartenführer, cred că este posibil ca Harry Woods să fi fost ridicat din greşeală. Niciun răspuns. Douglas continuă: N-a venit la birou în această dimineaţă în ciuda faptului că avea întâlnire cu Crime. Altă pauză lungă. Mai sunteţi la aparat, domnule?

— Nu-mi pot da seama cum de a reuşit Woods să evite atâta timp arestarea, veni răspunsul lui Huth. Ei bine, va trebui să-ţi faci rost de alt detectiv sergent. Poţi

găsi pe cineva care vorbeşte germana?

— Am de gând să-l caut pe Harry.

— Cum doreşti. Dar asigură-te că mâine dimineaţă la opt va fi cineva în birou. Nu-i momentul să lucrăm cu efective reduse.

W. Am înţeles, spuse Douglas şi puse receptorul în furcă.

Douăzeci şi şase

Larry Woods locuia în Liverpool Road. Odinioară avea la dispoziţie întreaga casă, însă în prezent ultimele două etaje erau închiriate altei familii. Harry şi soţia sa Joan luau mesele în bucătăria de la subsol – locul unde se afla acum Douglas, în timp ce Joan îi prepara o ceaşcă de ceai.

Superintendentul ghici ce se întâmplase.de îndată ce doamna Woods deschisese uşa. Era încă în capot, cu părul nepieptănat şi cu ochii roşii de plâns. Mult mai tânără decât Harry. Pe vremuri fusese cea mai drăguţă dactilografă din tot biroul-aşa se şi făcuse remarcată ele Woods care cerceta un banal furt. Astăzi părul ei blond nu mai avea nicio culoare iar faţa îi era pişcată de frig. Zâmbi în vreme ce-i întinse ceaiul slab şi fără zahăr, apoi îşi trecu o mână prin pletele răvăşite şi-şi strânse şi mai mult în jurul gâtului gulerul capotului.

Harry fusese arestat în acea dimineaţă la orele trei, de o echipă formată dintr-un ofiţer german şi doisprezece soldaţi. Cel ce-i însoţea, tânăr poliţist de la o secţie suburbană, nu auzise niciodată de Harry Woods.

— Dacă vreţi să-mi cunoaşteţi părerea, e posibil să nu fi auzit niciodată nici de Scotland Yard, comentă cu amărăciune Joan.

— Dar Harry nu le-a arătat legitimaţia?

— Ofiţerul german a aruncat doar o privire pe ea, i-a mulţumit şi a pus-o în buzunar. Era destul de politicos-vreau să zic, ofiţerul… a zis că regretă. Dar nu ştia

aproape de loc englezeşte, şi ştiţi, domnule Archer, că Harry habar n-are de germană. Dacă aţi fi fost aici, totul ar fi fost altfel. Ştiţi cum să vorbiţi cu ei-soţul meu întotdeauna spune asta.

— Joan, trebuia să fi telefonat la Yard.

— Telefoanele publice sunt păzite de soldaţi permiţând doar efectuarea convorbirilor oficiale. Am văzut-o pe vecina de alături întorcându-se acasă după o încercare nereuşită.

— Bănuiesc că au nevoie de telefoane pentru a ţine legătura cu echipele care efectuează arestările.

— Am fost la secţia de poliţie şi am aşteptat ore întregi. În cele din urmă am reuşit să-l găsesc pe sergent – e un vechi prieten de-al lui Harry; o cunosc şi pe nevastă-sa; mi-a spus să mă-ntorc acasă şi să încerc să dorm puţin. M-a asigurat că trebuie să fie o greşeală şi Harry probabil a ajuns de mult acasă. Dădu din umeri. Dar nu e aşa, după cum vedeţi…

— Germanii au arestat sute, poate mii de oameni, pentru a-i interoga în legătură cu explozia din Highgate. S-ar putea să treacă câteva zile până să dăm de Harry şi apoi încă câtva timp ca să completăm toate hârtiile necesare eliberării sale. Peste tot e o mare zăpăceală, crede-mă, Joan.

— Întotdeauna aţi fost bun cu noi, domnule Archer, spuse femeia. De fapt Douglas se înţelesese întotdeauna greu cu Joan Woods. Acesteia nu-i plăcea nici accentul şi manierele burgheze ale lui Douglas, şi nici faptul că studiile sale universitare îi asiguraseră direct gadul de inspector subdivizionar, în timp ce Harry, după o viaţă întreagă de muncă, ajunsese doar detectiv sergent.

— Formăm o echipă, Harry şi cu mine.

— Harry a plâns când a aflat că l-aţi scos pe fratele său de pe lista de deportaţi. Nu ne dădusem seama până

atunci că dumneavoastră aţi fost acela care aţi reuşit acest lucru. Harry era nebun după Sid. A plâns. Să nu mă mai ridic de pe scaunul ăsta dacă n-a fost aşa: pur şi simplu a plâns. N

— Trebuie să-i mulţumeşti şi medicului poliţiei care a eliberat lungul certificat specificând că Sid era prea bolnav ca să lucreze aşa cum se cuvine. Douglas se ridică în picioare. În orice caz acum trebuie să iau urma lui Harry. Dar să nu fii îngrijorată dacă nu ajunge acasă până diseară. Vor fi multe de făcut.

— Harry, e un om de nădejde, domnule Archer.

— *Ştiu* că este, Joan.

Prin fereastra subsolului se vedeau doar treptele spoite cu var care duceau în stradă; pe fiecare se afla un ghiveci cu flori, ofilite din cauza frigului. O pală de vânt dădu de-a rostogolul pe scări câţiva pisoi producând un zgomot ca de apă curgătoare.

— E al dracului de frig, zise Joan suflând în pumni pentru a se încălzi.

E mai rău pentru toţi nenorociţii deţinuţi în lagărele improvizate în aer liber, se gândi Douglas.

— Nu te pierde cu firea, Joan.

Ea schiţă un zâmbet. Nu exista nimic în comun între ei. Singurul lucru care-i apropia era Harry.

Douăzeci şi şapte

Douglas îşi începu cercetările în Piaţa Caledonian Road, un loc pe care-l ştia încă dinainte de război. Duminicile, populaţia Lôndrei se aduna aici pentru a cumpăra ţi-a vinde orice, de la haine vechi la obiecte antice de argint, Archer îşi însoţise adesea unchiul în hoinărelile sale printre tarabele pline cu piese radio, maşini de scris stricate şi teancuri de cărţi vechi.

Superintendentul nu se aşteptase la un număr atât de mare de arestări. În unele locuri, reţelele interioare de

sârmă fuseseră rupte şi călcate în picioare de oamenii care se înghesuiau unii în alţii. Numai parapetele metalice, esenţiale pentru fostele ţarcuri de vite, reuşeau să împiedice un adevărat dezastru.

Marea de capete fără de sfârşit.se mişca necontenit – ca valurile clipocitoare ale unui ocean – spre gardul exterior înalt de sârmă şi spre carosabilul, în prezent pustiu, păzit de soldaţi. Numere mari înscrise pe stâlpi diferenţiau diversele grupuri de deţinuţi în raport cu ora sosirii. lor, dar din cauza aglomeraţiei toate se contopiseră. Chiar sub ochii lui Douglas, o tânără fată îşi rupse steaua galbenă de pe haină şi trecu peste reţeaua joasă de sârmă să se alăture unui alt grup. În Market Road staţionau cinci autobuze cu inscripţia „Im Dienst der Deuscheft Wehrmacht”[75] şi detectivul îşi zise în sinea sa că o mulţime de familii evreieşti nu vor mai ajunge niciodată la centrele de interpgatoriu. Destinaţia lor avea să fie cunoscutul lagăr de concentrare de la Wenlock Edge.

Legitimaţia lui Douglas îi permise să treacă de cordonul exterior de soldaţi şi să ajungă până la o baracă de lângă podul basculă unde o duzină de funcţionari înnebuniţi năduşeau, urlau şi discutau în contradictoriu. Nu avea niciun rost să te interesezi despre un tip numit Harry Woods, în timp ce toţi se certau în legătură cu o discrepanţă de nouăzeci de persoane pe lista arestaţilor din acea dimineaţă. Douglas îşi flutură permisul prin aer şi trecu mai departe. %

În faţa lui se afla iadul pe pământ: o dezordine a unor suflete neliniştite. Unii.se certau, alţii dormeau sau plângeau, unii scriau sau desenau* dar cei mai mulţi se puneau de acord asupra celor ce aveau să declare la interogatoriu. Apoi se mulţumeau să privească fix undeva în depărtare de parcă ar fi fost în stare să citească pe cer

75 Li serviciul armatei germane (n.tr.)

soarta care-i aştepta a doua zi. După aproape două ore de învârtit prin mulţime, Douglas deveni la fel de buimac ca şi cei din jurul său. Oricât de sistematic ar fi căutat, îşi dădu seama că ar fi putut trece la un pas de Harry fără a-l vedea. Şi oricât de metodic şi-ar fi împărţit zonele de cercetat, mulţimea îşi schimba încontinuu locul, aşa încât ajunsese să întâlnească mereu şi mereu aceiaşi oameni. De câteva ori, flămând şi cu picioarele umflate de atâta mers, fu gata să renunţe. Dar ceea ce-l determină să continue era certitudinea că, dacă roiurile ar fi stat invers, Harry nu ar fi încetat niciodată să-l caute; pur şi simplu pentru că n-ar fi fost în stare să conceapă aşa ceva.

— Căutaţi pe cineva?

Douglas se sprijini de reţeaua de sârmă, bucuros că putea s-şi tragă puţin răsuflarea.

— Bărbat bine făcut, aproximativ cincizeci şi cinci de ani, încărunţit, oacheş, costum închis şi cămaşă albă, arestat în Liverpool Road astăzi dimineaţă pe la trei. Repetase de atâtea ori, această descriere încât devenite un fel de rugăciune stereotipă murmurată de cei fără de credinţă.

— Curată harababură, nu-i aşa? Individul era un bărbat slăbănog şi nervos, mic de statură, îmbrăcat în haine bine croite, cravată, ochelari cu ramă groasă de baga. Locuiesc în Highbury Crescent, îi informă el şi Douglas îşi dădu seama că tipul nu înregistrase nimic din ceea ce-i spusese şi că de fapt nici nu-l interesa aşa ceva. Multe lepădături primprejur, declară el confidenţial, plăcându-i probabil aspectul onorabil, burghez, al Superintendentului. Păreţi sleit de puteri. Aţi mâncat?

— Nu, replică Archer.

— Ei bine, cred că aveţi vreun şiling sau doi prin buzunar. Dacă mergeţi puţin mai înainte pe lângă această reţea, santinelele pot fi mituite să vă cumpere ceva de

mâncare-peşte prăjit şi cartofi-e o dugheană vizavi. Ăia fac o avere cu preţurile pe care le cer. Zâmbi ca să arate că nu le poartă ranchiună.

— Peşte şi cartofi pai? întrebă Douglas. Părea delicios.

— Toţi oamenii de aici cred că germanii le vor da de mâncare.

— Şi dumneavoastră nu credeţi?

— Dar dumneavoastră? răspunse celălalt cu dispreţ. Am văzut atâtea bucătării de campanie în timpul… ultimului război. Vă puteţi imagina cum se vor descurca cu haosul care domneşte aici? Ce să le dea? O bucată de carne şi două legume… oh! Vor fi norocoşi dacă vor căpăta o lingură de supă de cartofi. Unii din copii şi bătrâni vor fi într-o stare jalnică mâine dimineaţă dacă ticăloşii de Huni nu vor face ceva… Unde aţi spus?… Liverpool Road?

— Pe la trei dimineaţa.

Bărbatul dădu din cap. Detesta haosul nu avea nimic de împărţit cu cei care ştiau ce vor.

— Echipa 187. Ştiau ce fac. Ofiţer tânăr şi politicos. Trebuia să-i fi dat soţiei prietenului dumneavoastră o fişă galbenă cu un număr de marcă pe o parte, lângă semnătura sa. Care era ultima literă?

«Y»

— Atunci ar trebui să-l găsiţi lângă T-ul iacela mare de pe stâlp.

— Acolo am fost prima dată, răspunse cu un aer obosit Douglas. Cunosc sistemul.

— Da, precis era vorba de echipa 187. Neamţul nu putea rosti decât vreo jumătate de duzină de cuvinte englezeşti. Tocmai se întorceau din Liverpool Road… Şi mai era şi un puştan, un poliţist tâmpit; nu părea să fi avut. mai mult de nouăsprezece ani. îl bătu uşor pe umăr pe Douglas. Pe ei îi socotesc vinovaţi – pe blestemaţii de

copoi-ce dracu' fac, îi ajută pe friţi să aresteze oameni nevinovaţi în timpul nopţii? I-aş pune pe toţi la zid şi i-aş împuşca pe toţi… pederaşti! N-am putut suferi niciodată sticleţii.

— Probabil prietenul meu a fost în acelaşi autobuz cu dumneavoastră.

— Cum aţi spus? Un bărbat bine făcut? Cărunt? Purta cravată?

— Probabil.

— Acum mi-l amintesc. A pus totul la inimă-stătea în faţă, cu mâinile în buzunare. Masiv, umeri largi. Mă gândeam că era portar la vreun hotel, boxer sau ceva în genul ăsta. Individul. Se ridică în vârful picioarelor pentru a privi peste capetele celor din jur. Nereuşind, puse un picior pe grilaj şi se săltă. Mergeţi spre stâlpul unde scrie S. Parcă îmi aduc aminte că l-am văzut pe acolo când am vorbit cu soldatul care mi-a adus peştele şi cartofii.

— Mulţumesc, spuse Douglas punându-se deja în mişcare.

— Mai bine mi-aţi urma sfatul şi v-aţi face rost de ceva de mâncare, strigă după el tipul.

Superintendents o zări pe Sylvia înainte de a da cu ochii de Harry. Stătea pe gardul de sârmă mestecând o bucată de pâine. Nu trebuia să fie surprins de prezenţa ei aici. Era o jucătoare, şi la fel cu orice cartofor care nu se mulţumeşte numai cu un singur câştig, şi care încearcă mereu până ce pierde tot, ea risca – numai că de această dată în joc se afla pusă ca miză propria ei libertate.

— Nu avem nevoie de tine, aruncă ea de îndată ce-l zări.

— Cum de ai dat de mine, şefule? se interesă Harry.

— Cercetări de rutină.

— Mulţumesc foarte mult. Vorbesc serios.

— N-am făcut mai mult decât ai fi făcut tu pentru

mine.

— De ce nu vă căsătoriţi, voi doi? întrebă Sylvia pufnind dispreţuitoare pe nas şi aruncându-şi în gură ultimele fărâmituri, coborî de pe reţeaua de sârmă.

— R Cred că totul se va sfârşi cu bine, declară Harry.

— Cum?

— Prietenii Sylviei vor avea grijă de unul din ofiţeri.

Pentru un poliţist metropolitan termenul avea un singur înţeles: mituire. Sylvia se strâmbă ca şi când ar fi fost supărată de remarcă.

— E cel mai bine aşa, continuă Harry.

— S-ar putea, afirmă precaut Douglas. Dacă Woods trecea prin camerele de interogatoriu, faptul ar fi fost consemnat în fişa sa personală de la Scotland Yard. Dacă Archer i-ar fi aranjat eliberarea, însemnarea ar fi fost făcută în propria sa fişă. G santinelă mituită ar fi fost. singurul mijloc pentru a-l scoate de acolo fără ca lucrul să fie menţionat undeva.

— Nu avem nevoie de tine, repetă* Sylvia. Ar fi fost uşor pentru Douglas să creadă că dispreţul ei este un semn de dragoste neîmpărtăşită, acea furie diavolească pe care femeile dispreţuite nuşi-o pot stăpâni. Dar era clar că eră mai mult decât atât: o isterie iraţională şi anormală, iar acest lucru îl înspăimânta. Femeia păru să remarce frica ce i se citea pe faţă, încât îl luă peste picior:

— Întoarce-te la birou. Vom face aşa cum vrem noi, Douglas. îi spusese pe nume într-o încercare de a-l lipsi de prestanţa pe care numele de familie sau gradul i-ar fi putut-o conferi.

— Sper că ştiţi amândoi ce faceţi, remarcă Archer uitându-se la Harry.

Acesta îşi frecă falca.

— N-ai nicio grijă, şefule, ne vom descurca. Pe cuvânt de onoare.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, unul din prietenii voştri mă poate contacta. Superintendentul era obosit de atâta mers şi deprimat de tot ceea ce văzuse. Acum bătea în retragere în faţa urii Sylviei.

— Spune-i lui Joan, începu Harry.

— Ce anume?

— Că în curând voi fi acasă.

— Îi voi transmite, îl asigură Douglas, bucuros de a fi găsit o scuză de a pleca de acolo, însă odată ieşit din lagăr îşi reproşă faptul că acceptase atât de repede asigurările subalternului său.

Mirosul de peşte fript se simţea pretutindeni şi detectivul se îndreptă spre dugheana de care-i pomenise bărbatul mărunţel de statură cu care vorbise. Patru tipi stăteau aplecaţi peste cratiţe încercând, într-un ritm furibund, să servească şirul fără de sfârşit de soldaţi germani ce transportau peştele învelit în hârtie spre mulţimea înfometată aşteptând de cealaltă parte a străzii. Bancnote albe uriaşe de cinci lire erau aruncate pe tejghea la fel de nepăsător ca şi când ar fi fost vorba de hârtii de ambalaj.

Douglas se aşeză la una din mesele acoperite cu marmură dintr-un colţ, în prezent pustiu, rezervat odinioară obişnuiţilor casei… „v V;/ –:,.

— R Nu acolo, urlă unui din tipii din jurul cuptorului.

— Dar Unde? întrebă Archer îndreptându-se spre tejghea.

— Amice; va trebui să-ţi găseşti alt local). Astăzi n-avem timp de muşterii ocazionali.

— Ai să-mi aduci plătică şi cartofi pai, sau…

— Sau ce? făcu tipul aplecându-sé peste tejghea aşa încât fetele celor doi aproapé că se atingeau.

— Sau trec după tejghea şi te bag, pe tine şi pe ceilalţi trei, cu capul în cratiţe, termină liniştit

Superintendentul.

— Tică-bărbatul încercă să-l lovească pe Douglas dar îşi simţi mâna strânsă ca într-un cleşte şi răsucită atât de tare încât de durere se aplecă până ajunse cu nasul în vraful de ziare. Bine, bine, nu fi nesuferit, strigă el. Ceilalţi trei părură să nu bage în seamă scena.

Un soldat german, cu un interes legitim în continua funcţionare a dughenei, încercă să-l apuce de mânecă pe Douglas dar fu primit cu o serie debrdine atât de sacadate în limba sa natală încât se retrase imediat, luând aproape poziţia de drepţi.

— Deci, vreau o bucată bună de plătică şi cartofi de patru penny, continuă detectivul, sau te trimit de cealaltă parte a străzii, după gardul de sârmă. Înţeles?

— Da, domnule, îmi cer scuze. Douglas îi dădu drumul. Ursuz tipul trânti o bucată de peşte pe o farfurie albă, groasă dar ciobită, urmată de o porţie de cartofi, însă cu atâta neglijenţă încât o jumătate de duzină din ei se împrăştiară pe tejgheaua de lemn. Detectivul îi dădu o jumătate de coroană[76]şi obţinu în schimb restul şi un mârâit neprietenos. Individul dădu din cap în direcţia soldatului şi o nouă porţie de peşte aterizâ într-un ziar. Înainte ca mâinile lui antrenate să o împacheteze, Archer avu timp să vadă pentru o secundă prima pagină a lui *Daily Telegraph*. Pe manşetă scria: „Germanii se retrag în apropiere de Ashford. Canterbury a fost declarat oraş deschis în momentul intrării tancurilor germane”. Ce ne-au făcut nouă, tuturor? gândi Superintendentul. Ce-au făcut din mine? Privi pe fereastră; prin geamul aburit se puteau vedea şirurile de prizonieri. Se auzea în ciuda zgomotului făcut de conţinutul sfârâitor al tigăilor şi de clinchetul monedelor pe tejghea.

Douglas presără sare şi oţet peste peşte şi cartofi.

76 Monedă în valoare de doi şilingi şi şase penny (n.tr.)

Toată viaţa şi-o petrecuse în mizerie. Dar până în clipa aceea fusese impulsionat de gândul că reprezenta legea şi ordinea. Privind de cealaltă parte a străzii, simţea cum vechile sale concepţii se destramă încetul cu încetul.

Se gândi la tatăl său pe care nu-l cunoscuse cu adevărat niciodată şi la acea căsnicie fericită, dar atât de tragic sfârşită. Acum tot ce-i mai rămăsese era Douggie. În viaţa sa nu era loc pentru genul de încurcături pe care le-ar fi adus Barbara Barga. Şi, totuşi, în ciuda acestui raţionament, ştia că se îndrăgostise de ea. Nu putea nega faptul că o dorea în toate felurile. Dar ca poliţist, nu mai credea în dragoste; întâlnise de prea multe ori cealaltă faţetă a ei, violenţa, suferinţa, deznădejdea: îşi spunea în sinea sa că ziarista nu reprezenta altceva decât o şansă de a scăpa din vârtejul iluziilor şi al durerii. Îşi spunea că de fapt se îndrăgostise de America, iar Barbara nu era decât o mijlocitoare. Dar, oricare ar fi fost adevărul, avea nevoie de ea şi trebuia neapărat să o revadă.

Douăzeci şi opt

Arăţi ca dracu’, zise ea cu un zâmbet amuzat. Şi mai şi miroşi a peşte prăjit. Pe unde-ai umblat, Douglas Archer? Mi-am mâncat sufletul aşteptându-te. Era exact modul ei de a glumi, ceea ce dorea el mai mult să audă.

Se îmbrăţişară cu pasiune şi ea îi atinse obrazul cu mâna în timp ce-i privea în ochi.

— Aş putea să beau ceva? întrebă el.

— Desigur, dragul meu. Soţia s-nu-i spusese niciodată aşa deoarece el considera apelativul ca ceva straniu, o formă rezervată, cel puţin aşa gândise până atunci, vedetelor de cinema. Iar faptul că Douglas ceruse ceva de băut de îndată ce intrase pe uşă, ar fi surprins pe cei mai mulţi dintre cei ce-l cunoşteau bine.

Barbara aduse cuburi de gheaţă din frigiderul din bucătărie şi le dădu drumul în două pahare mari. Douglas

îi povesti despre Harry Woods şi Sylvia fără a acorda acesteia din urmă un rol esenţial în desfăşurarea discuţiei din fosta piaţă de viţe.

— Numai comunicatele de presă naziste sunt transmise în exterior, îl lămuri ea în timp ce-i puse în mână whisky-ul. Am un reportaj grozav şi o mulţime de fotografii, dar ş-a interzis difuzarea ştirilor. Sute de oameni au fost arestaţi – n-ai decât să iei un taxi şi să vezi cu ochii tăi ce se întâmplă. În America o duzină de ziare ar fi lansat bomba până acum.

— Numai că nu te afli acolo, îi reaminti Douglas. Iar numărul arestaţilor este de ordinul miilor, nu al sutelor. O rază bruscă de lumină apăru pe pereţii albi ai bucătăriei dar nu dură mult.

— A telefonat colonelul Mayhew. Vrea să te vadă. Vine pe la opt.

— Am un mandat de arestare pe numele lui. Huth vrea să-l sperie astfel ca să încheie un târg cu el.

— Ce fel de târg?

— Mayhew obţine eliberarea Regelui şi pleacă cu el în America. Huth primeşte o serie de date referitoare la cercetările atomice. Germanii încearcă să pună la punct o bombă atomică.

Barbara nu se arătă surprinsă.

— Am mai auzit asta. Mai vrei puţin whisky?

Douglas îşi acoperi paharùl cu mâna.

— Sunt smintiţi amândoi.

— De ce?

— Pentru că de îndată ce Regele.va ajunge în America, Mayhew va fi dat deoparte şi uitat cu desăvârşire. Şi imediat ce Huth va pune mâna pe documentele respective, va deveni de prisos. E avocat, n-are niciun fel de pregătire ştiinţifică. Doar o mulţime de date adunate de prin lucrări germane de specialitate şi din

enciclopedii, şi în plus două referate speciale ale Profesorului Springer. Le-am citit pe toate, aşa încât acum ştiu aproape la fel de mult ca şi Huth.

— Dar poate că sunt animaţi şi de altceva în afară de propria lor ambiţie? zise ea.

— Cred că nu vorbeşti seribs. Zâmbi trist. N-am întâlnit niciodată doi oameni care să semene atât de mult în ceea ce priveşte ambiţia jos fără de margini. Barbara începea abia acum să-şi dea seama de extraordinara putere posedată de Douglas-nu una fizică prin care adesea unii îşi intimidează semenii, ci una intelectuală şi fără de pretenţii.

Intrară în salon şi se aşezară pe canapeaua mică şi urâtă. Cuvertura ei, puţin prea mare şi decorată cu frunze mari verzi, o făcea să arate ca o plantă carnivoră.

— Ţi-e dor de soţia ta? întrebă ea învârtindu-şi cubul de gheaţă din pahar cu vârful degetului.

— Uneori. Am copilărit împreună.

— E cu adevărat dureros.

— Am băiatul. Ea se lipi de el şi Douglas o cuprinse cu braţul după umeri.

— Şi mă mai ai şi pe mine, zise ea luând o gură din pahar.

— Oare? O privi, dar ea se întoarse cu spatele. O atinse pe ceafă şi ea se cutremură. Aşa să fie oare? repetă ei.

— O ştii prea bine, murmură ea privind cuburile de gheaţă.

— Te iubesc, Barbara.

— Şi eu, Doug. Dumnezeu mi-e martor, n-am vrut-o. Soarele fu acoperit de un nor şi lumina aurie dispăru încetul cu încetul până ce camera deveni aproape întunecată. Ea se aplecă şi aprinse lampa de pe birou. Nu pot să sufăr canapeaua asta blestemată. Tu nu?

— E lucrul cel mai urât pe care l-am văzut vreodată, răspunse Douglas. Vrei să te măriţi cu mine?

— Aveam de gând s-o dau la reparat şi vopsit, „însă cei care mi-au închiriat apartamentul sunt de părere că e un obiect de valoare, continuă ea mângâind gânditoare cu degetul cuvertura de creton.

— Salariul meu anual nu e mai mare decât ce câştigi tu pentru un reportaj bun.

— Haide să ne căsătorim repede, foarte repede.

— Adu-ţi aminte că mai e şi fiul meu.

— Ştiu.

— Nu plânge, Barbara.

— Dacă fiul tău nu mă acceptă, o lăsăm baltă, rosti ea cu o severitate prefăcută, dar cuvintele îi rămaseră în gât şi începu să plângă în timp ce el o lua în braţe şi o săruta.

Douăzeci şi nouă

Colonelul Mayhew sosi la orele opt. Douglas şi Barbara simţiră o plăcere copilărească în felul în care-l primiră în camera de zi, prefăcându-se că nu-l urmăriseră de la fereastra dormitorului de la etaj sosind.

Mayhew lăsă să-i cadă umbrela bine strânsă în suportul de alamă fixat pe spatele uşii şi-şi atârnă paltonul şi pălăria cu acea familiaritate proprie unui vizitator permanent. Douglas se simţi ofensat. Mayhew îi zâmbi, dar era o grimasă rigidă ce marca mai degrabă neliniştea decât plăcerea.

— Ai auzit noutatea despre Harry?

— Harry Woods?

— A fost arestat…

— Ştiu, e bine mersi. Am fost acolo astăzi după-amiază şi l-am găsit.

— Atunci *nu* ştii! Mayhew se uită la Barbara, apoi din noii la Douglas şi-şi frecă mâinile. Harry a fost implicat într-un schimb de focuri astăzi după-amiază. Se spune că a

fost lovit dar n-am încă confirmarea faptului. Fata care era cu el, Sylvia Manning, fosta ta secretară, a fost ucisă.

— Dumnezeule, făcu Douglas. Stomacul i se contractă, acuzând moartea Sylviei mai mult decât ar fi crezut posibil.

— Au trecut prin sârma ghimpată cu care era împrejmuit centrul de triere de la Caledonian Market. Încercare de evadare, susţine santinela. Se pare că aşa a fost.

— Am stat acolo până la patru. Mi-au spus că aranjaseră într-un fel sau altul eliberarea mituindu-l pe comandantul pazei.

Mayhew confirmă din cap.

— Vezi, n-şu vrut să te implice şi pe ine. Trase aer pe nas. Harry a fost întotdeauna un băiat de ispravă. N-a vrut să ai probleme.

— Dar mi-au spus că totul era aranjat, spuse cu disperare în glas Douglas.

— Au evadat cam o duzină, sau poate mai mulţi. Au avut ghinion, asta-i tot. Au întârziat prea mult. Santinelele deveniseră nervoase. Poate că sergentul major le trăsese un perdaf bun şi erau dispuse oricând să tragă. Ştii cum se întâmplă…

— Fata-i moartă?

— S-a întors ca să încerce să-l tragă după ea pe Harry. Genul de faptă care-ţi aduce Victoria Cross sau înălţarea în grad pe câmpul de luptă. Trebuie să-i admirăm curajul, ce zici? Scăpase şi era liberă. Ce să-i faci, era tânără! Putea alerga mai repede decât Harry şi probabil că şi soldaţii au ezitat înainte de a trage într-o femeie – prima dată; dar când s-a întors… Se strâmbă.

— Harry a fost rănit?

— Gestapoul s-a şi interesat de el. Au cerut celor de la armată să îl predea. Având în vedere că este ofiţer de

poliţie în serviciul activ, afirmă că armata n-are dreptul să-l reţină.

Barbara atinse braţul lui Douglas:

— Îl vor tortura pentru a scoate de la el informaţii?

Mayhew clătină din cap.

— Harry nu ştie nimic.

— Dar lucra cu un grup din Rezistenţă…

— Da. Supravieţuitorii batalioanelor Camdon Town, aparţinând de Home Guard[77]. Turnau zahăr în rezervoarele vehiculelor armatei, atacau soldaţii germani beţi şi scriau lozinci grosolane despre Hitler pe pereţi.

Douglas aprobă din cap. Auzise de acest batalion.

Vocea colonelului era monotonă şi evazivă.

— Harry Woods o cunoştea doar pe fata care era cu el şi încă pe doi bărbaţi.

— Nebunul naibii, nu se putu abţine Douglas, durerea transformându-i-se în mânie faţă de subalternul său, aşa cum o mamă ar fi făcut cu copilul ei proaspăt scăpat de la moarte într-un accident de circulaţie.

— Îţi trebuie mult curaj, declară Barbara. Aş fi mândru să am un astfel de compatriot.

— Noroc că nu aveau la ei manifeste. O valiză plină cu lucruri de contrabandă sau chiar cu piese de rezervă pentru aparate radio: ai putea avea o şansă la un milion de a ieşi basma curată. Dar cei găsiţi cu manifeste politice asupra lor şi-au semnat singuri condamnarea la moarte.

— Ce pierdere, spuse Douglas.

— Oricum, ceilalţi doi bărbaţi din celulă – sau pluton, cum se obişnuieşte în Home Guard – au fost anunţaţi de arestarea lui Harry. Se vor evapora… Nu, Harry nu ştie nimic din ceea ce ar putea interesa atât de mult Gestapoul. Şi totuşi o plimbare prin Cartierul lor general din Norman Shaw North nu se recomandă celui ce are nevoie de un pic

77 Forţele locale de apărare (n.tr.)

de odihnă şi relaxare…

— Cred că e mai bine să mă duc pe acolo, hotărî Douglas.

— Ei, stai niţel, replică Mayhew pe un ton complet diferit. *Asta* i-ar face să se intereseze cu adevărat de Harry. Nu eşti în dispoziţia potrivită pentru a-i aborda pe tipii aceia. Dacă ar suspecta că Harry şi cu dumneata aveţi ceva de ascuns, vor începe prin a-ţi smulge unghiile.

— E un risc pe care trebuie să mi-l asum.

— Dumneata poate că da, replică colonelul deplasându-se între Douglas şi uşă. Dar nu unul pe care să şi-l asume şi ceilalţi din organizaţie.

Douglas decise că Mayhew avea dreptate. El nu era făcut din acelaşi aluat ca Sylvia. Se aşeză.

— Acum, uită-tè la asta, zise colonelul şi scoase din buzunar un exemplar din *Die Englische Zeitung* pe care-l desfăcu în aşa fel încât prima pagină să fie vizibilă. Este prima ediţie de mâine. În litere gotice enorme, pe întreaga manşetă se indica: „Standrecht”.

Barbara întrebă:

— Ce înseamnă?

— Lege marţială, răspunse Douglas. Germanii au decretat legea marţială pe tot cuprinsul Marii Britanii.

Colonelul continuă:

— Unul din oamenii noştri de la centrala telefonică a prins de veste mai devreme, dar avea numai un dicţionar de buzunar unde cuvântul nu era menţionat.

Superintendentul mai citea încă comunicatul oficial din ziarul pe care-l ţinea în mână Mayhew.

— Începând de la miezul nopţii, ora Europei centrale.

— Toţi soldaţii sunt consemnaţi în cazărmi, orice permisie este anulată, zise colonelul. Portul armelor albè este obligatoriu. Unităţile Waffen – SS din Marea Britanie urmează să fie integrate armatei – deci vor putea fi folosite

ca rezerve. E o lovitură grea pentru Heinrich Himmler.

— Şi cu ce va schimba legea marţială actuala situaţie? se interesă Barbara.

— Armata germană şi-a luat măsuri de precauţie în eventualitatea în care explozia din cimitir a constituit semnalul unei insurecţii armate pe scară largă în toată ţara. Apoi au început să facă presiuni pentru o recunoaştere de jure[78] a unei situaţii de facto[79]. Se pare că au câştigat.

— Vorbeşti ca un adevărat birocrat, Archer, decise. Mayhew. Îşi puse paharul jos şi bătu fără zgomot din palme.

— Ar fi bine să înţelegeţi, domnule colonel, replică Douglas cu o voce voalată, că germanii sunt birocraţi. Acest lucru este cheia a tot ceea ce spun şi fac… şi a tot ce nu spun şi nu fac.

— Foarte bine, foarte bine, fu de acord Mayhew cu un zâmbpt cu care crezu că-l împăcase pe detectiv.

Acesta continuă:

— Şi nu-mi spuneţi mie că n-aţi aşteptat tot timpul ca tocmai acest lucru să se întâmple. Pun pariu că prietenii dumneavoastră din Abwehr beau şampanie în această seară.

— Prietenii mei din Abwehr sunt mult prea puritani pentru a face un lucru atât de omenesc cum e băutul şampaniei. La ei sărbătorirea înseamnă cincizeci de flotări şi un duş rece.

— Este legea marţială un lucru pe care ar trebui să-l sărbătorească armata? întrebă Barbara.

Douglas începu să-i explice.

— Schimbă întreaga structură, Barbara. Vru să-i spună „dragă” dar nu îndrăzni. îl pune pe Kellerman şi pe

78 De drept (n.tr.)

79 De fapt (n.tr.)

poliţaii lui, unităţile SD şi SS sub directul control al artnateţ Canalele lor de legătură cu Himmler devin ceva fără importanţă, ceva prin intermediul cărora se pot plânge despre ce li <s-a ordonat să facă... însă după ce execută ordinul.

— Armata va prelua toţi arestaţii? vru să ştie Barbara.

Mayhew băgă mâna în buzunar şi scoase o banderolă cu roşu, alb şi albastru; în zona albă era o inscripţie: „Im Dienst der Deutschen Wehrmacht". Din punct de vedere tehnic, purtătorul ei legal devenea un „Wehrmachtmitglied"[80], căpătând un statut egal cu cel al unui soldat german.

— Foarte inteligent, declară Douglas. Cu aşa ceva, Mayhew putea contracara ordinul de arestare emis de Huth.

— Armata va prelua toţi arestaţii deţinuţi de poliţie şi de SS, aşa încât nu mai sunt pe lista celor căutaţi.

Superintendentul aprobă din cap.

— Va trimite armata propriile ei unităţi ca să înlocuiască pe

SS-iştii care-l păzesc pe Rege în Turnul Londrei? Sau pur şi simplu se vor mulţumi să-i supravegheze, aşa încât un ofiţer SS de grad inferior să fie ţapul ispăşitor în caz că se întâmplă ceva?

Mayhew zâmbi:

— Ce-ar fi să-mi mai torni încă un pahar din acest excelent Scotch?

Colonelul nu se grăbi; execută ritualul complet al turnării unei cantităţi moderate de apă în băutură, mirosirea şi gustarea acesteia, ca şi cum ar fi vrut să ttagă de timp. Dar probabil că-şi savura atitudinea melodramatică.

---

80 Membru al armatei germane (n.tr.)

— Mâine seară va sosi un oaspete. Vpm avea nevoie de dumneata, Archer. Încearcă să închizi puţin ochii în timpul zilei. îmbracă-te cu rufărie groasă de corp şi fă rost de nişte documente SS impresionante în caz că va trebui să ducem pe cineva cu vorba pentru a ieşi din încurcătură. Zâmbi şi-şi şterse gura cu dosul palmei. Dacă Washington-ul ne dă mână liberă, Regele va fi scos din Turn săptămâna viitoare – şi din ţară în aceeaşi zi. îl servi pe Douglas cu o havană din portţigaretul din piele de porc.

— Nu m-aş baza prea mult pe banderola cu însemnele Wehrmachtului, spuse detectivul. Veţi mai figura încă pe lista de arestări cel puţin şase zile de acum înainte şi nu sunt mulţi comandanţii de patrule şi ofiţerii din Feldgendarmerie care vor avea destul timp liber ca să verifice listele şi să vă şteargă numele de pe ele. Oricine apare pe acele hârtii va fi azvârlit la început în dubă-întrebările se vor pune mai târziu.

Mayhew dădu gânditor din cap”.

— Bătrâne, e ceva în neregulă cu trabucul acela?

Douglas îşi ridică ochii până atunci aţintiţi asupra havanei pe care o învârtea între degete.

— Nu, nimic. E grozavă. Romeo y Julieta. Am găsit una pe jumătate fumată în buzunarul doctorului Spode. Tocmai reflectam la alest lucru, asta era tot.

— Ei bine, nu trebuie să fii detectiv ca să rezolvi problema, Archer. Germanii le importă cu vagonul, la schimb cu maşinile unelte şi automobilele germane exportate în Cuba. Oricine se află în slujba lor şi e considerat un prieten preţios poate să pună mâna pe o cantitate apreciabilă de astfel de produse.

— Aşa le-aţi obţinut *dumneavoastră*? întrebă Barbara. Talentul ei de jurnalistă îi permitea să facă astfel de remarci fără a-şi ofensa interlocutorul.

Mayhew râse zgomotos, scurt şi fără bucurie. Zâmbi

forţat.

— Următoarea dată când îl mai întâlnesc pe generalul von Ruff îi cer câteva. S-ar putea să-i întărească opiniile cu privire la buna mea credinţă. împrăştie cu mâna fumul de ţigară. Deci n-ai prea înaintat în rezolvarea cazului Spode?

— Fratele său a mărturisit, îl informă Barbara.

— Chiar aşa s-a întâmplat? Colonelul se aplecă peste masă şi-i dădu înapoi Superintendentului chibriturile.

— Dosarul e încă deschis, răspunse acesta. În liniştea ce se lăsase zgomotul pe care-l făcu aprinzând un băţ răsună artificial de tare.

— Atunci să sperăm că vei găsi un mod satisfăcător de a-l închide. Douglas remarcă că nu utilizase cuvântul „a rezolva”.

Mayhew se ridică în picioare şi-şi luă paltonul.

— Archer, vin să te iau de acasă de la tine mâine seară. În regulă?

Încă de la sosirea colonelului, detectivul se frământase în legătură cu filmulsă i-l dea sau nu? Acum, în mod spontan, îl scoase din buzunar şi îl întinse.

— Iată filmul conţinând documentele pe care Spode le-a ars în apartament. Mă îndoiesc că cineva ştie de existenţa lui, dar prietenii dumneavoastră din Abwehr s-ar fi putut să fi descoperit dispozitivul de coliere folosit şi să-şi fi formulat propriile concluzii.

Mayhew desfăcu ambalajul de hârtie cafenie şi privi negativele.

— Deci fuseseră fotocopi-te. îl fixă îndelung cu privirea pe Douglas apoi îi mulţumi înclinând din cap.

— Atunci pe mâine seară?

Treizeci

A doua zi dimineaţă Douglas îşi făcu obişnuitul raport în faţa generalului Kellerman. Acesta ascultă dând din cap

şi puse deoparte foaia scrisă fără să arunce măcar o privire peste ea.

— Tânărul Douglas este bine sănătos?

— Da, domnule, mulţumesc.

— Ai auzit de noua şcoală germană din Highgate?

— Câte ceva. E pentru copiii ofiţerilor din SS şi Wehrmacht şi pentru cei ai oficialităţilor din administraţia germană.

— Bineînţeles că limba de predare va fi germana, dar e o şcoală minunată. Germana dumitale e fără greşeală, aşa încât vei fi în stare să-ţi ajuţi băiatul la pregătirea temelor. Această şcoală ar însemna mult pentru viitorul tânărului Douglas şi cred că voi putea aranja să fie admis.

— Vor mai fi şi alţi copii englezi?

— Consider că „trebuie să fie câţiva. Fac parte din comitetul de administraţie şi n-aş vrea ca fiii noştri să piardă legătura cu ţara „adoptivă”… iar prietenii lor englezi sunt necesari din punct de vedere al limbii. Crezi că băiatul dumitale se va putea descurca la germană?

— Ştie puţin. În toate şcolile se învaţă acum germana.

— Va fi un început bun pentru el.

— Va trebui să-l întreb. Ştiţi cum sunt copiii când este vorba să-şi părăsească vechii prieteni.

— Ai dreptate, întreabă-l. E un micuţ sensibil. Va înţelege avantajele. Du-l pe acolo într-o după-amiază din această săptămână; arată-i laboratoarele, înzestrarea tehnică, sala de sport şi toate celelalte.

Douglas petrecuse jumătate de noapte gândindu-se cum să procedeze ca să-l informeze pe general despre arestarea lui Harry. Însă zbuciumul lui se dovedi zadarnic, deoarece însuşi Kellerman abordă problema, întrebându-l:

— Şi ce mai face acel sergent de ispravă al dumitale? Am auzit că a fost arestat, e adevărat?

— Detectivul sergent Woods este deţinut de vecinii noştri de la Amt IV. Douglas aflase de mult că Amt IV era un eufemism popular pentru Gestapo.

— Sper că ştii că Amt IV se bucură de o serie de privilegii speciale. Autoritatea mea asupra acestor domni este oarecum limitată.

— Chiar aşa, domnule general?

— Au acces direct la Reichsführerul SS în Berlin.

— Chiar în cazul legii marţiale?

— Nu încerca să faci pe deşteptul, Archer, zise generalul compunându-şi o înfăţişare mâhnită. Eu şi oamenii mei suntem subordonaţi Comandamentului Militar al Marii Britanii numai în probleme legate de respectarea legilor şi a ordinii. Administraţia şi disciplina rămân aceleaşi. Amt IV este însă subordonat direct Berlinului- exact ca şi Standartenführerul Huth. Deci şi sergentul Woods e în aceeaşi situaţie. Îmi înţelegi poziţia?

— Şi nu puteţi să interveniţi?

— Niciodată să nu te amesteci într-o ceartă de familie. Nu e ceea ce orice poliţie din lume recomandă tinerilor ei ofiţeri?

— Mă îndoiesc că sergentul Woods le-a spus anchetatorilor de la Amt IV că lucrează conformordinelor venite de la Berlin. Standartenführerul Huth a accentuat întotdeauna necesitatea păstrării secretului operaţiunii.

— Cea referitoare la cercetările ştiinţifice?

— Da.

— Aşa şi trebuia să facă. Standartenführerul Doctor Huth este un foarte bun ofiţer şi sunt mândru că face parte din statul meu major. Kellerman îşi înclină capul într-un mod concludent, indicând faptul că era atât confidentul cât şi comandantul lui Huth. Apoi adăugă, modificându-şi puţin aprecierile: Poate prea zelos, şi uneori oarecum inflexibil;, dar sarcina pe care o are de dus la bun sfârşit este extrem

de delicată.

— Da, domnule.

— Văd că eşti îngrijorat în legătură cu soarta lui Woods. Cred că va trebui să-mi amân weekend-ul din Germania. Am să-l chem pe Sturmbannführerul[81] Strauss să afle toate amănuntele arestării sergentului. Kellerman se răsuci pe scaunul pivotant şi-şi puse gheata tip Oxford pe un taburet. Faţa-i plină de încreţituri avea o expresie gânditoare. Rapoartele lui Woods erau făcute pe formularele uzuale?

— Pe foiţe galbene. Cu referiri la numărul de dosar comunicat Berlinului…”

— Asta am vrut să spun. Ei bir\e, n-aş vrea să-mi bag naşul în anchetă dumitâle, dar nu prea văd cum câteva formulare galbene ar putea influenţa situaţia actuală, ce zici?

— Nu, domnule. Formularele galbene erau doar un mijloc prin care Harry Woods îşi justifica salariul. Ele nu conţineau nume, date sau locuri. Nu erau nimic altceva decât o listă de numere, fără înţeles; pentru oricine altcineva în afară de funcţionarii ce le înregistrează în cine ştie; ce misterioasă arhivă berlineză.

Şi totuşi Superintendentul îşi dădea seama că aceste formulare ar fi fost suficienţe pentru a-l convinge pe acel gestapovist, Strauss, că rapoartele lui Woods, ca şi cele ale lui Huth şi Douglas însuşi, erau înaintate direct la Berlin.

— Atunci adu-mi câteva rapoarte de-ale lui Woods înainte de a-l primi pe Strauss. Se uită în agenda de birou. L-aş putea convoca pe la unsprezece dimineaţa. Kellerman tuşi din nou şi se bătu uşor cu pumnul strâns peste piept. Totul nu este decât o încercare continuă de a-mi submina poziţia, zise el pe un ton confidenţial dar şi plin de jale. Bătrânul şi ineficientul general Kellerman tolerează

81 Maior SS (n.tr.)

prezenţa inamicilor statului în propriul său cartier general al poliţiei. Aşa se va spune.

— Sper că nu, domnule.

Neamţul oftă şi se ridică de la birou cu un zâmbet obosit.

— Alternativa cealaltă este şi mai rea, continuă el. Trădătorul Kellerman oferă adăpost inamicilor statului… vezi pe ce cărări delicate ne purtăm paşii? Se îndreptă spre cămin şi privi fix cărbunii arzând. Te rog să ierţi un bătrân care şi-a deschis inima în faţa dumitale, Superintendent, dar eşti un ascultător extrem de simpatic. Şi discret.

— Mulţumesc; domnule general.

Douglas se ridică, recunoscând modul politicos prin care acesta îşi concedia vizitatorii şi se îndreptă spre uşă. Dar Kellerman ajunse acolo înaintea sa şi i-o deschise. îi strânse mâna detectivului. Era un mod curios de a termina un raport, dar poate că Gruppenführerul auzise că aşa se comporta un adevărat gentleman englez.

Uşa de legătură dintre biroul lui Huth şi camera unde lucrau Douglas şi Harry era deschisă. Superintendentul îl găsi pe Huth citind *Das Schwarze Korps*, săptămânalul oficial al SS-ului. îl ţinea însă în aşa fel încât subordonatul său ghici imediat dă îl apucase în grabă, să mascheze faptul că-l aşteptase.

— Şi ce are de gând să întreprindă generalul Kellerman în legătură cu situaţia primejdioasă în care se găseşte sergentul Woods?

— Va cere detalii suplimentare Sturmbanriftifrrerului Strauss, răspunse Douglas.

— Nu mai spune, va cere deci detalii Sturmbannführerului Strauss, îl tachină Huth, respirând zgomotos ca şi cum ar fi fost extrem de surprins. Poate că ţi-aş putea da câteva amănunte

fără să mai apeiezi la Sturmbannführerul Strauss. Ştii că numele lui Harry Woods a fost trecut pe lista de arestări la indicaţia expresă a generalului Kellerman?

— Nu-i adevărat!

— Eşti poliţist de atâta timp încât cu siguranţă trebuie să-ţi dai seama când eşti şantajat, ce părere ai?

Douglas nu răspunse nimic.

— Ce ţi-a oferit bătrânul ticălos? O casă la ţară? Promovare? Nu cred că femei, nu eşti tipul.

— Nu mi-a promis nimic.

— Nu te cred, declară Huth.

Superintendentul afirmă pe un tDn rece:

— Având în vedere că sunteţi comandantul lui Harry Woods, numai dumneavoastră sunteţi singurul în măsură să-i obţineţi eliberarea folosindu-vă de autoritatea pe care o aveţi de la Reichsführerul SS.

Huth dădu din cap cu un gest solemn.

— Şi de îndată ce voi fi semnat ordinul, Gestapoul va găsi un mijloc de a mă reţine sub acuzaţia de a fi complicele lui Woods. Vor sparge broaştele de la dulapuri şi vor citi toate materialele mele confidenţiale… Apoi voi fi eliberat, cu scuzele de rigoare şi tot felul de explicaţii în legătură cu greşeala făcută, dar toate materialele pe care le-am strâns despre generalul Kellerman vor fi dispărut între timp.

— Kellerman m-a anunţat că Gestapoul se află sub controlul direct al Berlinului.

— Spune-mi, spuse confidenţial Huth înclinându-se peste birou, mai crezi în poveştile cu Feţi Frumoşi? îşi încrucişă degeteleşi le răsuci în aşa fel încât articulaţiile plesniră cu zgomot. Generalul ţi-a arestat prietenul ca să te forţeze să mă trădezi. Cu cât mai repede îţi vei da seama de aceasta, cu atât mai iute vom putea coopera

pentru a-l doborî pe porcul ăsta bătrân.

— De ce nu încredinţaţi altui ofiţer această anchetă? a.»

— În cine pot să am încredere?

Douglas nu răspunse. Îşi dădea searrţa că era vorba de o vendetă pe care niciunul din ei nu o putea abandona.

— Acum cinci sau şase ani Kellerman era un nimeni, zise Huth încercând să-şi explice ura pe care o simţea faţă de celălalt – sau poate invidia? împărţea un birou murdar de muşte într-un cartier mărginaş al Leipzigului împreună cu trei dactilografe şi un detectiv. Era un Obersekretăr[82], cel mai de jos exemplar al animalelor existente în Serviciul criminalistic al poliţiei germane. Apoi a intrat în partidul nazist şi în SS şi a ajuns, târându-se şi umilindu-se, şeful SS-ului şi Comandantul poliţiei din întreaga Mare Britanie – Nu-i rău, ei! Şi nu trebuie să iei în consideraţie gogoşile referitoare la faptul că n-are nicio autoritate asupra nimănui şi că Berlinul nu-l agreează. Ăsta-i ştilul său…

— Încep să cred că-i adevărat.

Huth continuă:

— Kellerman poate fi întâlnit în cele mai bune case ale nobilimii engleze aducându-şi mesajul de pace şi pozând într-un bătrân şi distrat nătărău ce adoră berea, costumele de tweed, cockerii spanioli şi petrecerile. Şi cine poate fi mai uşor manipulat şi păcălit decât un tânăr şi robust englez, care binevoieşte să se ridice-n picioare la primele măsuri ale imnului „Deutschland liber ales”. Huth îşi împături ziarul apoi îl făcu cocoloş. Credeai că-i snob, nu-i aşa? îi place să lase această impresie. Aruncă ziarul în coş cu destulă putere ca să-i răstoarne conţinutul pe covor. Şi acum spune-mi ce voia, urlă el.

— Rapoartele galbene, zise încet Douglas.

— De ce?

---

82 Secretar şef (n.tr.) *

— Să-i dovedească lui Strauss că Harry Woods lucra sub ordinele Berlinului.

— Şi te-ai gândit-e doar o listă cu numere. Ce rău aş face dacă i le-aş da? Aşa-i?

— Nu, răspunse Douglas.

— Nu-mi răspunde eu „nu”! Ţi se citeşte minciuna pe faţă. Îşi flutură o mână prin aer în timp ce detectivul deschidea gura pentru a-i replica. O.K., O.K., O.K. Dacă prietenul *meu* ar fi avut necazuri, poate că aş fi procedat la fel.

— Credeţi că generalul Kellerman are pe cineva care să caute dosarele în arhivele din Berlin?

— Dacă Kellerman ar obţine o listă cu titlurile dosarelor, ar căpăta o idee despre dovezile împotriva sa.

— Şi-a anulat călătoria prevăzută pentru weekend. A pretextat că din cauza lui Harry Woods.

— Înduioşător! Kellerman a fost invitat la o partidă de vânătoare la Schônhof-o zonă rezervată pentru von Ribbentrop. E o ocazie care nu se ratează pe simplul motiv că un pârlit de detectiv sergent a fost arestat din ordinul său şi a încercat să evadeze.

— Atunci de ce a rămas?

— Archer, lucrurile se precipită. Precis că ai simţit-o şi dumneata. Legea marţială a dat puteri nelimitate celor de la armată. Kellerman trebuie să se decidă dacă se împotriveşte sau li se alătură. Întorcându-se de la Highgate, în cap i-a venit ideea trăsnită că totul à fost pus la cale de armată pentru a obţine puterea. Numai după ce a văzut lista morţilor s-a hotărât să renunţe la ipoteză.

— Şi cât de repede puteţi obţine dovezi contra lui?

— Am să-l fac să-şi blesteme ziua când şi-a părăsit împuţitul ăla de birou din Leipzig. Oamenii mei din Elveţia mi-au telegrafiat că generalul a acumulat peste cincisprezece milioane de Reichsmarke în conturi

numerotate. Când voi primi copiile pe care le aştept îl voi aresta de la mine putere folosind unităţi SD ca să-l reţin.

Douglas dădu din cap aprobator. În fiecare săptămână ziarele publicau numele celor executaţi pentru delictul de speculă la bursa neagră, luare de mită şi jaf. Din acest punct de vedere autorităţile îi tratau la fel şi pe cetăţenii germani ca şi pe cei englezi. Huth oftă.

— Dă-i nebunului ăsta bătrân lista cu numerele dosarelor pe care le avem despre organizarea şi disciplina unităţilor SS din Anglia de Vest. Va dura ceva până va obţine titlurile. Apoi spune-i că dosarele au titluri false din raţiuni de securitate. Va mai trece o lună până va descoperi ce am făcut şi până atunci pot să-ţi garantez, Archer, că vom scăpa pentru totdeauna de babalâcul de escroc. Ridică pumnul dar îşi corectă gestul şi se mulţumi să fluture un deget. Dar dacă îi dai cumva un singur număr real de dosar din acest birou, pe Dumnezeul meu, te…

Nu-şi termină fraza. O pală de vânt răbufni în geam şi picături mari de ploaie curăţiră pe alocuri sticla murdară de funingine. Tamisa avea culoarea plumbului şi părea la fel de compactă ca acesta.

— Nu-i voi da niciunul, promise Douglas.

— Şi, Archer, zise Huth în timp ce Superintendentul se îndrepta spre uşă, nu te baza prea mult pe ajutorul lui Kellerman ca să-l salvezi pe prietenul tău' Harry. Caută-ţi un alt ajutor care să înceapă să lucreze de mâine dimineaţă.

Treizeci şi unu

Prezicerile Standaitenführerului Huth despre generalul Kèâlerman se dovediră a fi în egală măsură adevărate, dar şi false. În aceeaşi zi Kellerman luă masa cu generalul maior Georg von Ruff, şeful Abwehr-ului din Marea Britanie. Faptul că aceste două celebrităţi de grad înalt nu-şi începuseră cariera în spionaj, respectiv în

poliţie, de pe cea mai de jos treapta a ierarhiei, se evidenţia şi prin faptul că aleseseră drept loc de întâlnire o cameră de la ultimul etaj al pescăriei Wheeler din Old Compton Streèt, Soho. Pentru ei era de ajuns să poarte haine civile peste uniforme şi să evite a fi văzuţi împreună la cartierele generale. Dar orice tânăr ofiţer din subordine le-ar fi spus că un separeu închiriat pe numele „Herr Braun" în oricare din restaurantele din Soho ar fi atras oricui atenţia în acele prime zile de după instaurarea legii marţiale, chiar dacă aghiotanţii lor nu ar fi avut serviete mari din piele, semnul distinctiv ai oficialităţilor germane de rang înalt. Şi chiar dacă ambii generali n-ar fi purtat cizme cu carâmb înalt.

Kellerman încheie pace cu noii săi stăpâni deoarece era destul de deştept şi maleabil, ştiind să se încline după cum bate vântul. Dar prezicerea că nimic nu va fi făcut pentru a-l elibera pe detectivul sergent Harry Woods se dovedi a fi greşită. La trei după-amiază Douglas Archer primi un telefon de la asistentul personal al lui Kellerman ce se interesa de posibilitatea ca detectivul să petreacă câteva momente în compania generalului-desigur în măsura în care timpul şi sarcinile de serviciu i-ar fi permis-o. Şi, adăugă ca din întâmplare neamţul, la întrevedere urma să fie prezent şi sergentul Woods.

După standardele obişnuite ale Gestapoului, Harry era aproape nevătămat, dar Douglas fu şocat când îl văzu. Faţa îi era contuzionată iar un ochi îi era atât de umflat, încât părea închis. Tresări de durere când îşi schimbă poziţia pe scaun; un picior îl ţinea întins şi ţeapăn ca şi cum l-ar fi durut genunchiul.

— Bună, Harry, rosti Douglas după ce-l salută pe generalul Kellerman.

— Bună, domnule Superintendent, aproape că şopti Harry.

— Ia loc, Superintendent Archer.

În cameră se mai afla şi Sturmbannfulirerul Strauss, aşezat într-un colţ cu braţele încrucişate pe un dosar subţire. Nu răspunse la salut. Kellerman se îndreptă spre fereastră şi o deschise, aşa încât să poată privi spre fluviu.

— Ai fost un nătărău, sergent Woods.

— Dacă spuneţi dumneavoastră, răspunse acesta fără tragere de inimă.

— Ei bine, ţi-o repet. Se întoarse spre cei din cameră. La fel consideră şi Superintendentul Archer – şi alţii – dacă sunt cinstiţi cu tine. Ai fost tratat prost?

Harry Woods nu răspunse. Generalul se îndreptă spre Strauss, îi luă dosarul din mână şi se înapoie la Ipirou pentru a-şi căuta ochelarii. Citi raportul referitor la arestare ţinând hârtia sub lampă. Kellerman părea complet schimbat în imaculata sa uniformă cenuşie cu însemnele Reichsfuhrung – SS[83] Londra, cu frunzele de stejar de argint ale gradului de Gruppenführerşi cu pieptul plin de medalii. Stofa fină de culoare gri-argintie strălucea în lumina aruncată de lampa de birou, la fel şi cizmele înalte, atât de lustruite încât păreau de metal. Şi totuşi generalul părea stângaci în uniformă. Îşi duse maşinal mâna la vestă, acolo unde-şi ţinea ceasul de aur şi stiloul, dar degetele îi întâlniră tunica bine strânsă pe corp. La intervale regulate îşi controla nasturii de la cele patru buzunare, asigurându-se că erau încheiaţi aşa cum cerea regulamentul. Conformându-se dispoziţiilor referitoare la ţinuta cadrelor SS, de la Oberführer[84] în sus, purta pinteni la cizme, ceea ce-l determina să păşească cu o grijă exagerată, ţinându-şi picioarele bine depărtate – probabil de frică ca să nu se încurce în ei.

Terminând de citit raportul, închise dosarul cu o

83 Conducerea SS a Reich-ului (n.tr.)

84 Colonel SS (n.tr.)

mişcare bruscă.

— Ei bine, Woods, ai fost tratat prost?

Cuvintele şoptite ale sergentului erau atât de ininteligibile încât Kellerman trebui să se aplece ca să-l înţeleagă:

— Băi reci şi fără somn.

Douglas se cutremură gândindu-se la Harry, aproape de pensie şi într-o condiţie fizică precară, datorată muncii grele, băuturii peste măsură şi lipsei de exerciţiu, ţinut într-o cadă cu apă rece ca gheaţa, apoi împiedicat sistematic să doarmă. Puţini oameni rezistau la o astfel de tortură.

— Băi reci şi fără somn, repetă Kellerman încrucişându-şi braţele şi dând din cap. Ce să-i faci, ăsta-i procedeul de rutină în armata germană… nu poţi să te plângi prea mult în acest caz, sergent. Se bătu cu mâna peste stomac. Câteva zile într-un câmp de instrucţie ne-ar prinde bine, ei? întoarse capul pentru a-i zâmbi lui Douglas, însă acesta stătea cu picioarele încrucişate studiindu-şi cu interes pantofii.

Kellerman părea incapabil să stea locului. Se îndreptă spre Strauss şi-i flutură dosarul prin faţa ochilor.

— Ceea ce nu pot să înţeleg, Strauss, e de ce se afla acest ofiţer de poliţie în custodia ta? Ofiţerul sări în picioare şi pocni din călcâie.

— Herr Gruppenführer… începu el. În alte circumstanţe ar fi fost comic să-l vezi pe Strauss înclinându-se adânc şi folosind o formă de adresare atât de slugarnică, dar acum nimeni nu râse. Prizonierul mi-a fost dat în grijă de-abia astăzi dimineaţă. Ofiţerul de serviciu care…

— Nu am timp pentru o anchetă oficială, îi tăie vorbele Kellerman. O voi face mai târziu. Important e că acest ofiţer de poliţie nu trebuia arestat în propria sa casă

de o echipă operativă a armatei. Greşeala noastră nu constituie o cauză pentru stupida sa tentativă de evadare, dar trebuie să ţinem seama de ea. În al doilea rând... Kellerman îşi îndoi un deget de parcă altfel n-ar fi fost în stare să numere, dacă urmează a fi judecat pentru încercarea de evadare dintr-un centru de detenţie al armatei, atunci acest lucru va trebui făcut de armată.

Maiorul nu răspunse.

— Ei bine, Strauss? întrebă Kellerman stând foarte drept şi trăgând uşor de tivul tunicii.

— Departamentul juridic al SS-ului a considerat că detectivului sergent Woods i se cuvine protecţia legală acordată membrilor SS-ului. Departamentul similar al armatei a fost de acord, aşa încât ofiţerul de serviciu l-a luat în primire.

— Birocraţii dracului, urlă furios generalul. Ne veţi spânzura pe toţi ca să vă iasă vouă bine scriptele. Nu-ţi dai seama, Strauss, că armata te-a dus de nas? I-ai ajutat să muşamalizeze arestarea samavolnică a unuia din cei mai buni detectivi... nu vezi?

Strauss se înclină din nou, exact ca o păpuşă mecanică.

— Da, Herr Gruppenführer.

— Şi nu mă mai tot sâcâi cu *Herr* Gruppenführer.

— Nu, Gruppenführer.

— Trimite prizonierul înapoi Feldgendarmeriei. Dar de fapt mai bine te duci cu el în caz că nu-l vor pune imediat în libertate provizorie. s

— Şi ce să fac dacă cei de la Feldgendarmerie îl reţin acolo?

— Atunci stai cu el, Strauss. Kellerman îşi pipăi din nou buzunarele pentru a se asigura că erau închise.

Generalul îl atinse pe umăr şi Strauss se aşeză pe scaun, apoi se întoarse spre Douglas.

— Înainte de a ne lua la harţă cu prietenii noştri de la armată, să am siguri că ştim ce facem. Traversă camera şi puse o ţigară în gura lui Harry, apoi o aprinse, Sergentul începu să tragă din ea fără măcar să se uite cine i-o dăduse. Kellerman continuă:

— Având în vedere că pentru moment Abwehr-ul e stăpânul nostru… Zâmbi gândindu-se la absurditatea situaţiei. Sergentul Woods a fost nechibzuit, încăpăţânat şi pripit. A avut de-a face cu criminali, dar acest lucru nu înseamnă că automat este şi el unul… iei notă de tot ce vorbesc, Strauss?

— Da, Gruppenführer.

— Vom avea nevoie de o declaraţie din care să rezulte că nu a făcut mai mult decât ceea ce era necesar pentru, bunul mers al anchetei sale în interiorul acelei organizaţii teroriste.

— Va trebui să dăm armatei detalii asupra unei anchete neterminate? întrebă Douglas care-şi dădea seama unde aveau să ducă toate acestea.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, zise morocănos Kellerman. Tânăra femeie este moartă. Putem da câteva detalii despre ea. Nu vor dezvălui nimic din ce trebuie să ţinem secret, şi trebuie să ştii ceva despre ea… doar ţi-a fost secretară timp de aproape şase luni.

— Da, domnule. Era ca şi cum generalul Kellerman sugera un mod de a păstra anonimatul prietenilor lui Harry din Rezistenţă, dar era greu de crezut aşa ceva. Generalul trecu în spatele Superintendentului. Era un subterfugiu deconcertant şi Douglas nu ştia niciodată dacă trebuia să se întoarcă sau nu. De data aceasta nu o făcu.

— Încerc să-l ajut pe sergentul Woods, rosti Kellerman şi Archer simţi mirosul de coniac pe careul consumase neamţul la masa de prânz.

— Da, domnule general.

— Mă auzi, sergent? încerc să te ajut.

Harry dădu din cap fără a-şi ridica privirea şi trase un nou fum din ţigară.

— Dacă cercetările tale au început ca un rezultat direct al faptului că femeia a lucrat în această clădire, nu te sfii s-o spui. Nu-ţi cer să ascunzi ceva. Va trebui să faci cunoscute responsabilităţile sale cât a lucrat sub ordinele Standartenführerului Huth. Kellerman se apropie de Harry şi-l bătu pe umăr cu un gest părintesc.

— Să-i cer Standartenführerului să le precizeze? întrebă Archer. Generalul răspunse şoptit:

— I-am cerut Standartenführerului o declaraţie care să ajute la punerea în libertate a sergentului. Mă tem că până acum doctorul Huth nu şi-a făcut timp nici măcar pentru a discuta problema la telefon. Generalul oftă.

— Luăm declaraţia imediat? Strauss pl ei era să pună numai acele întrebări la care ştia dinainte răspunsul.

— În germană. Jumătate din cei ce lucrează în această clădire nu pot citi nici măcar un cuvinţel englezesc, iar în Berlin orice hârtie scrisă în engleză este dată deoparte şi curând se uită de existenţa ei. Superintendentul Archer o va traduce pentru prietenul său, nu-i aşa?

— Desigur, domnule, fu de acord acesta deşi ambii ştiau că adăugând numele şi semnătura lui Douglas pe fiecare foaie a traducerii va fi absurd ca mai târziu acesta să pretindă că nu-i cunoştea conţinutul. Era la fel ca şi cum declaraţia i-ar fi fost»

luată lui Archer însuşi. Direct la ţintă! Pentru a-l elibera pe Harry, singura cale era să-l lase descoperit şi vulnerabil pe Huth. În acest timp Kellerman continua să zâmbească tuturor celor interesaţi, jucând rolul bătrânului bufon bun la inimă.

— Să-l ducem pe Harry jos în camera special

amenajată pentru aşa ceva? se interesă Superintendentul.

— Foloseşte biroul secretarului meu. Astfel voi putea să te ajut la prima redactare a textului.

Lucrară din greu aproape o oră şi Kellerman luă legătura telefonic cu centrala Abwehr-ului din Piccadilly. Trebuiau completate multe hârtii dar seara, în jurul orei şase, Harry

Woods era liber. În ultimul moment Kellerman decise că în acest stadiu al anchetei declaraţia sergentului nu era necesară, aşa încât o închise în seiful său. Adevărată lovitură de maestru, se gândi Douglas, în timp ce trecea în revistă evoluţia evenimentelor. Acum kellerman putea să dea vina pe Abwehr pentru arestarea ilegală a lui Harry Woods – dar şi pentru eliberarea sa la fel de incorectă, în caz că sergentul ar fi comis vreo faptă reprobabilă. Şi combinase totul în aşa fel încât, înapoindu-l armatei pe Woods, să poată susţine că a ajutat-o în a-şi repara greşeala. În plus obţinuse de la Archer şi Woods o declaraţie semnată în prezenţa unor martori care, folosită cu dibăcie, ar fi putut împiedica ancheta lui Huth asupra sa.

Iar dacă Kellerman îi păcălise atât de iscusit pe cei din Abwehr în ciuda puterilor sporite ale armatei în cadrul legii marţiale – atunci ce se va întâmpla cu Mayhew şi cu reţeaua lui salvatoare de regi? Gât va mai dura până ce Gruppenführerul va descoperi că însuşi Abwehr-ul se afla în cârdăşie cu cei pe care-i numise „terorişti”? Să fi fost oare Fritz Kellerman doar acel bătrânel amabil şi neinteresat aşa cum pretindea el însuşi? Sau adevărul în acest caz, ca şi în altele, se afla cu totul în altă parte?

Treizeci şi doi

7 Fm făcut destule, zise Harry în timp ce se îndreptau cu maşina spre casă.

— Prea multe.

— Serios, continuă sergentul. Am făcut prea multe. Văzând că Douglas nu-i răspunde, adăugă: „Ohne nich”, cum ar spune Hunii, aşa-i? „Fără mine” – ei bine, aşa şi simt. Rezistenţa se va putea descurca şi fără mine pentru o bucată de vreme.

Superintendentul aprobă cu o înclinare a capului. îi auzise şi pe germani spunând „ohne nich” de câte ori voiau să se disocieze de unele probleme periculoase, costisitoare şi dificile impuse de politica celui de-al Treilea Reich. Cu coada ochiului îşi văzu prietenul atingându-şi obrazul plin de vânătăi, plimbându-şi degetele pe faţă pentru a le determina mărimea, şi pregătindu-se să-şi întâlnească soţia.

— În februarie părea singurul lucru de făcut, constată el.

— De atunci a trecut un secol, replică Douglas.

— Iar după aceea nu am găsit nicio modalitate dea le spune băieţilor că vreau să-i părăsesc…

Douglas îi dădu dreptate. Era obişnuit să audă oameni filozofând despre propria lor nenorocire – sau reuşită. Doar cu câteva zile înainte Harry încercase să-l recruteze pentru celula lor din Rezistenţă, dar se feri să-i reamintească acest fapt.

— Kellerman mi-a aranjat eliberarea?

— A promis că o va face. De ce mă-ntrebi?

Harry continua încă să-şi pipăie faţa tumefiată.

— Poate nu-i un tip atât de rău. Vreau să spun… ei bine, mă tot gândeam când eram închis, dacă noi am fi la fel de răi ca şi ei… dacă am fi câştigat războiul şi am fi ocupat Germania.

Ajunseră la mica locuinţă a lui Harry. Printre perdelele de la subsol se cernea o geană de lumină. Harry coborî şi privi în jur de parcă ar fi văzut strada pentru prima dată. Apoi se întoarse şi se aplecă să-şi fixeze

prietenul aşezat la volan.

— Aş vrea să fie ca-n timpurile de odinioară, Doug. Părea a nu lua în seamă ploaia care-l uda până la piele. Douglas văzuse oameni proaspăt eliberaţi din închisoare plimbându-se fericiţi în aer liber, neluând în seamă nici chiar cele mai cumplite intemperii; era pur şi simplu o celebrare a libertăţii.

— Harry, germanii sunt aici. Douglas îşi pierduse răbdaredar se străduia să-şi menţină o voce calmă.

— Nu, lasă asta. Mă refer la tine şi la mine. Aş vrea ca între noi să reînvie relaţiile de altă dată.

— Aşa va fi, promise Douglas. Acum du-te înăuntru şi linişteşte-ţi soţia. A fost îngrijorată din pricina ta.

În timp ce-şi continua drumul pe strada spălată de ploaie, se uită maşinal în retrovizor. Harry stătea sub un felinar urmărind automobilul ce se îndepărta. În momentul când dădea colţul, Douglas mai aruncă o ultimă privire în spate. De data aceasta Harry începuse să meargă, dar nu spre propria lui casă ci ii-cu totul altă direcţie. Traversa strada – poate spre un telefon public. Ei, la dracu', se gândi Douglas, doar nu era paznicul celuilalt, îi era numai prieten şi partener. Încercă să nu se mai gândească la această problemă.

Făcu un ocol ca să evite arterele închise circulaţiei din jurul închisorii Pentonville şi rulă pe o serie de străduţe dosnice, trecând de gările King's Cross şi St. Paneras. Astfel de puncte vitale erau înconjurate de infanterie şi care blindate, însoţite de fliegende Feld-und Standgerichte-tribunale mobile de campanie şi plutoane de execuţie. Nu se raportase încă vreo execuţie sumară, însă existenţa acestor tribunale era destul pentru a vârî frica chiar în persoanele cele mai inocente.

Douglas fu oprit de o astfel de unitate în Tottenham Court Roadun Opel „Admiral" pentru comandantul

patrulei, şase motociclete şi două transportoare de trupe Daimler-Benz C-3 acoperite cu prelate. Picăturile de ploaie care cădeau fără încetare străluceau în lumina galbenă a farurilor. Undeva, pe cealaltă parte a căii ferate se auzea sunetul tânguitor al unei sirene a Fëldgendarmeriei. Feldwebel-ul care-i ceruse actele lui Douglas avea acea amabilitate suavă în voce, caracteristică oamenilor pe care nu-i poţi contrazice. Citi permisul de liberă circulaţie cu interes, confruntă figura lui Douglas cu fotografia, îşi notă numărul de înmatriculare al maşinii în carnet, pocni din călcâie salutând milităreşte şi-i făcu semn să treacă.

La fel se întâmpla în toată Marea Britanie: armata germană demonstra populaţiei civile că „uniformele gri-verzui" erau stăpâne pe situaţie. Şi totuşi dacă cineva ar fi observat felul în care patrulele armatei simţeau o satisfacţie perversă în a controla atât actele membrilor poliţiei şi a SS-ului, cât şi documentele vehiculelor aparţinând celor din urmă, s-ar fi gândit negreşit că demonstraţia de forţă se adresa direct acestora. &

Treizeci şi trei

Sâmbătă dimineaţa se duseră la grădina zoologică. Douglas îi spusese băiatului său că Barbara era o prietenă pe care o întâlnise în cursul unei anchete. Nu trebuia însă să-şi fi făcut atâtea griji, despre modul cum urma să decurgă prima întrevedere, deoarece puştiul o acceptase în felul degajat în care se comportă copiii-cu un interes teribil în primele zece minute, apoi cu o indiferenţă prietenească. Şi totuşi Barbara ştia că tânărul Douglas era un punct crucial în încercarea ei de a câştiga dragostea tatălui, aşa încât se strădui din răsputeri să-i câştige afecţiunea.

Se plimbară pe elefanţi şi cămile. Vizitară acvariul şi ţarcul rinocerilor. Apoi Barbara se lăsă înduplecată de rugăminţile copilului şi intră în pavilionul reptilelor – La

ieşire, curajosul Doug îi ţinea mâna ca s-o liniştească, repetându-i tot timpul că nu trebuia să-i fie teamă de şerpi- doar era el acolo să o apere!

Grădina era aproape pustie. Nu mulţi londonezi aveau bani pentru a-şi permite un bilet de intrare; oricum, multe clădiri fuseseră avariate de bombe iar numărul animalelor se micşorase considerabil; pouglas şi Barbara îl priviră pe băiat dându-se într-un micuţ carusel, Niciun alt copil nu mai era prin împrejurimi, aşa încât Douggie putu să-şi permită să-l învârtească la nesfârşit, alergând pe lângă el şi sărind din când în când pe vreun căluţ pentru o scurtă plimbare.

— Îl aducem la grădina zoologică şi el ignoră animalele în favoarea balansoarului şi a caruselului.

— Îi place să stea cu tine, răspunse Barbara. N-are importanţă unde.

— Huth îşi urăşte tatăl. E un fel de obsesie. Trecură de băncile de lemn, proaspăt vopsite în galben şi purtând inscripţia „nitmai pentru evrei”. Întotdeauna se găseau bani şi forţă de muncă pentru cei neagreaţi.

— De ce?

Un avion uşor trecu deasupra capetelor lor făcând virajuri strânse, aşa încât piloţii să fie siguri că în Regent’s Park nu se desfăşurau întâlniri ilegale. De la instaurarea legii marţiale cerul era plin de aceste „berze” cu aripi mari care nu numai că supravegheau încontinuu zonele libere şi acoperişurile, dar efectuau şi diverse transporturi între pistele improvizate pe porţiunile drepte ale carosabilului din Mall, Edgware Road, Western Avenue, Old Kent Road şi Clapham Common.

— Huth are nevoie de mai multă admiraţie decât e în stare să-i ofere taică-său. Începuse să plouă. Douglas şi Barbara se înghesuiră la adăpostul unui chioşc ale cărui geamuri minuscule erau acoperite cu pachete goale,

prăfuite şi murdare, de ciocolată şi ţigări. Pe oblonul ferecat cu lacăt se vedea un anunţ rupt şi decolorat de ploile din ultimele luni:

„Nu. avem. ciocolată, ţigări şi nici fise pentru telefon”. Evident trecuse mult timp de când era necesar să anunţi onorata clientelă că nu puteau fi serviţi cu ciocolată sau ţigări.

— Eşti supărat?

— Nu.

— Îngrijorat?

— Nu, răspunse Douglas. De fapt era tulburat. Se simţea ca cineva căruia i se ordonase să-şi sape propriul mormânt. Mi-ai spus că Mayhew te-a rugat să te duci în apartamentul din Shepherd Market să încerci să pui mâna pe film. Dar el habar Vn-avea de existenţa acestuia până când nu l-am informat eu.

Femeia nu răspunse. Ploaia slăbise în intensitate şi tânărul Douggie îşi continua cursa în căluşei.

— Cred că de fapt lucrezi pentru guvernul american. La fel şi mai tânărul Spode.

— Douglas, nu sunt spioană. Un tip de la ambasadă m-a rugat să mă duc în apartamentul respectiv, precizându-mi că filmul va fi gata-urma doar să îl preiau. Asta-i tot ce ştiu, trebuie să mă crezi. îl apucă de mână. El aprobă din cap şi zise:

— N-are niciun sens – mă refer la uciderea lui Spode de către fratele său mai tânăr. Certurile de familie au ca punct de plecare neveste necredincioase sau moşteniri, nu documente secrete.

— Atunci cine l-a omorât pe Spode?

— Nu pot să cred că a făcut-o fratele său şi apoi, imperturbabil, să se apuce să selecteze şi să fotografieze câteva sute de pagini de calcule matematice. Şi în tot acest timp cadavrul să zacă la picioarele sale!

— Deci n-a făcut-o el?

— Am căzut în capcană. M-am gândit că cei doi trebuie să fi fost acolo împreună, pur – şi simplu pentru că erau fraţi. De îndată ce cineva ignoră acest lucru, adevărul îţi sare în ochi. În buzunarul mortului era un bilet de tren, dar niciun tren venind din Devon nu ajunge într-o gară din Londra în primele ore ale dimineţii. Spode nu venea de la gară, el fusese mai devreme în apartament să-i dea fratelui său calculele pe care acesta trebuia să le fotografieze.

— Dar tânărul Spode a recunoscut că şi-a ucis fratele.

— Spode a spus ceva referitor la faptul că fratele său nu avusese niciun fel de protecţie. Atunci am crezut că se referea la liniştea şi la protecţia oferită de catolicism.

— Dar?

— S-a referit la protecţia termică şi biologică. La protecţia ce trebuia acordată celor ce lucrau la acest experiment nuclear. Spode s-a considerat responsabil pentru moartea fratelui său – dar prin radiaţii. A vrut să-mi spună că s-au făcut câteva erori în timpul experienţelor de la Bringle Sands.

Barbara rămase tăcută o bună bucată de vreme, apoi spuse:

— Da, tânărul Spode a fotografiat documentele pentru a fi expediate la Washington. Luase contact cu ambasada noastră şi le oferise filmul. Asta-i tot ce ştiu, dragul meu.

Douglas o apucă de talie încercând s-o încredinţeze că avea încredere în ea, dar nu găsi cuvintele potrivite. Femeia continuă:

— Dar atunci de ce ar fi vrut cineva să-l omoare pe fratele mai în vârstă?

— Cineva l-a lăsat să intre în acel apartament, de fapt utilizat ca punct de întâlnire pentru unele grupuri ale

Rezistentei. Nu pot să nu mă gândesc la posibilitatea ca totul să fi fost făcut cu ştirea lui Mayhew.

— Iubitule, nu mi-ai răspuns la întrebare. Care ar fi motivul acestuia? De ce să-l omoare pe cel mai bun fizician atomist din Anglia, când avea şansa de a pune mâna pe cercetările lui? Crezi că Mayhew lucrează pentru germani?

— Pur şi simplu nu ştiu. Bănuiesc că se întâlneşte cu Huth fără ca niciunul din ei să menţioneze întâlnirile avute altcuiva. Şi totuşi nu-l văd pe Mayhew în pielea unui trădător. Colaborator poate, dar nu trădător.

— De ce i-a dat atunci acel tânăr căpitan din Abwehr capsula de cianură lui Spode?

— Căpitanul credea că am de gând să-l arestez pe Spode şi să-l transfer Sicherheitsdiennst-ului pentru interogatoriu. În acest caz SD-ul ar fi descoperit toate amănuntele legate de prezenţa armatei în programul lor de cercetări atomice, dar şi câteva secrete al dracului de incomode referitoare la modul în care Abwehr-ul coopera cu Mayhew şi cu cei din Rezistenţă.

— Săracul Spode.

— Mi-a plăcut tipul, recunoscu Douglas.

Ploaia se oprise şi mai multe avioane trecură zburând foarte jos. Se îndreptară spre ţarcul leilor, tânărul Douglas ţinându-i pe amândoi de mână.

Treizeci şi patru

Linden Manor îşi trăgea numele de la aleea de tei care conferea unaspect atât de pitoresc drumului de acces. Casa era o clădire cu multe coridoare din cărămizi roşii în stilul Tudor, restaurată în secolul al XIX-lea de un megaloman bogat ce îi adăugase o capelă gotică şi un turn grotesc şi absurd inspirat din legendele Regelui Arthur. Şi totuşi estetica conacului ticsit de antichităţi aparţinând lui Sydney Garin şi Peter Shetland avea efect doar asupra celor câţiva privilegiaţi admişi pe domeniul întins pe un

mai puţin de 250 de acri.

În acea seară enorma sufragerie era luminată de trei candelabre multicolore din cristal. Pâlpâirile tremurătoare ale lumânărilor dansau pe serviciile de argint masiv, scoţând în evidenţă peisajele marine olandeze plasate undeva în semiobscuritate.

— Bineînţeles bă niciunul din aceste obiecte de valoare nu se găseau aici când au venit să ne viziteze Hunii, declară Sydney Garin cu vocea sa nazală puternic accentuată, răspunzând unui compliment al Barbarei Barga referitor la modul de aranjare al mesei. Altminteri piesele pe care şi le puteau permite să le cumpere ar fi arătat ca ceva de prost gust.

Mayhew zâmbi strâmb. Poveştile lui Sydney despre modul în care-şi escroca clienţii nu-l amuzau deloc, chiar dacă aceştia

(1) Un acru arc 2046, 78 m² (n.tr.) erau *nôii* îmbogăţiţi. Fie ei chiar şi Huni. Şi conversaţia referitoare la antichităţile deţinute de Sydney nu-l interesa câtuşi de puţin pentru că atingea două aspecte, arta şi comerţul, ambele subiecte tabu în orice club respectabil. Mayhew ciuguli din farfurie-*Perdreau à la Normandei* Vânarea potârnichilor era una, consumarea lor cu totul altceva. Iar prepararea lor conform reţetelor franţuzeşti – cu rachiu de mere! – le dădea pur şi simplu un gust îngrozitor. împrăştie carnea în jurul farfuriei ca să dea impresia că totuşi mâncase câte ceva.

La un capăt al mesei era aşezată doamna Gàrin, o femeie micuţă de statură, tăcută, stingheră în rochia ei strălucitoare de brocart. Lângă ea, fiul ei David, curtenitor şi atent. Ambii păreau să nu bage în seamă conversaţia celorlalţi.

Douglas îl supraveghea pe Mayhew. Omul constituia o enigmă şi detectivul îşi schimba continuu părerea despre

el. Felul său încrezător, tenacitatea şi glumele rostite îl indicau drept un bărbat încă tânăr. La aceasta se mai adăuga figura chipeşă, corpul musculos şi părul negru şi ondulat. Dar mai erau şi ridurile, dinţii uşor îngălbeniţi, frământarea lăuntrică care-l determina să se încrunte prea mult şi să se joace neîncetat cu furculiţa şi cuţitul.

Un servitor îi turnă lui Douglas încă un pahar de Château Léo viile. Barbara Barga râse la o remarcă a lui Sydney Garin. Superintendentul se uita la amfitrion şi-şi aduse aminte de felul grosolan în care-l tratase nu o singură dată în trecut. Îşi mută privirea asupra lui David, un băiat drăguţ cu păr cârlionţat şi cu aceiaşi ochi mari şi castanii7 ca şi tatăl său. Numai că David urmase cursurile unei şcoli publice, aşa încât învăţase să-şi păstreze expresia feţei neschimbată şi ochii plecaţi.

— Barbara, în ziua în care ţara mea a fost invadată, mi-am spus în sinea mea: Sydney Garin, trebuie să dai o mână de ajutor ca să-i azvârli afară.

Mayhew se încruntă încercând să-şi amintească ce armată invadase Armenia şi când se întâmplase evenimentul. Exact în momentul când hotărâse că era vorba de bolşevici, Sydney

Garin adăugă:

— Noi, englezii, întotdeauna am fost aşa. Începu să gesticuleze cu furculiţa prin aer. Nu ne-a mai cotropit nimeni de pe vremea lui William Cuceritorul. Garin se întoarse spre Mayhew şi remarcă în treacăt: Şi asta s-a întâmplat în 1066, George.

— Chiar atunci? replică acesta băţos. N-am fost niciodată prea bun la istorie.

— Nu-ţi place potârnichea, eh? zise Garin aplecându-se pentru a cerceta mai bine farfuria colonelului. Ei bine, n-are nicio importanţă. Săptămâna trecută un colonel neamţ a declarat că cel mai bun caviar pe care-l aveam era

sărat-tâmpitu' naibii, te rog să mă ierţi, Barbara. Ridică un deget şi chemă un servitor: Adu-i colonelului Mayhew un platou cu friptură rece. Apoi adresându-se lui Mayhew: E mai pe gustul tău, George.

Acesta avu impresia că este luat în bătaie de joc sau că, şi mai rău, se făcuse singur de râs.

— Nu" nu, zise el ridicând mâna cu un gest de refuz politicos.

— Şi nişte muştar englezesc, continuă Garin în timp ce-l bătea prieteneşte pe umăr. Ştiu felul de bucate pe care le preferaţi voi, cei de la şcolile publice – budinc & de orez, friptură rece şi mult sos. Aşa-i, George? Am dreptate sau nu? Se întoarse din nou spre Barbara Barga şi spuse: Ciudaţi mai suntem noi, englezii. Băiatul meu mănâncă acelaşi lucru. David roşi. Şi tânărul Peter la fel, totul numai din cau.za acestor şcoli unde copiii sunt îndopaţi cu hrană infectă; Peter ar mânca în fiecare zi budincă fiartă în grăsime de rinichi, dacă l-aş lăsa de c-pul său.

— Vă referiţi la partenerul dumneavoastră de afaceri, Sir Peter Shetland? întrebă Barbara.

— Lord Champion, interveni Mayhew corectându-l mai degrabă pe Garin decât pe domnişoara Barbara. În spatele lor, un servitor îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi înainte de a lua câţiva buşteni din cutia specială de lângă cămin şi a-i aranja cu pricepere pe grămezile de jeratic.

— Oh, nu mă prea impresionează titlurile, declară Garin.

Când locuiam la Paris, jumătate din cei ce mâncau în cantina gratuită a săracilor erau duci, prinţi şi alţi câţiva ca ei.

— Adevăraţi?

— Iată o întrebare pertinentă, zise amfitrionul aruncând o privire în jurul mesei pentru a se încredinţa că

servitorii avuseseră grijă să umple din nou paharele. Observase că Douglas aproape terminase felul principal. Ţi-a plăcut potârnichea, nu-i aşa, Douglas?

— Delicioasă.

— Încă o porţie, comandă el servitorilor. Serveşte-o cât e proaspăt preparată. Nu seamănă cu nicio mâncare rece. Garin bău. O gură de apă; de-abia se atinsese de vin. Cum adică adevăraţi? Vreţi să spuneţi că dacă unui tip prietenii îi spun Duce, e unul adevărat, dar dacă îşi spune el însuşi Duce, e fals? Garin se uita la Barbara, însă nu se putu abţine să nu-i arunce o privire colonelului, să vadă dacă muşcase din momeală.

— La ce oră soseşte individul? întrebă acesta privindu-şi ceasul de aur din buzunar.

— Aş vrea să-mi permiteţi să vin şi eu, spuse Barbara.

— Aş vrea să fie posibil, replică Mayhew înlăturându-şi o şuviţă de păr de pe frunte şi adresându-i cel mai dulce zâmbet. Dar dacă te luăm cu noi, ca turist… ceilalţi vor considera că am neglijat securitatea operaţiunii, chiar dacă eşti ziarista cea mai influentă din Anglia.

— Şi cine are să creadă că sunteţi o ziaristă americană de primă clasă? se interesă Garin. Văzând această creatură superbă îşi vor zice în sinea lor: iată încă o achiziţie în haremul lui Sydney. Trase cu putere aerul pe nas gândindu-se la posibilitatea de împlinire a ideii sale. Soţia sa ridică ochii şi surâse politicos, iar el îi făcu cu ochiul.

Mayhew încetă să mai zâmbească şi se răsuci spre amfitrion:

— Şi la ce oră ziceai că este aşteptat?

Servitorul puse pe masă un platou cu friptură rece dar colonelul nu se învrednici să-i arunce nici măcar o privire. Din cărqin se auziră o serie de trosnituri, izbucni o

flacără vie şi un miros de sevă proaspătă se răspândi în aer în momentul când buşteanul luă brusc foc.

Garin se întinse şi-l bătu calm pe umăr pe Mayhew:

— George, nu te agita degeaba. Oamenii mei vor aprinde focurile de îndată ce vor auzi motoarele avionului. Cu siguranţă că pilotul se va roti de câteva ori deasupra locului respectiv pentru a fi sigur că oaspetele nu va fi paraşutat în altă parte. Ai destul timp ca să serveşti 4 n linişte friptura rece care te aşteaptă, urmată apoi de un coniac şi o havană-ba chiar să te şi odihneşti vreo cinci minute. Mayhew se întinse după pahar şi sorbi câteva înghiţituri, parcă pentru a-şi înfrâna dorinţa de a-i replica grosolan. Dacă te-ai relaxa puţin, George, n-ai mai avea nevoie de tabletele pentru stomac pe care le păstrezi în cutiuţa de argint din buzunarul vestei.

— Tipul vine de departe, răspunse Mayhew. Vreau să fiu acolo, să mă încredinţez că focurile sunt dispuse după modelul stabilit şi bine aprinse. Nu ne putem permite niciun fel de greşeală.

— Dragul meu George, spuse Garin cu o voce blândă dar nu condescendentă. Toată viaţa am fost urmărit şi persecutat. Sfatyj bun pe care ţi-l dau acum, prietene, e să fii mai calm, să tRăieâti din plin fiecare zi şi să înveţi să te bucuri de micile plăceri ale vieţii… dădu vag din mână… femei frumoase, vinuri vechi şi mâncăruri bune. Nu vom fi capabili să-i distrugem pe nemţi până săptămână viitoare – va fi o luptă anevoioasă şi de durată. Trăieşte-ţi viaţa şi gândeşte-te la un viitor destul de depărtat.

— La ce oră apune luna?

Garin oftă.

— Foarte bine, George, termină-ţi vinul de Bordeaux şi haide să ne luăm hainele.

În acea noapte mâi erau în aer şi alte avioane: trei Junkere zburând la intervale de câte cinci minute spre

Olanda şi mai departe spre Germania. Garin îşi oferi propriul flacon de argint plin cu coniac lui Mayhew şi Douglas, dar ambii refuzară. Garin îl puse înapoi în buzunar fără a se atinge nici el de băutura, întăritoare.

— Aveţi dreptate, s-ar putea să fie o aşteptare lungă.

— Oamenii tăi de la celălalt capăt al terenului acesta de zece acri ştiu că nu trebuie să aprindă focurile înainte de a o face noi?

— Pentru numele lui Dumnezeu, calmează-te, George. Mă faci şi pe mine să devin nervos plimbându-te încolo şi încoace fără astâmpăr.

Curând se auziră motoarele avionului. Băiatul lui Garin dădu foc cârpelor muiate în benzină şi lemnele se aprinseră cu o flacără galbenă înaltă.

Oamenii de pe pista de aterizare improvizată ştiau foarte puţin sau chiar nimic despre aceste zboruri de noapte. Se conformaseră detaliilor comunicate prin radio referitoare la amenajarea pistei. O lumină era chiar în punctul de aterizare, celelalte două-verificate de câteva ori – erau pe aceeaşi linie pe relevnientul prevăzut dinainte. Avionul se apropia zburând jos deasupra câmpului luminat de lună. Pilotul reduse turaţiile pentru a micşora zgomotul motoarelor, în timp ce-şi verifica vizual poziţia. Pasàgerul observă forma curioasă a lacului ale cărui ape sclipeau sub razele Selenei, în vreme ce aviatorul întrezări pentru o clipă turnul unde, într-un alt secol, fusese amplasat telescopul unui astronom.

După o singură trecere, pilotul încercă să aterizeze tăind contactele, coborând încet şi făcând o glisadă aşa încât toate cele trei focuri de balizare să se afle pe aceeaşi linie. Aproape atinsese pământul când luminile dispărură brusc. împinse cu putere maneta de gaze, motoarele urlară şi masivul biplan luă încet înălţime. Ofiţerul înjură în surăină, înclină aparatul brusc pe o aripă – mai-mai să

atingă vârful copacilor – şi reveni fără greş pe aceeaşi direcţie de apropiere.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti Mayhew.

— Nu va reuşi să aterizeze pe acest teren, zise Douglas.

— Copacii! exclamă Garin. Sunt oare prea înalţi?

— În mesaj nu se specifica nimic în legătură cu înălţimea copacilor din jurul pistei, spuse Mayhew. Lua-l-ar aracu pe aviator; *trebuie* să reuşească!

Douglas îl privi pe Mayhew. Mâinile îi erau înfundate în buzunarele paltonului, faţa îi era contractată şi trasă.

— Are şi el destule probleme. Probabil că intuieşte cât de umedă este iarba după atâta ploaie şi se întreabă cum va decola înapoi. Avionul se întorcea deja, zburând foarte jos…

— Sper că nu se va mai roti multă vreme, spuse colonelul. Va sfârşi prin a atrage atenţia cuiva dacă va fi observat survolând toată noaptea Linden Manor.

Sydney Garin nu comentă de loc. De data aceasta pilotul nu mai reduse turaţiile, confirmând astfel faptul că-şi dăduse seama de situaţie-înălţimea copacilor era un inconvenient major. Botul biplanului se ridică şi bărbaţii de la sol percepură timp de câteva secunde zgomotul asurzitor al motoarelor ambalate la maxim, în timp ce rotoarele preluau greutatea aparatului, ridicându-l în sus într-o spirală continuă precum o molie ce nu putea rezista atracţiei luminii lunii.

Avionul mai era doar o simplă pată printre nori în momentul când paraşuta se deschise. Razele astrului nopţii se reflectară în mătasea unduitoare. Pentru câteva clipe pe cerul înstelat existară două astre, apoi unul deveni din ce în ce mai mare până ce oamenii lui Garin strigară că paraşuta avea să atingă pământul pe cealaltă parte a lacului.

— Mult mai departe, declară calm stăpânul domeniului. Va cădea pe păşunea din vale. Sper să nu facă prea mult zgomot.

— Nemţii?

— Nu. Am o iapă care trebuie să fete. Se adresă fiului său: Ai grijă să a-ţi deranjeze nimeni pe Buttercup.

— Am înţeles, tată.

— Ei, voi doi nu! strigă Garin după Mayhew şi Douglas care erau pe punctul de a-l însoţi. Băieţii din sat pot să-şi ţină gurile despre obiecte căzute din avioane… dar nişte filfizoni în haine de seară adunaţi de prin şanţuri… vor dezlega chiar şi limbile celor mai taciturni.

— Dar ar fi mai bine ca unul din e (să fie acolo, replică x Mayhew.

— Flăcăii mei pot născoci un milion de motive dacă sunt găsiţi pe câmp după ora oficială de oprire a circulaţiei, dar nu vor fi niciodată în stare să explice prezenţa unuia din voi în mijlocul lor. Garin râse trăgând aerul cu putere pe nas. Era un sunet respingător, însă se dovedi a fi atât de molipsitor încât ceilalţi doi se treziră şi ei iiţiitându-l aproape fără voia lor.

Sydney îi anunţă că va dura doar jumătate de oră până ce oamenii lui îl vor aduce pe paraşutist la Linden Manor. Din păcate, vântul îl împinsese mai departe decât îşi putuseră ama cei de pe terenul de aterizare. În plus, oaspetele-care \ îşi răsucise încheietura aterizând într-o zonă mlăştinoasă cu V lăstăriş-se dovedi extreift de precaut, ignorând complet che – mările celor ce-l căutau; fusese descoperit numai datorită unei corcituri de câine aparţinând băiatului de la grajd.

— Mama lui însoţeae întotdeauna câinii de vânătoare lansaţi în urmărirea vulpilor, jzâse mândru băiatul în momentul când paraşutistul porni spre Linden Manor. Se scurseră două ore până ce acesta intră în salonul unde

aşteptau impacientaţi Mayhew, Garin şi Douglas. Era locul în care se întâlniseră înainte de cină. Acum, ca şi atunci, draperiile de mătase erau trase şi focul ardea la fel de viu, dar ceva se schimbase. Aşa cum se spune, seara orice cameră capătă o altă înfăţişare. În liniştea adâncă se distingea cel mai mic zgomot; o bufniţă undeva pe afară, frunzele copacilor mişcate de vânt, tic-tacul constant al pendulei, mişcarea cărbunilor rostogolindu-se din când în când în cămin, pasul vreunui servitor pe culoar. Camera era plină de mirosul aromat al ţigărilor de foi ale lui Mayhew.

— Oaspetele dumneavoastră, domnule, anunţă majordomul introducându-l pe paraşutist. Era un american, trecut de prima tinereţe dar care, ca atâţia alţicompatrioţi de-ai săi, se găsea încă în plenitudinea forţelor. Părea agitat, însă nu cuprins de acea nelinişte pe care o manifestase Mayhew cu câteva ore mai devreme, ci mai degrabă cu acea nerăbdare pe care o încearcă orice atlet în faţa startului într-un test important. Ochii înguşti, faţa chipeşă, pătrată şi bronzată – figura unui bărbat ce-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sub soarele preeriei sau deşertului – să se fi datorat oare şedinţelor intense de pe diverse plaje sau piscine? Părul îi era blond, tăiat foarte scurt. Douglas auzise despre acest nou mod de pieptănătură, dar era prima dată când îl vedea în realitate. În Anglia putea fi întâlnit (Joar în cazul prizonierilor proaspăt eliberaţi sau a unora dintre soldaţii armapţi germane.

Ca şi cum ar fi fost conştient de efectul pieptănăturii sale, americanul îşi trecu, o. mână peste creştet. Mâinile unui bărbat spun multe despre secretele saie-şi acestea erau moi, albe, fără bătături dar. uşor zbârcite, cu unghii bine întreţinute şi vene vizibile. Erau mâinile unui om sedentar, trăind în belşug fără a fi obişnuit cu munci

manuale-un om în jur de patruzeci.de ani, destul de vanitos pentru a-şi face regulat manichiura.

Pe covoraşul din faţa căminului, uriaşul câine lup irlandez al lui Garin se ridică la intrarea străinului, dar căscă şi se întinse la loc în momentul când stăpânul său îi întinse oaspetelui un pahar gol, apucând sticla de whisky şi privindu-l întrebător „Americanul aprobă din cap şi Sydney îi turnă o porţie zdravănă. Intră un servitor cu un emiţător portativ, o parte din bagajul paraşutistului, a cărui carcasă fusese astfel concepută încât să semene cu un acordeon. Dar ce şansă ar fi avut acest orăş can de a fi considerat un muzicant ambulant?

— Credeam că vântul vă va purta înspre zonele întunecate ale Essex-ului, zise Mayhew.

Americanul îşi sorbi băutura.

— Umm! E prima de vreo trei săptămâni încoace.

— Am fost avertizat că e o mare secetă la bordul vaselor americane de război, comentă dând din cap colonelul.

— Nava era britanică, una comercială de cincisprezece mii de tone. Ar fi bine să ţineţi minte acest lucru. Am acoperit cu vopsea însemnele avionului, iar pilotul a primit un grad în marina regală – aşa, ca pentru orice eventualitate.

— Să ne rugăm lui Dumnezeu să nu aibă nevoie vreodată a se prevala de el, remarcă Mayhew.

Americanul îşi ridică paharul să bea în cinstea acestor vorbe, dar se chirci de durere şi-şi frecă spatele. Ne-au catapultat de pe navă folosind un vechi dispozitiv de pe unul din crucişătoarele voastre de linie. Pe moment am crezut că-mi va smulge capiii cu totul.

— Trebuie să fi fost puţin cam nervos pilotul, îl tachină Mayhew.

— Aţi văzut acele Junkere de transport?

— Germanii aduc o altă divizie de infanterie. Avioanele erau goale, se duceau după alţi soldaţi îl lămuri colpnelul.

— Nu era destul spaţiu ca să aterizăm pe terenul pregătit. Şi, pe toţi dracii, nu intenţionam să vă lăsăm drept plocon o carcasă fumegândă, pe care nu aveaţi cum s-o justificaţi a doua zi dimineaţă.

— Foarte atent din partea dumneavoastră, remarcă Garin. Sunteţi flămând? (

— Am mâncat o friptură înainte de a decola. Mă mulţumesc doar cu Scotch-ul. Îşi privi pantoful. Şocul aterizării îi rupsese talpa.

— Aţi vorbit cu cei din Washington? Care-s planurile?

— Am vorbit, pe onoarea mea că am vorbit!

— Şi?

— Au hotărât: „Nu!” /

Mayhew se holbă la el. /

— Nu? /

— Am vorbit cu Preşedintele în persoană – treizeci e minute pe ceas. L-a lăsat să aştepte pe ministrul muncii tot acest răstimp. Nervozitatea îl părăsea treptat; în locul ei se/nstaura oboseala. Traversă camera şi se lăsă cu greutate pe o canapea, rezemându-şi capul pentru a-şi odihni muşchii gâtului. Am vorbit şi cu câţiva amici din Departamentul de Stat şi cu alţii din subcomisia senatorială numită special ca să trateze cu împuterniciţii dumneavoastră. *...

— Şi cu cei de la armată şi marină? întrebă Mayhew.

— Şi cu ei.

— Ce Dumnezeu, doar evreii americani înţeleg că Hitler trebuie oprit? nu se putu abţine Garin.

— Nu sunt prea mulţi evrei în cabinetul şefului de stat major, replică celălalt. Regele dumneavoastră ar fi o mare responsabilitate pentru America. Credeţi că

Roosevelt vrea să fie menţionat în cărţile de şcoală ca fiind acela care l-a invitat din nou pe Regele Angfiei în Statele Unite? Nu, domnilor! Şi ce naiba să facă cu el? Aşa cum se exprima un amiral: „să-i dea o cameră la Casa Albă sau să-i construiască un palat”?

— Sunt sigur că preşedintele n-a spus aşa ceva, declară Mayhew.

— Trebuie să încetaţi a-l mai considera pe Roosevelt un anglofil fanatic. E politician şi dincolo de ocean asta înseamnă un pişicher bătrân.

Colonelul fu de acord:

— Desigur că din punct de vedere politic reprezintă un punct sensibil…

— Incorect, amice; ar fi o sinucidere. Fiecare politician promite că nu va trimite copiii cetăţenilor săi într-un război străin. Credeţi că cineva are de gând să vă invite Regele acolo când el este punctul central în toată gâlceava asta europeană?

— Război, replică rece Mayhew. Noi îl numim război, nu gâlceavă.

— N-aveţi decât să-l numiţi cum doriţi, dar pentru cei mai mulţi oameni din ţara mea e deja la timpul trecut. Au avut grijă de asta Krauţii.

— Am cerut prea mult de la dumneata. Poate că ar fi trebuit să se fi dus la Washington însuşi Sir Robert Benson.

Americanul se lăsă pe spate şi închise ochii. Era dificil de spus dacă era obosit, dezamăgit sau gata să explodeze de mânie.

— Am mai discutat despre toate astea cu săptămâni în urmă.

Dumneavoastră aţi fost atât de nerăbdători să mă trimiteţi. Aţi considerat că un american bine informat, plin de înţelegere pentru englezi, ar avea cea mai bună şansă de reuşită. Îşi acoperi paharul cu mâna pentru a refuza

whisky-ul pe care tocmai se pregătea să i-l toarne Garin. Să nu credeţi că n-am făcut tot ce-am putut. Şi să nu consideraţi că America e oarbă la ce se întâmplă în lume. Congresul a alocat şase miliarde de dolari pentru cheltuieli militare în decursul ultimelor şase luni: îmbunătăţirea echipării şi pregătirii trupelor, cumpărarea de avioane mai bune. Dar avem şi noi Hitlerul nostru: e galben la fată, are ochii oblici şi îşi semnează scrisorile cu numele de Tojo[85].

Mayhew se sprijini cu o mână de cămin şi privi îndelung în flăcări, apoi spuse cu tristeţe în voce:

— Va trebui să-l anunţăm pe Maiestatea Sa. Va pleca în Canada şi cu asta basta.

Americanul descoperi o bucată uscată de noroi pe un crac de la pantalon, o desprinse şi o aruncă în foc.

— Nu reuşesc să mă fac înţeles, sau ce dracu' se întâmplă? E de vină accentul sau altceva?

— Poftim? întrebă tăios Mayhew întorcându-se spre el.

— Vreau să zic că Regele dumneavoastră nu va fi binevenit – în America de Nord. Şi acest lucru se referă şi la teritoriile de dincolo de paralela de patruzeci şi nouă.

— Washington-ul nu va îndrăzni să le interzică canadienilor să acorde refugiu suveranului lor!

— Washingtoniţi nu interzice nimic. Canadienii nu-l vor primi. Am fost la Ottawa şi am discutat cu ei. Au aceleaşi probleme politice pe care le avem şi noi. Existenţa unui Rege – chiar şi în exil-ar ştirbi autoritatea primului lor ministru.

— Regele nu se va amesteca în politica promovată de Canada, declară Mayhew.

— Domnule colonel, canadienii au simţit prea mulţi ani mâna protectoare a Londrei asupra capetelor lor. În cele din urmă au obtjinut un oarecare grad de libertate.

85 Primul ministru al Japoniei în perioada 1941-1944 (n.tr.)

Acum vreţi să-l aibe pe Rege trăind printre ei. Niciun politician nu doreşte să rişte să fie înghiţit de viu de opoziţie, luând parte la o acţiune dăunătoare naţiunii sale.

— Dar au tot aurul Angliei-şase sute şi treizeci şi şapte milioane lire sterline. Şi când HMS Revenge[86] a efectuat primul transport, a mai dus mai mult de o mie de milioane de lire în hârtii de valoare.

— Mare scofală! Hârtiile sunt în clădirea din Ottawa a companiei Sun-Life; aurul în Montreal. Nimeni nu-l va escroca pe Rege de gologanii săi.

— Nu-s banii Regelui, zise mânios Mayhew.

Americanul schiţă un gest conciliant, dar colonelul se întoarse cu spatele pentru a scormoni cenuşa din cămin, după care începu să studieze cu o atenţie exagerată pendula.

Într-o poziţie inconfundabil americană, celălalt se lăsă pe spate şi-şi ridică un picior pe celălalt genunchi începând a-şi masa pantoful crăpat, ca şi cu’m acesta ar fi fost un mic animal ce avea nevoie de consolare.

— Pantofii sunt distruşi, spuse Douglas deşi ştia că americanul nu va fi remarcat într-o ţară unde jumătate din paltoane erau confecţionate din pături ale armatei şi unde femeile foloseau perdele pentru rochii.

— N-are nicio importanţă, replică celălalt. Încetă să-şi mai frece pantoful şi-şi desfăcu mâinile ca să» cerceteze tăieturile suferite când paraşuta purtată de vânt îl târâise printr-un gard de mărăcini. Palmele erau puternic colorate prin aplicarea, fără dezgârcenie, a tincturii de iod. Săptămâna viitoare voi fi înapoi pe navă.

— Te aşteaptă până atunci? se miră Douglas.

— Escadra 2 distrugătoare – USS Moffett şi alte bastimente asemănătoare – iau parte la o serie de exerciţii ale flotei staţionate în Atlantic.

---

86 His Majesty Ship Revenge (n.tr.)

— Atât de aproape de ţărmurile Angliei?

— Mările sunt libere, jupâne. N-am pătruns în limita de trei mile.

Douglas se uită la ceilalţi. Mayhew privea fix în foc iar Garin deschidea o nouă cutie de havane cu ajutorul unui cuţitaş cu prăsele de fildeş.

— Aţi auzit vreodată de vreo explozie atomică? îl întrebă detectivul pe american. Niciun răspuns. Marina americană a trimis o escadră de distrugătoare provocator de aproape de ţărmurile Angliei, în locuri considerate oficial drept zonă de război. Şi ea rămâne pe loc în timp ce dumneata petreci o săptămână făcând turul Londrei. Care-i motivul?

Mayhew se îndreptă şi-şi trase nervos manşetele. Americanul nu răspunse nici de această dată.

— Încearcă să facă un târg cu dumneavoastră, colonele Mayhew, se răsti Douglas nedezlipindu-şi privirea de la paraşutist. Şi pentru a fi sigur că e cea mai bună afacere pe care o poate încheia pentru ţara lui, a început printr-un „nu” răspicat.

— Dar pentru ce? făcu Mayhew uitându-se când la unu) când la celălalt.

— Domnule colonel, vor calculele pe care le-a ars Spode. Americanul îţ. privi fix pe Douglas fără ca nici cea mai mică. emoţie să i se citească pe faţă, însă Super intendentul observă felul în care degetele sale strângeau pantoful cu destulă forţă pentru a-l deteriora mai tare.

— Un dispozitiv atomic transportat cu o navă. Este singura armă ce ar putea duce la cucerirea Americii de către o putere europeană. Douglas se apropie de american şi i se adresă direct, ca şi cum n-ar fi fost nimeni altcineva de faţă: Dacă Hitler pune mâna pe o astfel de bombă o va folosi împotriva voastră, să n-aveţi niciun dubiu în această privinţă.

— Ştiu, sună răspunsul. Scoase din buzunar un Colţ de mare calibru. Aş putea să-l pun pe undeva? Mi-a făcut deja o gaură în căptuşeală. Sydney i-l luă din mână şi-l privi la lumină înainte de a-l introduce în sertarul de sus al unui scrin de epocă.

Americanul era obosit. Douglas văzuse aceeaşi expresie pe feţele multora. Ajunseseră în momèntul când se puteau da cărţile pe faţă.

— Vreţi să spuneţi că nimeni în Washington nu v-a vorbitdespre Profesorul Frick? Sau despre cercetările de fizică atomică întreprinse la Clarendon Laboratory, Oxford, Liverpool Cyclotron, Chadwick sau despre studiile lui Rutherford la Cavendish Laboratory? Sau despre îndeletnicirile germanilor de când au preluat centrul de cercetări de la Bringle Sands?

— Nimeni n-a amintit în Washington despre fizica atomică, zise americanul rânjind.

O afirmaţie mult prea laconică ca să-l convingă pe Douglas.

— Atunci nu sunteţi decât un simplu curier? De ce să trimită o escadră de război când ar fi putut să pună la poştă o scrisoare cu un singur cuvânt: „Nu”. Superintendentfăcu o pauză şi sorbi din băutură fără să-i simtă gustul. Să zicem că v-aş informa că şi alte guverne sunt interesate în calculele pe care le posedăm?

— Rusnacii?

— Germanii ne pot oferi mult mai mult.

— Ce?

— Reformularea prevederilor tratatului de pace, improviză în disperare de cauză detectivul. Am putea menţine o armată, o mică forţă de apărare a coastei şi un guvern civil adevărat, care să înlocuiască lingăii actualului regim. Vom avea controlul asupra Ministerului de Externe şi cel al Apărării. Zona ocupată va fi doar o fâşie de-a

lungul coastei. Importurile esenţiale vor fi în mâna noastră; vom deţine în continuare o flotă comercială iar valoarea lirei va fi stabilită în raport cu marca germană. Daunele de război vor fi reduse aproape la nimic.

— Şi toate astea pentru câteva pagini umplute cu calcule?

— Pentru mulţi ani de muncă îndârjită, mii de ore petrecute în faţa maşinilor de calculat şi cooperarea voită a celor mai de seamă dintre savanţii noştri. Ştiţi că specialiştii armatei germane au început probele pe propriul lor reactor? Vor obţine plutoniu. Apoi va urma construirea unei bombe atomice.

— O comisie a Congresului a examinat această posibilitate, recunoscu americanul, abandonând orice reticenţă. S-a discutat cu Einstein. Dar cheltuielile au fost evaluate la miliarde de dolari fără a se avea certitudinea unui rezultat pozitiv.

— Nu subestimaţi importanţa unui eventual eşec. Câteva miliarde ar fi un preţ relativ mic faţă de posibilitatea ca naziştii să distrugă peste noapte New York-ul.

Un zâmbet larg apăru pe faţa americanului.

— Sunteţi Superintendentul Archer. De-abia acum mi-am dat seama. Copoiul ăla faimos de la Scotland Yard despre care am auzit atâtea.

— N-are nicio importanţă cine sunt, răspunse surprins şi iritat Douglas. Sunteţi împuternicit să negociaţi eliberarea Regelui?

— Îmi place stilul dumneavoastră. Ştiţi ceva? îmi place teribil. Barb spunea că o să vă găsesc simpatic şi, pe toţi dracii, chiar aşa şi este. Zâmbi. E prima dată când are dreptate de când ne-am căsătorit – sau poate chiar de mai înainte.

— Sunteţi Danny Barga!

— Căpitan de rangul trei Daniel Albert Barga în persoană.

— Deci v-au înrolat în marina americană, zise Mayhew examinând vârful aprins al havanei.

— La insistentele Departamentului de Stat.

Mayhew dădu aprobator din cap. îmbrăcarea unui individ într-o uniformă nu se deosebea prea mult de încorporarea greviştilor în armată. Era un mod să te asiguri că persoana va face aşa cum i se ordonă, în acel moment un bărbat în livrea intră în grabă în cameră şi-i şopti un lung mesaj lui Garin, a cărui faţă luă brusc o înfăţişare solemnă. Servitorul odată plecat, Sydney spuse:

— Mă tem că germanii au găsit bucăţi din paraşuta prietenului nostru.

Danny Barga sări în picioare.

— Au trebuit s-o taie; se încurcase într-un copac şi n-au putut ajunge la unele corzi.

— Cineva trebuie să te fi văzut în timp ce coborai. Un pluton de infanterişti se îndreaptă încoace, cercetând întreg domeniul.

— Vor veni şi aici? întrebă colonelul.

— Bineînţeles că da, răspunse calm Garin. Soldaţii sunt metodici, în special cei germani. Vor scormoni fiecare casă de prin împrejurimi, inclusiv cea de faţă. Încercă să zâmbească dar nu-i era uşor.

George Mayhew îşi stinse havana ca şi cum n-ar fi vrut ca nemţii să-l prindă cu ea în mână.

— Ar fi mai bine să ne punem de acord asupra versiunilor pe care le vom prezenta.

Danny Barga se îndreptă din spate.

— Sunt pe blestemata lor de Sonderfahndungsliste[87].

— N-ai acte pe alt nume? se interesă Garin.

— Actele mă aşteaptă la Londra. Falsificatorii din

87 Lista specială de urmărire (n.tr.)

Washington nu sunt atât de prompţi în execuţie.

— Garin, poţi să-l ascunzi? întrebă Mayhew.

Înainte ca acesta să poată răspunde, se auzi un vacarm grozav pe coridor care se termină prin deschiderea bruscă a uşii. Un servitor năvăli înăuntru cu capul înainte, ca un taur furios în plin atac. Îşi recăpătă echilibrul pe jumătate, de-abia reuşind să nu cadă în foc, şi se întoarse spre a-l înfrunta pe cel ce-l îmbrâncise atât de violent.

— Sunt Dr. Oskar Huth, Standartenführer. Privi în jur. Ah, Superintendent Archer. Mă gândeam că s-ar putea să te întâlnesc aici… şi colonelul Mayhew şi Sydney Garin! Feţele cunoscute din dosarele mele confidenţiale.

Nimeni nu-i răspunse. Servitorul îşi frecă încheietura pe care i-o răsucise Huth. Neamţul începu să păşească încoace şi încolo prin spatele lor; niciunul nu se întoarse spre a-l urmări cu privirea, dar îl auziră declarând:

— Domnule Garin, o paraşută a fost descoperită prin apropiere. Aţi auzit ceva în acest sens?

Garin nu zise nimic. Neamţul zbieră ca un gradat la paradă:

— Aţi auzit ceva despre acea paraşută?

— Mi-au spus servitorii, răspunse pe un ton moale celălalt.

— Şi n-aţi întreprins nimic?

Garin dădu din umeri:

— Ce-aş fi putut să fac?

— Şi dumneata, colonele Mayhew, ţi-ai stăpânit curiozitatea? Cum să nu admiri atâta nepăsare tipic englezească? Un Scharfiihrer SS băgă capul pe uşă. Totul e-n ordine pe aici, spuse Huth. Încredinţează-te că nu-i niciun servitor în celelalte dependinţe, apoi adună-i pe toţi într-o cameră, Sergentul major pocni din călcâie şi dispăru.

— Şi dumneata, continuă Huth apropiindu-se de

Danny Barga. Cine eşti?

— Sunt cetăţean american.

„— Stai jos, cetăţene american, spuse Huth apăsându-l brusc şi cu putere pe umăr. Luat prin surprindere şi fiind cu glezna scrântită, acesta se răsturnă pe spate în fotoliul moale. Huth se îndreptă spre cămin şi se întoarse cu faţa spre ei.

— Nu am încredere în niciunul din voi, Vă comportaţi ca nişte vinovaţi:

— După ce c-aţi dat năvală… începu Mayhew.

— Gura, urlă neamţul şi colonelul fu redus la tăcere, Sunteţi cu toţii arestaţi. Şi întorcându-se spre Mayhew adăugă: Nu încercaţi să vă pledaţi nevinovăţia.

Huth se întoarse să privească pendula. Toţi stăteau nemişcaţi şi, cum vântul de afară încetase, nu se mai auzea decât ticăitul orologiului.

Douglas se îndreptă spre scrin, deschise cu repeziciune sertarul de sus şi scoase Colţul americanului îndreptându-l spre neamţ.

— Nu, domnule Standartenführer, zise el.

Acesta se întoarse pentru a vedea ce se întâmplă. Zâmbi ca şi cum Douglas ar fi comis o gafă de neiertat.

— Nu fi tâmpit, Superintendent Archer. Am cu mine un Sturm[88] de infanterie SS.

— Daţi-mi amortizorul, domnule Garin, rosti Douglas, îl luă şi-l fixă la pistol.

— Lasă arma şi vom uita incidentul.

Dacă faceţi o mişcare bruscă, vă împuşc.

— N-ai destul curaj pentru aşa ceva, replică Huth dar nu făcu niciun gest necugetat…

— Domnule colonel, dezarmaţi-l pe Standartenfulirer şi staţi mai departe de el în timpul operaţiei.

— Bătrâne, eşti sigur că ştii ce faci? îl întrebă

88 Detaşament de asalt (n.tr.)

Mayhew.

— N-am fost niciodată mai sigur, replică acesta deşiâşi simţea inima bătând nebuneşte în piept iar stomacul îi luase parcă foc din cauza neliniştii care-l cuprinsese. Înainte de a se putea răzgândi, Mayhew desfăcu copca de la tocul de piele şi întinse mâna după pistol.

— Îmi pare rău să văd cum vă semnaţi singuri condamnările la moartfe, declară Standartenführerul.

— Câte véhiculé? Douglas se adresă servitorului lui Garin fără a-şi dezlipi privirea de la Huth.

— Cinci camioane şi o motocicletă cu ataş. Detectivul încuviinţă din cap. Cifra părea corectă.

— Sunaţi la subsol, folosind telefonul interior, ordonă Douglas. Spuneţi-i Scharführerului să-şi îmbarce oamenii în maşini şi să fie gata de plecare.

— Ce se va întâmpla cu mine?

— Faceţi ce v-am spus, zise Douglas întinzându-i aparatul.

— Nu, îl întrerupse Mayhew. Douglas se opri cu pistolul într-o mână şi cu receptorul în cealaltă. S-ar putea ca Standartenführerul Huth şi cu mine să cădem la învoială. Pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Cum aş putea refuza? zise neamţul. Colonelul se uită la Archer şi acesta aprobă din cap.

Cei doi se retraseră într-o altă cameră. Trecu aproape jumătate de oră, după care uşa se deschise şi făcându-şi apariţia, Huth declară:

— Foarte bine. Privi în jurul odăii şi repetă: Foarte bine. Explicaţiile colonelului Mayhew în legătură cu prezenţa dumneavoastră aici în această seară mă satisfac. Pentru moment, nu voi întreprinde nimic. Îşi culese pistolul de pe masă şi-l vârî în toc. Dar vă avertizez... Se întoarse pentru a-l privi fix pe Mayhew. Vă avertizez că aştept...

quid pro quo. Traversă camera îndreptându-se spre uşă, trase zgomotos de clanţă şi apoi se întoarse pentru a adăuga: Colonelul Mayhew m-a convins că nimeni din această casă nu este în niciun fel legat de prezenţa paraşutei. Dar ar fi bine dacă aţi răspândi informaţia că Luftwaffe posedcă echipament de detecţie radio, iar specialiştii ei supraveghează zi şi noapte, pe orice fel de vreme, deplasările avioanelor.

După plecarea camioanelor şi a motocicletei lui Huth, Mayhew spuse:

— Va trece cu vederea episodul cu pistolul, Archer. Mi-a promis şi cred că se va ţine de cuvânt.

— Şi *dumneavoastră* ce i-aţi promis?

Răspunsul fu evaziv.

— Luna şi stelele de pe cer. Tot ce dorea în schimbul unui mic răgaz de timp. Acum trebuie să-l scoatem pe Rege din închisoare. îl plrivi pe Danny Barga. Şi să-i arătăm prietenului nostru american că un Preşedinte deţinător al unei bombe atomice poate îi reales, chiar dacă adăposteşte un Rege în exil.

Treizeci şi cinci

Metropoiitan Music Hall, în Edgware Road, era ticsită de un public pestriţ, înfierbântat şi zgomotos care se înghesuia pentru a-i vedea pe Flanagan şi Allen şi a o auzi cântând pe Vera Lynn.

În vara anului 1941 versurile cântecelor ei deveniseră un leit-motiv pentru populaţia Angliei ocupate. „Dorinţele sunt visurile pe care le avem când veghem” şi „Ne vom întâlni. din nou, dar nu ştiu nici unde nici când” erau gânduri împărtăşite de miile de bărbaţi şi femei ale căror fiinţe dragi se aflau undeva departe, în vreun lagăr german de prizonieri.

La sfârşitul primei părţi a spectacolului, Vera reveni pe scenă într-o rochie simplă albă într-un adevărat ropot

de aplauze, fapt care obligă orchestra să cânte de două sau trei ori primele măsuri ale „Dorinţelor” înainte ca vocea protagonistei să poată fi desluşită clar. Şi în momentul în care Lynn, Flanagan, Allan şi tot ansamblul îşi uniră forţele pentru „Sturzii vor zbura peste falezele albe ale Doverului, aşteaptă până mâine şi vei vedea. / Va fi dragoste şi râsete şi pace veşnică – mâine, când lumea va fi liberă” auditoriul fu transfigurat de emoţie. Scena se termină sub valurile nesfârşite de serpentine de hârtie şi baloane coborâte dintr-un uriaş coş de sârmă suspendat de tavan.

După pauză, atmosfera era euforică aşa că nimeni nu mai acordă prea mare atenţie celor ce se întâmplau pe scenă; în plus, nici chiar însuşi „Profesorul Zingo”, marele magician şi iluzionist, nu era în una din zilele sale bune.

În serile de gală personalul nu se prea obosea cu întreţinerea curăţeniei, pentru că oricum pretutindeni rămâneau hârtii, baloane, ambalaje, panglici. Singurul loc liniştit în astfel de ocazii. îl reprezenta barul, o încăpere lungă şi îngustă amplasată la ieşirea din stal. Ferestre de sticlă permiteau celor însetaţi să urmărească desfăşurarea spectacolelor, deşi muzica de-abia se auzea cu excepţia momentelor când se deschidea uşa. Era un local în care. un bărbat gusta două plăceri simultan: urmărea picioarele dansatoarelor şi asculta sunetul propriei sale voci.

— Şi dacă nu apare? întrebă Harry Woods. Îşi termină berea şi făcu semn barmanului pentru încă una.

— Va apărea, răspunse Douglas, refuzând o nouă bere. Două erau deja suficiente pentru capacitatea stomacului său. În plus, se obişnuise să nu consume băuturi tari în timpul serviciului.

— Vin mulţi friţi pe aici, Percy? se interesă Harry adresându-se barmanului.

Acesta continuă să frece tejgheaua udă cu o cârpă pe care o storcea apoi într-o găleată aşezată pe podea în

spatele barului.

— Nu, răspunse în timp ce întindea cârpa pe un butoi cu bere ca să se usuce. Nemţii au propriile lor spectacole cu protagonişti binecunoscuţi, aduşi din Germania. îi costă doar şase penny, ceea ce aici le-ar asigura numai un loc la galerie. Şi

oricum n-ar înţelege cântecele.

Harry îşi aprinse o ţigară şi-i întinse pachetul barmanului, care luă una cu vădită bucurie.

— Aşteptaţi un neamţ?

Douglas se întoarse să vadă scena în care Profesorul Zingo scotea" nenumărate batiste colorate dintr-un tub aparent gol; părea calm deşi în realitate era neliniştit de ceea ce ar fi putut dezvălui Harry despre iminenta întâlnire.

— Un ofiţer de la serviciul de poştă al armatei – ceva în legătură cu furturile din sacii poştali.

— Oh, am înţeles.

— E ceva important, continuă Harry ca şi cum ar fi vrut să stârnească interesul celuilalt.

— Desigur, repetă barmanul începând să spele paharele murdare. Harry reuşise de minune să-i abată curiozitatea.

Profesorul Zingo deschidea şi închidea secţiunile pivotante ale unei cutii mari, lăcuite cu negru, în acordurile unei orchestre de coarde. Se uită la public, apoi la drăguţa sa asistentă, lovind uşor lama metalică a unui ferăstrău circular. Melodia lui Ceaikovski se distinse perfect în momentul când uşa se deschise şi căpitanul Hans Hesse îşi făcu apariţia. Noroc că nu purta paltonul cu guler de astrahan, altfel ar fi fost înconjurat imediat de vânătorii de autografe.

— Ce bei, Hans? făcu Harry ca şi cum s-ar fi cunoscut de ani.

— Bere, zise acesta scoţându-şi pălăria neagră cu bor lat şi aşezând-o cu grijă pe o poliţă. Era ilegal ca cineva să facă cinste unui cadru al armatei de ocupaţie, şi la fel de ilegal ca barmanul să-i servească. Şi totuşi berea sosi imediat. Hesse luă o înghiţitură, se crispă şi puse halba pe tejghea. Mâine dimineaţă. Puteţi fi gata până atunci?

Fata intrase deja în cutie. Profesorul Zingo desfăcu din nou câteva secţiuni ca să arate tuturor că torsul ei era pregătit pentru a fi tăiat în două.

— Te referi la „Matelot”? îl întrebă Harry pe Hans. Minunat nume de cod pentru Regele George VI, suveranul-marinar, 4 navigatorul fără de pereche, numai bun pentru a intra în cărţile de istorie.

— Da, la el. Veţi fi gata? Hesse urmări privirea lui Douglas îndreptată asupra iluzionistului scăldat în lumina reflectoarelor. Ferăstrăul circular se rotea, ucigătorii lui dinţi strălucind în atmosfera roşiatică. Faţa asistentei era desfigurată de o spaimă simulată. Căpitanul găsi scena banală, aşa încât se întoarse cu roatele.

— Vom fi, răspunse Superintendentul fără a-şi muta privirea de la spectacol.

— Fata îşi trage picioarele la piept, declară neamţul în timp ce luă încă o gură din calda şi apoasa bere englezească. Ferăstrăul nici măcar nu se apropie de corpul ei.

— Îl preluăm din Turn, zise Archer căruia Mayhew îi dăduse toate detaliile.

— Acolo vă aşteaptă unul din oamenii mei – un omuleţ cu ochelari, în uniforma unui ofiţer veterinar. Faceţi tot ce vă spune el. Imediat şi fără să puneţi întrebări. Aţi înţeles?

— Perfect, răspunse Douglas. Uşile pentru ieşire în caz de pericol plasate în apropierea fosei orchestrei se deschiseră fără zgomot şi intrară doi soldaţi. În lumina

roşie venită de pe scenă, Superintendentul distinse plăcutele strălucitoare de metal pe care poliţiştii militari germani le purtau pe piept în timpul serviciului. Cei doi se deplasau încet de-a lungul pasajului în pantă, studiind sistematic feţele spectatorilor înainte de a trece mai departe.

— Oamenii dumneavoastră, zise Harry dregându-şi glasul şi sorbind din bere.

— Feldgendarmerie, îl corectă căpitanul. Probabil doar un control de rutină.

Acum bătaia tobelor se auzea şi prin geamurile de sticlă. Ferăstrăul circular se apropia cu o viteză înspăimântătoare de fata închisă. În cutia neagră lăcuită. Cei doi soldaţi nu aruncară nici măcar o privire spre scenă, ci continuau să-şi mişte cu aceeaşi regularitate de metronom capetele la stânga şi la dreapta, precum spectatorii la un meci de tenis jucat cu încetinitorul.

— Dumnezeule! exclamă Harry care o observase pe fată răsturnându-şi capul pe spate, de parcă ar fi fost cuprinsă de o durere cumplită.

— Se preface, explică neamţul. E ca un rol într-o piesă oarecare. Se întinse după pălărie, o puse pe cap trăgând-o mult pe ochi, ca cei doi soldaţi să nu-i distingă bine trăsăturile.

— Vom fi într-o ambulanţă, zise Harry. Aşa au cerut expres oamenii dumneavoastră.

— Cu număr de înmatriculare?

— Fără, replică Woods. Va trebui să le scoatem. N-are niciun rost să punem unele false; nimeni nu va opri o ambulanţă numai pentru simplul motiv că nu are plăcutele respective. Şi dacă se întâmplă ceva, lipsa oricărui număr ar permite câştigarea câtorva minute preţioase.

— Aveţi dreptate, fu de acord căpitanul. Zâmbi şi aprinderea bruscă a reflectoarelor de scenă făcu să-i

strălucească faţa în plină lumină. Vedeţi acum? Fata-i întreagă.

— „Matelotul” nu va purta cătuşe sau altceva asemănător, nu? întrebă Harry.

Hesse zâmbi.

— Domnule Woods, noi germanii nu suntem barbari. De ce ar fi încătuşat? Un ultim acord al orchestrei şi Profesorul Zingo luă mâna tinerei fete şi o ajută să iasă din cutia neagră ale cărei secţiuni fură din nou îmbinate într-o singură bucată.

— Nimeni din cei ce ne vor însoţi nu va fi capabil să le desfacă, îşi termină ideea Harry.

Căpitanul se sprijini cu spatele de barul de mahon sculptat şi începu să aplaude, privind fix scena şi clipind repede din pleoape pe măsură ce fumul propriei ţigări îi intra în ochi.

Uşa barului se deschise şi cei doi „buldogi înlănţuiţi” priviră înăuntru, plăcutele de metal de la care li se trăgea porecla sclipind în lumina puternică. Hesse, Douglas şi Harry nu-şi mutară privirile de pe scenă ca şi cum n-ar fi remarcat prezenţa poliţiei militare. 1

— A fost vreun soldat pe aici în cursul serii? întrebarea fusese adresată barmanului cu o voce ritmată ce dovedea că neamţul învăţase fraza ca un papagal.

— Nimeni, răspunse barmanul şi puse două pahare şi o sticlă de whisky pe tejghea. Poliţiştii îi fixară câteva clipe pe cei trei bărbaţi de la celălalt capăt al încăperii, schimbară o privire între ei şi apropiindu-se de bar îşi turnară câteva degete bune de băutură. Douglas trase cu ochiul şi remarcă că cei doi nu aparţineau de Feldgendarmerie, ci pur şi simplu de Kommandantură.

Barmanul se îndepărtă de soldaţi şi se opri în spatele celorlalţi trei clienţi.

— Aţi văzut? zise el în momentul când iluzionistul şi

asistenta sa ieşiră din nou lfframpă. Acelaşi lucru s-a întâmplat luni seara. Fetişcana şchioapătă. Pe picior are urme de sânge. Dacă nu-şi strânge genunchii bine la gură, ferăstrăul o răneşte.

De-abia atunci observară ceilalţi că pantoful, alb de balet era sfâşiat şi pătat de sânge în dreptul degetului mare.

— În realitate se mai întâmplă şi aşa. Oricât ai repeta, există oricând posibilitatea să apară ceva neprevăzut”.

Cei trei bărbaţi îşi sorbiră băuturile fără a-i răspunde.

Treizeci şi şase

Turnul Londrei. Douglas simţea literalmente gustul ceţii; funinginea îi intra în nări şi i se lipea de buze. Vizibilitatea era doar de câţiva iarzi, deşi era ora zece dimineaţa. În această zonă a fluviului ambulanţa era obligată să se mişte ca mefcul. Soldaţii de la primul punct de control amplasat pe Tower Hill îşi marcaseră poziţia prin şase focuri, alcătuind parcă un tunel galben prin vârtejurile de nori verzui. În spatele lor, Turnul de-abia se contura ca o pată întunecată prin ceaţa lipicioasă.

Numai în puţinele momente când vântul încreţea apa Tamisei se puteau vedea şirurile de lumini galbene ce trasau greementul crucişătorului uşor *Emden*, ancorat de cealaltă parte a podului.

Bună zi au mai ales, declară Harry Woods. Probabil că au urmărit prognoza meteo de aseară înainte ca Hesse să vină la întâlnire. Coborî geamul în momentul în care se apropiară de al doilea rând de santinele.

Un ofiţer ieşi în grabă din gheretă şi se urcă pe scara maşinii, îşi ţinea o batistă la nas strănutând de zor.

— Nesuferită ţară. Neprielnică aşezării omeneşti.

Pe epoleţi stelele de Leutnant[89] erau însoţite de însemnele caracteristice medicilor veterinari.

— Drept înainte. Peste podul mobil şi printre bastioane.

Vorbesc eu cu oricine va încerca să ne oprească.

Se agăţă cu nădejde de retrovizor în timp ce Douglas manevra cu abilitate ambulanţa printre ulicioarele înguste ale centurii exterioare de fortificaţii, pe lângă contrafortul ce susţinea Wakefield Tower, apoi mai departe spre Bloody Tower şi Inner Ward, masivul zid interior, unde-ca o stâncă din calcar de Caen – se înălţa, decapitat parcă de ceaţă – White Tower. Superintendentul se ghida după linia neîntreruptă a felinarelor de stradă, ale căror flăcări cu gaz ardeau cu o lumină vie. Câţiva corbi, speriaţi de apropierea maşinii, traversară nesiguri cărarea bătând zgomotos din aripi. În cele din urmă ambulanţa se opri în faţa Capelei.

— Aşteptaţi aici, spuse micul ofiţer german. Sări jos şi dispăru în obscuritate, tuşind şi croindu-şi drum spre Tower Green, împiedicându-se de tăbliţele cu inscripţia „Nu călcaţi pe iarbă”.

Ceaţa galbenă, groasă şi urât mirositoare, îşi făcuse efectul aducând cu ea o linişte stranie. Supravegherea aeriană, aproape continuă de la instaurarea legii marţiale, încetase cu totul, avioanele de recunoaştere fiind ţintuite la sol. Zdrăngănitul unui camion greu ce traversa podul în viteza întâi se pierdu în depărtare. O tăcere totală îi luă locul.

— Nu te ia cu fiori? întrebă Harry.

Douglas privi tăbliţa indicatoare scrisă în germană: „King’s House. Aici Anne Boleyn[90] şi-a petrecut noaptea de

---

89 Sublocotenent (rt.tr.)

90 Regină a Angliei (1507-1536), a doua soţie a lui Henric al VIII-lea (n.tr.)

dinaintea execuţiei, şi tot aici Guy Fawkes" a fost interogat înainte de a-şi recunoaşte vinovăţia în procesul desfăşurat în Westminster Hall". Superintendentul aprobă din cap dar nu scoase nicio vorbă.

Brusc se auziră paşi dinspre White Tower. O voce cu un puternic accent silezian aprecie că era extrem de frig în timp ce alta izbucni într-un râs înfundat de parcă ar fi auzit cine ştie ce vorbă de duh.

— Lată-i, anunţă Harry.

Ambulanţa de culoare albă era aproape invizibilă în ceaţă şi bărbaţii aproape că se ciocniră de ea. Erau cinci. În faţă, doi sublocotenenţi din cavalerie; în spatele lor, flancat de doi acoliţi, mergea un Gauleiter[91] adjunct din Deutsche Arbeitstront[92], mişcarea sindicală nazistă.

Croitorul său încercase să-i mascheze pântecul uriaş şi şoldurile mari sub un splendid palton cu galoane colorate şi embleme aurite, dar nu reuşise să facă să dispară fanfaronada, aspectul jovial şi râsul vulgar al personajului.

— Pe toţi dracii, o ambulanţă! Iau loc lângă şofer sau mă întind în spate pe o targă? râse strident, „tuşi şi scuipă. Blestemata asta de ceaţă v-a pătruns până în gât, aşa-i?

Ceilalţi doi funcţionari DAF se opriră din râs şi-şi exprimară deplina lor aprobare în legătură & cu nesănătoasa climă britanică. Unul din cei doi cavalerişti îi întrerupse pe un ton rece:

— Maşina dumneavoastră e în apropiere, domnilor.

— Ţi-ai învăţat bine lecţia la istorie, Leutnant, constată Gauleiterul, întorcându-se spre celălalt ofiţer care rămăsese tăcut. Toate aceste poveşti despre Sir Walter

---

91 Guvernator (n.tr.)

92 Frontul german al muncii (prescurtat DAF) (n.tr.)

Raleigh[93] şi Lady Jane Grey[94]... Fir-ar să fie! Parcă le şi vedeam aievea în faţa ochilor! îi dădu un ghiont în piept. Şi Sir Thomas More[95] care a fost întotdeauna unul din eroii mei preferaţi...

— Da, domnule, răspunse ofiţerul.

Douglas şi Harry Woods priviră în tăcere cum ceilalţi se urcară într-un Jip de Rolls-Royce folosit numai de vizitatorii importanţi. Nedându-şi seama că ar putea fi auziţi, unul din ofiţerii însoţitori îşi exprimă dispreţul şuierând printre dinţi:

— Funcţionari de la Ministerul Agriculturii, comisarul serviciului sanitar, adjuncta Ligii femeilor, şeful personalului de la Liga sportivilor germani... şi acum porcii ăştia de la DAF. Se presupune că aici ar trebui să fie o închisoare de maximă securitate pentru Regele Angliei, nu un Zirkus[96].

Celălalt îi replică cu o voce atât de înceată încât vorbele i se distinseră cu greu:

— Ai răbdare, Klaus, există o metodă pentru a rezolva toate aceste probleme.

— O metodă?... Ce motiv ar – Klaus, am o sticlă de schnapps" în camera mea. Ce-ai zice să ne lepădăm de un obicei pe care-l avem de o viaţă şi să bém înainte de masă?

— Ce a vrut să zică porcul de nazist... Sir Thomas More... unul din eroii săi preferaţi? More a fost un învăţat, un bărbat care a sfidat tirania...

— Calmează-te, Klaus. Ni s-a ordonat să fim înapoi la zece jumătate fix şi până atunci mai sunt doar câteva

---

93 Poet, explorator şi om de stat (15527-1618), favorit al Elisabetei I, executat din ordinul lui Iacob I (n.tr.)

94 Nora ducelui de Northumberland (1537-1563), pretendentă la tronul Angliei după moartea lui Eduard al VI-lea (n.tr.)

95 Scriitor şi om politic de seamă (1478-1535), lord-cancelar în

96 Circ (n.tr.)

minute.

De ce să ne întoarcem?

— „De ce – nu trebuie să-ntrebi / Să execuţi doar sau să pierzi / Spre valea morţii / S-au năpustit cei şase sute”, cită greşit ofiţerul cu un accent nesigur.

— „Ţi-ai învăţat bine lecţia la istorie, Leutnant”, se maimuţări prietenul său imitând accentul silezian al Gauleiterului adjunct. „Fir-ar să fie! Parcă le şi vedeam aievea în faţa ochilor”.

Se făcu zece şi patruzeci până ce se întoarse medicul veterinar. împingea un scaun de lemn pe rotile. În el stătea o siluetă nemişcată şi tăcută, uşor adusă de spate, ce-şi privea mâinile înmănuşate încleştate strâns. Era îmbrăcat într-un halat ieftin dintr-un material ecosez de lână, sub care se putea vedea un pulover cafeniu pe gât, pantaloni gri de flanelă şi nişte pantofi uzaţi. Pe cap purta o căciulă kaki îmblănită, mult utilizată de soldaţii britanici pe parcursul primei ierni a războiului.

Harry Woods deschise cele două uşi de la spate în vreme ce Douglas se pregătea să-l ajute pe Rege să urce scara pliantă.

— Va trebui să-l purtaţi pe sus, li se adresă medicul.

Când Regele îşi înălţă privirea spre cei doi bărbaţi, capul său rămase aproape nemişcat dar în ochi i se aprinse o licărire. Nu rosti niciun cuvânt.

— Vă vom ajuta, domnule, îl îmbărbătă Douglas.

Harry Woods se aplecă şi-l ridică pe Rege cu gestul unei mame care-şi ia în braţe propriul copilaş, păşi în ambulanţă şi-l întinse cât era de lung pe targa deja fixată.

— Legaţi-l cu cureaua, zise medicul veterinar. E complet epuizat. Unul din dumneavoastră va trebui să călătorească în spate cu el.

— Rămân eu, se oferi Harry.

— Vă simţiţi bine, domnule? se interesă Douglas,

întrebându-se în sinea lui dacă n-ar trebui să i se adreseze cu „Maiestatea Voastră”.

Regele dădu aproape imperceptibil din cap şi-şi mişcă buzele de parcă ar fi fost pe punctul de a vorbi. Douglas aşteptă dar cum nu se auzi nici măcar un cuvânt, făcu un semn subalternului său şi închise uşile.

— Vă conduc până la linia exterioară de pază, zise sublocotenentul. După aceea, e treaba dumneavoastră.

— De acord, replică Archer.

Neamţul îşi suflă zgomotos nasul.

te drogat? se interesă Superintendentul.

— E bolnav, răspunse doctorul. Cumplit de bolnav! îşi şterse din nou nasul. În timp ce ambulanţa se angajă pe Lower Thames Street, sări de pe scară schiţând un simplu gest de adio.

Rulau pe Lombard Street îndreptându-se spre Cheapside, când apărură primele semne neliniştitoare. Gemuleţul din spatele lui Douglas se deschise brusc şi Harry întrebă:

— Vrei să conduc eu?

— Problemele sunt de la aprindere. Puterea motorului scade când apăs pe accelerator.

Maşina trecu încet prin faţa Băncii Angliei; santinelele înarmate de-abia se distingeau prin ceaţa deasă. Semafoarele nu funcţionau şi un poliţist dirija circulaţia, cu silueta vizibilă doar din cauza focului ce ardea la picioarele sale. Le făcu semn să treacă şi reuşiră să ajungă până la Catedrala Sf. Paul înainte ca motorul să se oprească. Porni din nou doar după câteva încercări.

— Trebuie să ajungem până la Barnet, zise plin de speranţă Harry. Acolo ne aşteaptă un alt vehicul.

— Te pricepi la motoare?

— Poate dăm peste un garaj, replică Harry.

Patru maşini şi un camion erau abandonate în St.

Paul Church Yard. Un poliţist în uniformă se apropie de ambulanţă.

— N-o puteţi lăsa aici, domnule, îi anunţă cu acel stil direct caracteristic tinerilor agenţi. Schnellstrasse[97]parcarea, chiar şi pentru câteva minute, nu este admisă în nicio circumstanţă. Privi la locul unde ar fi trebuit să se afle plăcuţa de înmatriculare, trase aerul pe nas şi-l privi fix pe Douglas.

— E ceva în neregulă cu aprinderea, replică acesta. Puteţi să mă îndreptaţi spre un garaj care ar fi dispus să o repare? îl auzi pe Rege tuşind.

— Nu veţi reuşi s-o reparaţi astăzi. Nu puteţi înţelege că nimic nu se mai mişcă din cauza ceţii? Se uită la ambulanţă şi îşi trecu vârful degetului înmănuşat peste condensul de pe parbriz. Telefonaţi la bază să vă trimită un mecanic.

— Pot s-o las aici până dau telefon?

— Nu face pe tâmpitu’ cu mine, se răsti poliţistul, hotărându-se brusc că şoferii de pe ambulante nu merită nici cel mai mic respect. Ţi-am spus o dată şi dacă va trebui să ţi-o repet, o voi face la secţie. Înţelegi? Şi acum, valea! Douglas îşi înghiţi furia ce-l cuprinsese. Dădu din cap şi demară.

— Pederast scârbos, nu-i aşa? zise moale Harry în timp ce se îndepărtau.

— Nu mi-au plăcut niciodată sticleţii, replică Superinten dentul. Cum se simte…?

Înainte de a putea găsi cuvântul potrivit, Woods răspunse:

— La fel. N-a scos niciun cuvânt. S-ar putea să fi aţipit.

— Ce-ai zice să-l transferăm într-un taxi?

— Şoferii de taxi stau acasă pe aşa o vreme. Le-ar

97 Autostradă (n.tr.) *

trebui o jumătate de zi ca să câştige un bănuţ.

Douglas încuviinţă din cap. Desigur, Harry avea dreptate. Nu văzuse pe nicăieri un taxi.

— Telefonez Barbarei, se hotărî el.

Găsiră un telefon în Fleet Street. Barbara nu era acasă. Răspunse spălătorul de geamuri care se oferi să-i lase un mesaj, dar Douglas îl anunţă că va reveni mai târziu.

Următorul apel fu la biroul Comisarului general pentru, administraţie şi justiţie – echivalentul Ministerului de Interne de altă dată. Sir Robert Benson era într-o şedinţă, dar secretarul său personal păru foarte dispus să-l ajute de îndată ce Douglas îşi spuse numele. Acesta îl informă că Sir Robert se va întoarce abia după prânz. Detectivul insistă şi după câteva ezitări, secretarul dădu în vileag faptul că Benson se afla la Reform Club.

— Mergem acolo, hotărî Archer întorcându-se la maşină. Cred că reuşim să ajungem până în Pall Mall.

— Ceaţa devine din ce în ce mai deasă, constată Woods. S-ar putea să ţină zile întregi.

— Eşti sigur că nu cunoşti numele celor de la Barnet?

— Absolut sigur, răspunse Harry.

Douglas se urcă în ambulanţă şi-l privi pe Rege. Stătea pe targă, cu o privire inexpresivă şi cu o pătură subţire gri înfăşurată în jurul umerilor.

— Vă simţiţi bine, Maiestate? întrebă Archer.

Regele îl privi dar nu-i răspunse.

— Trebuie să fie din cauza bombei care a lovit palatul chiar înainte de sfârşitul ostilităţilor, şopti Harry. Au fost zvonuri că Regele a fost grav rănit, îţi aminteşti?

— Şi crezi că de atunci se află în această stare?

— Am mai văzut cazuri din acestea. Traumatismefectul unei explozii poate fi mortal fără a lăsa vreo urmă pe corp. Sau pur şi simplu îţi paralizează

activitatea creierului, devii un neputincios. Douglas privi în jur neliniştit dar Regele nu le auzise conversaţia.

— Crezi că-şi va reveni?

— Dumnezeu ştie. Dar îţi dai seama ce efect ar avea starea în care se află dacă ar fi acum în Washington?

— Nu mă gândesc la nimic altceva, răspunse trist Douglas.

— Poţi să ajungi cu blestemăţia asta de rablă până în Pali Mali?

— Să încerc, şi parcă în semn de încurajare, motorul porni de la prima cheie şi începură să rufeze spre Ştrand. Trecură câteva minute şi înainte ca vreunui dintre ei să-şi fi putut exprima speranţa că exista o şansă de a ajunge la destinaţia finală – Barnet – motorul se opri din nou. Erau în faţa Teatrului A'çielphi. Demarorul nu mai funcţiona. Harry apucă manivela aflată în cutia de scule şi încercă să pornească motorul manual. Degeaba. Roşu la faţă şi cu respiraţia tăiată, o aruncă cu năduf în cutie, blestemând şi ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

— Ce facem? întrebă el apăsându-şi o mână pe piept şi respirând adânc.

— Avem un scaun pliant cu rotile în maşină. Aş prefera să-l luăm cu noi.

— Hristoase!

— Nimeni nu-l va recunoaşte pe stradă. Londra e plină de bolnavi şi schilozi.

Harry nu avea nicio altă alternativă de oferit şi nici destulă putere pentru a discuta în contradictoriu. Cu oarecare dificultate îl transferară pe Rege în scaunul cu rotile. Câţiva pietoni îi priviră cu interes pe cei trei bărbaţi, dar apoi ochii le fură atraşi de uşa de la intrarea actorilor aşa încât nu le mai dădură nicio atenţie. Scurtând drumul prin Trafalgar Square, ajunseră la masiva clădire a Reform Clubului.

— Aşteaptă aici, spuse Douglas. Ceaţa începea să pătrundă în plămânii Regelui şi acesta începu să tuşească chinuitor.

Superintendentul mai fusese în acest local. îl întrebă pe portar despre Sir Robert, dar apoi îl zări în mijlocul unei ciudate curţi interioare, caracteristică pentru acest club excentric.

Portarul se îndreptă spre Sir Robert şi-l anunţă pe detectiv. Întorcându-se cu spatele spre însoţitorul său, Benson rosti cu o voce slabă şi joasă, asemănătoare cu un mârâit:

— Ce bine-mi pare că te întâlnesc, Archer.

Era o frază tipică pentru Sir Robert, un mod de salut din care nu-ţi puteai da seama dacă îi făcea plăcere sau nu, dacă era surprins de prezenţa ta sau dacă te aştepta, dacă îi erai prieten intim sau o simplă cunoştinţă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, Sir Robert.

— Nu face nimic. Cred că-l cunoşti pe Webster. Va fi noul Subsecretar.

— Felicitări, spuse Douglas. Webster avea un aspect bolnă –, vicios, ochii obosiţi şi un surâs vag îi plutea pe buze. Greu de crezut că avea în el atâta putere de muncă pentru a rezista rigorilor unui astfel de post, echivalent cu capul de afiş la care râvnea ori. ce actor.

— Ai fost la New Collège, Archer?

— La Christ Church.

— Webster a fost la New, continuă Sir Robert.

Zâmbiră. Era o credinţă larg răspândifă că toate funcţiile publice importante erau atribuite celor ce absolviseră New Collège, Oxford.

— Pot să vă ofer un pahar cu vin de Xeres? se interesă Webster.

Douglas ardea de nerăbdare-era neliniştit din cauza lui Harry aflat în plină stradă împreună cu Regele – dar nu

putea refuza să sărbătorească promovarea lui Webster. Un chelner apăru imediat pentru a lua comanda.

— Trei pahare – sec.

— E o problemă destul de urgentă, Sir Robert.

— E întotdeauna timp pentru un pahar de vin, răspunse acesta, întorcându-se spre Webster. Archer mă ajută din când în când să redactez unele întrebări la care trebuie să răspund în Parlament. Acest lucru se întâmplase de fapt doar o singură dată, însă era suficient ca să explice vizita neaşteptată.

Politicos, Webster găsi un subterfugiu să îi lase singuri:

— Am sări spun vreo două cuvinte secretarului clubului. Mai bine acum decât să mai pierd timp după prânz.

Sir Robert zâmbi şi păru indiferent la nerăbdarea de care dădea dovadă Superintendentul. Sosiră paharele cu vin şi urmară felicitările de rigoare. După retragerea lui Webster, Sir Robert îl conduse pe Archer spre una din banchetele de piele de lângă perete.

Douglas privi cu grijă în jur, asigurându-se că nu pot fi auziţi de nimeni.

— E vorba de Rege, Sir Robert, şopti el.

Sir Robert rămase tăcut sorbindu-şi vinul. Calmul acesta aparent nu-l nelinişti cât uşi de puţin pe detectiv din contra, îi întări convingerea că îşi băgase nasul acolo unde trebuia.

— L-am scos din Turn… aşa cum s-a stabilit, continuă el pe un ton de scuză. Dar avem probleme cu motorul ambulanţei. Avem nevoie de o altă maşină.

— Unde-i acum? întrebă calm Sir Robert.

— Aici.

— În club? Vocea-i răguşită era cu un ton mai ridicată decât obişnuita-i şoaptă.

— În faţa lui, pe stradă.

Sir Robert îşi încruntă sprâncenele stufoase privind fix în paharul unde lichidul tremura uşor. Douglas întoarse capul şi se uită la un grup de bărbaţi din apropierea intrării. Din cauza efectului luminii pătrunse prin acoperişul de sticlă, situat foarte sus, aceştia semănau cu nişte apariţii de vis, fără de formă.

— E într-un scaun cu rotile. Unul din oamenii mei îl însoţeşte.

— Cât de bolnav este? se interesă el, aruncând o privire circulară prin hol.

— E practic în stare de comă, Sir Robert.

Rămaseră nemişcaţi o bucată de vreme. De undeva din ceaţă se auzi zgomotul unui avion. Sunetul dispăru complet înainte ca Benson să rupă tăcerea.

— Aşa se explică deci o mulţime de lucruri. Germanii şi-au dat toată osteneala pentru a-l ţine pe Maiestatea Sa într-o compléta izolare. Nervos, bătrânul băgă mâna în buzunarul vestei sale negre şi-şi scoase pipa. Începu să se joace cu ea lovind-o maşinal de dosul palmei.

Douglas adăugă:

— Nu ştiu cum îl vom transporta până la casa din Barnet. A trebuit să abandonăm vehiculul.

Sir Robert îl privi şi încuviinţă din cap, mintea lucrându-i deja furibund la o posibilitate de rezolvare a situaţiei.

— Va avea nevoie de îngrijire medicală, declară el suflând în pipă. Se auzi un sunet strident, aproape muzical.

— Cred că trebuie consultat de un doctor cât mai curând posibil. 4

— O lovitură de maestru. Ne-au dat ceea ce voiam mai mult, dar totuşi ne-au terminat. Brusc scoase din buzunar punguţa cu tutun, o deschise şi-i invèntarie conţinutul. Un parfum puternic se răspândi înjur. Cu o

mare dibăcie – izvorâtă dintr-o practică îndelungată îşi umplu pipa, îndesă bine tutunul cu unghia degetului mare, îl aprinse cu un chibrit şi trase fumui în piept. Vicleni indivizi, germanii, ce zici, Archer?

— Aşa se pare, Sir Robert. În club era frig şi pe Douglas îl trecu un fior.

— Şi ce ai să faci acum cu el, eh? Scoţându-şi pipa din gură, privi tutunul ce ardea ca şi cum ar fi văzut aşa ceva pentru prima dată. Detectivul sorbi din vin şi aşteptă. Era înfricoşat, teribil de înfricoşat, dar nu exista niciun mijloc prin care să grăbească deciziile bătrânului.

— Câteva săptămâni după sosirea *teutonilor*, am reuşit în cele din urmă să găsesc nişte servitori de treabă, începu să povestească gânditor Sir Robert. Un bărbat şi soţia sa, nu tineri, abstinenţi total. Femeia putea pregăti o mâncare simplă, tipul fusese majordomul unui obscur nobil liberal. Cumplit de norocos, să pun mâna pe astfel de servitori muncitori la un salariu pe care să mi-l pot permite. Băgă din nou pipa în gură şi trase din ea meditativ în timp ce-l fixa pe Douglas cu o privire pătrunzătoare.

Peste umărul lui Sir Robert Benson, Superintendentul îl observă pe generalul Georg von Ruff intrând în club. Dădu portarului paltonul căptuşit pe dinăuntru cu mătase şi se opri ştergându-şi ochelarii cu rame de aur aburiţi de aerul cald. În spatele său se afla un soldat în uniformă care se uită în jur înainte de a se întoarce să-l întrebe ceva pe portar. Douglas privi în altă parte. Ce coincidenţă blestemată, din cei câţiva oameni care ar fi putut să-l recunoască pe Rege, unul se nimerise să sosească chiar în acel moment la Reform Club! Dar să fi fost oare o simplă coincidenţă? Fără îndoială că aici se aranjaseră-între von Ruff şi Sir Robert-detaliile eliberării Regelui din Turn. Detectivul fixă ochii albaştri şi reci ai lui

Sir Robert, care nu părea să fi remarcat prezenţa generalului, şi se întrebă dacă condiţia fizică precară a Regelui era atât de surprinzătoare pentru demnitar, aşa cum lăsase acesta de înţeles…

— Nu sunt sigur c-am înţeles ce-aţi vrut să spuneţi despre servitori; nu sunt sigur chiar deloc. Generalul von Ruff trecu pe lângă Sir Robert fără a-i arunca nici măcar o privire şi urcă la etaj. Era normal să se întâmple aşa: o conversaţie între patru ochi într-un separeu discret.

— Nu? se miră Sir Robert ca şi cum i-ar fi fost greu să creadă acest lucru, şi studie faţa detectivului cu un interes renăscut. Informatori, desigur. Raportând germanilor tot ceea ce spuneam, scriam sau făceam. Am discutat îndelung problema cu soţia mea şi am ajuns la concluzia că totuşi merita… îşi îndepărtă un fir de tutun de pe buze. Ca să-ţi spun adevărul, Archer, din când în când mal comit şi cu câte o indiscreţie, doar pentru a le da ocazia amărâţilor ălora să raporteze ceva interesant stăpânilor lor. Nu ştiu cum ne vom descurca acum fără ei… femeia îmi călca cămăşile mai bine decât la orice spălătorie.

— Vreţi să spuneţi că nu-l putem transporta pe Rege în casa dumneavoastră?

Sir Robert îşi scoase pipa din gură şi folosi vârful unui creion ca să preseze mai bine tutunul arzând în scobitură.

— Ar fi riscant, declară el ca şi cum ar lua pentru prima dată ideea în consideraţie. Unde-i colonelul Mayhew?

— Ne aşteaptă la Barnet. Nu am nicio modalitate de a-l contacta. Şi Bernard Staines e pe undeva prin America de Sud.

— Iar Maiestatea sa e pe stradă într-un scaun cu rotile, parcă aşa ai spus, nu?

— Da, Sir Robert.

Acesta îşi scărpină nasul cu muştiucul pipei.

— Parcă ar fi, o farsă. E bună comparaţia, Archer?

— Nu cred, Sir Robert.

Dădu din cap posac.

— Hmm, trebuie să recunosc că poziţia dumitale e a dracului de dificilă.

De-abia acum înţelegea Douglas cum de reuşise Sir Robert Benson să se ridice atât de sus în viaţa publică. El nu dădea ordine sau instrucţiuni, ci pur şi simplu te punea într-o situaţie în care trebuia să faci aşa cum dorea el. Iar ceea ce dorea în acel moment era ca detectivul să-i îndepărteze de acolo pe Rege şi să ducă la bun sfârşit operaţiunea fără a-l implica nici pe el şi nici pe prietenii sau asociaţii cei mai apropiaţi. Şi era hotărât să rămână şi să-şi bea vinul până în momentul când Douglas s-ar fi ridicat şi ar fi plecat. Archer găsi această indiferenţă rece mai înfricoşătoare decât intrigile lui Huth sau Kellerman.

— Aş putea folosi telefonul? întrebă el.

— Ştii unde este?

— Mă întreb dacă mi-aţi putea împrumuta câţiva penny?

— Desigur. Sir Robert găsi în buzunar patru penny şi îi dădu. Şi, dacă crezi că merită riscul, du-l negreşit la mine acasă.

Douglas înclină capul. În mână simţea bănuţii reci. Se gândi că Sir Robert va ieşi întotdeauna basma curată. Nimeni nu va putea să spună că acesta nu-i oferise tot ce avea, chiar cu riscul de a fi trădat autorităţilor.

— Mă voi ocupa personal ca Maiestatea Sa să afle despre oferta dumneavoastră, Sir Robert.

Acesta zâmbi ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Ştii unde sunt telefoanele, puse el punct întrevederii. Detectivul făcu un semn afirmativ, se ridică în

picioare şi se îndreptă în direcţia respectivă.

— Barbara, eu sunt.

— Dragul meu. Vocea îi era doar o şoaptă.

— Trebuie să vin să te văd.

— N-o putem lăsa pe mâine, dragostea mea?

— Vreau să vin acum.

— Nu acum. Tocmai plecam.

— Mă auzi bine, Barbara? Ai o voce atât de slabă…

— Mă aşteaptă o maşină şi afară ceaţa-i îngrozitoare. Poţi telefona din nou mâine?

Douglas bătu cu degetul în receptor în speranţa că se va îmbunătăţi recepţia.

— Barbara. Trebuie să te văd *acum*.

— Nu fi pisălog, dragă. Stai unde eşti până se ridică ceaţa.

— Barbara, eu…

— E vorba de slujba mea, jeplică ea cu o voce mai puternică. Trebuie să-mi văd şi de ea, aşa cum face toată lumea. Şi acum încetează de a mai fi atât de plicticos! Legătura se întrerupse, receptorul fiind trântit cu putere în furcă la celălalt capăt.

Douglas rămasexomplet uluit, fiind total nepregătit pentru un refuz atât de categoric.

— Totul e-n regulă? se interesă Sir Robert în timp ce Douglas se îndrepta spre uşa de la intrare.

— Bineînţeles că da, Sir Robert, răspunse Superintendentul, salutându-l printr-o înclinare a capului pe Webster. Când ajunse în hol, portarul îi pregătise deja paltonul. Ştia că nu avea să rămână la masă. În decursul anilor învăţase să recunoască vizitatorii ale căror paltoane trebuiau ţinute la îndemână pentru o plecare timpurie.

— Bănuiesc că n-am nicio şansă să găsesc un taxi? îl întrebă detectivul.

* – N-am văzut nici măcar unul toată ziua, domnule,

ceea ce ar putea fi considerat un adevărat record în faţa acestui club.

Stătură împreună câteva clipe pe scările de la intrare.

— Priviţi-i pe cei doi de colo, zise portarul arătând spre locul unde se afla Harry Woods şi scaunul cu rotile. Săracii de ei. Şi când te gândeşti că am luptat în două războaie mondiale şi uitaţi-vă ce-am ajunssă văd cum foştii soldaţi britanici cerşesc în Pall Mall.

— Asta fac cej doi?

— Gândiţi-vă şi dumneavoastră. Sunt prudenţi, fără nicio îndoială, dar deja am văzut un poliţist avertizându-i.

— De ce a durat atât de mult? îl întrebă Harry când Douglas ajunse lângă ei. Un poliţai făcându-şi rondul mi-a tras o săpuneală bună şi câţiva puştani impertinenţi au început să strige „daţi-i un bănuţ tipului”.

— Îmi pare rău, Harry. Dar nimeni nu ne vrea.

— Şi atunci ce facem?

— Am o cheie de la apartamentul Barbarei Barga. Nu e departe şi ea tocmai a plecat prin oraş. Cel puţin vom avea unde să stăm şi să reflectăm în linişte.

— Vă simţiţi bine? îl întrebă Superintendentul pe Rege ghemuindu-se lângă cărucior şi şoptindu-i direct în ureche. Niciun răspuns.

— George, zise Woods, o să mergem undeva unde-ţi vei putea încălzi mâinile. Îndreptându-se de spate, Harry întâlni privirea uluită a şefului său. Ei bine, cum să mă adresez fără a trezi bănujpli? Chiar şi „domnule” sună al naibii de ciudat când stai aplecat asupra unui bătrân îmbrăcat sărăcăcios aflat într-un scaun de invalid.

— Îl împing eu o bucată de drum, se oferi Douglas apucând de mânerele scaunului. Regele ridică cu greu braţul şi Harry se aplecă să-l asculte cu urechea lipită de gura sa. Douglas se opri şi aşteptă până ce Regele termină

de murmurat ceva imperceptibil; Harry dădu din cap şi-i prinse mâna ca pentru a-l linişti. Archer înţelese că între cei doi se realizase un fel de legătură afectivă la care el nu putea aspira. Uneori un invalid acuza puternic modul în care era incapabil de a se apropia de un semen de-al său, fie el un bărbat sau o femeie.

— Cred că încearcă să ne atenţioneze că ambulanţa părăsită va fi raportată poliţiei.

— Ştiu acest lucru, replică Douglas.

— Ce ya face Kellerman? întrebă Harry în timp ce se îndreptau spre locuinţa Barbarei. Traversară Green Park. Era aproape pustiu iar ceaţa era atât de deasă sub copaci, încât nu se vedea la mai mult de zece iarzi.

— Va pune în stare de alarmă toate diviziile.

— Să ne reţină pentru cercetări? Ar fi puţin cam drastic.

— Va spune că a fost îngrijorat pentru soarta noastră.

— De ce să-şi bată capul cu noi dacă nu ştie sigur că suntem bolnavi, de exemplu?

— Kellerman va ghici că ceva important e pe cale de a se întâmpla. S-ar putea să-i vină tocmai ideea că Regele nu se mai află la închisoare. Are o gardă de onoare în Turn şi chiar dacă soldaţii au fost consemnaţi în cazarmă astăzi dimineaţă în timp ce noi efectuam transferul, cineva va descoperi cât de curând că e ceva în neregulă pe acolo. Cei din Abwehr fac şi ei parte din conspiraţie, dar dacă se va pune problema să-şi salveze propriile capete, nu se vor sfii să ne arunce în gura lupului, pe noi şi pe Mayhew.

Deci aici am ajuns, gândi Douglas. Doi poliţiştişi un Rege invalidîntro ţară ce nu mai era a lor. Se rătăciră prin parc şi o luară la stânga până ce văzură felinarele cu gaz din Constitution Hill. În spate se aflau ruinele Palatului Buckingham. Douglas încercă să-şi dea seama dacă Regele recunoştea cât de cât locurile dar nu reuşi. Suveranul era

o figură patetică, cu umerii aduşi de spate şi capul înclinat în faţă, sprijinit pe mâinile subţiri şi încleştate. Douglas îşi aminti de momentul când îl zărise ultima dată. Era cu prilejul unei vizite la Scotland Yard, puţin după începerea războiului. Revedea parcă secţia de amprente unde Regele îşi apăsase degetele pe o fişă, lăsând şi o carte de vizită în amintirea acelui eveniment. Era un bărbat frumos, cu un zâmbet binevoitor şi cu un fel de a fi neprotocolar prin care câştigase afecţiunea tuturor. Greu de împăcat acea scenă liniştită cu cea extrem de primejdioasă care li se derula acum prin faţa ochilor. Oricum, Douglas îşi jură solemn să moară" mai bine decât să-l abandoneze pe Rege.

— La Arch este un punct de control, spuse Harry.

Lângă Wellington Arch, Hyde Park Corner, exista o cameră utilizată de poliţia metropolitană, preluată apoi de patrulele armatei şi transformată în post de control. Dacă Kellerman dăduse alarma, atunci unităţile sale SS se şi aflau pe străzi controlând actele de identitate.

— Vom face un ocol pe una din străzile dosnice până ajungem în Curzon Street, apoi în Park Lane şi Hyde Park.

— Veţi fi în siguranţă, îi şopti Harry Regelui la ureche. Douglas ştie ce face.

Auziră telefonul sunând în vreme ce Douglas descuia uşa.

Repezindu-se în salôn, ridică receptorul.

— Domnişoara Barga?

— Nu este acasă.

— Cine-i acolo?

Superintendentul recunoscu vocea.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule colonel Mayhew?

— Archer! De când încerc să dau de tine! *Speram* că vei lua legătura cu domnişoara Barga.

— Ambulanţa…

* – De ajuns. Ajung acolo în câteva minute. Sunteţi

toţi împreună, sănătoşi?

— Suntem toţi trei aici…

— Sun de trei ori scurt la uşă”.

— Era Mayhew, îi comunică Douglas lui Harry după ce termină convorbirea.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru această veste bună, declară Harry aprinzând gazul. Douglas îl ajută pe Rege să se apropie de foc, apoi intră în bucătărie să pregătească ceaiul. Nu-şi putea ascunde plăcerea pe care o simţea folosind lucrurile Barbarei şi aflându-se în casa ei. Harry observă acest lucru şi se bucură şi el.

— Nu-i nimic mai bun decât o ceaşcă de ceai. Doriţi zahăr, Maiestatea Voastră? întrebă el trecând brusc la modul de adresare oficial, acum când nu mai exista pericolul de a fi auziţi de altcineva.

Mayhew telefonase din reşedinţa sa din Upper Brook Street unde tocmai ajunsese folosind metroul, singurul mijloc de transport neafectat de ceaţă, întorcându-se de la punctul de întâlnire de la Barnet. Peste puţin timp se afla în bucătăria casei din Sloane Yard Mews. Cei trei bărbaţi se retrăseseră aici pentru a nu fi auziţi cumva de Rege.

Mayhew nu făcu niciun comentariu referitor la discuţia lui Douglas cu Sir Robert Benson. Se înclină în faţă, apropiindu-şi palmele de căldura focului şi frecându-le continuu. Aşteptă până ce Superintendentul îşi termină povestirea şi apoi spuse:

— Trebuie să fi găsit ambulanţa doar la câteva minute după ce aţi abandonat-o. Poliţistul de serviciu a raportat existenţa ei şi secţia respectivă a anunţat Scotland Yard-ul. Imediat generalul Kellerman a introdus ştirea pe teleimprimatoare. Se menţionează doar furtul unei ambulanţe, fără a se explica motivul faptei, nicilocul-sau timpul când a fost săvârşită. Dar e de ajuns-acum Feldgendarmeria londoneză e înştiinţată oficial. Motiv

pentru care atât GFP-ul cât şi Abwehr-ul trebuie să-şi acopere spatele.

— Exact ceea ce dorea Kellerman, afirmă Douglas”.

— Da. Trebuie să fi ghicit ce s-a întâmplat în realitate. Excepţională deducţie. În 1

— Sau prezenţa unui informator bine plasat exact acolo unde era nevoie de el, continuă Superintendentul. Harry turnă ceaiul.

— Desigur, nu putem exclude şi această ipoteză, fu de acord Mayhew. Asta-i ceaşca mea? Mulţumesc, Harry. Mai moţăie încă Maiestatea Sa?

— E în aceeaşi stare ca la început. Cred că ar fi necesar să-l consulte un doctor.

Mayhew aprobă din cap, sorbi din ceai şi schimbă subiectul.

— Într-adevăr s-a forţat mâna armatei; Nu aveau de ales – trebuiau să reacţioneze la mesajul pe teleimprimator provenit de la Scotland Yard.

— Ce s-a întâmplat?

— Grossfahndung. Tot tacâmul: Regele evadat în timpul dimineţii, vehiculul găsit abandonat în centrul Londrei. Comunicare confidenţială numai pentru anumite Divizii, dar secretul nu va putea fi păstrat pentru multă vreme.

— S-au dat nume?

— Până acum, nu.

— Ce înseamnă „Grossfahndung”? se interesă Harry.

— Urmărire generală, îl lămuri Douglas. Alertarea tuturor departamentelor forţelor armate, poliţiei, unităţilor de securitate, unităţilor auxiliare ale poliţiei, porturilor, aeroporturilor şi gărilor, unităţilor SS şi a celor din taberele de instrucţie, membrilor DAF-ului şi a Tineretului Hitlerist...

— Gossfahndung, repetă Harry.

— Timp de o oră a fost Kriegfahndung[98], completă colonelul, încadrarea legală a fost schimbată la orele unu şi treizeci de minute.

— Eram în Reform Club cu Sir Robert…

— Ei bine, s-a întâmplat ceva care i-a determinat să facă această modificare. Mayhew îşi termină ceaiul fierbinte şi se ridică în picioare. Cred că trebuie să vă mutăm de aici. S-ar putea să verifice toate adresele cetăţenilor străini, deci şi a domnişoarei Barga. Maşina mea e afară.

— Crezi că am putea lua una din păturile domnişoarei Barga? Pentru Rege, bineînţeles, zise Harry.

— Dormitorul e la etaj. răspunse Douglas. Du-te şi ia una.

— Kellerman e un tip imprevizibil, declară Mayhew. Pentru moment crede că dumneata şi Woods îi sunteţi loiali: dumneata pentru că cei din Rezistenţă au vrut să le cureţe, Harry pentru că se teme de moarte să nu fie arestat din nou. Dar nimeni nu poate fi sigur cât va dura această încredere. Mai devreme sau mai târziu ţi se va remarca absenţa şi va bănui nu numai că lucrezi pentru Huth, dar şi pentru noi.

Superintendentul făcu un semn afirmativ din cap. La etaj, Harry părea să aibă probiefie cu uşa dormitorului, şi Douglas fu pe punctul să ţipe că aceasta se înţepenea uneori, dar renunţă pentru a nu arăta cât de familiarizat era cu respectiva încăpere. Ceva greu fu târât pe podea şi Douglas se întrebă dacă nu cumva subordonatul său căuta pături prin cine ştie ce valiză aflată în dulap. Apoi Harry coborî scările, atât de repede încât aproape că ateriză în patru labe în salon.

— Încet, încet, sergente, spuse Mayhew apucându-l de mână pentru a-l ajuta să-şi recapete echilibrul.

---

98 Urmărire generală în timp de război (n.tr.)

— Ce s-a întâmplat?

— Domnişoara Barga… începu Harry.

Douglas îl privi uluit câteva clipe înainte de a-şi da seama ce voia să spună. îl împinse pentru a se repezi pe scări dar Harry fu mult mai rapid.

— Doug, stai aici… ascultă-mă un moment. îl cuprinse în braţele-i puternice şi orice ar fi încercat celălalt, tot nu s-ar fi putut elibera din strânsoare. Nu… la dracu'!… nu te duce acolo, zise Harry gâfâind din pricina efortului pe care-l făcea.

— Bine, bine, răspunse aproape fără suflu Douglas.

— E sus, moartă. Îmi pare rău.

Douglas simţi cum îl ia cu ameţeală.

— Archer, stai jos, zise Mayhew.

Dar Superintendentul rămase în picioare. Pentru o clipă crezu că va leşina, însă se sprijini de uşă şi-şi reveni imediat.

— Eşti sigur?

— Da, Doug, sunt sigur.

— Cum?

— A fost bătută sălbatic… E mai bine să nu urci. Pare ca şi cum ar fi surprins un hoţ şi acesta a lovit-o mai tare decât a intenţionat.

— Un hoţ! Douglas îşi auzea propria-i voce ca prin ceaţă. Văzu fetele celorlalţi doi, deformate, scofâlcite, cu ochii holbaţi. Bătută? Biata Barbară!

— Mai bine am pleca chiar acum, hotărî Mayhew. Harr –, adu-l pe Rege.

— Şi stăteam aici bându-ne ceaiul, şopti Douglas. În vreme ce ea…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Archer, vino-ţi în fire. Ştiu că trebuie să fie groaznic pentru tine dar acum nu-i timp de lacrimi.

Douglas îşi suflă nasul şi-şi turnă ceea ce mai

rămăsese din ceaiul cald într-o ceaşcă, împreună cu o cantitate apreciabilă de zahăr. Dumnezeule, se gândi el, de câte ori nu am administrat-ca remediu ceai cald şi dulce rudelor întristate! Aveţi dreptate, recunoscu el.

— Aşa-i mai bine, îl încurajă colonelul.

— Sunt îngrijorat de soarta băiatului meu.

— Lasă-l în seama mea, spuse Mayhew. Orice s-ar întâmpla, îţi promit că fiul dumitale va fi bine îngrijit.

— Gata de plecare, strigă Harry din cealaltă cameră.

— Suntem puţin în întârziere faţă de orarul stabilit, dar toată lumea ne aşteaptă – oameni special aleşi şi pregătiţi aşa încât nu vor mai fi încurcături.

— Cât de repede vor fi obligaţi germanii să facă publică întreaga afacere? întrebă Woods.

— Evadarea Regelui? Mayhew trase cu putere aerul pe nas şi privi fix în direcţia uşii ca şi cum ar fi cumpănit răspunsul. Cel mai devreme la miezul nopţii, cel mai târziu, mâine la amiază. Nu pot să cred că vor aştepta mai mult, altfel zvonurile vor începe deja să circule în întreaga Anglie.

— Cum vor explica prietenii dumneavoastră din Abwehr faptul că ştirea n-a fost difuzată de BBC de îndată ce le-a parvenit?

— Vor pretexta că sperau să pună din nou mâna pe el. Zâmbi. Să-l captureze înainte ca ştirea să devină cap de afiş în toate ziarele din ţările neutre. Dar acum când Kellerman a dat lucrurile în vileag, Berlinul va cere un ţap ispăşitor.

— Şi armata îl va oferi pe însuşi Kellerman? fu curios să ştie Douglas.

— Cam aşa se pariază la Whitehall, deşi Kellerman are reputaţia de a ieşi basma curată din orice încurcătură.

— Cât de departe va trebui să-l escortăm noi pe Rege?, întrebă Harry.

— Mă tem că până la capăt... Suntem în întârziere-şase ore. Oamenii mei nu au permise pentru circulaţie în timpul nopţii iar documentele lor de călătorie vor expira la miezul nopţii. Va trebui să ne bizuim pe legitimaţiile voastre de poliţişti.

— Până ce Kellerman ne va înscrie numele pe teleimprimatoare, comentă Harry.

— Nu prea mai semeni cu acel Harry.pe care-l cunoşteam odinioară, răspunse Mayhew. Dacă Scotland Yard vă trece pe „lista neagră", voi afla imediat.

— Dacă nu cumva o vor trimite direct BBC-ului să o difuzeze în buletinul de ştiri, adăugă Woods.

— Ai dreptate, replică vesel Mayhew. Şi acum să ştergem amprentele de pe ceşti şi de prin alte locuri şi s-o întindem. Maşina mea e destul de aproape. Ai lăsat urme sus, Harry?

— Am eu grijă de ele.

— Archer, va fi cumplit de frig acolo unde mergem, îl anunţă colonelul. Haina ta de ploaie nu-i destul de călduroasă. Am nişte veşminte de molton în maşină. Colonelul îşi consultă ceasul de buzunar. Eşti gata, Harry?

— Puteţi să-i anunţaţi pe oamenii dumneavoastră că vom întârzia câteva ore? întrebă Douglas.

Mayhew zâmbi pentru o clipă.

— Archer, vei întâlni o mulţime de americani, Vin de departe şi au ales o noapte cu maree joasă în amurg, cu lună plină şi cu o mare calmă. Mâine în zori vor fi plecaţi, cu sau fără Rege.

Treizeci şi şapte

Bringle Sands. Accentul era de neconfundat-american, din Boston, Massachusetts. Căpitanul, aparţinând unei unităţi de infanterie marină, bătu uşor cu palma peste harta învelită într-un plastic transparent, strălucitor în lumina galbenă a becurilor. Bărcile vor atinge

plaja pe înserate. Mareea va fi destul de joasă pentru a pune în evidenţă orice obstacol submarin. Veţi avea de străbătut cam trei sute de iarzi zonă de nisip… continuă el în grabă pentru a nu da impresia că accentuează asupra acestui loc potenţial periculos. În acest fel geniştii vor avea tot timpul să degajeze şi să delimiteze o zonă de pătrundere pentru vehiculele noastre ymfibii care vor urca cât mai aproape posibil în timpul fluxului, ca să vă recupereze după terminarea operaţiei.

Privi membrii comandourilor înghesuiţi unii în alţii pe scaunele metalice pliante, incompatibile cu pereţii lambrisaţi cu auriu şi alb în stilul secolului al şaptesprezecelea de pe acest vas de pasageri aparţinând unei linii maritime franceze. Se întoarse şi arătă spre harta reprezentând coasta Devon-ului, dar oamenii nu aveau ochi decât pentru faţa sa, încercând a desluşi pe ea un semn de succes sau de eşec. Denumiri precum Exeter, Yorkshire, Timbuctou nu aveau niciun fel de însemnătate pentru ei – erau nume de mult uitate din cărţile de şcoală. Mulţi dintre aceşti soldaţi erau băieţi de fermieri din vestul mijlociu al Statelor Unite şi nu-şi manifestaseră niciodată dorinţa de a vedea Europa. Avocaţii insistaseră ca ei să fie demobilizaţi din USMC1 şi reînrolaţi, drept canadieni, sub steagul britanic. De aceea toţi purtau mici cocarde cu Union Jack" pe mânecile uniformelor, dar îşi păstraseră-înţeleaptă precauţie! – puştile lor automate model Browning.

Maiorul englez Albert Dodgson părăsi sala salutând din cap santinela postată lângă uşă. Ştia ce urma să se discute; de fapt el însuşi pusese pe hârtie datele referitoare la ţinutul din jurul lui Bringle Sands, atât de apropiat de casa părinţilor săi.

Maiorul Dodgson fusese detaşat primei divizii de infanterie marină cu baza în Quantico, Virginia, încă de la

primele pregătiri făcute aici pentru un atac amfibiu asupra insulei franceze Martinica, autodeclarată loială guvernului pronazist de la Vichy. Aşa se face că în momentul când Preşedintele Roosevelt autorizase raidul asupra laboratorului de l-ai Cringle Sands, singurii în stare să ducă la bun sfârşit acţiunea fuseseră soldaţii acestei unităţi dotate cu transportoare blindate amfibii şi vase de debarcare special amenajate”.

(1) (2)

Dodgson îşi croi drum cu greu de-a lungul culoarului slab luminat. Unul din turbq-generatoare cedase pentru a treia oară, aşa încât cu cei 2000 de kilowaţi disponibili se putea asigura doar iluminatul strict necesar şi o masă caldă pe zi. Încălzirea navei se făcea cu ajutorul unor cazane auxiliare, astfel încât nimeni nu se putea plânge din acest punct de vedere. Şi erau deja pe drum de nouăsprezece zile, lungi, geroase, de iarnă adevărată. Iar în anul lansării la apă – 1931 – acest vas de linie traversa Atlanticul în nu mai puţin de şapte zile! Acum spaţiul dintre cele două punţi, odinioară folosit pentru maşini şi diverse încărcături, era ocupat de două mari vase de debarcare. La pupă şi în încăperea de douăzeci de mii de picioare

— Corpul de infanterie marină al

Unites States Marine Corps S.U.A. (n.tr) Drapelul englez (n.tr.)

cubice rezervată camerei frigorifice erau înghesuite alte două LCM-uri[99]. În interiorul fiecărei nave de debarcare se găsea un ciudat vehicul hibrid-partea din faţă, camion greu, partea din spate, tanc. Iar în mijlocul a două din aceste noi vehicule cu semişenile-tip M^3 se afla un dispozitiv proiectat şi executat în atelierele speciale de

99 Landing craft, medium — mijloc plutitor de desant de tonaj mediu (n.tr.)

la Quantico. Aici, în cursul unor teste desfăşurate cu o lună mai devreme, o astfel de „fecioară de

2

fier” reuşise pur şi simplu să sfâşie, în mai puţin de zece minute, tabla de oţel din care fusese confecţionat cel mai rezistent fişet german. Fără a distruge hârtiile aflate înăuntru.

Maiorul Dodgson nu aparţinea infanteriei marine. Luptase în Franţa în 1940, împreună cu Royal West Kents prilej cu care fusese decorat Cu DSO. Urâse întotdeauna marea şi prezentul voiaj nu-i schimbase cu nimic părerile. Nu se putea obişnui cu tangajul neîntrerupt, cu spaţiul restrâns ce-i producea o uşoară senzaţie de claustrofobie şi cu zgomotele metalice ce se auzeau din măruntaiele navei. Dar cel mai mult detesta vibraţiile. Una din elice se defectase încă din prima zi, afectând puternic stabilitatea vasului, care nu mai fusese aceeaşi. Acum, pe măsură ce înainta spre puntea fostelor cabine de clasa întâi, treptele impunătoarei scări de marmură îi tremurau sub picioare.

Trecură câteva minute până ce Dodgson reuşi să distingă prin ploaia deasă siluetele întunecate ale celorlalte vase ce navigau cu viteză redusă, doar cu luminile de poziţie aprinse, subun cer cenuşiu cu plafonul de nori atât de jos încât părea să împiedice ieşirea fumului pe coşuri. Ofiţerii americani nu se clintiră din locurile lor, privind fix prin ferestrele ude. Un miros puternic de ţigară plutea în aer.

— Au terminat instructajul? întrebă căpitanul Waley, unul din cei ce urmau să ia loc în primul vas de debarcare. Ca mulţi dintre compatrioţii săi, era ofiţer de carieră provenit din efectivele de rezervă ale armatei. Trebuia să fi purtat până atunci însemnele de maior, dar cadrele din promoţia sa fuseseră avansate în ordine alfabetică. În această operaţie, misiunea sa consta în a contacta unele

elemente ale Rezistenţei Britanice pentru a fi conduşi pe un traseu special ales până la laboratorul de cercetări nucleare. Avea sub comandă trei dintre vehiculele cu semişenile. Trebuia să ocupe laboratorul şi să se menţină pe poziţii până ce un tip pe nume Ruysdale i-ar fi dat permisiunea de a se retrage, sau până ce întregul său grup ar fi fost nimicit. Nimeni din cei care-l cunoşteau nu se îndoia de faptul că ordinul avea să fie interpretat ad litteram. Semnificativ era şi faptul că fiecare membru al forţei sale de asalt completase şi semnase formele testamentare ce li se înmânaseră.

— Jackie, n-ai cumva o ţigară în plus? îl întrebă Dodgson pe Hoge, un ofiţer cu reputaţia de a nu refuza niciodată o astfel de cerere.

— Desigur, spuse Hoge. Maiorul englez se înţelegea bine cu americanii. Experienţa pe care o dobândise în luptele anterioare cu germanii le câştigase respectul; modestia lui, dar şi câteva întâmplări dezastruoase cu reprezentanţi ai înaltei societăţi din Virginia le asigurase prietenia. Mi se pare, declară Hoge cu acea vorbărie tărăgănată caracteristică celor din Alabama-şi pe care Dodgson încerca adesea s-o imite după un pahar în plus – că friţii ăştia trebuie să fie curat tâmpiţi pentru a-şi amplasa laboratorul secret atât de aproape de ţărm.

Hoge şi Dodgson urmau să ia parte împreună la atacul de diversiune planificat pentru a distrage atenţia nemţilor de la direcţia loviturii principale: Centrul de Cercetări.

— Cu condiţia ca puii ăştia de căţea să nu-l fi mutat undeva mai în siguranţă, intervenr Waley dând glas unei opinii adeseori exprimată în Washington.

văc auzi şi vocea ultimului bărbat din grup. Un tip mult mai în vârstă decât ceilalţi, măruntei, stângaci, cu un aer deloc marţial şi cu un puternic accent german.

— Un reactor atomic de tipul construit aici are nevoie de multă apă, de extrem de multă apă.

— Un râu-n-ar fi de ajuns? întrebă Dodgson.

— Apa recirculată conţine elemente radioactive, explică neamţul. N-ar fi sănătos de deversat într-un râu. Ceilalţi dădură din cap ştiind că el era singurul care înţelegea scopul real al atacului lor neprovocat. Actele sale erau pe numele locotenentului Ruysdale, canadian din părinţi olandezi, dar nimeni nu-i cunoştea adevărata identitate. De obicei i se spunea „Profesorul”. Pentru ei era important doar faptul că, după capturarea laboratorului de către oamenii lui Waley, Ruysdale era acela care trebuia să aleagă fişetele ce urmau a face cunoştinţă cu îmbrăţişarea „fecioarei de fier”, şi tot el hotăra ce documente, materiale şi oameni aveau să fie urcaţi în vehicule şi transportaţi înapoi pe nave, cu sau fără asentimentul lor.

— Profesore, zise Waley fără a se mişca de lângă ferestrele udeale punţii de comandă, se spune că Hitler ar putea distruge Statele Unite cu această drăcovenie pe care suntem pe punctul de a i-o smulge din gheare. E adevărat?

Ceilalţi nu se uitară la el, însă Ruysdale ştia că era singura întrebare la care toţi cei de pe nave aşteptau un răspuns.

— E adevărat, prieteni, recunoscu el. Deşi chiar şi pentru el, cel ce se aflase alături de celebrul Otto Hahn1 în Institutul de chimie Kaiser Wilhelm în acea zi premergătoare Crăciunului anului 1938-moment în care îşi dăduse seama că fusese obţinută fisiunea nucleului atomului de uraniu, puterea distructivă posibilă unei explozii atomice era încă de neconceput. Bărbatul pe care ceilalţi îl numeau Ruysdale dorea să le spună că aceasta era o misiune pentru care merita să-ţi sacrifici propria viaţă, dar învăţase că americanii nu apreciau asemenea

(1) Fizician şi chimist german (1879 – 1968), premiul

Nobel pentru fizică în anul 1944 (n.tr.)

fraze. Se mulţumi deci să accepte o ţigară de la Hoge, apoi întrebă:

— La ce oră rulează filmul cu Betty-Grable[100]?

— La două-şi jumătate, răspunse Waley. Urma să se termine chiar în momentele premergătoare debarcării, cu condiţia să nu întâlnească între timp vreo navă de război germană.

Toţi se uitau pe ferestre urmărind celălalt vas-odinioară tot o navă franceză de linie transportând, într-un lux considerabil, 643 de pasageri pe ruta Le Hâvre-New York. Numai că acesta nu era echipat cu bigile uriaşe ce trebuiau să suporte greutatea celor patru mari vase de debarcare. Transporta doar LCA-urile[101], destul de uşoare pentru a fi coborâte cu gruiele obişnuitelor bărci de salvare de 99 de persoane. Nenorocirea era însă că cele mai multe dintre aceste şlepuri de desant fuseseră avariate de talazurile enorme ale Atlanticului. De aceea planul pus la punct în ultima clipă prevedea utilizarea doar a doua din ele. După debarcarea principalei forţe de atac condusă de Waley, cele patru LCM-uri aveau să se întoarcă pentru a îmbarca un nou val de soldaţi-cei din grupul de diversiune.

Iar lui Ruysdàle, cu mintea sa de savant nu de strateg, îi venea greu să priceapă faptul că ambarcaţiunile de asalt puteau transporta doar jumătate din efectivul comandourilor.

Treizeci şi opt

Din vârful stâncilor abrupte se putea vedea Bringle Sands şi gurile râului Frâne. Vântul, bătând din larg, rupea tufişurile, împiedica creşterea copacilor şi eroda pietrele astfel încât cărarea îngustă ce ducea până la malul mării era presărată cu tăbliţe de avertizare.

---

100 Actriţă americană de film (1916-1973) (n.tr.)

101 Landing craft, assault—şlep autopropulsat de desant (n.tr.)

La jumătate de milă în interior se afla linia ferată străbătând terenurile fertile din Bringle şi Bringle Sands până la Frâne Halt, înainte de a face joncţiunea cu tronsonul principal de estspre Exeter şi Londra:

Dar bărbaţii din cabina acarului nu vedeau nimic în afară de reflexiile manetelor lustruite şi ale diverselor instrumente, sau de pâlpâirea focului de cărbune. Regele era întins pe un pat pliant, Harry Woods îşi demonstra abilitatea de a dormi de-a-n picioarele, iar Danny Barga stătea într-un colţ cu mâinile împreunate în jurul genunchilor şi cu capul în piept.

— Doriţi ceai? întrebă încet acarul adresându-se lui Mayhew şi Douglas. Un ceainic zgâriat de tablă fierbea deja pe tăciuni. Douglas îi mulţumi şi se dădu la o parte pentru a-i permite să înteţească focul.

— Cade din vagoane, explică omul arătând cu capul spre găleata plină cu cărbuni. Era un tip mic, sfrijit, cu o fată palidă şi un păr negru şi lias. Surprinzător era felul în care reuşea să schimbe fără efort uriaşele manete aproape la fel de înalte ca şi el. Ca mulţi alţi veterani ai primului război mondial, îşi cususe baretele medaliilor pe uniforma neagră de serj; le purta cu o sfidare disperată.

— Cât dracu-i ora? întrebă somnoros Mayhew, prea obosit ca să-şi mai descheie paltonul şi să-şi consulte ceasornicul de aur de buzunar. Dar înainte ca cineva să-i răspundă, se răsuci pentru a arunca o privire ceasului de control fixat deasupra ferestrelor.

— Ar trebui să încercaţi să dormiţi puţin, domnule colonel! Pentru o clipă Douglas crezu că acarul îl recunoscuse pe Mayhew, dar apoi îşi dădu seama că acesta era pur şi simplu modul în care foştii combatanţi se adresau străinilor buni de gură.

Răspunsul colonelului fu întrerupt de sunetul brusc al clopoţelului: două ţârâituri, pauză, două ţârâituri. Acarul

se întinse şi repetă semnalul folosind un disc amplasat sub o serie de cadrane. Apoi surâse adresându-se lui Mayhew:

— Nu vă alarmaţi, patroane. E doar o locomotivă uşoară. Trebuie să fie bătrânul Bob Swanick, cel de pe trenul pe care l-am oprit ca să puteţi coborî. Apăsă pe dispozitivul următorului post de control semnul „linie liberă”.

Apa din ceainic începu să fiarbă. Turnă o parte peste esenţă, apoi deschise uşa şi aruncă restul afară.

— Cumplit de frig astă seară, zise el.

— Parcă n-a fost niciodată atât de rece, fu de acord Mayhew, strângându-şi mai bine gulerul impermeabilului în jurul gâtului.

— În cazul acesta ar fi trebuit să fiţi cu mine prin 1915, replică acarul. Al doilea Crăciun ai războiului. Era atât de ger încât îngheţau şi pietrele!”

Clopoţelul sună de două ori. Acarul răspunse prin acelaşi semnal, apoi împinse maneta la „tren pe linie”.

— A trecut de postul lui Charlie, anunţă feroviarul. Dacă vreunul din oamenii dumneavoastră este în el, va opri în dreptul nostru.

Mayhew se ridică în picioare şi îşi lipi faţa de geam, dar nu distinse decât luminile de pe linie.

— Puşcaşii regali scoţieni.

— Poftim? mormăi Mayhew fără să se întoarcă.

— Al şaselea batalion de puşcaşi regali scoţieni. La un moment dat l-am avut comandant pe Winnie.

Mayhew răsufla din greu protejându-şi ochii cu mâinile pentru a vedea mai bine locomotiva. Brusc îi auziră zgomotul, în ciuda vântului puternic. Trecu pe lângă ei, lăsând în urmă o dâră de scântei şi un nor de fum acru. Colonelul îşi muşcă buzele şi aruncă o nouă privire la ceas. Acarul acţionă de câteva ori maneta clopoţelului, apoi umplu din nou ceainicul cu apă.

— Deci în ce unitate aţi luptat?

Mayhew se întoarse să-l privească. Celălalt se holbă la el şi repetă întrebarea.

— Dumneavoastră *aţi făcut* războiul?

— Desigur, răspunse grijuliu colonelul. Eram în regimentul 99 Württemberg, iar prietenul meu aici prezent făcea parte din statul major personal al Kaiserului Wilhelm.

Stânjenit de acest răspuns sarcastic, Douglas interveni:

— Drăguţ din partea dumitale să împarţi cu noi raţia de ceai.

— Ştiu să apreciez o glumă, replică celălalt ca un fel de răspuns la scuza nerostită a detectivului. Îşi făcu de lucru cu ceainicul şi declară întorcându-se spre Mayhew: Dacă v-am fi curăţat pe toţi, voi cei din Württemberg în 1918, n-am mai fi fost acum în blestemata asta de încurcătură.

Cei doi se priviră fix câteva momente, apoi Mayhew izbucni în râs.

— Adevărat, bătrâne, zise el şi-l bătu uşor pe umăr.

— Ceaiul sergentului; e gata. Am adăugat mult lapte conservat şi atâta zahăr încât linguriţa ar putea să stea ţeapănă în ceaşcă.

— Al meu ar putea să fie fără zahăr? întrebă Douglas.

— Desigur, prietene, răspunse acarul cu acea bunăvoinţă pe care englezii o manifestă faţă de străini şi nebuni. Dacă aşa vă place. Se uită la paltonul gros pe care i-l împrumutase Mayhew şi decise că Douglas trebuie să fi fost înrolat pe vremuri în marină. Căldura focului făcea ca un miros ciudat, asemănător mirodeniilor, să se degaje din ţesătură. Superintendentul se întrebă unde fusese păstrată haina pentru a trage o astfel de mireasmă.

Ritualul preparării ceaiului dură cinci minute şi fu

întrerupt de semnalul care anunţa trecerea unui marfar, fapt ce declanşă ** un nou semnal din clopoţel.

— Existau cincizeci de semnale diferite, declară mândru acarul înmânându-i lui Mayhew cea mai bună ceaşcă a sa, cea având menţionat pe ea anul 1935, data jubileului de argint al Regelui George al V-lea[102]. Iar acum că au apărut Hunii, ne apropiem de şaptezeci.

— Cu douăzeci mai multe? se arătă politicos Mayhew.

— Doar aşa reuşim să ştim cine sunt şi pe unde. circulă: patrule militare care supraveghează liniile, trenuri cu muniţii aprovizionând bateriile de coastă…

— Sau transporturi de cărbune… îl întrerupse cu viclenie Mayhew. Deveniseră deja amici, ca doi vechi soldaţi ce erau. Douglas deja nu mai făcea parte din lui ftea lor.

— Sunt oprite la fiecare post, completă rânjind feroviarul, şi băieţii se autoservesc cu o găleată sau două. îi întinse lui Archer o cană emailată, plină cu ceai negru. Trebuia să fi văzut sacii pe care i-a dus Charlie în sat. Desigur, tipul e nou, angajat doar temporar aşa că…

Colonelul dădu din cap înţelegător dar şi absent. Ce-l interesa pe el cât timp va lucra Charlie!

— Bun ceaiul, şefule? se informă acarul adresându-se lui Douglas.

— Excelent. Brusc se auzi scârţâitul scărilor abrupte de lemn şi se simţi un curent de aer rece în momentul când se deschise uşa. Focul se înteţi din cauza tirajului. Mayhew şi Archer tresăriră vizibil, dar acarul râse.

— Nu vă faceţi griji. E doar Sid. Ştie că pe la ora asta am ceaiul pregătit. Apoi adresându-se noului venit: Ţi-a mirosit a ceai, aşa-i, Sid?

Acesta era un bărbat spătos, cu un păr ciudat de negru şi cu o mustaţă bine îngrijită. Purta o şapcă cu

---

102 Primul rege din Casa de Windsor (1910-1936) (n.tr.)

cozoroc şi o haină neagră de uniformă peticită cu grijă la coate. Aruncă o privire circulară în jur, spre patul unde dormea Regele, spre figura ţeapănă a lui Harry al cărui sforăit sonor era destul ca să arate oricui că nu se trezise încă şi spre silueta cocârjată a lui Danny Barga.

— Cam înghesuială pe aici în seara asta, declară el apucând ceaşca oferită, după ce-şi agăţase politicos şapca în cuier – probabil ca un semn de respect pentru vizitatorii bine îmbrăcaţi? îi salută din cap pe Mayhew şi pe Archer şi-şi lipi mâinile de ceaşca fierbinte pentru a le încălzi.

Adresându-se colonelului, noul venit zise:

— În ceea ce priveşte fotbalul, domnule. Cu cine ţineţi, cu Wolverhampton Wanderers?

Mayhew îl privi o clipă fără a-i răspunde, în vreme ce acarul îi urmărea pe amândoi cu interes. În cele din urmă spuse:

— Te referi la meciul dintre Woolworths şi Wolverhampton Wanderers? Sunt şi voi rămâne un suporter ai lui Woolworths, dragul meu prieten. Şi apoi doar un văcar s-ar văicări când veninul viperei i-ar învenina vaca!

Sid izbucni în râs. Fusese o provocare intenţionată. Puţini germani ar fi putut pronunţa Wolverhampton Wanderers fără a-l transforma pe „w” în „v”. Iar fraza improvizată, cu cuvinte şi mai greu de pronunţat corect, îi îndepărtase orice bănuială. Să fi ştiut el cât de numeroşi erau nemţii din cele mai sofisticate eşaloane ale armatei de ocupaţie din Londra care ar fi trecut cu brio acest examen! … Liniştit, se aşează pe o cutie goală şi-şi scoase cizmele de cauciuc.

— Ei bine, zise nerăbdător Mayhew.

— Bărci vin şi pleacă fără încetare pe plajă, aproape de gurile râului. Ambarcaţiuni speciale… după descriere, transportă desant. Nimeni nu poate coborî până acolo fără

a se deschide focul asupra lui. îi privi pe cei doi pentru a vedea ce efect aveau aceste veşti dramatice asupra lor. Harry şi Danny se treziseră şi ascultau cu interes. Mi s-a spus că dinspre tabăra germană de la Bringle Sands se aude un schimb intens de focuri de fapt rafale lungi de mitralieră.

Harry schimbă o privire cu Douglas, uşurat să afle că grupele de asalt îşi atinseseră obiectivul.

— Rafale lungi de mitralieră, repetă Sid. Prietenul care mi-a relatat toate acestea a încercat să treacă pe drumul principal, dar nemţii l-au întors înapoi. Cică din cauza unei bombe neexplodate aflată pe undeva pe acolo.

— Nu, aceia erau oamenii noştri, îl corectă Mayhew. Un tip în uniformă de poliţist şi alţi câţiva îmbrăcaţi în haine militare. Iar despre motiv, trebuia găsit unul pentru a bloca drumul. Schifribul de focuri… probabil arme automate. Un civil le poate confunda uşor cu mitralierele.

— Nu veţi putea opri sosirea întăririlor germane cu un sticlete şi câţiva tipi în uniformă, replică Sid ca şi cum ar fi fost iritat de modul în care prietenul său fusese păcălit de nişte impostori.

— Bineînţeles că nu, fu de acord Mayhew. Există alte planuri pentru a împiedica sosirea întăririlor. Dar acel punct de control ne va permite câştigarea unui timp preţios-extrem de necesar pentru ca echipele speciale să pătrundă în interiorul perimetrului.

— În Bringle s-au înregistrat morţi – femei, copii, bătrâni, desigur şi germani, declară Sid masându-şi picioarele reci.

— Nu mai răspândi astfel de zvonuri. Ştii la fel de bine ca şi mine faptul că după ora oficială de oprire a circulaţiei, toată lumea trebuie să stea înăuntru. Amănuntele astea tot de la amicul tău Ieştii?

— A trecut pe acolo pe bicicletă.

— Mai bine asigură-te că nu va trăncăni, îl povăţui colonelul, în caz contrar s-ar putea să consider că face jocul nemţilor. Ei, şi acum ce ştii despre Frâne Halt?

— Americanii sunt acolo, răspunse Sid. Doar o jumătate de duzină. Au o maşină blindată… una caraghioasă, un fel de tanc dar cu roţi în partea din faţă. Trebuie s-o fi adus cu vreo barcă. Câţiva soldaţi au pornit-o de-a lungul liniei şi se îndreaptă direct încoace. De fapt acest lucru trebuia să vi-l spun de la început.

— Harry, zise Mayhew, dumneafa comanzi aici. Nimeni din cei prezenţi nu-are voie să părăsească încăperea. Archer şi cu mine vom rjaerge să-i întâmpinăm pe americani. Danny Barga îi aruncă o privire dar nu comentă. Glezna sa scrântită încă îl mai supăra.

Douglas şi Mayhew porniră de-a lungul liniei şi numai după câteva minute zăriră soldaţii.

— Stai! urlă colonelul.

— Teddy Bears!

— Picnic!

— Sunt maiorul Dodgson, se prezentă cel mai înalt dintre cei trei soldaţi. Dinspre Bringle Sands se zăriră trei străfulgerări ce luminară orizontul. Imediat dypă aceea trei explozii răsunară peste câmpurile învăluite în întuneric.

— Colonelul Mayhew.

— Era şi timpul să ne întâlnim, domnule colonel. Unde-i Regele?

— În cabina acarului, doar la câteva sute de iarzi de aici.

— Să mergem!

Mayhew îl apucă de mână pe Dodgson, oprindu-l.

— Să-ţi spun un lucru pe care trebuie să-l ştii, domnule maior. Regele nu poate merge singur.

— Nu poate… ce?

— Regele e bolnav. Va trebui să faci rost de un vehicul.

— Nu se poate, planul este de a-l transporta de-a lungul malului râului pe o potecă abruptă. Nicio maşină n-ar putea trece pe acolo. Alte străfulgerări şi alte explozii în depărtare.

— 7 Atunci pune doi flăcăi voinici să-l ducă cu targa.

Colonelul se întoarse înspre cabina de control.

— Se pare că ar fi singura soluţie, încuviinţă Dodgson.

Brusc, în depărtare, se auziră rafale şi jeâteva reflectoare măturară cerul deasupra taberei de la Bringle Sands.

— Îl veţi duce voi, hotărî maiorul adreşându-se celor doi soldaţi. Retragerea forţei principale trebuie să fi început mai devreme decât fusese plănuit. Încă zece – cincisprezece minute şi va fi foarte periculos să te afli pe acest drum. Să ne grăbim.

Douglas nu mai asistase niciodată la o bătălie şi nu era pregătit pentru confuzia şi dezorientarea ce domnea pretutindeni. În timpul primelor schimburi de focuri, ambele părţi făcuseră economie de muniţie. Acum, pe măsură ce membrii comandourilor se retrăgeau spre bărci, trăgeau rafale lungi în timp ce întunericul nopţii era sfâşiat de exploziile declanşate de echipele speciale de genişti ce distrugeau echipamentele vitale ale laboratoarelor.

Cei doi soldaţi care-l duceau pe Rege se opriră aruncându-se aproape pe pământul umed în momentul când o rafală de trasoare trecu peste capetele lor. Rămaseră nemişcaţi doar atât cât le era necesar să-şi recapete respiraţia, apoi îl înşfăcară din nou pe suveran şi începură să caute reperele delimitând poteca abruptă ce cobora spre plajă. Douglas se afla imediat în spatele lor. Auzi urletul unui bărbat aflat în vârful stâncii:

— Haideţi odată, grăbiţi-vă, flăcăilor. Bărcile aşteaptă. Pe aici, pe aici!

Archer îl căulă cu privirea pe Harry. Acesta ducea o lanternă a cărei lumină o acoperise prudent cu hârtie roşie.

— Douglas, şopti el, mai încet, nu pot să ţin-pasul.

— Fumezi prea mult, replică Superintendentul deşi şi el de-abia mai putea respira şi ar fi fost bucuros să se oprească chiar şi pentru câteva clipe.

Exploziile se succedau fără încetare. De două ori germanii aflaţi pe celălalt mal al râului încercaseră să pună în baterie reiiectoare mobile, dar tot de atâtea ori cineva le transformase în ţăndări, lichidându-le şi servanţii, cu rafale lungi de armă automată. m-a o încercare. Doutas se miră cât de bravi sau cât de nesăbuiţi pot fi unii oameni.

— Dar haideţi odată, flăcăilor, se auzi din nou vocea din întuneric.

Reflectorul era îndreptat direct spre ei, o strălucire orbitoare ce poleia iarba şi aureola delicat tufişurile şi copacii strâmbh De undeva din spate izbucniră câteva împuşcături, însă nu era uşor să mânuieşti grelele pistoale automate de-abia ţinându-ţi echilibrul pe cărarea noroioasă, pe alocuri plină de bălţi. Douglas auzi un strigăt urmat de un ţipăt în clipa în care un nenorocit alunecă şi o, luă la vale pe malul abrupt, zdrobit de greutatea propriului său echipament şi sugrumat de chingile acestuia.

— Mi-am răsucit piciorul, gemu Harry. Lumina reflectorului îi lăsă brusc în întuneric în timp ce fascicolul se îndrepta în jos spre poalele stâncii.

Abia în acest moment realiză Douglas că vocea care strigase „Haideţi odată, flăcăilor” aparţinea unui neamţ. Mai exact, era a Standartenführerultfi Huth. Înainte de a deschide gura pentru, a-i avertiza şi pe ceilalţi „se porniră

rafalele. Zgomotul lor îl asurzi şi simţi impactul gloanţelor lângă picioarele sale.

Ţipetele soldaţilor se distingeau clar, acoperind detunăturile puştilor, iar cadenţa de tragere crescu atât de rapid încât impacturile proiectilelor erau aproape neîntrerupte.

— Întoarce-te, Douglas. Era vocea lui Harry.

Archer văzu reflectorul fixându-se asupra Regelui şi a celor doi soldaţi care-l transportau, apoi toţi trei dispărură într-un nor de bulgări de pământ produşi de tirul dirijat al mitralierelor. Douglas se repezi înainte, dar fu placat fără milă şi trântit la pământ. Până să-şi revină, totul se terminase. Cadavrele zăceau împrăştiate în toate direcţiile. Germanii îşi cronometraseră perfect ambuscada. Nu mai mult de jumătate de duzină din membrii grupului de comando reuşiră să ajungă teferi pe plajă. Corpurile sfârtecate ale celorlalţi marcau cu precizie cărarea. Printre morţi se numărau maiorul Dodgson, Danny Barga şi Regele George al-VI-lea, împărat al Indiei.

Şteijeci şi *nona*

Ca venirea zorilor una din ambarcaţiunile de asalt mai era încă pe plajă, cu rampa de încărcare răsucită în jurul maşinii blindate incendiată chiar în momentul îmbarcării. Cadavrele pluteau uşor pe marea unsuroasă, sau formau pete contorsionate pe nisip. Peste tot zăceau împrăştiate urme ale prăpădului: căşti de oţel, veste de salvare, frânghii, puşti şi sute de tuburi de cartuşe pe care se răsfrângeau primele raze de soare.

Din cele trei clădiri aparţinând Centrului de cercetări al Wehrmachtului de la Bringle Sands nu mai rămăseseră decât pereţii înnegriţi, peste care furtunurile pompierilor îşi mai deversau încă şuvoaiele de apă. Infirmeria era plină până la refuz, singurul chirurg existent opera fără întrerupere iar ambulanţele asigurau o legătură continuă

cu spitalul german din Exeter.

Represaliile nu se lăsară aşteptate. Dimineaţa următoare, până pe la opt treizeci, fuseseră deja executaţi douăzeci şi şapte de localnici care fie că ajutaseră inamicul, fie că nu reuşisiră să-şi asigure un alibi valabil pentru perioada ultimelor douăzeci şi patru de ore. Alte o sută şaizeci de persoane fuseseră transportate în nişte barăci de lângă Newton Abbot, prima etapă a unei călătorii ce urma să se termine într-un lagăr de muncă forţată din Germania.

Comandourile suferiseră pierderi în proporţie de aproape treizeci la sută, jumătate din ele fiind mortale. Dar îşi îndepliniseră misiunea. Călăuzite de membri ai Rezistentei ce studiaseră topografia locului săptămâni întregi, ele puseseră stăpânire pe tot perimetrul complexului numai după douăzeci şi cinci de minute de luptă. Acţionând după instrucţiunile lui Ruysdale, echipele speciale distruseseră cele mai importante laboratoare şi echipamente şi transportaseră la nave un număr mare de documente cu ajutorul vehiculelor speciale prevăzute cu şenile.

Tehnicieni germani examinau acum ruinele pentru a stabili vreo eventuală scurgere radioactivă, în timp ce soldaţii ridicau morţii. Nu existau prizonieri pentru a fi interogaţi, supravieţuitorii ducând cu ei chiar şi pe camarazii foarte grav răniţi. Waley murise, victimă a atacului cu mortiere din finalul luptei, chiar înainte de retragerea generală. Maiorul Dodgson îşi pierduse viaţa în ambuscada perfect executată de Huth, iar prietenul său Hoge, scăpat fără nicio zgârietură, se îmbarcase pe ultima navă etalând în gură o uriaşă havană aprinsă. Bărbatul căruia i se spunea Ruysdale se simţise complet detaşat şi neînfricoşat de tot ceea ce văzuse. Îşi dusese calm la bun sfârşit însărcinarea inspectând pe îndelete laboratoarele.

Şi el părăsise plaja cu ultima navă, însoţit de bătrânul profesor Frick. Cei doi se mai întâlniseră odată la Institutul de fizică teoretică din Copenhaga.

Douglas Archer petrecu acele prime ore ale dimineţii într-o celulă mică şi neconfortabilă aparţinând Feldgendarmeriei din Bringle Sands. Era foarte frig şi îi era recunoscător colonelului Mayhew pentru căldurosul palton pe care i-l împrumutase. A doua zi pe la opt dimineaţa zgomotul zăvoarelor trase îl trezi din somn. Generalul Kellerman intră în celulă, îmbrăcat în uniformă SS, manta la două rânduri şi sabie. Se strecură înăuntru ca o pasăre de pradă sătulă, salutându-l pe Douglas cu un vesel „bună dimineaţa”, scărpinându-şi bărbia proaspăt rasă şi mirosind puternic a colonie.

— Ei bine, când am auzit că eşti arestat, aproape că – tetog să mă ierţi – aproape că am râs. Ei, Dummkopf[103], i-am zis celui ce m-a anunţat, mi-ai reţinut unul din cei mai buni ofiţeri.

— Şi totuşi nu mi s-a dat drumul.

— Nu, replică Kellerman fără să se tulbure de aspectul nu prea favorabil al subalternului său. Aveau nevoie de mine pentru o identificare pozitivă.

— Aş putea să mănânc ceva?

Kellerman păşi pe culoar.

— Cafeaua şi micul dejun pentru acest ofiţer, ordonă el unui tânăr SS-ist aflat în poziţie de drepţi în faţa uşii. Acesta apăru cu o tavă plină, dar atât de repede încât Douglas îşi zise că totul fusese aranjat dinainte, deşi nu puteai fi niciodată sigur de modul în care géneralul ar fi reacţionat într-o anumită situaţie.

— Prietenul dumitale, sergentul Woods, n-a fost reţinut.

— Mi-a trimis un mesaj, răspunse Douglas.

---

103 Tîmpit (n.tr.)

— Ar trebui probabil să-i mulţumeşti că ţi-a salvat viats, continuă neamţul. Se aplecă şi mirosi cafeaua, apoi se strâmbă.

— M-a trântit jos când au început împuşcăturile, îi spuse Douglas. Kellerman îl privi lung ca şi cum ar fi vrut să citească ceva în ochii săi, dădu din cap şi se mulţumi să rostească doar un singur cuvânî:

— Exact.

— Dar Standartenführerul Huth a fost arestat!

— Cunoşti o mulţime de lucruri, constată Kellerman.

— Nici chiar aşa. Numai ce mi-a spus Harry Woods când a încercat să mă scoată-e aici în această dimineaţă.

— Îi plâng pe părinţii săi, zise brusc Kellerman. Profesorul Huth, tatăl Standartenführerului, e un savant foarte cunoscut.

— Dar de ce? întrebă Archer bându-şi cafeaua.

— Ah, dar se pare că n-ai înţeles ce se petrece de fapt, dragul meu Superintendent. Dumneata eşti un bun şi loial ofiţer, şi nu ţi se va aduce niciodată vreo învinuire – cu siguranţă nu în vreo unitate de poliţie pe care o voi comanda eu. Kellerman zâmbi. După ce se convinse că implicaţiile acestei remarci nu-i scăpaseră lui Douglas, generalul continuă: Standartenführerul pare să fi desfăşurat o cruciadă anormală împotriva armatei germane. Cred că s-a simţit jignit de faptul că Wehrmachtul a fost investit cu puteri excepţionale prin decretarea legii marţiale. Kellerman declară toate acestea cu un astfel de ton ca şi cum nu i-ar fi venit nici lui să creadă o astfel de afirmaţie.

— Chiar aşa? se miră Douglas lăsând să se înţeleagă că de fapt Kelerman şi armata conspiraseră împotriva lui Huth. Şi sub ce formă s-a desfăşurat această cruciadă, domnule?

— L-a ajutat pe faţă pe prietenul dumitale, colonelul

Mayhew, într-un complot concretizat prin eliberarea Regelui din Turnul Londrei şi prin desfăşurarea acestui atac terorist ale cărui consecinţe tragice le-ai urmărit pe viu. Pot să-l înţeleg şi chiar să-l simpatizez pe colonelul Mayhew pentru ceea ce a întreprins-desigur din patriotism şi loialitate faţă de Regele său. Cu o mişcare nervoasă Kellerman îşi netezi tunica. Demn de admirat, continuă el. Dar nu pot găsi niciun fel de scuze în favoarea Standartenführerului Huth vizavi de participarea sa la această mizerabilă conjuraţie.

— Cum de puteţi fi aşa de sigur că a fost implicat?

— Când se întâmplă aşa ceva… ceva ce ar putea dezonora tot Wehrmachtul, e necesar să adoptăm măsuri speciale. De aceea colonelului Mayhew i-a fost oferită graţierea dacă va coopera complet cu tribunalul. Generalul Kellerman îşi trecu degetele peste epoletul de piele bine lustruit, apoi îşi atinse mânerul sabiei, încredinţându-se că totul era în ordine. Bineînţeles că hotărârea colonelului a fost determinată de moartea tragică a suveranului său.

— Bineînţeles. Cei doi bărbaţi schimbară câte un zâmbet: Douglas, unul obosit şi melancolic, Kellerman, unul relaxat şi sigur de sine. Deci Mayhew îşi cumpărase libertatea în schimbul ajutorului acordat armatei şi personal lui Kellerman pentru a se debarasa de Huth. Sau poate aşa voia generalul să lase impresia.

— Standartenführerul Huth va fi judecat?

— Totul s-a şi terminat, declară Kellerman oftând adânc şi lovindu-şi sabia care zdrăngăni în teacă. A fost convocat un tribunal special, la aproximativ un ceas după ce au încetat ultimele împuşcături. Colonelul Mayhew a depus imediat mărturie, iar Standartenführerul Huth a fost condamnat la moarte. Sentinţa se va executa în cursuf acestei dimineţi.

Douglas simţi că-i vine rău… Turnă nişte apă

fierbinte peste restul de cafea şi-l bău.

— Nu trebuie să fii neliniştit. Dumneata ai fost judecat *absente* reo De prisos să mai menţionez că ai fost achitat. Cel mai bine aşa. Rareori cineva este acuzat de două ori pentru aceeaşi faptă.

— Douglas reţinu că generalul nu menţionase imposibilitatea repetării unui altfel de pericol.

— Mulţumesc, domnule.

— Archer, Standartenführerul Huth a cerut să i se permită o întrevedere cu dumneata. În ciuda sentimentelor mele, mi-e milă de bietul păcătos. Te vei duce, nu-i aşa?

— Dacă-mi permiteţi.

— În circumstanţele de faţă, nu văd ce rău ar putea produce o astfel de discuţie.

— Îmi imaginez că doriţi să fiţi şi dumneavoastră prezent?

— Nimic nu-i gratis, Archer. Sper că eşti de acord… Kellerman zâmbi, dar de această dată nu se mai osteni să fie cald şi prietenos.

(1) în lipsă (n.tr.)

Patruzeci

Standartenfuli Tcr-ului Huth îi fusese repartizat un apar" tament în aripa rezervată vizitatorilor importanţi din cadrul Centrului de cercetări de la Bringle Sands. Ultimele sale ore şi le petrecea în tihnă alături de o sticlă de coniac şi o tavă pe care se afla micul dejun – încă neatins, căni de argint şi farfurii fine de porţelan.

— Deci Kellerman ţi-a permis să mă vizitezi?

— Da, domnule Standartenführer.

Pe geam se vedea laboratorul distrus de incendiu. Vântul bătea destul de tare, aducând cu el bucăţi carbonizate de hârtie ce se loveau de sticlă înainte de a-şi continua drumul, peste peluza de iarbă, spre reţelele de sârmă ghimpată.

— Cei de la armată au hotărât să pună capăt programului de cercetări nucleare, zise Huth. Ştiai acest lucru?

— E ceea ce doreaţi, nu?

— Dar nu în felul acesta. Nimeni în Berlin nu-l mai sprijină, iar Reichsführerul nu mai permite SS-ului continuarea cercetărilor. Americanii vor fabrica bomba… şi vor câştiga războiul, izbucnit în clipa când această nouă armă va deveni operaţională. Noi, gerrrianii, suntem neprevăzători, Archer. Armata deja începe să gândească că acţiunea din noaptea trecută a constituit un rău care se va dovedi totuşi, până la urmă, o binefacere.

— De ce să gândească aşa ceva?

Huth arătă spre fereastră şi spre clădirile în ruină.

— Raidul acesta va permite Wehrmachtului menţinerea legii marţiale pentru cel puţin un an de zile. Dumnezeu ştie câte milioane de mărci vor fi alocate armatei pentru a se pregăti în aşteptarea unei alte operaţiuni de acest gen. Oh, Abwehr-ul va fuâncântat şi el, iar în plus îl mai au la mână şi pe generalul Kellerman.

Huth se îndreptă spre măsuţă şi destupă o sticlă de coniac.

— Kellerman va fi fericit, continuă el. Îşi va păstra funcţia, va scăpa de mine şi nu-i va mai fi frică de eventualele acuzaţii în legătură cu afacerile sale financiare. Huth zâmbi. Ghicise că toată conversaţia urma să fie înregistrată. Dar indiferent dacă era pe disc sau bandă, lui Kellerman îi era acum imposibil să o folosească fără a se autodemasca – şi nici măcar nu putea elimina unele pasaje fără ca lucrul să fie imediat remarcat. Pentru Kellerman eu sunt un veritabil ţap ispăşitor. Toate crimele, escrocheriile sau afacerile necurate nerezolvate îmi vor fi puse în cârcă. A încercat chiar să dovedească că aş fi avut un-amestec în explozia din cimitirul Highgate. Bei ceva?

— Mulţumesc, domnule.

— Nu mai e nevoie să fii atât de oficial. Huth îi puse în mână un pahar plin cu coniac. Toţi am jucat tare, dar a câştigat Kellerman; şi Mayhew. Oricum n-ai să mă auzi jeluindu-mă pe această temă.

— Mayhew?

— Mi-a promis câte-n lună şi-n stele. E stilul său: tămâieli şi promisiuni, aşa-i? Se trânti într-un fotoliu şi bău cu raesaţ.

— Da, ăsta-i stilul său.

— M-a prevenit despre atac, m-a ajutat să organizez chiar ambuscada.

— Nu pot să cred aşa ceva! exclamă Douglas.

— Ba bine că nu! M-a ajutat să interceptez grupul de diversiune. Şi m-am lăsat prostit. În timp ce noi luptam, principala sa forţă a traversat toată zona în vehiculele acelea cu semişeniie şi a distrus laboratorul.

— Cei din grupul de diversiune au fost practic şterşi de pe faţa pământului, zise Douglas consternat de enormitatea faptei.

— Mayhew era hotărât să-i angajeze pe americani în luptă, explică Huth. A pus să fie omorât Spodé şi să fie distruse documentele deoarece tânărul savant dorea să le predea ambasadei americane. Dumneata i-ai dat un film şi el l-a ars. Nu voia ca yankeii să obţină rezultatele cercetărilor fără luptă, altminteri nu li s-ar fi părut că iau parte la un război adevărat. Doar în ceea ce-l priveşte pe Rege, Mayhew şi-a greşit calculele. Huth dădu din umeri. Dar toţi greşim din când în când. Zâmbi sinistru, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de el însuşi.

— Regele a fost ucis.

— Mayhew trebuia să aibă mai multă încredere în propriul său plan. Iniţial, Regele trebuia să însoţească forţa principală de atac, fiind transportat împreună cu

documentele speciale.

— Da, bineînţeles, zise Douglas, deşi acum ajungea la teribila concluzie că nu acesta fusese planul lui Mayhew. Colonelul îl trimisese deliberat pe Rege pe acel traseu, ştiind că oamenii lui Huth organizaseră acolo o ambuscadă. În acel moment Mayhew luase locul lui Dumnezeu. El era cel care scria conţinutul viitoarelor cărţi de istorie. El, cel care făcuse totul ca Regele să moară în luptă cot la cot cu aliaţii săi americani. Mult mai bine aşa decât un suveran infirm şi patetic, exilat în Washington, la discreţia caricaturiştilor şi la bunul plac al politicienilor, un memento viu al Angliei ocupate de germanii victorioşi. Abia în acest moment începea Superintendentul să înţeleagă întortocheata minte, a unui om de stat. Nu mai încăpea nicio îndoială că Regina şi Prinţesele se aflau deja în drum spre Washington D.C.

— Eşti norocos, Archer, remarcă Huth.

— Că am scăpat cu viaţă?

Standartenführerul clătină din cap.

— Nu. Nu s-a pus niciodată problema să ţi-o pierzi. Faptul a fost hotărât cu mult timp înainte.

— Hotărât? Când? Şi de către cine?

— În momentul când Harry Woods a acceptat să devină informatorul lui Kellerman, raportându-i orice mişcare pe care o făceai, orice întâlnire la care luai parte, orice cuvânt rostit.

— Harry Woods? Harry al meu?

— Woods i-a telefonat lui Kellerman anunţându-l despre pana suferită de ambulanţă imediat ce dumneata ai intrat în Reform Club. Generalul ira contactat pe cei de la Abwehr şi a pretins că era la curent cu ce puseseră ei la cale. Astfel a reuşit să-şi aducă oamenii aici chiar în clipa când comandourile se retrăgeau. Deci nu în timpul luptei, ţine bine minte acest amănunt. De ce? Pentru că el dorea

ca atacul să nu fie respins, ci să reuşească. După aceea a convocat imediat tribunalul special şi plutonul de execuţie… în timp ce îşi servea micul dejun în sala de mese. Au avut o dimineaţă aglomerată. Probabil că deja îl dor umerii…

— Când? Când a acceptat Harry să – Huth oftă.

— Când se afla arestat. Au ajuns la o înţelegere. Kşti poliţist, ştii doar ce pot face dintr-un om câteva ore de închisoare.

— Harry e neînfricat ca un leu.

— Doar nu crezi că generalul e destui de grosolan ca să recurgă la violenţă, nu-i aşa?

— Şi ce-i cu asta?

— E cheia întregii afaceri. Şi te priveşte direct!

— Pe mine?

— Eşti un netot, Archer. Nu-ţi dai seama că Harry te protejează ca pe propriul său copil-cel pe care nu l-a avut? Nu ştii cât de mândru e de tot ce faci dumneata? Nu ai observat că ori de câte ori Harry înregistrează vreun succes, spune tuturor că dumneata ai fost creierul?

— Nu, nu mi-am dat seama de acest lucru, spuse moale Douglas.

— Kellerman era pe punctul de a aranja ca fiul dumitale să fie trimis la un internat din Boemia de fapt o şcoală a tineretului hitlerist. Nu-i nevoie să-ţi precizez că generalul a pretins că era vorba de un act de generozitate, dar Harry şi-a dat seama ce era în realitate. Huth se smârcâi şi-şi şterse nasul. Ştia că asta era cea mai bună metodă de a te face nefericit…

— Tot nu-s sigur că am înţeles…

— Harry a colaborat cu Kellerman pentru ca dumneata şi puştiul să fiţi în siguranţă. Ei, haide, Archer, ştii doar că metoda-i des folosită. Dumneata n-ai oferit niciodată protecţie unui informator în schimbul unei

indicaţii demne de toată încrederea? Harry şi-a îndeplinit obligaţiile asumate iar Kellerman şi-a ţinut promisiunea. Astăzi dimineaţă dumneata şi Harry aţi fost judecaţi şi achitaţi în cinci minute. Fii recunoscător pentru acest lucru.

— A făcut Harry aşa ceva pentru mine?

— Sergentul nu prea are pentru ce trăi, replică brutal Huth. O căsuţă plină de purici, o nevastă afurisită. Poate că dacă ar fi avut copii, totul ar fi fost altfel.

— Dar îşi iubeşte soţia!

Huth negă din cap.

— Asta s-a întâmplat de mult. În ultimul timp o prefera pe secretara dumitale, acea Sylvia şi nu mai ştiu cum, cea care s-a sacrificat încercând să-l salveze. Dar asta-i o problemă ce ţine strict de Rezistenţă…

— Ştiţi totul.

— De aceea mă şi execută, recunoscu fără ezitare Standar teriführerul. Pot să citesc ce-i în mintea oamenilor, Archer. Un poliţist trebuie să ştie să facă acest lucru.

— Nu vreau să fiu un astfel de poliţist.

— Va trebui să fii acela de care are nevoie Kellerman. Cel puţin pentru moment. Huth luă o gură de coniac. Cât e ceasul?

— Pe-al meu mi l-au luat.

— Aproape zece.

— Nu mai e mult. Aprinse o ţigară. Fiul dumitale vrea să devină şi el poliţist?

— Da, dar să circule pe motocicletă.

Huth zâmbi.

— Eşti norocos, Archer. Tine-l departe de această meserie murdară.

Douglas nu răspunse. În faţa ferestrei putea vedea strălucitorul Rolls-Royce al lui Kellerman. Şoferul ştergea cu foarte mare grijă parbrizul.

— Îmi pare rău de domnişoara Barga şi de felul în care s-au petrecut lucrurile.

— Mulţumesc, zise Douglas nedorind să continue discuţia pe această temă.

— De îndată ce Kellerman a aflat că aţi abandonat ambulanţa, a şi trimis câţiva măcelari de la Gestapo să-i facă o vizită.

— Barbarei? I-am telefonat-mi-a răspuns un tip care s-a recomandat drept spălător de geamuri.

— Ştii doar că indivizii de teapa lor nu sunt prea deştepţi.

— L-am crezut, recunoscu Douglas. Apoi am telefonat din nou. Mi-a răspuns ea, dar tonul îi era dur, aproape grosolan.

— Încerca să te prevină, aşa-i? Imprudent din partea ei. Probabil că te iubea grozav de mult. Faptul i-a făcut să-şi piardă calmul-vreau să spun, încercarea ei de a te pune în gardă. Au lovit-o mai tare decât era necesar. Nu acesta le fusese planul. E greu să explici moartea unei reportere americane.

— Vocea îi era extrem de slabă, aproape o şoaptă. Să nu fie auzită.

— De ce te iubeşte toată lumea, Archer? Pur şi simplu pentru că nu acorzi prea mare importanţă afecţiunii pe care ţi-o poartă? Clătină din cap şi nu mai continuă. Gestapoviştii n-au auzit telefonul sunând. Femeia era la etaj, îmbrăcându-şi haina. Trebuie să fi distins ţăcănitul înainte de a se auzi soneria.

— Şi eu care credeam că nu voia să mă vadă…

— Nimeni nu-i prea deştept când e vorba de persoanele care ne iubesc. Poţi să transmiţi un mesaj tatălui meu?

— Urmează să-mi iau concediu şi voi putea călători în Germania. Dar credeam că-l urăşti?

— Povesteşte-i despre raid în măsura în care îţi va permite cenzura. Spune-i că au început împuşcăturile şi că am fost prins sub un foc încrucişat. Spune-i că am murit bărbăteşte. Spune-i tôate prostiile pe care părinţii doresc să le audă despre fiii lorşi pe care fiii doresc să le audă despre părinţi.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă şi un tânăr ofiţer SS îi comunică Standartenführerului că trebuia să fie gata peste cinci minute. Apoi salută cu un formalism exagerat.

— Ei bine, trebuie să-mi lustruiesc pantofii, să mă pieptăn şi să fiu gata să joc rolul principal în această operă teutonică. Comunicatul oficial va menţiona faptul că am căzut în luptă.

— Voi transmite mesajul, promise Douglas.

— Prins sub un foc încrucişat, îi reaminti Huth. Aşa e cel mai bine. Zâmbi sardonic.

Douglas luă paltonul de molton al lui Mayhew de pe scaunul pe care-l lăsase. Se îmbrăcă şi-şi încheie bine nasturii de lemn. Era frig afară şi-i era recunoscător colonelului pentru această haină cu un miros atât de ciudat. Mirosul... brusoal recunoscu: tabac de prizat. Niciodată nu e prea târziu ca să afli adevărul crud! Havana Romeo y Julieta pe jumătate fumată şi urmele găsite în cutiuţa sfărâmată din buzunarul vestei doctorului Spode. Avea proba irefutabilă că Mayhew îl condusese pe savant în apartamentul din Shepherd Market unde-l asasinase înainte de a-şi petrece jumătate de noapte arzând documentaţia tehnică. Trebuia doar să-i împiedice pe americani să pună mâna pe acele calcule şi ceea ce era şi mai important, trebuia să-i împiedice să vorbească cu Spode! Mayhew îşi pusese în cap să-i determine pe americani să intre în luptă.

— Prins sub un foc încrucişat, repetă Huth. Toţi am fost prinşi sub un foc încrucişat.

— La revedere, domnule Standartenführer, spuse Superin tendentul Douglas Archer încheindu-şi nasturii de la guler. Pe fereastră observă Rolls-Royce-ul generalului Kellerman îndreptându-se spre poarta principală. Cu fanionul fluturând în vânt.

— Sfârşit – *9*

(1) Criminal Investigation Departament – Departamentul de cercetări criminalistice (n.tr.)

(2) Poliţia secretă militară (n.tr.)

(3) Plutonier (n.tr.)

(1) Unitate de lungime egală cu 2, 54 cm (n.tr.)

(1) Reichsfurer SS (n.tr.)

„” v… –, s

(2) Ordinele comandaturii de campanie (n.tr.)

(1) Unitate de lungime (O, 914 m) (n.tr.)

(1) Plutonier major (n.tr.)

(2) La sud de graniţă (n.tr.)

(1) Actriţă americană de teatru şi film (1903 – 1968) (n.tr.)

(1) Ceva în schimb (n.tr.)

(2) Militant catolic, unul din conducătorii „Complotului prafului de puşcă” menit a arunca în aer clădirea Parlamentului, executat la 5 noiembrie 1605 (n.tr.)

timpul domniei lui Henric al VIII-lea (n.tr.)

(2) Rachiu (n.tr.)

(2) Aluzie la un cunoscut instrument de tortură folosit în Nul Mediu (n.tr.)